

உ
சிவமயம்.

சிவஞானவள்ளலார்

இருபதாரத்திரங்குலாகத்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

வள்ளலார்சாத்திரம்.

வேதாந்தசித்தாந்த சமரசமாகிய

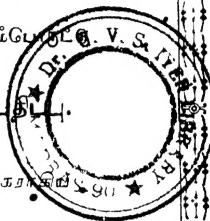
இந்நூலை

யாவருக்கு முபயோக மாதும்பெருநீ. V. S. Iyer

சுத்தப்

பதிப்பு.

அத்ஞானஞானபோதகராகிய

காஞ்சீபுரம்

அருணகிரிசுவாமிகள்

பலபிரதிகளைக்கொண்டு ஆராச்சிசெய்வித்த

பிரதிக்கீணங்க,

செவ்வை;

மனோன்மணிவிலாசம் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன் விலை ரூபா 1 8 0

புத்தக விளம்பரம்.

சாதக அண்காரம்	0	8	0
சபதரிஷிவாங்கியம் 5500-பாடல்	4	0	0
தாயுமானகவாமிபாடல்	0	12	0
கட்டளைக்கொத்து	0	8	0
சாநாதகணேசபுராணம் உரை	0	12	0
விஷ்ணுஸ்தவமான்மரியச்சுருகம்	0	8	0
சுத்தபிரகாணம்	0	6	0
ஜீவாகுதாமிரதம் (சுப்பிரமணியபண்டிதர்)	4	0	0
பிரபுலிங்கலீலை மூலம்	0	8	0
பகவத்கீதாவசனம் (நஞ்சைபதிப்பி)	1	4	0
ஞானவாசிட்டவசனம்	1	8	0
திருமூலா திருமந்திரம் (ஈசு)	1	8	0
சேதுபுராணவசனம் படத்துடன்	2	0	0
ஸ்ரீகுமாரதேவர் 16சாஸ்திரம்	0	10	0
கைவல்லியநாத வசனம்	0	4	0
திருக்கடகைநாபுராண-உரை	0	8	0
அரிச்சந்திரபுராண மூலம்	0	8	0
கந்தபுராணச் சுருக்கம்	0	12	0
சப்தஸ்தவ தேவாரம்	0	8	0
திருவள்ளுவா குறள்-மூலம்	0	4	0
ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி தூது-உரை	0	6	0
காமாக்கியம்மான் நபசுமலை	0	4	0
நகதனா சரித்திரங்கீர்த்தனை படத்துடன்	0	6	0
சின்னாமி சாஸ்திரியர்கீர்த்தனை	1	0	0
ஷேரப்ப ஆப்பவண்டு	0	12	0
மனவுல்லாச கதை	0	8	0

புத்தகங்கள் வி. பி. போஸ்டில் அனுப்பப்படும்.

 கொ - லோகநாத முதலியார்,

மனோன்மணிகிளாச சென்ட்ரல் பூக்கிபே,

29 - செ. வைத்தியநாத முதலி வீதி, சென்னை.

சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

முதலாவது

சத்தியஞானபோதம்.

பாயிரம்.

கணபதிகாப்பு.

சூத்திரம்.

பிரிஹமாதங்கப் பிரானடிவணங்குதுங்
கருவியங்கயிற்றைக் கதுமெனத்துமியா
மருவினப்பாகன் வாயின்மண்ணட்டாக்
கண்மனமறிவில் காமுகர் பழையா
வல்பகலிரண்டினு மணுகாழுத்தி
நெடுவனம்புகை நிலாவுதற்பொருட்டே.

தக்ஷிணமூர்த்திதுதி.

கல்லாலின்புடை நல்லார்தொழுதெழுச்
சின்முத்திரையொடுந் தென்றிசைமூர்த்திபு-ப்த்
தனாதுமொழியைத் தடக்கையினேந்தி
யனாதிமுத்தன் யானெனவமர்ந்தாங்

சுறம்பொருளின்ப மருளியின்றை
மொழியாமொழியான் முதுவீடளித்த
பெருந்தகைபோற்றுகும் பிறப்பறம்பொருட்டே. (க)

நுற்சிறப்பு.

சத்தியஞானத் தமிழ்மாலியானை
பன்னிருசமயப் பணைகளைமுறியாச்
சைவத்தாமரைத் தடத்திடையாழா
நவைதபுமறிஞர் நாமறுகுலவா
வசத்தியபோதக் கவளமருந்தா
குவிவிரிவகன்ற கூடத்திருந்தவே. (உ)

ஜீம்புலக்கதவ மடையாதடைத்துப்
பயிலப்பயிலப் பராபமுதாகி
யாகமநூலோர்க் கவிரொளியாகி
யிம்மரணிலத்தி னிடர்கெடப்போந்தன்
சத்தியஞான போதத்தமிழே. (ஃ)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

பதியியல்.

உலகமுமுயிரு மொருங்குறப்படைத்தவ், வுயிரிடைகடனமோ
வாதுஞற்றினு, மாருயிரியா வற்புதமென்கொல், லுலகமார்த்தா
ண்ட டென்கொடறிந்து, முலகமார்த்தாண்ட னுருவறியாவே. (ச)

உவனுவனுதுவென மூழைமுச்சுட்டாய்த், தோன்றிநின்றொ
டுக்குத் தொழிலுளவதன்ற, பொன்விழுதனைய புரிசடைமுக்கட்,

போதம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

௩

சிவனுள்ளவனாற் சீவனுமுண்டா, 'யறிவினமறைக்கு மவிச்சைப்
முளவே. (கி)

பொன்பலுணும் மண்பலகடமாய், வருவதுதானே வருதலின்
மை, தருபவனொருவன் ருனுள்ளதுபோற், பொன்புரைகடுக்கையம்
புண்ணியனுளனே. (க)

* கிரவயனிமலனிராமயனதுளை, யொருவிடிவாய்புலவாக்காலம்,
போலாமாக்கை புணைகைப்பிடியா, யானெனதென்னு மிருஞ்செருக்
கடையா, நமர்பிறரென்னு ஞானமிக்குமே. (க)

அகாயனசல னந்தரியாமி, யருளொடுங்குடிச் கூடாவான்மாத்,
சீயிரும்பெண்ணிச்சிந்துறநதியெனத், திருவடிநிழலிற் சேருமன்றே. (க)

மலர்மணமனியொளி மன்னியவண்ண, மாவிக்கியல்பு மபிமுக
மாதலு, மாகாயம்போலாந்தரங்கண்டாக், கெழுமிமொங் கணுமாய்க்
கிளரொளிச்சடையுனைப், பின்னியொன்றாகிப் பெறுமெனுதாலே. (க)

நீரிடையுப்பும் பாரிடையப்புந், தாயிடையேசுலந் தளிரிடையத்
துவளுந், தீயிடையெவ்மையுஞ்செறிந்தாங்கன்ன, வறிவிடையேசனமர்
ந்தாங்குதலே. (க0)

அத்துவிதம்பெற வாங்காங்கிருப்பினு, மாருயிரறிவா லறிதரப்
படாஅ, ஆனக்கண்ணுக் கொளியாதொளித்து, ஞானக்கண்ணின்
வெளிப்படுதான்.

அவனைக்காணு மறிவன்பாலே, காந்தம்பசாசைக் கவர்த்தன்
மான, வொன்றென்றுன்னு மூற்றையவ்வுழிப், பிரளையம்வாயிற்
பெய்தனவன்றே. (கஉ)

பூவைத்தேடியும் பொருளைத்தேடியுநீ, காணாளவில் கற்பத்
தும்மே. (கஉ)

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான.

தரையிதுவென்னைத் தான்கண்டாற்போற், பொருண்மெய்ன்
வறியாப்புலியே. (௧௪)

ஒன்றோவிரண்டோ வுபயப்பெருக்கோ, வறிதரப்படாக்கோவவ
யவமிலியை, யாழிவாய்ப்பட் டழிலவணக்குவால், காணுதியாயிற்
காணுதிரீயே. (௧௫)

அறிவான்போந்த வறிவைவிழுங்கிக், குரைகடல்விழுக்கியுகுற
முனிமானச், செறிவான்சிவனெனத் தேறுதிரீயே. (௧௬)

குருட்டுச்சேரியிற் கோடியாதவர்க, ஞலவினும்பேசினு முடங்
கினுமென்கொல், புலன்ரெறிகாலைப் பொதுவரசிற்பினும், பாடிகாவ
லிற் பட்டனவுயிரே. (௧௭)

வியாபகமாதிரிக்குங்காலை, வியாபகமேலிற் நிறைவாமென்ப,
வியாத்திசமசிறை வாகும்விளம்பின், வியாப்பியமொன்றின் மிடை
ந்தநிறைவே. (௧௮)

வியாபகங்கடலே வியாத்தியந்திரே, வியாப்பியமுடரெனவிளக்
கியதூலே. (௧௯)

வியாபகமீசன் வியாத்தியாருயிர், வியாப்பியமலமென வீக்கிய
தூலே. (௨௦)

வியாபகங்கதிரே வியாத்திகண்ணே, வியாப்பியமிருனெனவிதி
த்தனதூலே. (௨௧)

சமட்டிவியட்டி சாற்றுங்காலைச், சமட்டியாகாயத் தனித்தவிய
ட்டி, குடவானென்னக் கூறற்பாற்றே. (௨௨)

அமலனீசமட்டி யாருயிர்வியட்டி, யமலனோடொன்றி லாருயிர்
சமட்டி, வியட்டியாக்கை விளம்புங்காலை. (௨௩)

ஐயெயிராப்பணைத் தவித்திருப்பினு, மிருகாலடக்கி யொருகா
னிற்பினுஞ், சேயிழைமாதரைத் தீர்த்தணப்பினு, முடையைத் துறக்

கினு முணவைமறப்பினு, மம்மர்செய்மாயை மழுங்காதம்ம, குரு
பரனேக்கிற் குழையுமன்றே. (உச)

மாரியையனோக்கும் வனப்புட்போலுமீ, பாரியையனோக்கும் பாவ
லர்போலுங், கொழுநனனோக்குங் குலமகள்போலுந், தேசியையனோ
க்குஞ் சீடன்மீறரிவே. (உடு)

• கட்கிமையொத்துக் காற்றூணைவருடும், பக்குவர்க்கிரங்கிப் பா
சிவனுருவத், திருவடியானுந் திருநோக்கானு, மையலகன்ற மறைநா
லானும், பாவனையானும் பரிசுத்தானும், யோகத்தானு முணர்வாக்
கும்மே. (உசு)

பதியியல் - முயற்றறு.

பசுவியல்.

கட்டியகட்டோ கருமலக்கட்டு, பூட்டியதனையோ பொன்றா
கசைத்தனோ, யடைத்தவச்சிறையோ வறிவிலாகச்சிறை, யெனிலுயி
ர்க்கள்வீனெக்கனமுயமே. (க)

இருவீனமுசலம் யாக்கையாலே, யதிற்பெய்ப்பண்டம் போலா
ருயிரே, சிறைசிறைதாக்க நெளியமுங்கி, யநிவான்கால யல்லந்
பட்டு, விநிவான்கால விம்மிதமுறுமே. (உ)

கொடிவியின்ன கொள்கையனாகி, யாசாபாசத் *தார்ப்புண்ட
ன்றே, தன்னேமுன்னிட்டித் தான்பின்னாகி, மறந்துகினைந்து மதி
கதனாகி, யாகம்பேணி யறிவைமறந்தாய், சூச்சைப்புலிவா லிடர்ப்பரி
முயிரே. (ஊ)

கூ

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான

ஆணவமாதிய வாப்பையாவி, தானவிழ்க்கறியா தானேயவிழா,
காணமொடுக்கிக் கருதியகாலேச், சங்கரனவிழ்க்குந் தயைக்கை
யாலே. (ச)

சனாதக்குருட்டுச் சந்ததியிருட்டறை, வாய்ப்பட்டாங்கு மலவா
ய்ப்பட்டிப், பன்னாழுங்கிப் பருவரலுழக்கு, மனதிகேவலத் தாரு
விரம்ம. (இ)

கலைமதிசேகரன் கலைக்கையாலே, கட்டவிழ்த்திடலுங் கருவி
விற்புக்கிக், கோலங்கொண்ட வாரைக்குறைத்து, ஞாலங்காவலனா
னெனுமுயிரே. (சு)

கருத்திளபுக்கிக் கண்முணர்த்தோற்றா, வாணவப்பாம்பின் வ
யகப்பட்ட, சிவத்தேரைச் சென்றெறிகாணப், பன்னுள்ளம்வரல் பச
வினியல்பே. (ஈ)

வந்துமோகினி மானெனவிரிந்த, தத்துவக்காட்டிற் றனித்திடு
முயிரை, யாணவவேங்கை யொருபாலடர்ப்ப, மாயைக்குடாவடி
யொருபான்மீயக்கக், காயியக்கடமா லீவாறபாற்கறுவ, விந்வினே
மலைப்பாம் பொருபாலிழுக்க, வாசையாமண்ணை யொருபாலறையத்,
குலமெனுளுமலி யொருசார்குரைப்பக், கல்விக்கானியா றொருசார்ச
வரச், சமயக்குறை யொருசார்தாக்க, வவாவெனும்பிதி 'விறவைக்
கொளுவ, மாயாவாத வனசார்பெருட்ட, வின்னணமாலி யிடருறுங்
காலே, புயிரிடையொளிபுக்கிருந்தவொருவரத், தாயினுஞ்சாலத்தயா
நிதியிரங்கிக், கட்கடைவாளாற் காடறமாற்றலு'முட்கினயாவு முயிர்
பிழைத்தன்றே. (அ)

பஞவியல்-முற்றிற்று.

பாசவியல்.

செயற்கையியற்கை தெரிக்குங்காலே, செயற்கையுயிர்க்குத் தீநி
மலமென்னில்,* வெண்மடிக்கழுக்கு விரவுந்தன்மை, போலநீங்கிப்
புருவனவதுவே. (க)

*இயற்கையுயிருக் கிருண்மீலமென்னி, லிருந்தைகறுப்பு மெழிற்
பால்வெண்மைபு, மிடையில்திடாதென் றிசைத்தனர்புலவ, ராயின
ஞதி செயற்கையாமே. (உ)

மலயிலேமாயை மறைக்குமென்னின், மலருண்மறைத்தல் மா
யைவிளக்க, லீலைபுக்கொடுங்கிய வரவின்வாலுள, தலையிலையெனுஞ்
சொல் சவலைச்சொல்லே. (ஈ)

மாயாதனுவின் மன்னியவான்மா, கன்மவிரும்பங் கருமலமின்
றே, லேயாதொன்றை யிடருமுறவே. (ச)

கண்மமயக்கக் கடுமலமறைப்ப,மாயைவிளக்க வருவனபோவன,
மூலகையுயிரு மும்மையவுலகிற், கறங்கெனச்சமுன்று கதிதொறு
மடுத்தவே. (நி)

அவிரொளியீசனை யன்னியவென்று, மிருன்புரியாக்கையை யா
னெனதென்று, மன்னியமடந்தையை யாருயிரென்று, முன்னுறச்
செய்த லுயிர்மலமேரே. (ஈ)

குருவைக்கோறல் குருமொழிமறத்தல், குருவைவணக்கக்
கூசல்பிழைத்தல், குருப்பொருள் கவர்தல் மாயைக்கூடே. (ஊ)

செருவினுழைத்த தீமலத்தழுத்தன், பூக்காணத்தொடு பூக்
திடநூக்கல், செருக்கிகழ்கூறல் சிற்றினமருவல், குலம்பாராட்டல்
கன்மக்கூறே. (உ)

அ

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான

நிச்சயமுடைய ிடஞ்ஞானம், விசற்பந்திமை விரோதத்துஞ்ச
லழிபொருள்வேட்ட லவ்வுழிச்சேறல், பொய்ம்மொழிகூறல் புணர்ச்
ததைவெறுத்த, லெனையிகரில்லை யான்பரமென்ன, லச்சயிலாமை
யாணவங்குதே. (க)

சுட்டலீரத்த லிழுக்கையிற்தல், வேட்டல்வெறுத்தல் விதி
உழிச்சேற, லறிவைமறத்த லாகம்பேண, லோத்பவெட்டு முயிர்க்
குணமென்ப. (க)

அவாவறலீத லானவைகுயிற்தல், விருப்பறன்மகிழ்தல் விதி
நெறியகா, லறிவைசினத்த லாகமொறுத்தல், பன்னியவெட்டும்
பதிருணமென்ப. (க)

முதுவைவியத்தல் மொய்ம்லத்தணத்த, லடியரைக்காணி லக
முடைந்தழுதல், சில்லீலார்குமுடைத் திதெனத்தேறுத, லருச்சனை
உணக்க மன்பிவையேழும், பிறவாக்காலேப் பிணைந்தெழுகுறியே. (க)

பசுநுஷோதல் பழிமலங்கவர்தல், சான்றோர்க்கலக்கண் சால
விளைத்தல், புல்லின்ஞ்சேர்தல் புகர்த்தொழில்புரிதல், கயவர்க்கணங்
கல் கண்மனமேழும், பிறப்புழிமன்றப் பெருகுறுங்குறியே (க)

அருள் லுமீலமக ளவனொடுங்கலத்தல், முழுதணர்ஞான
முழுஉதுமுடைமை, முழுதனுக்கிரக முழுப்பரிபூரண, மனாதிமுத்த
னவயவிலாமை யவிகாரக்குறி யாற்கெண்குணமே. (க)

அரிசிவருக்க மடலர்ச்சையொடு, வணக்கம்பரவுயிர்க் கன்பக
மதிதூல், பெருந்துறையெய்கு நிறைபொருள்பேண, லருளினக்
கூட்ட மதிபவநிச்ச, மன்றகுணமெட்டு மடியர்க்கமைத்தவே. (க)

கதிரிடைக்கலத்த கண்ணொளியொப்ப, வைவகையவத்தை
யான்மாரீங்கிச் சிவத்தொடுக்கலந்த தேற்றமென்ப. (க)

நோக்கநோக்கை நோக்கநோக்க, நோக்கநோக்க நோக்கு
மன்றே. (௧௭)

பாசப்பகுப்பும் பஞ்சவிந்தியமு, மந்தக்கரணமு மைவதைப்
புலனு, நீங்கீங்கி நிறையிருன்கடந்த, பரையொடுமொளவிப் பரை
நிலைகடந்த, வறியொடுங்கலுந்த வான்மாப்பாச, சாலங்கடக்கு மென்
புஞ்சைவமே. (௧௮)

சேதனமான்மாவசேதனஞ்சீவஞ், சேதனமான்மாவறிவைமறை
பா, சேதனச்சிவனைச்சேர்தரிலாவி. சேதனனன்றிச்சித்தாபாசனே.

கருவிக்கான்மாக்கீ கத்தாகருது, மறிவுக்கரணே யாயிற்கத்தா,
கருவினையருளாற் கழற்றியவாவி, யருளாய்நிற்கில வனிவனமே. ()

சுடத்திரண்ப்பத் தனித்திமொன்மாச், சோகம்பாவனை தொக்
கியபின்றைக். கருடனைநினைப்பான் கடுக்கமுன்றன்ன, வுபாதிநீங்கி
புணர்வாயினவே. (௨௧)

அறிவறியாமை யகலாதூதன்ற, வறிவேசிவமெனுமாகமமுடிவே.

கண்கதிர்பண்டங் சுழியிருன்கிரணம், விளக்கெனுமாறு நிரை
நிரைவிளக்குது, முயிரேயிறைவனவனொலுதுபொரு, ளதனைமறைக்கு
மாணவஜீதனைத், தணக்கவந்த தண்ணருளதனை, யறிவான்வந்த
வாக்கையொடாநே. (௨௩)

இருவினையொப்பா லிருண்மலபாகம், மலபாகத்தின் மருவும்
பாதம், பாதப்பதிவாற் பயிலுங்குரவன், குரவன்வரலுங் கொடும்பவ
மேழுந் தனித்தனியோடுத் தலைகெட்டன்றே. (௨௪)

பாபவியல்-முற்றியிறு.

உபதேசவியல்.

—o—o—o—

ஊனுயிர்வேற்றை யுரைக்குங்காலே, யென்மாடென்மனை யென்
பான்போல, வென்காலென்னை யென்பனவேறே, பூர்த்தேனினீத்
தே னெனும்பன்மொழியா, னவயவமான்மா வாருமென்னிற், சின்ன
ணின்றதேயந்தறமாய்தலி, னவயவமான்மாவன் வன்றெனவுணரே.

ஐம்புலனறிதலி னவத்தைப்படுதலி, லுணரக்கால முடல்சவ
மாதலி, னருத்தாபத்தியி னுலளனான்மா. (உ)

பிறத்தலுயிறத்தலும் பெருகலுஞ்சுருக்கலும், போதலும்வருத
லும் புணர்வுக்கீழ், மன்னமயத்துக் கடுத்தனவாதலி, னன்னமய
கோச மான்மாவன்றே. (உ)

ஒருமரத்திற்பே யுண்டிலையென்ன, லேசீகம்மற வாக்கையகத்
தே, யான்மாவுளவென் றறைந்தனதுலே. (ச)

கோசமுடலமுகோசமான்மா, வியவங்காய நிரவயமரின்மர,
வாதிகாய மனாதி யான்மா. (இ)

பொய்ம்மைசடல மெய்ம்மைபுருடன், சொற்பிரமேயுத் தோன்
றியயாக்கை, யப்பிரமேய மான்மாவன்றே. (ஈ)

ஐம்புலவேட ராற்றனைமறந்து, கரணமென்னுக் கடிருரன்ஞாள்..
சூழ்தரப்போதத் துனிவிற்பிடித்திட், டிரக்கமின்றியவியினைக்குயிற்
றிப், பிறவியங்காணிற்பேதுறுங்காலேச், சிவநரபாலன் றிருவுனத்திரக்
கிச், சிவவேடு நீக்கித்தேற்றித், தன்னருள்காட்டித் தானாகும்மே.

இருவினையீட்டி யீட்டாவியல்புக், கருவியிற்றேயந்துத் தோ
வாக்கலப்பிஞ், சிவனலனுதிபுஞ் சிவனூந்தரமுங், காட்டிமீட்டலா
கருணைக்கையே. (உ)

சிவனீயுடனு யென்னுந்திகழ்வுஞ், சிவனானே நென்னுந்திற
முஞ், சிவனையாவினு முன்னுந்திருவுஞ், சிவனேகாட்டித்
தெளித்தனனெனக்கே. (க)

தசகாரியத்தைச் சாற்றுங்காலித், தத்துவம்யாவும் சடமெனக்
காண்டல், தனித்தனிச்செயலைத் தானறிந்திடுத, விவைமலநாமல
மென்னத்தணத்த, தத்துவருபந் தத்துவதெரிசனந், தத்துவசுத்தி
விசாரிசைதானே. (க)

அறிவாகரனா னெனவறிந்துணர்தல், செறிபரப்பிரமம் யானெ
னத்தேற, லறைசிவனிருளி லடங்காதடங்க, லுருவதெரிசனஞ் சத்
தியுமுயிர்க்கே. (கக)

சுகமயமீசின் சொருபங்காண்ட, லச்சுகமயனை யாங்காங்கறித,
வவனேதானா யச்சுகத்தமுந்த, லிவனவனாகி யின்பமேலிடுந் லுருவந்
தெரிசனம் யோகம்போகமே. (கஉ)

உயிருபலக்கலி னுணர்பானுப்படிந், பஞ்சவிந்திரியப் பன்னி
றஞ்சுவசா, துணரொளியாபி முபலங்கவர்தலி, னென்னேயாமென்
றுணர்தற்பாற்றே. (கங)

தாடூலைபொன்றான் நன்னோடொன்றாய்க், கண்ணுங்கதிருங்
கலந்ததோற்ற, மன்னமோக்கத் தமர்வனவுயிரே. (கச)

சந்திரியிறந்துஞ் சந்திரனிறவாத், தன்மைச்சிவஞ் சிவனவன்
பாலே, யேயுமண்ணு வென்மனாற்புலவர். (கஐ)

கண்ணன்கொளந்தி புத்திரகதைபோற், சிவன்சிவத்தாற்சிவ
நீங்கி, மாசறுதிங்கண் மண்டிலம்போன்றங், சிவாவிர்த்தோருமதி
சலம்பெறுமே. (கஈ)

கடன்மதிச்சடிவக் குன்றவிற்குளவி, மூலதியாத மீலர்வாய்ப்
பட்ட, சீடக்கீடந்திசைமுகனறியா, முடியாவின்பமுடிபெற்றனவே.

புவிமுதனாத ின்றெனப்பொலிந்த, தத்துவசாஷங் கடப்பான்
கடந்திட், டறிவறியாமை யாங்காங்ககன்ற, ரருளொடுங்குடி யான்
பாலொன்று, யருளையும ிந்தபின் னறியகிலேனே. (௧௮)

ஆலம்பன்னி ினவனிராலம்பன், சுதந்தரமிலியிவனவன் சுதந்
தரனே. சரீரியிவன சரீரியவனெனு, மலரீக்கத்தி ஷ்வ வழக்கின்றே.

அஞ்செழுத்துண்மை யறையுங்காலே, சிவாயநமவெனுந் திரு
காக்கியத்திற், சிவமருளான்மா திரோதைமலமிவை, பாந்தனாரீவி
யாப் பருவிடம்போன்றச், சிவன்றனைமறையாச் சிவனைமறைக்கு,
மதோமுகமாகி லறிவைமயக்கு, மூர்த்தமுகத்தி லுருவழிந்தனவே.()

அருளம்பலத்தி லருளுருவாகிச், சிகாரம்பிரமத் திராமலரீங்கி,
பகாரவுயிர்தன் னடியிணைசேர்வான், நிருகடஞ்செய்யுந் திருத்தில்
லக்கணே (௨௧)

௨.பதேச வியல் - முயற்றிற்று.

ஆ. இபல ச-க்கு சூத்திரம்-௭௯.

அணைந்தோசியல்.

முதற்காண்டம்.

ஞ்சுவிழ்பருவாய் நாகுடணன், நேனவிழ்கமலச் சேஷரீமுன்
மலவெயிற்கொதுங்கி மதிசலம்பெற்றே, ரானுத்தன்மை யறைகுது
மெடுத்தே (௧)

நேழமயின்ற வெள்ளிலக்கனியோ, வழல்வாய்ப்பட்ட வாடை
கொல்லோ, வாய்முலைவையா மாபந்தவான்கன்றே, நனையவிழ்கொ
ன்றை நாதனதருளா, லசுக்காழற்ற வடியவர்மாண்பே. (௨)

மணிப்பாம்பிருளை மழவாயிழையைச், செல்வன்சிறுமையைத்
சீயன்குரீரரை, யாக்கனிலக்கை யறியாப்போன்று, மாதேவன்கழல்
மன்னியவுயிரு. மறியாபிறப்பி னவத்தைப்பெருக்கே. (௩)

ஊமைகவிஷு மூழின்வரவு, மாழிநிலையு மகல்வானிறைவும், பன்னியுளமும் பதிதர்மயக்கு, மலநிலையகன்ற மாதவர்வரம்பு, மியம்ப தற்படா வென்மனாற்புலவர். (ச)

இரக்கமும்வணக்கமு மிறந்தவவாவு, பிணங்காதவரோ டிணங்காவிணக்கமுஞ் செம்மலாலயந்தொறுஞ் செல்லுந்திறமு, மும்மலமகன்ற முத்தர்பாலுளவே. (ந)

ஐரணபோதப் பொருடானுகலி, ஔரணமாக மமவர்க்கென்செயவே. (சு)

நினைப்புமறப்புநீத்தமையாலே, யனைத்துங்கண்டுங் கண்டிலரன்றே. (ஈ)

பதியெனிற்பாசத் தோடுளையென்றும், பசுவெனின்முத்திப்படுதலுமின்றே. (அ)

குனியபாச மாண்டுழிச்சோதி, நானதுவென்னு ஞானமுமின்றே. (ஐ)

ஐவகைஞானத் தத்தரவான்மா, வாங்கவையிறப்பி னதுபாமான்மா (க)

மாயமயக்குங் கன்மவழக்கு, மூலமலத்தின் முடிவின்மறைப்புஞ், சுயம்பிரகாசர்க் கிலையெனுஞ்சொல்லே. (கக)

முன்னலுமுரைத்தலு முறுதொழிலுஞற்றலு, மாவிக் கிலைபொறியறிவொடுமாய்தலி, னாக்கைமாட்டென் றறைந்தனர்புலவர். (கஉ)

சிதம்பரமாதலிற் சேர்விடமில்லை, யுவனிவகுதலி னனுகலுமில்லை, யறிவுருவாதலி னாக்கையுமின்றே. (கங)

ஒன்றேயாதலி னுணர்பவனின்று, நானதுவாதலின் ஞானமுமின்றே. (கச)

சேர்வினமறிந்து சேர்வானுத்த, பன்னகபூடணன் பாதப்புணையா, னீந்தாக்கடலை நீந்திப்போந்தனர்ஓதாளுய்மின்ற தீனிவாஸ்கரையே. (கரு)

கசு

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான

சத்தஞ்சோதிடந் தருக்கங்காவியங், கொக்குவழிபாதங் கோதெ
னத்தள்ளாப், பித்தர்க்கிந்துல் பேசிற்பிழையே. (கக)

பிறவிக்கடலைப் பினைநிடமுன்னூற், புணைதாவென்னப் பொ
ருமியிரந்து, பன்னாட்கேட்கும் பக்குவநோக்கி, யன்னோர்க்கிந்து
லறையலுமாமே. (கஎ)

கோறல்வெருளல் குறைகொன்னுணத்தன், நிருவருளில்லோன்
செகமுகனையன், வழிபாடில்லோன் மீத்தனிவர்க்கிங், கிந்துலறையி
னேழைக்குருவே. (கஅ)

ஆவிக்குரிய வறநூல்புகன்றுபின், சத்தஞ்சோதிடஞ் தருக்கம்
புகன்றவன், சுவர்க்கம்புகுத்தித் துயருறுநிரையப், பதிபுகுவிக்கும்
படிநனன்றே. (கக)

நீளுதிகமின்றி நுண்ணுணர்வாகி, யளுதிமுத்தனருளியவாக
மந், தந்திரகலையெனச் சாற்றலுமாமே. (உ௦)

மளுதிகனொடுக்கி மறைமுடிவுணர்ந்து, வழிபடன்மந்திர கலை
யெனமதியே. (உ௧)

அறியாவறிவ நருளிற்கலந்தாங், காதவனொளிபுக் கழுந்திய
கண்ணாய், மும்மைப்பாழு முறைமுறைகடவா, வபாவப்பாமி னடங்
காதடங்க, லுபதேசக்கலை யிஃதெனவுணரே. (உ௨)

கேவலஞானக் கிழவனாளுடைப், பிள்ளைநாவரசு பேராறாசு,
னரதனவாக்கிய நருந்தமிழ்முலன், சீவன்முத்தர் திருவாய்மலர்ந்த,
நூல்பவநோய்க்கு ன்ணையமருந்தே. (உ௩)

||தேய்காண்டீ - முற்றிற்று.

ஆ. குத்திரம்-௧௦௨.

நுளுதிகம் - நுளுதிகமெனமுதற்குறை.

போதம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கதி

இரண்டாங்காண்டம்.

உடலெனு ம்பெண்ண யுயிரெனுநாயக, நென்நான்விடுவெனெவ்
வழியானே, விடுவதில்லை, விதியுள்ளளவும், விதிவசமின்றேல் வெ
றுப்புற்றிடுமே, வெறுப்பும்தீயின் மேம்பாடாமே, யறிநூலிடத்து
மற்றவரிடத்து, மாக்கைவெறுப்பு மகங்கரவானியு, முறுமெனக்கண்
டாங் கொழிந்திமொனா. (க)

ஈசனென்போ டுணவ்வணமவன்யா, நலகமீன்ற வொருவனா
மாயி, னாங்கவனெங்குள னாலயத்துள்ளா, னாலயம்புகினு மவனைக்
கானே, னாமூப நட்டமாதலி, னீசனைக்கானெனென்செய்கேனே.

நீரிடையிருப்ப னிலத்திடையிருப்பன், காற்றிடையிருப்பன்
கனலிடையிருப்பன், விண்ணிடையிருப்பன் வெயிலிடையிருப்பன்,
மதியிடையிருப்பன் மனத்திடையிருப்பன், நதியிடையெய்யோற் றுங்
கரன்றனே. (க)

உருவோவருவோ வுபயப்பெருக்கோ, காணும்பொருளோ கா
ணப்பொருளோ, கரியோசெய்யோ கைகாலுண்டோ, வுண்பதுமுற
க்கமு ஸ்ரீடையுமுண்டோ, கண்டவருண்டோ கழறுமினீரே. (ச)

அதிதிதன்மைந்த ரலமருகாலப், பிரமகிதையைப் பேசினனெ
வனே, சிதாகாயத்திற் றிருவுருத்தாங்கி, மறலியைமுனிந்தவரதனெ
வனே, வான்முறைபுலகம் வயின்வயினுதிக்க, நான்முகத்திருந்து
நான்மறையுரைத்தன், துபனிடத்தத்திலொளித்தவனெவனெவனே
பிரம மென்றறிமன்னே. (சு)

மூலமென்றழைத்த முனைக்கொம்பியானே, வருத்தந்தீர்ப்பான்
வந்தனெவனே, தூணிலுமிருப்பன் துரும்பிலுமிருப்பன், எனுமழ
சொல்லுக் கெதிர்த்தவனெவனே, துகிலுமிகாலத் தருவதன்மகட்டு,

கதை

வள்ளலார்சாத்திரம்.

மாளாத்துகிலை வருத்தினனெவனோ, வருச்சுனற்காஈ வமரிடையிருந்தாங், குணர்மெய்ஞ்ஞான முரைத்தவனெவனோ, வவனேபிரம மென்றறிமன்னே. (சு)

கல்லாலின்கீழ்க் கடவுளாகிப், பொல்லாஞானம் புரிந்தவனெவனோ, மால்வரைவில்லாய் வலியவர்புரங்க, ணீரெழுவொருக்கி நின்றமுவரைச், சேவடிநீழலிற் சேர்த்தவனெவனோ, காலனைமாட்டிச் சுவின்சிறுபாலன், மரணந்தவிப்பான் வந்தவனெவனோ, வவனேபிரம மென்றறிமன்னே. (எ)

உளனோபிரம முயிரோபிரமம், வானோபிரம மறையோபிரம, நானோபிரம நாடுங்காலே. (அ)

வடிவோபிரம மதியோபிரம, மொலியோபிரம் முணர்வோபிரம, மறியோபிரம மாயுங்காலே. (க)

ஒருமலவழக்கு மிருவினைத்தொடரு, மும்மலச்செருக்கு நால்வகைவாக்கு, மைவகைப்பொறியு மறுவுகைக்குற்றமு, மற்றுலன்றியறிவாகாயே. (கௌ)

கண்ணொளிகண்ணே கதிரொளிகதிரே, கண்ணாகாதே கதிராக் கண்ணாக், கதிராகாதே கலப்பின்வைப்பே. (கக)

வானோவளியோ மறுகனல்புனலோ, மண்ணோமதியோ வளரென்றோமோ, யானோபரம்பொரு னெட்டும்பிரிவே, தானையதுவேயதுதானென்ப, மாறாததுவும் வழக்கச்சொல்லே, நானையதுவெனகாடலுமாமே. (கஉ)

இரண்டாங்காண்டம் - முற்றிற்று.

சத்தியஞானபோதம்-முற்றிற்று.

ஆட இயல் நு-க்கு சூத்திரம்-ககச.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

இரண்டாவது
பதிபசுபாசவிளக்கம்.

பாயிரம்.

விநாயகர்துதி.

வீரூத்தர்.

சித்தகக்கோயிலிலிருக்குஞ்செல்வனை
மத்தகக்கரிமுகத்தரசைவல்லபைப்
புத்தரவல்லுலிற்புழைக்கைபோக்கியுஞ்
சத்துமாலிலாதவன்றனைப்போற்றுவாம்.

நடேசர்துதி.

வேறு.

முன்னே நான் மறைமுடியினில்வீற்றிருப்பவனை
யன்னை யத்தனாபுலகெலாமமர்ந்திடுபவனை
யென்னை யாளுடையிறைவனையிருண்மலங்கழியப்
பொன்னினம்பலத்தாடியுனிதனைத்தொழுவாம்.

(ச)

பரைவணக்கம்.

வேறு.

மூவர்க்குமுதற்பொருளாய்முத்தொழிற்கும்வித்தாகி
 ஈவிற்குமனத்திற்குநாடரியபேரறிவாய்த்
 தேவர்க்குமுனிவர்க்குஞ்சித்தர்க்குநாகர்க்கும்
 யாவர்க்குந்தாயாகுமெழிற்பரையைவணங்குவாம்.

கணபதிவணக்கம்

நீங்காதமலமென்னுண்டமூக்குடைத்தும்பி
 யாங்காரமெனூர்தறியையடியோடும்பறித்தோடத்
 தாங்காதவொருகோடிசூரியர்கடோற்றசிக
 லீரீங்காரக்கயமுனியையுளக்கூடத்திருத்துவாம்.

சுப்பிரமண்ணியர்வணக்கம்.

வேறு.

அறுவிதசமயத்தோர்க்குமறுமுகசாபியாகிச்
 செறிபரப்பிரமம்டானேயென்றுசின்மயிலிலேறித்
 குறுமுனிக்கருளிச்சீவக்குகைதொறும்வீற்றிருந்த
 மறுவிலாக்குகனைப்போற்றிமாய்த்தனென்பிறவியெல்லாம்.

நகலிணாமுர்த்திவணக்கம்.

வேறு.

வீராதனத்திலெழுந்தருளியின்னிற்சிற்றந்தவேணியராய்த்
 தீராவையந்தீர்த்தருளுஞ்சின்முத்திணைச்செங்கையினராய்ப்
 பாரோர்விண்ணோர்பணித்தேத்தப்பரமருளுவாய்ப்பலகாலு
 மோரானீழலமர்த்தாரையுள்ளும்புறம்புமங்குலங்குவாம்.

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கூ

வேறு.

மூலமாயெவைக்கு மறியொணவுருவாய். மும்மலக்களைந்தவர்க்
கெ. ரிதா, யாலபாசனஞ்செய் தழிவிலாதவனாயருமறைச் சிரத்தொ
யிர் பவனாய்ப், பாலலாசனனாய்ப் பசுதொறும்பதியாய்ப் பக்குவச்
சனக னாதியர்க்கா, யாலமர்நீழ் லமர்ந்துறைபவனை யகத்தவிசிருத்தி
யின்படைவாம். (க)

குருவணக்கம்.

வேறு.

பாசமைந்தையுத்தனித்தனிப்பரிந்திடீக்கி
நேசமாகியவறிவுருநீயெனக்காட்டிப்
பேசுமேழ்வகைப்பிறப்புணக்கிலையெனப்பேசித்
பாசநீக்கியசுயம்பிரகாசனைத்தொழுவாம். (எ)

வேறு.

தாரணியவர்க்குநாலாஞ்சத்தினிபாதமெயத
ஆருணிபோலத்தோன்றியொருமொழியானென்னக்குக்
கோரணிகாட்டுமாறுசமயத்தின்கோளானீக்கிப்
பூணசொருபங்காட்டும்புண்ணியன்பொல்தாள்போற்றி.

திருமூலர்வணக்கம்.

வேறு.

ஐயமாகடலாழந்தவுயிர்க்கெலாம் .
கையிலாமலம்மெனக்காட்டுவான்
மையநீர்திருமந்திரஞ்செப்பிய
செய்யபொற்றிருமூலனைச்சிந்திப்பாம். (க)

விபாசமுனிவணக்கம்

துக்கசாகரத்துக்கொருதோணியாய்ப்
பக்குவச்சகனைப்பெறுபாக்கிய
தக்கவான்மத யாபரனாகிய
மிக்கவேதவியாதனைப்போற்றுவாம்.

(கௌ)

நூற்சிறப்பு.

வேறு.

பாவமகலப்பரிகாரவிதத்தைப்பகருஞ்சிலநூல்க
ளாவலோமெறம்வளரவறங்கள்பகருஞ்சிலநூல்க
ளேவமில்லாமுத்தியினுமிரண்டேயென்னுஞ்சிலநூல்கள்
சிவபிரமவயிக்கியத்தைச்செப்புமிந்நூற்சித்தாந்தம்.

(கக)

வேறு.

புன்னூலாம்பரசமயப்பொய்தூலின்மயங்குவரோ
செந்தூலாமருமறையின்சிரத்தொளிருமுபரிடத
நன்னூலிநெறியின்நயமுணர்ந்தநாதாக்க
ளெந்தூலுங்கைவிட்டேயிந்தூலப்பற்றுவார்.

(கஉ)

அவைபபட்க்கம்.

அங்கணநீரிழுக்குடையதானுலுநதிகலக்கி
லங்கணநீரென்றிகழாரதுபோலென்புன்சொல்லும்
புங்கமறையொடுகலக்கிநுன்புன்சொல்லுநன்சொல்லுக்கும்
புங்கமலிசான்றோரும்புன்சொலிதென்றிகழாரே.

(கங)

நூற்பெயர்.

வேறு.

பொய்ப்புலியதனிநாளும்பொருக்கெனத்தோன்றிமாயு
மெய்ப்பிலாவுயிர்கட்கெல்லாமெளிதினின்நூனமெய்த
வப்பணிசடையோன்முன்னரறைந்தவாகமத்திற்சொல்லு
முப்பொருள்விளக்கஞ்சொல்வேன்முக்கணனருளைக்கொண்டே.

(க)

பாயிரம்-முற்றிற்று.

குருகாருண்ணியம்.

வேறு.

உலகமுமாழையுமொண்கண்மாதரு
நிலையலுவென்றுணர்நெடியமாணவன்
கலையெலாந்தெரிந்தீவன்கதிவிருப்பின
னலமலிகுடவனைநாடித்தேடுவான்.

(க)

வேறு.

உலகநெருப்பைக்கடந்தொழியாஞானவுததிமடுப்பேனே
விலகுதும்பத்துயர்கீங்கியெந்நாட்டுறவியாவேனே
திலகமழைப்பொருளினதெனத்தேற்றுங்குரவன்காண்பேனே
சலகவுடல்பீணிதணந்துகடவுடனையான்காண்பேனே.

(உ)

வேறு.

மருவியவுடல்வெறுப்பும்வையகவெறுப்பும்வந்தா
லிருவினையொப்புமங்குணெய்திடுமெய்துங்காலுத்
கருமலபாகமுண்டாம்பாகத்தாற்கடிதிற்சேருந்
திருவருட்சத்திபாதஞ்செறிந்திடுங்குருவுமன்றே.

(உ)

வேறு.

இனையவண்ணநினைந்திரங்குமெழின்மாணக்கன்றனைப்புரப்ப
நினைபுரினையிலொளித்திருந்தநிலனீங்காக்கருணையினுண்
மனிதன்போன்றேபுண்ணிடுத்தன்மருவிக்குருவாய்வரச்சீடன்
களியுஞானக்கண்ணோர்க்கண்டான்பவநேராய்வின்டானே.

(ச)

தேனுண்டளிகன்பண்பாடுஞ்செறிகற்பகநேர்குருந்தடிக்கீழ்
மாணமுவுஞ்சுதர்ப்புயமுமணிக்கந்தாமுமறைத்தருளி
யினமகன்றதிருவாதலூரர்க்காகவெழுந்தருளு.
ஞானமுனியேயிவனென்றுதெளிந்துநாவாற்பழிச்சினனே.

(ங)

வேறு.

அப்பிரமேயபோற்றியாருயிர்த்துணைவாபோற்றி
யொப்பிலாவொருவபோற்றியுணர்பவர்க்கணியாபோற்றி
நட்பயவிலலோட்போற்றிநாதநாதாந்தபோற்றிச்
சுப்பிரமணியாபோற்றிச்சயம்பிடுகாசபோற்றி. (சு)

அற்புதவமலவேகவசிந்திதவகண்டாகார
நற்சிதம்பரவேகாந்தஞானநாதாந்தவீனப
சொற்பிரகாசசுத்தகுனியதுரியாதீத
தற்பரவனந்தானந்தசற்குருநாதாபோற்றி. (எ)

கண்ணிலாக்குழவியெய்யகாரிருட்டறைபட்டாங்குத்
திண்ணியமலவறைக்குட்சிக்கியசிறியேன்றன்னே
நண்ணருஞானக்கையானுன்முகன்முதலோரேங்கத்
தண்ணரியாலெடுத்தசற்குருநாதாபோற்றி. (அ)

முத்தலாப்பகைவரென்றுமூர்க்கரையுறவரென்றும்
பெத்தனையனேககாலம்பிறந்திறந்தெய்த்திட்டேற்குப்
பத்தியான்ஞானங்காட்டிஞானத்தாற்பரணைக்காட்டும்
சத்தியஞானந்தசற்குருநாதாபோற்றி. (ஈ)

பொச்சையாமுடலங்காட்டிப்பொறிபுலன்கரணங்காட்டி
யிச்சையாருயிருங்காட்டியெழிற்றிருவருளுங்காட்டி
யச்சமினிலையங்காட்டியகம்புறந்தானுய்க்காட்டி
சச்சிதானந்தங்காட்டிசற்குருநாதாபோற்றி. (க)

குருகிருண்ணியம் - முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம்-உச.

குருபதேசம்.

—o—

அஞ்சினேன்பவத்துக்கெண்ணையாளெனவடியில்வீழ்த்த
வஞ்சுடில்சீடன்றண்ணைவாவெனவருகில்வைத்துத் !
துஞ்சிருள்கீழியப்பாததமரைசிரத்திற்குட்டி
யஞ்செழுத்தருளிப்பின்னரதன்பொருளறையலுற்றான். (ச)

வேறு.

அஞ்செழுத்தினிலொருபுடையரும்பதியமநம்
வஞ்சமுற்றுளவொருபுடைபாசமாய்வதியர்
துஞ்சலின்றியவொருபுடைபசுவனத்துலக்கு
மஞ்செழுத்தினின்மும்முதலறிந்தவர்பிறவார். (உ)

வேறு.

பானுவாமிறையெழுத்துவதெனெய்யையெழுத்து
ஆனமில்லக்கண்ணையாகுமுயிரெனுந்தனியெழுத்துத்
சினமில்லிளக்கையாகுஞ்செப்பியதிரையெழுத்து
நானெனுயிருளையாகுநவைபுறமலவெழுத்தே. (ஈ)

நகரமாகியசேரியைநஞ்செனவெறுத்து
மகரமாகியமயவெல்லாம்வேரொடுக்களைந்து
வகரமாகியவனத்தினிலிருந்திளைப்பாற்சீ
சிகரமாகியநகரியைபடைந்தனன்சீவன். (ஈ)

பாசமாகியவிரண்டையுட்படிவெனத்தள்ளி
நேசமாகியவிரண்டையுநெஞ்சிடையழுத்திக்
காசகீங்கியகண்ணெழுத்தியைக்காண்பா
யாசைகீங்கியநிலையதுவிதற்கிலையையும். (ஊ)

குருபதேசம்-முற்றிற்று.

சூட திருவிருத்தம்-௨௩௩.

தசகாரியம்.

தரைமுதனாழ்வாரீயத்தனித்தனிக்காண்டல்ரூபந்
தரைமுதனாழ்வாரீயத்தற்செயல்காண்டல்காட்சித்
தரைமுதனாழ்வாரீயச்சடமயமென்றுகண்டு
குருபரனருளானீங்கல்குத்தியாய்க்குறித்துக்கொள்ளே. (௧)

இத்துவாதீதந்தன்னிற்சகசீவானைவமலந்தா
ஹற்றிடுமிதற்குச்சாக்கிநானென லுயிர்க்குரூபந்
சித்துருநானேயென்றுதேறலெதெரிசனந்தான்
முற்றணீசன்முன்னர்முகிழத்திடாதடங்கல்குத்தி. (௨)

எங்கணுஞ்சிவனுளானென்றுணர்தலேயிறைவனீரூப
மங்கவன்றொழிலெங்கண்னுமறிதலேதெரிசனந்தான்
றிங்கள்வெணியெனொடன்றல்கியோகமலர்மணம்போற்
புங்கனேயத்தழுந்தல்போகமென்றறைபுதுலே. (௩)

தசகாரியம்-முற்றிற்று. '

ஆ. திருவிருத்தம்-௩௨.

நின்மலசாக்கிரம்.

காய்கதிரிவிழுண்ணர்க்கண்செயலடைந்தாற்போலத்
தூய்மனக்குரவனோக்காற்றுகளறுபோதன்கிப்
பாய்பசுகரணமெல்லாம்பதிகரணங்களாகிப்
பெப்பிடிபுண்டான்பாலன்பித்தன்போலொழுருவானே. (௧)

நின்மலசாக்கிரம் - முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-௩௩.

நின்மலசொப்பனம்.

வேறு.

ஐம்பொறியாலீம்புலன்களாடூத்தான்புசித்தாலுமறிவான்மிக்கோ
 ரும்பர்டிரான்றிருவடிக்கீழுள்ளத்தைவைத்தக்கேயுறங்காரிற்பர்
 கம்பனைத்தொருசோரநாயகனைவிருப்புற்றநாரிவேண்டு [தே.
 மன்பவன்றன்பாற்கிடக்குமாக்கையிவன்பாற்கிடக்குமதுபோலன்

வேறு.

காண்புதுங்கேட்பதுங்கருத்துஞ்சொப்பனம்
 பூண்பதும்புனைவதும்புசிப்புஞ்சொப்பனஞ்
 சேண்படுநாகமுஞ்செகமுஞ்சொப்பனம்
 வண்படுமிவைக்கெலாம்விசுத்தனானரோ.

நின்மலசொப்பனம்-முற்றிற்று.

உரு திருவிருத்தம்-உரு.*

நின்மலசமுத்தி.

வழுத்துசூக்கிரசொப்பனமருவிகொறுஞ்
 சமுத்திவந்துறமுற்றையச்சமுத்திவந்துற்றால்
 விழுத்தசூக்கிரசொப்பனமேவிடாததுபோன்
 முழுத்தபூரணமுத்தியுமுற்றுந்தன்றே.

(ச)

குடும்பபாரமுஞானமுங்கொண்டவனின்பு
 மடங்கீத்துயரறிவின்யடைந்தவனின்பு

நடந்துறங்குவோனின் பமுநாண்மலர்ப்பாயல்
கிடந்துறங்குவோனின் பமுமானுமேகிளக்கில்.

(௨)

நின்மலசுழந்தி-ழந்நிறு.

அட திருவிருத்தம் - ௩௭.

நின்மலதூரியம்.

வேறு.

முப்புரமென்பதிவ்வவத்தைமூன்றையு
மிப்புரமூன்றிலுமிருந்திடர்ப்படா
கப்புமுப்புரத்தையுங்கடந்தச்சீவனே
செப்புறு தூரியனுய்ச்சீவன்முத்தனம்.

வேறு.

மண்ணெடுமண்ணுர்போ னுர்வனியொடுவனியார்போ னுர்
தண்ணெடுதண்ணுர்போ னுர்தழலொடுதழலார்போ னுர்,
விண்ணெடுவிண்ணுர்போ னுர்விளங்கறியுருவாய்நின்ற
நுண்ணியநானேயெங்கு நுழைந்திடா திருக்கின்றேனே.

நின்மலதூரியம்-ழந்நிறு.

அட திருவிருத்தம் - ௩௯.

நின்மலதூரியாதீதம்.

இந்நிலைதூரியமாகுமென்றருமறைகள் கூறு
மிந்நிலைநின்றோமெண்ணுமெண்ணமுங்கடந்துபோன
வந்நிலைதூரியாதீதமாகுமென்றறைவந்நிலை
ரந்நிலைதனக்குமேலார்நிலையிலையறையுங்காலை.

வேறு.

போக்கிலேவரவிலேபுணரக்கையிலே
தாக்கிலேயேக்கிலேசரிக்கக்காலிலே
மோக்குறமூக்கிலேமுகிழ்க்கக்கண்ணிலே
வாக்கிலேமனமிலேயதீதவாழ்விலே.

(௨)

வேறு.

நீரிடைமூழ்கிடுனான்றையவுண்டவன்
வாரமிருமதன்போன்றுமாமய
நீர்சிவபேரகத்திற்நிலைத்திருப்பர்க
ளாரவர்வெருமையைளக்கற்பாலேரா.

(௩)

வேறு.

இத்துரியாதீதத்திலிமைக்கொட்டுமௌவாளு
முற்றகண்ணாடிதன்னிலுளுந்துருள்பொழுதாளுங்
கைத்தலத்தாலர்வீன்பால்கறக்குறுங்காலமேனு
சித்துருவாகிரிற்போர்சின்மயவீடுகாண்பார்.

(௪)

நீர்மலதுரியாதீதம்-மிற்பிறு.

ஆக திருநிருத்தம்-சாந.

பதிவிளக்கம்

நிராமயமாய்சிட்களமாய்சித்தியமாய்சீன்மலமாய்ப்
புராதனமாய்சஞ்சலமாய்ப்பூணமாய்ப்புனிதமாய்ச்
சராசரமாய்ச்சாக்கியாய்ச்சத்தியமாய்ச்சித்துருவாய்
பராபரமாய்வெறுவெளியாயிருக்குமீத்தப்பரமசிவம்.

(௧)

சொல்லா லுமன னுலுந்தொடராதகுக்குமமாய்
பல்லான் றகேள்வியருமீதென்றுபகர்வரிதா
யொல்லாதபரஞ்சுடராயுயிர்க்குயிராயுண்மையா
மெல்லாமாயல்லவுமாயிருக்குமந்தப்பரமசிவம் (உ)

ஒன்றாயும்பலவாயுமுருவாயுமருவாயுங்
குன்றாயுமணுவாயுக்குணமாயுக்குணியாயு
நன்றாயுந்தீதாயுநாயுந்தசனாயு
பின்றாயுமுளதாயுமிருக்குமந்தப்பரமசிவம். (உ)

வேறு.

சிவனறிந்தருளுவன்சிவராசியைச்
சிவன்றனையறிந்திடாச்சிவராசிகள்
சிவனிலாவிடமிலெசெடசித்தெங்கணுஞ்
சிவனிலாவிடிலுயிர்செகமற்றில்லையே. (ச)

அவனவளதுவெணுமகிபபாசமே
யவனவளதுவெனவறைபவன்பசு
வவனவளதுவினையாக்குவான்பதி
யவனவளதுவறிவிறைக்காணலாம். (செ)

அவனசைந்திடுவொருவணுவசைந்திடு
மவனசையாவிடிலணுவசைந்திடா
சிவன்சத்தியோடுநிற்செகம்விரிந்திடுஞ்
சிவன்றனித்திடில்விரிசெகமொடுங்குமாலை. (சு)

மன்னுமாலயனெனவாணும்வையமும்
பின்னமுமபினமும்பேசுஞ்சிவனும்
பன்னுமாணவமுதற்பாசம்யாவையு
முன்னுமிச்சிவத்திடைபுதித்தொடுங்குமால். (சு)

வேறு.

பதியறிவாகுமத்தைப்பகுத்தறிவதுவேசீவ
னிதுவதுவேவாவென்றுன்னற்கிடமதேபாசமாகு
மதுவிதுவெனுஞ்சுட்டற்றாலறிவறிவாகிநிற்கு
மதுவிரிகொன்றைத்தரரான்மலரடி.காணலாமே.

(அ)

பதிபசுபாசமூன்றும்பகுத்தறிந்தவரேமுத்தர்
பதியொன்றும்பற்றாதாருப்பசெவொன்றைப்பற்றிநிற்கும்
பதிமுதந்தெரியாவண்ணமறைப்பதுபாசமாகும்
பதிருளுவானஞ்ஞன்றுநீங்குமப்பாசந்தானே.

(ஆ)

கண்பலபொருளைப்பற்றிக்கதிநினையிழந்தநிற்குங்
கண்பலபொருளைப்பற்றாதாயிடிந்தகதிரைக்கூடும்
புண்புலன்பற்றியாவிபுனிதனைப்பிரிந்தூறிற்கும்
புண்புலன்பற்றாதாயிற்புனிதனைச்சேருமன்றே.

(க)

பளிக்கியமானனாகும்புதலவனிறைவனாகும்
பளிக்கினிற்பஞ்சவன்னம்பார்க்கிலம்புலன்களாகும்
பளிக்கினில்வன்னம்பற்றும்பகலவன்பக்கஞ்சாரிற்
பளிக்கினில்வன்னம்பற்றாவுச்சியிற்பானுவந்தால்.

(கக)

செம்புயிராகுமந்தச்செம்பினிற்களிப்புபாசஞ்
செம்பினிற்களிம்புபோனாற்செம்பொனாறுபோல
நம்பனாஞ்ஞானத்தாலேநானனுமலம்போம்போனா
னம்பனாராவென்னுந்நான்மறைசொல்லுமன்றே.

(கஉ)

சாக்கிரசொப்பனங்களிரண்டையுந்தாண்டிப்போனாற்
ருக்கமாஞ்சமுத்திவந்துதொல்லிருளாகிமூடு
மாக்கமுமழிவுமில்லாவறிவினாலதுவழிப்போனாற்
போக்கொடுவாவுமில்லாப்பூரணப்பொருள்வந்தெய்தும்.

(கங)

வள்ளலார்சாத்திரம். [பதிபகபாச

காணுறுபுலன்கள் போகிற்கரிசுறமனம்போம்பேனா
 லாணவம்போரும்போனாலாருயிர்ப்போதம்போகுஞ்
 சேனாறுமொளிக்குமேலாஞ்சுவப்பிரகாசந்தோன்றும்
 மாணனையிதுவேழுத்திலையெனமதித்திடாய். (கச)

மன்னையுமறந்து நிக்கவனசரவடிவமாகித்
 தன்னையுமறந்திருந்ததனயனைப்போன்றூய்
 மென்னையுமறந்தைம்போதவெயினர்தம்வடிவமாகி
 யுன்னையுமறந்தாய்கீயென்னுருவெனவுணர்ந்துகொள்ளே. (க)

ப' வகினில்வன்னமபற்றும்கலவன்பக்கஞ்சாரிற்
 பவ' வகினில்வன்னம்பற்றுபகலவனுச்சிசாரில்
 விளங்குயிரிற்றையக்காணவேலையிற்புலன்கள் பறறும்
 விளங்குயிரிற்றையக்காணும்வேலையிற்புலன்பற்றுவே. (கஈ)

(உறு).

அறிவறியாமையை பகன்றவாருயி
 ரறிவறியாதபேரருளைககூட்டிற்
 பறிவறியாதவெம்பிராணுட்கொண்டபோய்ப்
 பறிவறியாவகைக்கும்பின்னையே. (கௌ)

(வேறு)

மாசறப்படித்தானேனுமயலறத்தெளிந்தானேனு
 மாசறத்துறந்தானேனுமஞ்செழுத்துணர்ந்தானேனு
 மீசன்வேறியான்வேறென்னுமிருமைபுகழலானாகிற்
 பாசமுங்கழல்வதின்ரும்பதித்துவந்தானுமின்றே. (கஅ)

தத்துவமுப்பத்தாறுத்தனித்தனிகளைநூதிக்கின்
 மொய்த்திருண்மூடுமத்தைமுன்னவனருளால்வீட்டின்

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்

.௧௧

மெய்த்தன னுருவந் றுய்விளங்குறுமதற்கப்பாலே
சத்தமெய்ஞ்ஞானமேனிச்சோதிதானுயிருப்பன்.

(௧௧)

வேறுவேறுகியோடும்விரிந்திக்குலங்களைல்லாக்
கூறுமுன் னீரினென்றுகொள்கையதாகுமாபோல்
வேறுவேறுகிரின் றவிதிவழிச்சமயமெல்லாக்
கூறுமுத்தியினிலொன்றுகொள்கையதாகுமன்றே.

(௨௦)

பதிவிளக்கம்-முயிற்று.

ஆதி திருவிருத்தம் - ௬௩.

பகவிளக்கம்.

பாசத்தாற்பகுவெனப்பகரப்பட்டன
பாசத்தானிரிதரப்பதியெனப்பதிங்
காசத்தாற்குருடெனக்கழறப்பட்டின
காசத்தானிரிதரக்கண்ணெனப்படும்.

(௧)

ஐம்பொறியெனத்திடையாவிகேடனார்
வம்புறுபோதவில்வளைத்துமாழ்குறுந்
துன்பெனுங்கணையினத்தொடுத்தமெல்லநின்
றின்பென்னுமறியினமிரியகெய்யுமால்.

(௨)

வேறு.

எண்ணரியவாண்டாக்க எலிக்கணங்கூறுங்காலிருண்மலத்தான்
முடராயிறந்துபிறந்துமல்வார், புண்ணியத்தாற்பாவத்தாற்புண்ணிய
பாவத்தாற் பொன்னுடுநாகுதரை போக்குவரவுடையார்; நண்ணிய

விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர்க ணவில்சகல ரொன்றிரண்டு மூன்று
மலமுடையார், தண்ணிலவுமதிமுடியா ரஞ்ஞதயகாலஞ் சாங்குசித்த
ராய்மலத்தைத் தணந்துசிவமாவார். (௩)

எல்லாமுநானேகா ணெனை விடவேறில்லையெனுமலத்தாலார்ப்
புண்டிக் கேந்திழைப்பொன்பூமி, நில்லதெபொருளெல்லா நிலையென
வேகருதி நின்மலனைத்தனைவினையை நினயாதாமயக்கும், பொல்
லாதபுலன்வழியிற் றிரிந்துதடுமாறிப் புறழிகழாணல்வினையுந் தீவினா
யும்பொருந்தி, பொல்லாதயோனிடொறும் பிறந்துபிறந்திறப்பா
ருமைபாகனருள்கிடைக்கி லீரண்டினையுமொழிப்பார். (௪)

வேறு.

ஆன்பனை விட்டுமற்றோரவனைவிரும்பிப்பின்னர்
துன்புறுவார்கள்போலச்சயம்பிரகாசனாது
நம்பனை விட்டுப்பொல்லாஞாலத்தைவிரும்பிப்பின்னர்
துன்புறுவார்களீந்தத்துயரினுக்கொழிவுமுண்டோ. (௫)

வேறு,

ஆவாவென்னவாச்சரியமரியஞானந்தனை நீத்திட்
டோவாமாயாமோகிதராயுணராக் கனவினிலேபோன்ற
மூவாக்குடும்பப்பாழ்நிரையந்தன்னின்மூழ்கிமூர்ச்சித்துப்
பாவவயத்தாற்பாவங்கள் ட்டியதையேபண்ணுவார். (௬)

வேறு.

எஞ்ஞான்றுக்கும்பபாமேகுமென்றிரங்கல்வேண்டா
மஞ்ஞானமெம்மட்டுண்டோவம்மட்டுக்குடும்பபா
மெய்ஞ்ஞானமுண்டேவ்முத்திமேவுதற்கையயில்லை
சஞ்ஞானத்தாலஞ்ஞானஞ்சருங்குமநிலையேமுத்தி. (௭)

வேறு.

உண்ணுறங்கல்பற்றல்விடலுலகந்தழுவல்வரல்போத
லெண்ணுமிவைகளான்மாவுக்கியற்கைபென்னிலிவனுக்கிங்
கெண்ணில்கோடிபிறவியினுமிடம்பைக்குடும்பந்தனிநின்ற
பண்ணற்கநியபரமபதமோக்காபில்லைபகருங்கால். (அ)

வேறு.

“சீவனாபிந்தவான்மாவியநீகையைத்தெரிக்குங்காலேக்
கேவலன்சுத்தன்சாந்தன்ருக்குமன்கிளர்சுனாதன்
பாவமில்சர்வானந்தன்பகரஞ்சர்வசாக்கி
மேவுசின்மாத் திரத்தன்மிசுசுகசொருபனாமால். (ஆ)

வேறு.

யாதாமொருவனில்வண்ணமிலகுமான்மசொருபத்தைப்
பேதமாகவறியுமவன்பேசினுன்மவபகாரி
யோதுசோரனாஷெந்தப்பாவமுஞ்ற்றப்படவில்லை
வேதமெல்லாமுறையிடினூந்தெளியாரையமேலிட்டோர். (க)

வேறு.

௦ புண்ணியபூமியிற்பிறந்தும்பூசரப்
பண்ணவனாகியுமங்கைபாறியுங்
கண்ணியருடும்பமாங்கடலைநீந்திடான்
றிண்ணியூரமபகாரிதேறிடே. (கக)

வேறு.

நுகையானுமுயற்சியினாலுமவிழ்ந்தபேராதசவாலுங்
‘காகனசத்தாடருருவன்பாற்குறைவறுபத்தியினாலும்
‘மரகமேவினைக்கும்பிரகிருதியின்நன்பாவனைமூமுதைபுந்தணீந்திட்
டகமாஞ்சிவனைநானென்ச்சிந்தித்திடொழிந்திருந்திடத்தகுமால்.

வேறு.

முரசுதிர்தானேவேந்தர்முன்னர்நானென்றோதி
லரசனுமிகச்சினந்தேயாக்கினைபலவுஞ்செய்வன்
விரைசெறிகொன்றைமாலவேந்தன்முன்னர்நானென்னிற்
நிருவுளமகிழ்வனென்றாலியாரிதைத்தெளியவில்லார். (௧௩)

வேறு.

யாவனொருவன் நன்னிடத்திலிருக்குஞ்சிவனைவிட்டயலே
மேவியிருக்குஞ்சிவனைநனிபூசிப்பவன் நன்வியன்கையிற்
பாலியிருக்கும்பாயசத்தைவிட்டுக்கூன்கைபீரந்தோடித்
தவறுதுளியைநாநுனியாற்றுய்க்குமவனைசொல்லுங்கால். (௧௪)

வேறு.

சுநலபூதங்கடோறஞ்சாக்கியாய்விசுத்ததேசாய்த்
தகுஞானதேகியாகித்தங்கியபரமான்மாவை
யகமுகமாகவுள்ளம்புறம்புமொன்றாயறிந்து
பகவத்யாவன்பார்ப்பானுக்கவன்முழுதும்பார்த்தான். (௧௫)

வேறு.

ஆக்கைமேவிமேவானுயனுவாய்மகத்தாய்விபுவாகிச்
சூக்கவுருவாய்விபாகனாய்ச்சொலுமானந்தசொருபனாய்
வீக்குநாசரகிதனாய்விளங்குஞ்சிவனையுள்ளபடி
நோக்கியறிந்துதிரானொன்றெய்தாஞ்சோகமடையானால். (௧௬)

வேறு.

வான்வர்தமக்குநீங்காமயறருபேதவேது
வானவஞ்ஞானஞானவலியிறற்சிதைந்தபின்னர்
தீனமார்சிவனென்றுஞ்சிவனென்றுமில்பேதத்தை
யினமார்புந்தியாலேயெவன்பண்ணப்படுவன்கொல்லோ. (௧௭)

வேறு.

ஆன்மாசுத்தன்சதாநித்தனழியாவின்பச்சுகசொருப
 னுன்மாசெஞ்சொற்பிரகாசனஞ்ஞானத்தாலசுத்தனைப்போ
 லான்மாதோன்றப்படுகின்றானருவமாகிரிவயமா
 மான்மாஞானத்தாற்சுத்தஞ்ஞகிவிளக்கப்படுகின்றான். (௧௮)

யாவனொருவனஞ்ஞானச்சேற்றைஞானவிரும்புனலா
 டலாவக்கழுவுவானவனெயொரிசேரமலசதாசுத்தன்
 ருவுகருமதற்பரனாய்த்தபனெழுமுன்றரியாநா
 யாவலோடுகங்கைமுதற்படிந்தானெனுமசுத்தனே. (௧௯)

ஞானரீராற்சுத்தனாய்நண்ணுங்கிருதகிருத்தியனாய்
 ஞானவாஓயழர்ந்திருக்கும்யோகிக்கிந்தஞாலத்தி
 லானகருமமனுவேனுமில்லையுண்டுபோற்றேன்றின்
 ஞானந்தனைபுள்ளபடியறிந்தஞானியலனவனே. (௨௦)

வேறு.

பாவமில்பரமாத்நீமஞானர்க்கு
 மூவகையுலகத்தினுமொய்யம்பினா
 லாவதோர்பயனென்றிலையாங்கவர்
 ஈவன்முத்தரெனச்செப்பும்வேதமே. (௨௧)

ஞானமென்னுமோர்நல்லரித்தத்தைநீத்
 தினமாயினிச்சையிழுதைடியோர்
 தினமார்சூடுமபக்கடல்சிக்கியே
 பூனமாய்ச்சுழன்றேபுழல்வார்களே. (௨௨)

யாவனாயினுடியாதோர்பொழுதினி
 லாவிஞானவமுதச்சுவையினே
 யாவலோடுருந்தினனாயிடி
 யாவையும்விட்டதனையெய்துவான். (௨௩)

அரியஞானவமுதச்சுவையைத்
திரியுமைம்புலவீன்பங்கடும்ப்பனே
லரியஞானவமுதச்சுவையெழுந்
பருகப்பட்டவனன்றுபகரிலே.

(௨௪)

பண்டிதரிந்தப்பாரைமுழுதையுந்
தொண்டினான்மொருபத்தறிவர்கள்
மண்டஞ்ஞானமறைப்பெண்டவரஃ
தண்டிச்சங்கரனையறியார்களே.

(௨௫)

வேறு.

அசரீரியாய்மகத்தாயமர்ந்துனவமலவான்மா
வசைசுகமருவானுகிமாண்டுறுகிலேசனுகி
யிசைபிரசனனான்மாவாயிருந்திடப்படுமன்னோனைப்
பசையறுஞானவானுந்முத்தனென்றுரைக்கற்பாலார்.

(௨௬)

ஆகையாற்றேகிகட்கேயளவறுதுயரமெல்லா
முகவஞ்ஞானத்தின்கண்மூலமாயிருக்குமன்றே
யேகஞானத்தஞ்ஞானமிறக்குமற்றியற்றலேவாச்
சோககன்மத்தஞ்ஞானஞ்சுருங்குமோசுருங்கிடாவால்.

(௨௭)

ஞானத்தைத்தவிரப்பாவக்குழாங்களைநாசஞ்செய்யு
ஞானம்வேறில்லையிந்தஞானம்போனலெனான்நில்லை
ஞானசாதகத்தையன்றிநவையுறுகுடும்பம்போக்கு
ஞானசாதனம்வேறில்லைநன்னெறியறிமாணக்கா.

(௨௮)

பாதகமனைத்தூரீங்கும்பக்குவசித்தத்தார்க்கு
மேதகுஞானத்தின்கண்விருப்பமும்வியப்புமுண்டாம்
பாதகத்தாற்கட்டுண்டபதிதெத்தத்தார்க்கெல்லா
மேதகுஞானவார்த்தைகிடைக்குமோவிளம்புகாளே.

(௨௯)

வேறு.

ஆன்மாரித்தன்சருவபரிபுரணனரியகூடத்த
 னான்மாதோடமிலியேகனாகியிருந்தும்பிராந்தியின
 லான்மாயின்னம்போற்றேன்றப்படுவனரியஞானத்தா
 லான்மாயின்னம்போற்றேன்றப்படானென்றதைநானழவாடி

வேறு,

ஒருவனுக்கிப்பிறப்பிலுரியதோர்
 பரமவான்மசொருபம்பகவற
 விரவுமேலவன்மேலாம்பராபர
 வரியமுத்தியடையப்படுவனால். (௬௧)

எந்தயோகிக்கெப்போதுமனதிலே
 யுந்துஞானவொளியதைன்னிய
 மிந்தஞாலமெங்கெங்கும்விளங்குமேற்
 சந்தமுத்திதானுடையவிளங்குமால். (௬௨)

எப்போதுதன்சொருபமெதார்த்தமா
 யொப்பநோக்கிபுலகங்களியாவையுங்
 கப்புமாயாமயமெனக்காண்பனே
 லப்போதேயச்சகவடிவாயினான். (௬௩)

எப்போதுந்தன்னிடத்திற்சருவமுந்
 தப்பலின்றியேதான்சருவத்தினு
 துட்பிஞானநோக்கானேக்குவானெனி
 லப்போதேயப்பிரமமடைவனால். (௬௪)

எப்போதியாதாமொருவனுக்கிப்பவ
 வெய்ப்புலாம்பிணிக்சகமூலிக்ஷகயாம்
 பெட்பின்மேலாம்பிரமஞானம்பெறி
 லப்பொழுதிவனேசுவனாயினான். (௬௫)

வேறு.

செந்தழல்வினக்குதுசிறியதாயினு
மந்தகாரத்தினு யுதந்துமாறுபோற்
கிந்தலிவ்ஞானமுஞ்சிறியதாயினு
மந்தமிவ்பாவுகளுனைத்தும்போக்கு...ல். (௩௬)

ஒளிவளர்பெருநெருப்பூலந்தகாட்டமுந்
தளிர்பசுங்காட்டமுந்தகிக்கும்பான்மைபோ
னளிர்மதியனையவோர்ஞானவங்குபுங்
களவிருவினையுங்கணத்திலீவாட்டுமால். (௩௭)

மந்திரம்வல்லவன்வலியபாம்பொடு
தொந்தனையாயினும்விடந்தொடப்படர்
னிந்தியப்பாம்பொடுவிணங்கிநிற்பினு
நந்தியஞானியுநவைதொடப்படான். (௩௮)

அம்புயபத்திரமறவின்மூழ்கியும்
பைம்புனலாலொருபந்தரின்மைபோ
னம்பனையகத்தலிசிறுத்துஞானியு
மைம்புலன்மூழ்கியுமார்ப்புணனரோ. (௩௯)

வேறு.

மருந்தினான்மந்திரத்தான்மன்னுயிர்ச்செருக்கும்பொல்லா
வருந்தியவிடநகிக்குப்படுதல்போலமலையோகம்
பொருந்தியஞானிகுட்குப் பொருலில்பாங்குகளெல்லாந்
திரந்தொருகணத்திற்குநீர்பவமுடையமரீனா. (௪௦)

வேறு.

வேதமெய்ப்மொழிகண்டிவிடிலாரா
யாதிபுனம்மூலையறிஞானியை
நோதகூட்டுவாரித்தாழக்குஞராய்வவ
ரேதமாநருக்கிறையாவகே. (௪௧)

வேறு.

ஞானியேயுருடோத்தமனாதலால்
வானநாடகும்வந்தூணங்குவர்
மேனாநாடகும்வலினிந்பர்காண்
ஞானியுச்சியமென்பதற்கையமோ.

(சுட)

வேறு.

தல்லியமொழிந்தானே னுந் தல்லியமுடையானே னுங்
கல்லியில்மூர்க்கீனே னுங்கற்முணர் பெரியோனே னுங்
மொல்கலில் ஞானமோகப்பயிற்செய்யுடையோனான
னல்வவனவனையார்த்தும்கூச்சியநாடுங்காலே.

(சுட)

வேறு.

பேதாபேதமகன் றொழிந்தமனானவின் னும்பேசக்கேள்
யாதாமொருவன்கிருகத்தை ஞானியெய்தப்பெறிலவன்றன்
மூதாதையாரம்பிநிர்க்குமூக்கண்முத்தியடையப்படுவோமென்
றோதாமகிழ்ச்சியொருடனமுஞ்ஞாநிந்பொழியாதே.

(சுச)

வேறு.

தவறறவெவன்மனந்தத் துவத்திலே
பவமகலனுபவப்பரியந்தஞ்செலி
னவன்லீழியெதிர்ப்படுமனுக்களியாவரும்
பவமெல்லாநசித்தாய்பதத்தைச்சேர்வரால்.

(சுசு)

வேறு.

மாசகல்மாணனேமகிமைதங்கிய
தேசணர் ஞானிகடெநினைத்தினால்
வேசரிநீங்கியெவ்வீழ்விண்ணுள்கர்
வாசவன்பதத்தை யெய்யெய்யுவன்மண்ணுளார்.

(சுசு)

வேறு.

பாலன்மாநிதியைப்பெற்றுமற்றொன்றைப்பற்றலேபோ
 லேலவிம்மனிதரெல்லாம்சனுகீசேன
 மேலேவ்வினையினாலேனானியைமேவப்பெற்றுஞ்
 சாலமோகத்தானீத்துச்சஞ்சரிப்பார்களந்தோ.

(ச.எ)

வேறு.

ஒகோவிந்தமாயைமயலொழியாதிருக்குமானிடர்கள்
 வாகார்பரமார்த்தத்தெரிசியானமபர்தழைத்துத்
 தாகாரிதத்தும்பொருட்டுலகில்லாதாமொருவரசரிக்கின்ற
 ராகாவவரேயமுதத்தைவிட்டுவிடத்தையருந்துவார்.

(ச.அ)

பகவிளக்கம் - முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ககக.

பாசவிளக்கம்.

—

முதலாவது

ஆண வவிலக்கணம்.

ஆண வமலமான்மாவுக்கனாதியிலியற்கையென்னின்
 மாணவசங்கின்பெண்ணோபோலொருகாலுமாயா
 வாணவமலமான்மாவுக்கனாதியிற்செயற்கையென்னிற்
 காணும்வெண்மடிக்கழுக்குச்சலத்தல்போற்பினும்வந்தெய்தும்.

(ச)

வேறு.

சரிதையிலாணவங்காச்சரிந்திவ்
 கிரியையிலரைமலங்கெடுதியுற்றிடு

மருஷியோகத்தின்மூக்கான்மடிந்திடும்
விரிசிவஞானத்தின்முற்றும்விபுமே.

(உ)

டுவறு.

வீணுரைக்கரும்புமீசன்மெய்புரைவேம்புமாக்குத்
தாணுவையிறைஞ்சலொட்டாதையிலயிறைஞ்சப்பண்ணு
நாணறவிரத்தல்செய்புநல்லுவர்க்கீதல்செய்யா
வாணவமலத்தின்செய்தியிவ்வணமறிந்துகொள்ளே.

(உ)

நெல்லினுக்குமீபுஞ்செம்பினீடுகாளிதமும்போலத்
தொல்லெதொட்டின்றுகாறுமுயிரிடைத்தொக்கிநிற்கும்
வல்லியேநூற்பங்கநாசான்வடிவெடுத்தருளுங்காலம்
புல்லுறுபனிபோற்பொன்றும்போதவாதவனெழுங்கால்.

(ஈ)

ஒணவவிலக்கணம் - முற்றியு.

ஆட திருவிருத்தம்-கரு.

இரண்டாவது

மாயையிலக்கணம்.

மாயையேபுடலமாகுமாயையேநரணமாகு
மாயையேபுலனாகுமாயையேபோகமாகு
மாயையேபொறிகளாகுமாயையேபுலன்களாகு
மாயையேயண்டபிண்டம்பாவையுமாயையாமே.

(ஈ)

சாயைபோலொத்தவாழ்வைமெய்யெனச்சந்தோடிக்குத்
தாயமெய்ஞ்ஞானவாழ்வைப்பொய்யெனத்தாடித்துட்டு
மாயவன்பிரமனீசன்யாணபுமயக்கஞ்செய்யுங்
காயமேமாயையானுலியாரிதைக்கடக்கவல்லார்.

(உ)

வேறு.

காமத்தாலிந்திரன்கலக்கமெய்தினான்
காமத்தாலிரீவணன்கருத்தழிந்தனன்
காமத்தாற்கீசகன்கவிலுயற்றனன்
காமத்தாலிற்ற்தவர்கணக்கிவர்களுே.

(௩)

கோபத்தாற்குளசிகன் றவத்தைக்கொட்டினான்
கோபத்தானகுடனுங்கோலமாற்றினான்
கோபத்தாலிந்திரன்குலிசம்போக்கினான்
கோபத்தாலிற்ற்தவர்கோடிகோடியே.

(௪)

கோபமேபிறவியைக்கொடுக்குங்கொள்கையாங்
கோபமேயுறிவினைக்குறைக்குங்குட்டனாய்
கோபமேதாயையுங்கொல்லுந்திண்படை
கோபமேதவத்தினைக்குலைக்கும்பேயரோ.

(௫)

ஆசையாற்சந்திரனங்கந்தேயுந்தனன்
ஆசையாற்சவுபரியறிவைவீங்கினான்
ஆசையானராசரனாவிபோக்கினான்
ஆசையால்வாலியுமழிந்துபோயினான்.

(௬)

வேறு.

ஆசையாலிந்தமாயையறிவினை முழுதுழுடித்
தேகமேயான்மாவென்றுஞ் சேயிழைமடவார்தங்கள்
போகமேமோக்கமென்றும்புந்தியைத்திரிவுபண்ணுஞ்
சோகம்பாவனையார்லித்தைத்தொலைப்பார்கன்சீவன்முத்தர்.

(௭)

மாயையிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-௧௨௨.

மூன்றாவது

கன்மவிலக்கணம்.

வினையினால்விகாரமுண்டாம்விகாரத்தால்விருப்புண்டாகு
முனலுறும்விருப்பநானாவதவுலகங்களுண்டா
நனியுலகத்தான்மெல்லநானெனுடிகமுண்டாகுந்
துனியுடையகங்காரத்தாற்றுஞ்சலும்பிறப்புமுண்டாம். (க)

ஊழ்வினையாலுடம்புமுடம்பினாலுமுமாகித்
தாழ்வினையிரண்டாய்மூன்றுச்சுதர்விதமாகியோங்கி
வாழ்வொடுவற்றிமையாகிமன்னுயிர்தொறும்வதிந்து
காழ்மரம்விதையும்போலாங்கன்மீகண்டுகொள்ளே. (உ)

சஞ்சிதந்திருநோக்காற்போம்பிராரத்தந்தனுவோடேகும்
விஞ்சமாகாபிடந்தான்விளங்குஞானத்தினற்போஞ்
செஞ்சயான்செய்ததெல்லாஞ்சிவன்செய்ததென்றுணர்ந்தால்
மஞ்சனேவினத்திறங்கள்வந்துணர்ச்சந்தியாவே. (ங)

இம்மலமுன்றலாவியிருளடைந்தறிவுமாழ்கி
மும்மைநெரள்புனந்தோறுமுறைமுறைபோகியிருஞ்
செம்மலகங்களுள்வள்ளற்றிருவருட்டிரோதைமாறி
மம்மர்கொள்புட்புழிந்தமதியெனவிளங்குமன்றே. (ச)

பாசவிளக்கம்-முயற்சி.

ஆதிருவிருத்தம் - ௧௨௬.

ஞானதீக்கையிலக்கணம்.

பூசையால்விரதத்தன்னாற்புண்ணியதீர்த்தத்தன்னா
லாசறுதருமத்தன்னாவுவறுவேள்விதன்னாற்
பாசபத்தங்கள்பொன்றபாரிடை - நம்போல்வந்த
தேசிகனருளுஞானதீக்கையாற்பொன்றுமன்றே. (க)

வேறு.

அண்டமெலாம்வலம்புரிந்தானறுமுகவன் கரிமுகவனறிவாலா
ய்த்திட், டெண்டிசைக்குஞ் சிவனிறைவன் சிவனையல்லா துலகுயிரு
மில்லையென்றே, மண்டியவன் பாலெழுத்துவலம்புரிந்தான்மகிழ்ந்தி
றைமாக்கனியளித்தான், கண்டலிருவகையாலுங் கன்மபலஞானபல
க்காணலமே. (உ)

ஞானதீக்கையிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-கஉஅ.

ஆசாரியனிலக்கணம்.

சீவகாருணியம்பாசவைராக்யஞ்சேர்பிறங்கி
யோவிலாவீசன்பத்தியொளிவளர்பிரமஞானன்
தாவியகாண்குந்தானேருவற்குச்சடலமென்னுஞ்
சாவதும்பிறப்பு:யில்லாச்சங்கரனாகமங்கள் (க)

வேறு.

மண்ணிலேரீரிலவளிகொழுப்பலை
விண்ணிலமதியிலவிரிந்தபானலை
பெண்ணிலோணலேபெருமல்லையா
லண்ணிலேயெனவறைபவன்குரு. (உ)

வேறு.

சிவத்துவமச்சிவோகமத்துமிச்சிவோயமத்தி
 நவத்துதிவாக்கியத்தைநவையறுசேடற்கோதி
 யவற்றுறுபொருளைத்தேற்றியாக்வன்கிலேசம்போக்கிப்
 பவத்துயர்ச்சித்தான்றனைப் பரமவாசிரியனென்ப. (௩)

பானெனதெனுஞ்செருக்கையிரித்தொளியாயெறிக்கு
 ஞானிதேசிகற்குத்தன்னைநநதர்கொடுத்திறைஞ்சாரின்ற
 வானமாணக்கற்கிந்தவனுபவமறையலாகு
 மேனையோர்க்குரைப்பினன்னோனிருள்புரையிரையத்தெய்தம். (௪)

வேறு.

சீடன்றிப்பவநோய்க்குத்தேசிகன்வாய்மொழிமருந்தா
 மாடகமாமலையேறியானந்தமடைந்தான்போ
 னுடரியவுடர்முத்தன்ஞானத்தாலடைந்தோரை
 வீடுபுகக்குடியேற்றம்வித்தகனுயிவனாமல். (௫)

ஆசாரியனில் கணம் - முற்றியு.

ஆட திருவிருத்தம்-௧௩௩.

சீடனிலக்கணம்.

பூதகாரியிங்கனெல்லாம்பொய்ம்மமெய்ப்பூதநாத
 னுதலாற்புவனத்தாசையந்தரத்தாசையிற்ப
 மோதறுவகைச்சம்பத்துமுயர்முத்தவிருப்பயிந்தச்
 சாதனநான்குந்தானேசீடற்குச்சடலமென்ப. (௬)

* நதிர்-திசைச்சொல்.

வேறு.

நான லனிவனமையான வந்திமே
 பாசிவனெனத்தினம்பணியத்தக்கவ
 னிருவினை யாழியையெளிதினீந்துவான்
 நிருமலிமுத்தியைச்சேருந்திண்ணியன். (உ)

வேறு.

கடப்பருங்கடல்கடத்துங்கிருணையாரியன்முனிந்தே
 யடித்துதைத்தருவருத்திட்டக்கிரமஞ்செய்தாலு
 முடற்பிணியகற்றவல்லவுத்தமனிவனெயென்று
 திடப்படுகிரத்தையுள்ளோன்சீடெனென்றுரைக்கும்வேதம். (உ)

மன்னர்முன்காலன்முன்னுமகிழ்ச்சியைப்பிரிக்கவந்த
 தன்னிகர்நோயின்முன்னுந்தானடங்கிவார்போல
 பின்னமர்கயிலீத்துமெய்யுடையார்போல்வந்த
 கொன்னமர்குரவன்முன்னரடங்குவான்சுலமானுக்கன். (ச)

குருவிலான்பெற்றஞானங்குமரியைக்குமரிசூடி
 மருவியவன்பொக்குமண்ணிடைநம்போல்வந்த
 குருவினாற்பெற்றஞானங்குமரியைக்குமரன்சூடி
 மருவியவன்பொக்குமென்பர்நன்மதியுளாரே. (ஞ)

முந்துநூலுழைப்புயின்றிமுத்தர்பாலிணக்குயின்றிச்
 ஈந்தரக்குரவன்பாதத்தொழும்புகள்கிறிதுயின்றி
 யந்தயில்ஞானம்வேண்டுமவாவெலாங்கொழுநற்கொன்று
 ஈந்ததிவேண்டிநேற்குந்தன்மையோடொக்குமன்றே. (க)

வேறு.

முன்புறுவானிரவெல்லாழம்போதும்பணிந்தெழுவான்
 பின்புறுவான்பகலெல்லாம்பெட்புறுவானெப்போதும்

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

சுன

கொன்புனைந்தவுரைகொள்ளான்குறிக்கொள்வான்றிருமொழியை
யன்புடையமாணக்கற்களவில்குறியுண்டாமால். (எ)

வேறு

நாளுர்கொல்லோவென் றனக்குநாதனார்கொல்லோவெனக்கிங்
காணப்பிறப்புமிறப்புவிலுண்டைந்தென்கொலோவென்று
தானேதனக்கிவ்விசாரங்கடலைப்பட்டிடலுந்தேசிகனைத்
தேனாரிபோற்றேயமெனந்தேடுமவனேசற்சீடன். (அ)

சீடனிலக்கணம்-முற்றியு.
அ. திருவிருத்தம் - கசக.

நானகுருமான்மியம்.

ப்திர்க்கடம்பூசையாவும்பேசிடிற்பாசதன்மம்
பதுப்பொழிற்ற்டாகமாதிபுகல்பசதன்மமாகு
முதுக்குறையறிஞர்பூசைமுப்புரதகனன்பூசை
துதிக்கருமாசான்பூசைசொலிற்சிவதருமமன்றே. (க)

வேறு.

எந்நாறிருப்பினுமிறப்பதுரிச்சயம்
பொன்னாட்டிலிந்திரனாயினும்பொன்றுவ
னன்னிடக்கழியுமுன்னானத்தினாலே
தன்னாலறிவதுசற்குருபாதமே. (உ)
சித்தஞ்சிவத்தோடொருக்கிச்சிவமான
முத்தன்சிவமெனமொழிந்திடுமாகமஞ்
சத்தியஞ்சிவன்சங்கரனென்றே
குற்றமினன்மறைகூறும்வகுத்தே.

வேறு.

ஆதலாற்குருப்பிரானதிகமென்றுநால்
வேதமுமுறையிடும்விவேகியானவன்
போதொடிகீரோடும்போற்றிநாடொழங்
காதலாற்குருபதங்கைவிடானரோ.

(ச)

ஞானகுருமாணியம்-முற்றியு.

ஆ. திருவிருத்தம்-கசுரு.

கொல்லாவிதட்ட.

ஆமுயிர்க்கொலாதமேலோரறிவினையறிந்தநல்லோர்
திமனமொடுக்கவல்லோரிவர்களேதேவராவர்
காமராய்க்கற்பழித்தோர்களவுசெய்துடல்வளர்த்தோர்
மாமிசந்தின்போரெல்லாமானிடப்புலையர்வார்.

(க)

வேறு.

அரியவாக்கையின்மானிடவாக்கையேயாக்கை
விரியுநோன்பினிலுயிர்க்கொலாவிதட்டேவிரதங்
கருதிற்றெய்வதங்கண்ணுதற்றெய்வமேதெய்வந்
தெரியிற்றேவிகாலோத்தரதேற்றமேதேற்றம்.

(உ)

வேறு.

அம்மாவெனவலர்வாருயிரைக்கொன்றருந்தி
யிம்மானிடரெல்லாமின்புற்றிருக்கின்ற
ரம்மாவெனுஞ்சத்தங்கேட்டகன்றமாதவர்க்கும்
பொய்ம்மாநிரையமென்றற்புசித்தவர்க்கென்னொல்லுவதே.

(ஃ)

வேறு.

சங்கையிறபடிநதிட்டாலுங்கடவுளைப்பிசித்தாலு
மக்குல்பாற்கோடிதன்மம்வள்ளலாய்வழங்கினாலுஞ்
சங்கையிலாதஞானதத்துவமுணர்ந்திட்டாலும்
பொக்குறபுலால்பிசிப்போன்போய்நரகடைவனன்றே. (ச)

கொலையிலானுதவுமன்னங்கூறிந்பேரமுதமாகுங்
கொலையுளானுதவுமன்னங்கூறிந்பேர்விடமதாகுங்
புலையர்தம்மனையிலுண்போன்புலையனாமாறுபோலக்
கெலேஞர்தம்மனையிலுண்போன்கொலேஞனையாவனன்றே.

கலையெலாமுணர்ந்தானேனுங்கரிசறத்தெளிந்தானேனு
மலையெனபுயர்ந்தானேனுமனமயலகன்றானேனு
முலகெலாம்புகழப்பல்லோர்க்குதவியகையுனேனு
மிலகியலிரக்கமின்றேலெழுநரகடைவனன்றே. (சு)

இத்திறனருள்கைப்பற்றியுயிர்க்கெலாமிதத்தைச்செய்க
சத்தியவிரக்கமின்றேன்றுத்தியைச்சாரானாகும்
பத்தியாலயோகஞ்சாரும்யோகத்தாற்பரமஞானஞ்
சித்தியாமிதற்காதாரஞ்சேவகாருணியமன்றே. (எ)

கொல்லாவிதம் - முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-கருந.

யாக்கையருமை.

மக்களாக்கையிற்பிறத்தலையரிதுமற்றதிலுங்
துக்ககூன்குருமையைத்துறத்தலுமரிது
நற்குலத்திடைவருதலுமரிதுஞானத்தான்
முக்கணீசனுக்காட்படல்முற்றிலுமரிதே.

வள்ளலர்சாத்திரம்.

[பதிபசபாச

வேறு.

உடம்பெலாநீக்கிக் லுடம்புபெற்றவ
ருடம்பினுலுறுபயனென்றுமோர்கிலா
ருடம்பினுலுறுபயனாவதேதெனி
லுடம்புயிருணர்வையுமோரலாகுமே.

(உ)

வேறு.

அரிதுமானிடயாக்கையிற் பூறத்தன்மற்றதினு
மரிதுவேதநூல்சைவநூலாலகந்தெளித
லரிதவ்வீசனேநாமெனவறிவுமேலிடுத
லரிதுவாய்ப்பறையறைந்திடாததினிடங்கிடலே.

(ங)

யாக்கையநுமை-முற்றியு.

அருதிருவிருத்தம் - கருசு.

சரிதைநிரியாயேயாகவிலக்கணம்.

பெரியவீம்மானிடயாக்கைபெற்றவர்
சரிதையுக்கிரியையுந்தான்செய்கின்றிலர்
சரிதையுக்கிரியையுந்தான்செயாவிடி
லுரியேயாகத்திணையுணரலாகுமே.

(க)

வேறு.

எங்கணுநிறைந்துநின்றவீசனெனொன்றலாலே
சங்கரனெனென்னச்சமாதியோகம்பிரிந்து
நுங்கெவண்மதிபோலுள்ளநுலங்கிடச்சீவானுபூதி
யங்குதித்திட்வானந்தமடைவதேயமலையோகம்.

(உ)

வேறு.

அரியவீம்மானிடயாக்கைபெற்றவர்
கருமயோகங்களாற்காலத்தன்னுய

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

நிக

நுரியமெய்ஞ்ஞானயோகத்தினாலான்
மூரியயோகத்தினச்சோதியார்களே.

(௩)

வேறு.

ஒருகணமிருப்பன்றெய்வவுருவினிலீசன்னுன்மற்
றிருகணஞ்செங்கோலோச்சுமிறையவர்பாலிருப்ப
ஹுருமறையவர்குழாத்துளம்பூவீழுவிருப்பன்
மூரியயோகிகளுளத்திற்தாங்குவனிருந்தெப்போதும்.

(௪)

சரிதைகீரியுயோகவிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம்-கசு ௦.

ஞானநிட்டையிலக்கணம்.

—o—o—o—

சராகரப்பொருள்கடோறுந்தக்கின்றவற்றின்நன்மை
விராவுதலின்றியொன்றாய்விமலமாய்விண்ணினொய்தாய்ப்
பராபரவெளியாய்க்காப்பாச்சாலங்கடந்த
நிராமயசிவந்தானாகிற்பதுஞானநிட்டை.

(௧)

மத்திமவுடாளுகாவளர்கரணந்தானாகா
மொய்த்தவீந்தியத்தானாகாமூலவாயுவந்தானாகா
சித்திரதீபம்போலச்சீவபாவங்கழன்று
நித்தியசிவந்தானாகிற்பதுஞானநிட்டை.

(௨)

கன்மவாதாரமாறுங்கடந்துகற்பனைகடந்து
வன்மனைகடந்துசீவவுணர்வையுங்கடந்துமேலாய்ச்
சின்மயமாகின்றிசிற்பரநிலைகடந்து
நின்மலசிவந்தானாகிற்பதுஞானநிட்டை.

மக்களுமனைபுநீத்துமாதராராசைநீத்துச்
சொர்க்கமேலாசைநீத்துச்சுத்தனய்ப்பற்றொன்றின்நிக்
கற்கவேண்டியதுதீத்துக்கருதிருவினையுநீத்து
கிர்க்குணசிவந்தானாகிறிப்பதுஞானநிட்டை. (ச)

வேறு.

சிந்தனைபுறஞ்செலாச்சிவோகம்பாவனை
சந்ததமுஞ்நிடிந்சமாதிவந்துறு
மந்தந்சமாதியாலறிவுமேலிடு
மிந்தநன்னிலையிலையிருக்கற்பாலேயே. (ந)

ஆங்கறியாமையுமறிவுநீங்கவே
யோங்கியவறிவொடுமொன்றுபட்டவண்
கேக்குபேராணந்தத்துக்கம்வந்துறு
மூங்கைகாண்கனவெனமுத்திகாண்டியே. (சு)

வேறு.

பாவனாதீதந்தன்னிஹெடீறும்பதிந்துறிப்பாய்
பாவனாதீதந்தன்னிஹெஞ்சகம்பதியாதாயின்
பாவனைதனிலேநெஞ்சைப்பழக்கிடுபழுத்தகாலப்
பாவனாதீதம்வந்துபதிந்திடும்பான்மையோடே. (எ)

ஞானநிட்டையிலக்கணம் - முற்றுறு.

ஆக திருவிருத்தம்-சுசுசு

ஐம்புலனால்வருவிலக்கணம்.

— -- —

சுத்தத்தாலசுணமாயும்பரிசுத்தாற்றந்திமாயும்
வெற்றிசேருருவத்தாலேவிட்டிலம்பறவைமாயும்

பற்றியாரிதத்தாலேபாணிமீனங்கண்மாயும்
மொய்த்தகந்தத்தினாலேமுகவண்டினங்கண்மாயும். (க)
ஒதியவசுணமாதியொன்றென்றாலுழியாநிற்குங்
காதினற்றோக்கான்முகக்காற்கண்ணினாவாவிந்தச்
சாதாமாநிடர்களுல்லாமஞ்சினற்சாகாநிற்பர்
போதமேலிட்டகாலம்புலன்வழிப்போகாரன்றே. (உ)

வேறு.

ஐம்புலன்வழியோடிமானிடரெலாமழிவார்
ஐம்புலன்வழிந்தாவிமேலமரருமலைவார்
ஐம்புலன்வழியடைத்தவன்யோகியேயன்றி
ஐம்புலன்வழியடைத்தவருலகினில்யாரே. (உ)

ஐம்புலனுல்லருமில்க்கணம் - முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-ககசு.

ஐம்புலன்வென்றவறிஞரிலக்கணம்.

ஐம்புலனடக்கலாலுமறிவினையறிதலாலு
மின்புதுன்பங்களுல்லாநியல்பெனவொறுத்தலாலுஞ்
செம்பொருளாறதலாலுஞ்சிவோகம்பாவித்ததாலும
கம்பனையகத்துணர்ந்தஞானியென்றறியலாமே. (க)
வேதனாலுணர்தலாலும்விதிவழியொழுக்கலாலுஞ்
சூதகந்துறத்தீலாலுஞ்சுகமயமாதலாலும்
பேதமற்றிருக்கையாலும்பெரியவர்கூட்டத்தாலு
காதனையகத்துணர்ந்தஞானியென்றறியலாமே.

ஐம்புலன்வென்றவறிஞரிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-ககசு.

சந்நியாசியிலக்கணம்.

ஆக்கைக்குஞ்சாக்கினாமேயனைத்திற்குஞ்சாக்கினாமே
போக்கொடுவரவுமில்லைபுண்ணியபாவமில்லை
வாக்கொடுமனமுமில்லைமந்திரந்தியானமில்லை
சாக்கிமாத்திரமேயென்றுதெளிந்தவன்சந்நியாசி. (க)

என்று.

அறிவிலறிவாயகண்டிதமாயனந்தானந்தமயமாகிச்
செறியும்பரமசிவந்தன்னைத்தன்னுட்கண்டுதியானித்துக்
கறவையருந்தப்பால்சுரக்குங்காலமேனுங்கடைப்பீழிப்போர்
பிறவிக்கடலைக்கடந்தோர்களவரேயுலகிற்பெரியோரே. (உ)

மண்போற்பொருமையுடையோருமதிபோற்சாந்தமுடையோரும் [க்
புண்போலுடலைப்புனைந்தோரும்புணல்போலொழுக்கம் பூண்டோரு
கண்போலிரக்கழிற்றோருங்கனல்போற்புசிக்குங்கதியோரும்
விண்போலறிவையறிந்தோரும்பிறவாரிந்தமேதினிக்கே. (ங)

சந்நியாசியிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-களசு.

அதிவன்னாச்சிரமியிலக்கணம்.

ஊன்றுமூன்றவத்தைக்கப்பாலுயர்முத்தனாகியந்த
மூன்றவத்தைக்குஞ்சான்ருய்முதலெளரியப்பிறக்கித்
தோன்றுமாதேவதேவையெவன்சம்மாவனுபவிப்போ
னான்றவனவனேமேலாமதிவன்னாச்சிரமியாவான். (க)

வேறு.

சிறைந்தமாகடற்போலுயர்நெடுமறைமுடியிற்
சிறந்தபோதமாவாக்கியசிறவணத்தாலே
யிறந்தசிறந்தையினுற்றினையிச்சுராகை
வறிந்தவன் சொலுமதிவன்ஞச்சிரமியாவான். (உ)

வேறு.

வருணமாச்சிரமமாகிமலினதேகத்தின்கண்ணே
கருமலிமாயைதன்னுற்கற்பிக்கப்பட்டதெல்லாம்
பொருவருபோதனாமெற்கெப்போதுமில்லையென்றே
யருமறையா லுணர்ந்தோன திவன்ஞச்சிரமியாவான். (ஈ)

சொன்னத்திற்கடகமா திருமுணியோன் றுமாபோ
லென்னிடத்தகிலமெல்லாங்கற்பிக்கப்பட்டதென்றே
பன்னுமாமறையந்தத்தாற்பகுத்தறிந்தனுபவித்திங்
கன்னியமிலாமைகண்டோன திவன்ஞச்சிரமியாவான். (ஈ)

ஆதித்தன்சன்னிதானத்தகிலஞ்சேட்டிக்குமாபோற்
போதத்தென்சனிதானத்திற்புவனஞ்சேட்டிக்குமென்றே
வேதத்தினந்தத்தாலேமெய்ப்படவறிந்துணர்ந்தோ
னாதித்தனிவனெயென்னவதிவன்ஞச்சிரமியாவான். (ஐ)

இப்பிவிற்றிராந்தியாலேயிரசிதந்தோன் றுமாபோன்
மெய்ப்படுமென்னிலிந்தவியன்சகமுதித்ததென்றே
விப்படியாகவேனுமெழின்மறைமுடிவிலே
யற்புதவறிவுணர்ந்தோன திவன்ஞச்சிரமியாவான். (ஈ)

பறையர்தம்முடம்பின் கண் ணும்பசுவாதிபுடம்பின் கண் ணு
மறையவருடம்பின் கண் ணும்வானவருடம்பின் கண் ணு
சிறையுமாகாயம்போல சிற்ருமாதேவன்ருனென்
றறிவினாலறிந்துணர்ந்தோன திவன்ஞச்சிரமியாவான் (எ)

இந்த ஞானத்தினுற்றன்னஞ்ஞானமிறக்கும் தாற்
 றொந்தமார் துவிதவத்துதொலைந்திடுந்தொலைந்தவத்தாற்
 புத்திதானசிக்குமத்தாற்புகழிகழ்நசிக்குமத்தா
 னத்திங்குடும்பமத்தாளுனெனுஞ்சொருபந்தோன்றும். (அ)

பாம்பி தென்றுணர்ந்தபோதுபழுதையெயில்லவெய்ய
 பாம்பிதன்றெனவுணர்ந்தாற்பழுதையொன்றோலச்
 சோம்புறுகுடும்பியென்னிற்றுநாறுசீவனாருஞ்
 சோம்புறுக்குடும்பியென்னிற்றுநாறுபிரமுவான். (க)

அதிவன்னாச்சிரமியிலக்கணம் : முற்றிற்று

ஆதிதிருவிருத்தம்-கஅ௩.

மகாவாக்கியவிலக்கணம்.

ஆதிதிருநான்மறைமுடியிலறைபுத்தத்துவமசியென்றே
 யோதிலதுயோனெயன்றைக்குமும்மைப்பதமாகப்
 போதமுடையோயிதன்பொருளையெவ்வாறெடுத்துப்போதிப்பேன்
 பேதமகன்றவுள்ளத்தாற்காணும்பெரியவாக்கியமே. (ச)

வேறு.

கன்னனாபுரிஞனென்றேகவலைபுற்றமுக்குவ்காலைக்
 கன்னகிராதனன்றகெளந்திபுத்திரனென்றற்போ
 லன்னியவுடனென்றேயயர்ந்தளமழியென்மைந்த
 வன்னியமென்றுகண்டவறிவுபுணர்ந்துகொள்ளே. (உ)

கல்லெலாமெறிந்துமீதிக்கையினையெறிவாருண்டோ
 டொல்லியகருவியெல்லாதொலைத்தவன்மீதியன்றோ
 வல்லநீரவனேசோதியாகியபிரமாவா
 னெல்லையின்மறைகளெல்லாமியவணமுரைக்குமன்றே. (ஈ)

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

நிள

வேறு.

ஒருவனொருதேயத்திற் பிரமசரியாயுற்றான்
மருவிமற்றோர்நாட்டகத்தின்மகிழ்ச்சியாயினான்
பரவிபின்னோர்மண்டலத்திற்பகர் துறவியாய்நடித்தான்
விரவியகோலம்போக்கின்வேறில்லையவனிவனே. (ச)

வேறு.

ஓடிமாநதிகடந்தோரொன்பதுபேரையெண்ணித்
தேடிமபத்தானைக்காணன்றிதைத்துநின் நலராநிற்ப
நீடியவொருவனாலேபீடத்தானென்னலோடும்
வீடியதுயாமெல்லாம்வியப்பினை யடைந்தானன்றே. (இ)

அன்னியகருவியெல்லாநாமலவென்றறிந்தோன்
பின்னரக்கருவியெல்லாம்பிரித்தவன்றினமறப்ப
மன்னியசேடநீயெயென்றுமாதவத்தின்வந்த
செந்நிலைக்குரவின்சொல்லுந்நெறனிவதுஞானமாமே. (ஈ)

மச்சுக்கூப்பிட்டுதென்றேமதிப்பவருண்டோவந்த
மச்சுளையொருவனன்றிமச்சுக்கூப்பிடுமோபேதாய்
நச்சியதேகசேட்டையாவையுநாடிப்பார்க்கி
லச்சுளேநின்றவான்மாவாலெனவாய்ந்துகொள்ளே. (ஏ)

மூப்பகைகடந்துஞானமூத்திரைதிகழுவதஞ்
செப்புமாவநுக்கியத்தின்றெரிசனங்கிடைத்தமேலோ
ரப்பிரமேயமானவறிவொடுக்கலவாராயி
னிப்புவிதன்பான்மீட்டுமெய்துவரையமின்றே. (அ)

வேறு.

பொண்ணையன்றிப்பூணில்லையுணையின்றிப்பொண்ணில்லை
யெண்ணையன்றிச்சிவனில்லைசிவனை யன்றியானில்லை

யின்னவண்ணமறிந்தோனேயீசன் றனையும்றிந்தோனா
மின்னவண்ணமறியாதானீசன் றனையும்றியானே. (க)

வேறு.

நிறையறிவாயிருந் துநின் மலன் றன்னை த்தேடி
மறைமுத னூலாராய்ந் தும்பின் னருமயங்குந்தன்மை
யிறைவனெயெனக் குநாக் குண்ட ல்லையோவென்று கேட்க
வறைவதுநாக் கேயென்ன வகந்தெளியானே ப்போலும். (க௦)

ஆதவன் றன்னை ப்பார்த்தி ட்டகிலத்தை ப்பார்த்த போது
வாதவனெளிமேலிட்டேயகிலந்தோன்றாதவாபோற்
சேதனச்சிவத்தை நோக்கிச் செகத்தினே நோக்குநீகாலேச்
சேதனச்சிவமேலிட்டிச் செகமெலாமறைந்துபோமே. (க௧)

வேறு.

என்றுமிருந்தபடி யிருக்குமியல்பேயென் னுமொருவேதம்
மொன்றேயொழியவிரண் டாம்வத்தீ ல்லெயென் னுமொருவேதம்
வென்றிப்பரமுநீயும்வேறி ல்லெயென் னுமொருவேதம்
துன்றுமதுவேநீயானுயெனநே சொல்லுமொருவேதம். (க௨)

வேறு.

நாலுவேதமுந்தத் துவமசியெனநவிலுஞ்
சாலகீர்தெளிந்துறுதி கொன் வீடு னஞ்சாத்திப்
பாலலோசனம்மவுனமுற் றிருந்தனன்பகுவக்
கோலநால்வருநீட்டையைக் கூடினரன்றே. (க௩)

மகாவாக்கிய பிலக்கணம்-முற்றிற்று.

ஆ. நிருவிருத்தம்-க௭௭.

அனுபவவிலக்கனம்.

ஊசலாடுளமுமின்றியுருவருவுபயமன்றக
கோசரவீகோசரங்கள் குறிஞ்ணபேதமின்றிப்
பாசசாலங்கடந்துபராபரைக்கப்பானின்ற
வீசனையறிந்தஞானிக்கினிப்பிறப்பில்லையன்றே. (௧)

சிறையறக்கீடலொடுங்குஞ்செறிந்திக்குலங்கள் போலு
மறகுறவேடுக்கமன்னனைக்கூடல்போலு
மறிவறியாமைக்கவறிவினுளறிவாய்நின்ற
விறைவீனைக்கூடுஞானிக்கினிப்பிறப்பில்லையன்றே. (௨)

வேறு.

அரியணையிலிருந்துலகவரசாட்சிபுரிந்தாலுமங்கையேற்றுத்
தெருவுதொறுத்திரீதிரந்துதின்றலுமிளம்பருவத்தெரிவைமாரைப்
பிரியாமலிருந்தாலும்பிரிந்துதவம்புரிந்தாலும்பேசிற்றெல்லாம் [மே.
விரிசீவன்முத்தனுக்கிங்குடம் பாடேயன்றியொன்றும்விரோதமின்

வேறு.

ஆயிரமடந்தை யராகந்தோய்ந்துநான்
றாயவனென்றுமால்சூளுஞ்சாற்றினான்
காயமுங்கரணமுங்கடந்ததன்மையா
னீயுமநிலையிலேநிற்கப்பாலையே. (௩)

அறுசுவையடிசிலையாரவுண்டவன்
வெறுமுபவாசிரானெனவிளக்கினான்
சிறுநுதற்பேதையைத்தினழிஞ்சேர்ந்தவன்
றுறவிநானெனவுளந்துலங்கக்காட்டினான். (௪)

வேறு.

கேவலச்சனகன்முன்னாட்கேன்பகையிரண்டின்
மேவியசுத்தமென்னுமெல்லணமீதருந்து
சாவுயர்பிறப்புமில்லாதத்தவச்செங்கோலோச்சிப்
பாவனையிலாதகானம்படர்ந்துருமாறினே.

(௬)

அனுபவ விலக்கணம் - முயற்சி.

ஆ. திருவிருத்தம் - 2-02.

சிவயோகவிலக்கணம்.

காமமாநிகளோநீத்துக்கரணவாதனைகடந்து
நாமதுவெனுஞ்சம்பந்தஞானமேஞானமாகி
யோமொழிப்பொருளைத்தேறியுணர்வுணராமையோக்கி
யாமையோலந்தடக்கிற்பதேயமலயோகம்.

(௭)

அறுவகைச்சமையத்தோர்க்குமதீதமாயகனமாகி
மறுவறுபொருளாயொன்றும்மன்பதைதொறுகிறதே
குறைவறுபிரமநாமெயன்றுகோசங்கணங்கி
யறிவுருவாகின்றலழகியயோகமாமே.

(௮)

உடனெருமுயிருமாகியுயிர்தொறுமுணர்வுமாகிச்
சடமசடங்கடோறுஞ்சாக்கியுமாகின்ற
வடல்புனைசிவஞர்நம்மையன்றிவேறில்லையென்றே
யுடைகுடவிசம்புபோலொன்றாதலேயோகமாமே.

(௯)

சிந்தையைப்புறத்தேவிட்டுத்தேகமேநாமென்றுன்னி
யத்தமில்போகம்வேண்டியார்வமீதுரகோற்குஞ்

சந்தம்ற்றொளிருமந்தயோகியைச்சந்தித்தோரும்
வந்தனைசெய்துனோரும்பெறுவர்மாரிரையவைப்பே. (ச)

ஆகையாற்கருத்தடங்கியசைவறலியோகமாகு
நாகமார்முறைஞ்சபூங்காந்திபாழுங்கோயிலாதி
யோகதானிங்கள்புகியுயர்சிவோகமபாலித்துத்
தேகமாதிசுணைல்லவென்றுசித்திரம்போனிற்பாய். (ரு)

இம்முறைசுவயோகத்திலிருப்பவர்ச் சுவன்முத்தர்
நன்மையிதாத் தோன் றுவவிதக்கடந்துபோன
செம்மையசுவானுதிசெனித்திடுமனந்தானந்த
விம்மிதந்தோய்ந்துந்தோயாதிருப்பர்கள்விதேகமுத்தர். (சு)

காட்டெரிமீசுணைக்கண் கண்படுவரிமாவேங்கை
வீட்டுறுபுவன் றாதாவெருவருநருக்கும்யோகி
நாட்டமூன்றுடையநாதனடிவலநண்ணலாலும்
வேட்டுறுபுவெடுங்கிவிவேகமேவிடுதலாலும். (எ)

மிதீதையாமுடலமென்னவிவேகமேவிடுதலாலே
சித்தனானனுமவிவேகநேரிடுமநேர்ந்தகாலே
முத்தர்பேரவைகிடைக்குங்கிடைத்தலான்முதிர்ந்தனான்
சித்தியாமன்றேசுவன்முத்தனாய்ச்சிவனுமாவன். (அ)
காசியிலிறக்கமுத்திகமலையிற்பிறக்கமுத்தி
தேசுறுதில்லமன்றுட்டெரிசிக்கமுத்தியென்ப
ராசையையிறக்கிமுத்தியாருயிற்பிறக்கமுத்தி
யீசுனைக்காண்முத்தியெதுவரிதானமுத்தி. (க)

சிவயோகவிலக்கணம்-முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-உகக.

வாதனைமாண்டாரிலக்கணம்.

இல்லறம்பொருளுன்னவிருந்துகாமிப
வல்லல்சேர்வாழ்க்கையினமிழ்ந்திற்பினு
மெல்லையில்ஞானவிற்பத்தையெய்தியே
புல்லியுப்புல்லிடாதிருப்பர்புண்ணியோர். (க)

போதெலாமவத்திலேபேசுக்கிடாவகை
சாதலும்பிறத்தலுந்தணந்தஞானியர்க்
காதரம்பெருகிடவடிமைசெய்குவார்
காதகங்கரத்தையுங்கடந்தகாரணர். (உ)

வேறு.

சாத்திரஞ்சமயம்வேண்டார்த்தத்துவக்கத்துவேண்டார்
கோத்திரங்குலங்கள்வேண்டார்ஈறுமாவிரதம்வேண்டார்
மூர்த்திசேவைகளும்வேண்டார்முன்னவன்பூசைவேண்டார்
தீர்த்தமும்வேண்டார்ஞானச்சின்மயமானமேலோர். (ங)

உம்பர்வாமுலகும்வேண்டாருலகரசாட்சிவேண்டார்
பொன்புனைமகளீர்வேண்டார்புண்ணியபாவம்வேண்டா
ரின்பொதுன்புவேண்டாரிறப்பொடுபிறப்பும்வேண்டா
ரைம்புலப்பகையைவேண்டாரறிவினையறிந்தமேலோர். (ச)

வேறு.

அன்னமயமுதலாகவானந்தமயமீரூய்ப்
பின்னநிலையிவைகடந்தபேரின்பசாகரத்து
ரின்னபடியென்றறியாதிருந்தசிவயோகிக்குச்
சொன்னமகளும்புலியுந்தும்பாகத்தோற்றுமால். (ஐ)

வாதனைமாண்டாரிலக்கணம்-முற்றிற்று.

இருவிருத்தம்-௨௧௬.

பிராரத்தவிலக்கணம்.

வேம்புறுபுமுறைவவாங்கிமென்கரும்பிடைவிட்டாலும்
வேம்பையேனோக்கிப்பின்னும்வியப்புறுமாறுபோலச்
சோம்புமுன்றவத்தைதீக்கித்துரியத்தில்வைத்தபோதுஞ்
சோம்புமுன்றவத்தைதன்னைத்தோயவேநினைக்குஞ்சேவன், (௧)

பாசத்தைதீக்கியாசான்பதியிடைப்பதியவைத்தும்
பாசத்தைமீட்டுநோக்கிப்பரிந்திடும்பசுவின்நன்மை
மாசுற்றவுவரைப்போர்க்குமலைமிகைவைப்பமேக
மாசுற்றவரையைவிக்கிவாரியற்புகுநீர்போலும், (௨)

பிராரத்தவிலக்கணம்-முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-௨௧௮.

சிவத்துரோகவிலக்கணம்.

சுருதிகண்முறைமுறைதுதித்தகத்திய
னிருவினைக்குறும்பெறியெதியொடும்வரப்
பரசிவமிவ்வெனப்பதைத்தெழாமையால்
வரனெனுமாதவன்மகிடமாயினான், (௧)

பாசமோசகன்சிவன்பரசுவார்வினை
நாசமாக்குவெனமறைநவிறியு
மீசனைப்புகழ்ந்திடாதிகழ்ந்ததக்கன
ராசுறுதகர்முகமாயினாரோ, (௨)

சிவத்துரோகவிலக்கணம்-முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-௨௨௦.

சு வா னுபவவிலக்கணம்.

நன்னெறியறிதருநல்லமாணனே
யென்னனுபவமெலாமெடுத்தியம்பினே
னுன்னனுபவந்தனைபுரைத்தியென்றலுந்
தன்னனுபவந்தனைச்சாற்றன்மேயினான். (க)

வேறு.

ஆகினின்றழிதலாலுமருகுப்புடையதாலுங்
காகநாய்கவர்தலாலுங்கனலிடைப்படுதலாலுஞ்
சோகமேவினோத்தலாலுஞ்சுகதுக்கமறியாத்தாலுந்
தேகநானல்லவென்றுந்தேகிரானென்றுக்கண்டேன். (உ)

இந்தியமான்மாவென்பரிறைவரின்றிருநோக்கில்லார்
முந்தியபிராணன்நன்னையுயிரெனமொழியாநிற்பர்
சிந்தையையனவசத்தைப்புந்தியைச்சீகனென்பர்
சந்துறுமியைகீட்டுகெல்லாஞ்சாக்கிரானென்றுக்கண்டேன். (ங)

பிண்டமாழுடனானல்லேன்பிராணவாபுருநானல்லேன்
கண்டவைம்பொறியுமல்லேன்கரணமோர்நான் குமல்லேன்
புண்டையவறிவானென்றுன்னருள்கொண்டொர்க்கி
வெண்டிசைகீழ்மேலெங்குமேகனாயிருக்கின்றேனே. (ச)

வேறு.

தாலத்தனுவுநானல்லேன்குக்கத்தனுவுநானல்லேன்
மூலத்தனுவுநானல்லேன்மும்மைத்தனுவும்கொய்யன்றோ
ஞாலத்தனுவைநானென்றேறம்பிக்கெட்டேனெடுங்காலஞ்
சாலத்தெளிந்தேனினிஞானதனுவேயெனக்குத்தனுவென்றே.

வேறு.

கானலாரென்றுன்னிக்காதல்த் திடுவார்போல
 லுனுடனென்றுன்னியுணர்வினப்பிழந்தருந்தேன்
 கானலாரென்றென்றுகைவிடுவார்கள்போல
 லுனுடனென்றென்றேயுணர்வொடுமுறங்கினைனே. (சு)
 லுனுடல்பொறிபிராணனுறகரணங்கனென்னுங்
 கானகங்கடந்தஞ்ஞானக்ககரிருட்பரப்புக்கித்
 தானெனுஞ்சிறாரீத்தத்தற்பரைப்பொழில்னின்று
 மோனியாய்ஞ்ஞனந்தமுத்திமாநகரங்கண்டேன். (எ)
 வானகம்போலெங்கண்னுமருவியெப்பொருஞ்ச்தானாய்ச்
 சூனியப்பொருளாயொன்றய்த் துரியழுங்கடந்தபாழாய்
 ஞானமாத் திரமாய்சின் நநாதாந்தவின் பந்தனைத்
 தானநிந்திருப்பதல்லாற்சாற்றிடப்படாதேயெந்தாய். (அ)

வேறு.

எல்லாமிருந்தயோகியிர்க்குமெட்டாதிருந்தபேரின்பை
 யெல்லாநானென்றகங்கரிக்குமேழையறியாப்பேரீறிவைச்
 சொல்லார்மனத்தாரீருந்ததுரியாதீதப்பெரும்பாழைச்
 சொல்லாணுரைக்கப்படுங்கொல்லோவென்போல்வந்ததுயோனே (இ)

வேறு.

ஆகையால்துவேசுவறிவைபுங்கடந்தமுத்தி
 யோகமாமறையின்சென்னியுபரிடத்ததுமீதே
 சேகறமனீத்தாயிந்தத்தேகம்போமளவுநின்பாய்
 சோககட்கத்தால்வெட்டித்துமியெதிர்பிறவியெல்லாம். (ஓ)

கவானுபுதியுக்கணம்-முற்றியுறு.

ஆ திருவிருத்தம்-௨௩௦.

குருதோத்திரம்.

உரையனையகாயனாக்கிக்கண்டனையகண்டனாக்கிப்
பேயனைப்பிரமமாக்கிப்பிறப்பிறப்பிலாமையாக்கித்
தாயினுமினியனாகிவந்தெனைத்தனைகந்தாட்கோண்ட
வாயசற்குரவரினனைத்தொழுந்தொறுங்களினுளங்கும். (௧)

(உலாறு).

ஆழந்தேகிடந்தேன்பவங்கடலிலனைநகாலம்புகலின்னிச்
ஆழந்தேகருணையாலெடுத்ததுதுரியக்கரையிற்சேர்த்தாய்க்கு
வீழ்த்தேவீழ்த்தேபணிந்திறைஞ்சுவியந்துவியந்துமகிழ்க்கடலில்
வாழ்த்தேனவாழ்த்தேனைம்மாநுகரணைன்வலியுத்தடுத்தாய்க்கே.

(உலாறு).

மும்மாயைக்கப்பால்முழுப்பாழுக்கப்புறத்தே
ஈம்மாலிருக்கத்துரியங்கடந்தநலச்
சிம்மாதனமளித்தசிவஞானத்தெகிறஞ்சுக்
கைம்மாறுபோதமலாற்காரணைன்கடையேனே. (௨)

உண்ணாதசோறுமுடுக்காதவத்திரமும்
பண்ணாதபாயும்படுக்காதநித்திரையு
மெண்ணாமனுஷியம்பாததோத்திரமும்
கண்ணாலரித்தார்க்குக்கைம்மாநுகரணேனே. (௩)

சீராதவைம்பொறியுந்தீர்த்துச்சிவமார்க்கிப்
பேராதவானந்தப்பிறங்கன்மிசைவத்தாருக்
காராதவன்பாலகங்குழைந்துமெய்யரும்பிப்
பாராததெண்டனிட்டுப்பத்திசெயக்கடலேனே. (௪)

கல்லாவின்னீழிருந்தகண்ணுதலென்போலாகிக்
கல்லாவுலகிற்கருணையொடும்வந்தெனக்குச்

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

சுன்

சொல்லாதசொல்லையொருசொல்லாலுரைத்தார்க்குச்
சொல்லாதசொல்லானற்றோத்திரங்கள்செய்வேனே. (க)

வேறு.

ஒன்றென்றும் பலவென்று முபயமென்று முருவென்று மரு
வென்று முறைவதென்று, நன்றென்றுந் தீதென்று நானேயென்று
ஞானமென்று ஞேயமென்று ஞாதாவென்று, மன்றென்று மாமென்
றுஞ் சமயப்பேய் ளாறையின்ற பீணக்குவழியினைத் துநீத்துக், குன்ற
விலா வானந்தக் குரவனின்னைக் கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்
டேனே. (எ)

செறிவாகு மலமற்று மாயையற்றுத் திரிவிதமாக் கன்மமலத்
திரளுமற்றுப், பிறிவாகுங் குணமற்றுக் குறியுமற்றுப் பேதாபேதங்
காற்றுப் பேச்சுமற்று, வறியாமை யறிவற்று வனந்தகோடி பாதவர்
போ லெழுதின்ற பரையுமற்றுக், குறியாத வானந்தக் குரவனின்னைக்
கும்பிட்டேனென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (அ)

பொய்யாத புணன்மூழ்கிச் சாந்தமென்னும் பொடிபூசிக் கருணை
மணி புனைந்தெஞ்ஞான்று, கையாத ஷாமெல்லா கையநாவா னவி
லாத மாமனுவை நவின்னுமேலீ, ரையாறு மாறறுங்கடந்துகின்ற
வாநந்தத்தேசிகநின் னடிப்போதுக்கே, கொய்யாத மலர்கொண்டங்
கரிச்சித்தேத்திக் கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (க)

ஆசிலன்னமயகோசந் தாண்டியப்பா லழியாத பிராணமயகோ
சந்தாண்டி, மாசிஸ்மனோ மயகோசந் தாண்டியென்று மாறவிஞ்
ஞானமய கோசந்தாண்டி, நாசமுறு மாணந்த கோசந்தாண்டி ஞான
வடி வாய்கின்ற குரவனின்னைக், கோசமெலா மற்றிவ கோசியாகிக்
கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (க0)

தத்துவங்களாறும்பின்னிட்டப்பாற் தத்துவாதிதமார்தன்னை
க்கண்டு, பற்றென்று யில்லாத பரையைக்கண்டு பரிந்துபரிந்துள்ளு

ருகி யதிலொடுக்கி, வெற்றவெறுமானந்த வருவங்கண்டு விழையாம
ல்விழைந்தப்பால் வெளியைக்கண்டு, குற்றமெலாமறீத்தக் கறிவாய்
நின்று கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (௧௧)

வேறு.

பாசத்தாற்பாசியாகிப் பலபலபிறப்பிற்சென்ற
பாசத்தாற்பிறந்திறந்து பலபலபோகந்துய்த்த
பாசத்தைத்தாளாற்போக்கிப் ஐதித்துவம்பதித்தநாதன்
பாசத்தைநினைபுத்தோறும் பசுத்துவங்கழுலுமன்றே. (௧௨)

ஒன்றென்பாரொன்றேயென்க வோரிரண்டென்பாரென்க
நன்றென்பார்நன்றேயென்க நலையென்பார்நலையேயென்க
வின்னென்பாரென்கவன்றி யுண்டென்பாருண்டேயென்க
வன்றிதாமென்னாழுத்தி யடியனேற்களித்தாளுசான். (௧௩)

வடக்குளேதெற்குந்தெற்கில் வடக்கையுங்காட்டுவார்போ
லுடற்குளேயுயிருமந்தவுயிர்க்குளேயுணர்வுங்காட்டி
நொடிக்குளேமலமதற்றி ழுண்ணுணர்வாக்கிமீட்டும்
விடக்குளேபிறவாவண்ணங் காத்தருள்விகிர்தபோற்றி (௧௪).

அய்யமாகாட்டைஞான வழலிஹற்றிகித்துப்பாதச்
செய்யதாமரைகளுக்குட்டித் திவ்வியமனத்தனாக்கி
மெய்யடியாரைக்கூடும் விவேகமும்மெய்ம்மையில்லாப்
பொய்யடியாரைக்கூடாப் புந்தியுந்தந்தாய்போற்றி. (௧௫)

வேறு.

தன்னுளுலகுமுலகதனிற் ருனுமாகிச்சகசமாய்ப்
பின்னையபினையெனுஞ்சத்தி பிரியாதிருக்கும்பிரமமா
யுன்னுமுணர்வுக்குணர்வாகி யுருவாயருவாயுபயமுமா
யென்னுளிருந்தபரசிவத்தை நின்னாற்கண்டேனிறையோனே. (௧௬)

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கூக

மண்ணைவிழுங்கிப்புனல்கனலை விழுங்கிவாபுதனைவிழுங்கி
விண்ணைவிழுங்கிவெண்மதியை விழுங்கிவெய்யோன்றனைவிழுங்கி
மொண்ணையிமாளையும்விழுங்கி முற்றும்விழிங்கிப்பற்பலவா
மெண்ணைவிழுங்கிவிருத்தனை நின்னற்கண்டேனிறையோனே. (1)

தருடோத்திரம்-முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-உசள.

விடமிதவிலக்கணம்.

காருத்தன்பதந்தாகீசக் கல்லெழிற்பெண்ணுறைப்போ
லாகத்தனாய்க்கிடந்த வடியேனைப்பதந்தாக்கிப்
பாகத்தைவருவித்துப் பழமறையின்பொருடேற்றி
மாகத்தனாக்கிவித்தேராய். மறவேனுன்றிருவடியே. (2)

எல்லாருங்களிதுளங்க விரும்பையிரும்பொன்னாக்கி
நல்லார்கடொழுந்தேவாய் நாட்டுகின்றஞாயம்போற்
கல்லாதபுலையேனைக் கருணையினற்கடைக்கணித்துப்
பொல்லாதபரப்பிரம மாக்கினையென்போல்வந்தே. (3)

உவறு.

அனாதிகேவலத்தினி லுழுந்துமேற்கு
மனாதியகருவியான் மலத்தைக்கியே
சுறதவின்பந்தனைத் தந்ததேசிக
கனுவிலுமுன்னையே கருதற்பாலனே. (4)

உவறு

உருமையொதுக்கி யொருசொல்லாலானந்த
வாழ்வைப்பெருக்கி மலகன்மமாயையறப்

பாழிற்குடியேற்றிப் பரமசுகமெற்களித்தோன்
வாழிநெடுங்கால மாணக்கர்க்கருள்புரிந்தே.

(ச)

பாரோரும்விண்ணோரும் பங்கயன்மாலிந்திரனு
மாராய்ந்துங்காணு தலம்வந்துளந்தளர
வாராமல்வந்தெனக்கு மாறாதபேரின்பந்
தாராமற்றந்தார்க்குத் தனுவாதிசைம்மாறே.

(ரு)

வியிதவிலக்கணம்-முற்றியு.

ஆதிருவிருத்தம்-உருஉ.

நூலருமையிலக்கணம்.

மைப்பொலியிடற்றோன்சொன்ன வாதுளாகமத்திற்சொல்லு
மூப்பொருள்விளக்குத்தாலே மும்மலங்களைந்தொன்றாய்
சிற்பதம்பெறுவர்மீண்டுஞ் சென்மவாரணியங்காணு
தற்பரஞானத்தோர்கள் சமயசாத்திரமிகழ்ந்தே.

(க)

ஆகையாலிந்தநூலுக்கதிகாரி குடும்பந்துன்ப
சாகரமெனத்துறந்து சற்குருசாமிபாத
மோகமீதுர்ந்திழுக்க முறுக்கவிழ்கமலந்தேடுந்
தாகவண்டனையனாகித் தவிப்பவன்றுனேயம்ம.

(உ)

வேறு.

இந்நூலைப்பருவமிலார்க் கீயற்கவீந்தக்கான்
முன்னுலைச்சுத்திரர்பான் மொழிந்தகரிசுறுகின்றய
நன்மாலுரங்கறியா நலிம்போலுஞானத்தைத்
துன்மார்க்கறியாத தோற்றம்போலுந்துணிந்தே.

(ங)

வேறு.

வாழிசுயம்பீரகா சம்பெயரோன்மாணக்கர்
வாழியெனத்துக்கி மதித்தவார்கழல்கள்
வாழியொருமொழியான் மயக்கறுத்ததிருச்செவ்வாய்
வாழியருள்கொழிக்குந் திருவிதனமண்டலமே.

(ச)

ஆ திருவிருத்தம்-உருசு.

பதிபசுபாசவிளக்கம்-முதறிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ.
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

மூன்றாவது

சித்தாந்ததரிசனம்.

பாயிரம்.

விநாயகர்துதி.

சொர்சித்தாந்த தெரிசனத்தையாளுதல்
காரானைமாமுகனே கா.

அம்மையப்பனா யுயிருக்காதார மாய் நிறைந்த
செம்மைசிவன் றானென் றிரம்.

(க)

ஒன்றாய னேகவித சத்தியா யுன்மனையாய்
கின்றாடன் பாத நினை.

(உ)

சற்கருவாய் முன்னாட் சனகாதி கட்கருளு
முகக்கண்ணை நாவே மொழி.

(ங)

நிருப்பா சுரத்தானற் சித்தாந்தஞ் செய்தோன்
நிருப்பாத மென்றன் றிரம்.

(ச)

கின்றதிருத் தாண்டகத்தா னீடுவிற்பாய்ப் போதமற
வன்றுரைத்தோன் றுனகம் னைப் பாம்.

(ஐ)

வள்ளலார்சாத்திரம்.

௭௩

வரழ்வா வதுமாயமென்றுரைத்தோன் மாமலர்த்தா
டாழ்வாமெப் போதுந் தலை.

(௧)

சிவபுரா ணத்தகவ லாலுயிரின் சிக்கறுத்தோ
னமலர்த்தாட் சென்னிரயப் பாம்.

(௨)

சிவவாக்கி யதேவர் திருமொழியைக் கொண்டே
யவவாக்கி யத்தையடு வாம்.

(௩)

திருமூலர் மாஸையெனுந் தெப்பத்தைப் பற்றிக்
கருவேலை யைக்கடப்போங் காண்.

(௪)

மெய்கண்டேன் மேற்பிறவி காணென் நிருவெண்ணை
மெய்க்கண்டா ஹலை வினாவி.

(௫)

முன்னாலிற் சொன்னதொரு முப்பொருளை யும்கிரித்திங்
கிந்நூலிற் சொல்வே னிசைத்து.

(௬)

அவாக்கடலுள் வீழ்த்தழுந்து மாருயிரைத் தூக்குஞ்
சிவாகமசித் தார்த்தக் குறன்.

(௭)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

பதியியல்.

மதிதவழுஞ் செஞ்சையேயான் மாமலர்த்தா னுன்னிப்
பதியியல்பைச் செரீல்வாம் பணித்து.

(௮)

பதியாவ தொன்றாய்ப் பரிபூ ரணமாய்த்
திதமாவி சிற்குஞ் சிவம்.

(௯)

அற்றார்கட் கண்ணிதா யல்லார்க்குச் சேய்மையாய்ப்
பற்றற் நிருக்கும் பதி.

(௧௦)

எங்குமிலே யென்பா நிதயந் தொறுமறிவா
யெங்குமிருப் பானெம் மிறை. (அ)

உன்மனைக்குமேலா யீருவருவ மின்றாகிச்
சின்மயமாய் நிற்குஞ் சிவம். (ஆ)

அசுலனகளங்க னுனந்த ரூபன்
சசிசேகரன் சங்கரன். (இ)

சச்சிதா னந்தன் சதாரித்தன் சுத்தன்
மெய்ச்சருவா னந்த விமலன். (ஈ)

நிராமயனிற் சங்க னிராலம்பன் சோதி
பராபர னுதிபகவன். (உ)

வீருப்பு.வெறுப்பில்லான் வேதவிதி செய்...
னெருப்புருவ நெங்கணிமலன். (ஊ)

பத்தர்க்கெளியன் பதிதர்க்கறவரியன்
சித்தத்து னின்றிஞ் சிவன். (க)

ஊனக் கண்ணார்க்கொளித்து முட்புறம்பு மொன்றாய்
ஞானக்கண் ணார்க்கருள்வ னாதி. (கக)

மலரயனா யாக்கி மாலாகிக் காத்திட்
டிலேவிலா னுயொடுக்குவான். (கஉ)

பஞ்சவதி காரத்தாற் பாகம்வரு வித்துயிரைத்
தஞ்சரணில் வைக்கு மிறைதான். (கங)

சிருட்டிதி சங்காரந் திரோபாவ ஞான
வருட்றிறத்தோ டைந்தொழில்க ளாம். (கச)

தேகத்தின் முன்முன்நீஞ் சேவன்பான் மற்றிரண்டு
மகத்தான் செய்வா னான். (கசி)

தரிசனம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

எடு

அவிகாரி யீச னனாதிமுத்த னென்றா

லிவிகார முண்டோ லிறைக்கு.

(௧௬)

ஐவகை யசத்தியின லைந்தொழிலு மாரூயிர்க்காய்ச்

செய்யாமற் செய்யுஞ் சிவம்.

(௧௭)

வாளிரவி சந்நிதியின் மறைமலீர்த்நு வாடிடினும்

வாழ்வரவிக் குண்டோ மயல்.

(௧௮)

ஆக்க லளித்த லழித்தன் மறைத்தலரு

னோக்க லிறைக் குண்டோ நுவல்.

(௧௯)

அரையன்வறிதிருக்க வைந்தொழில்செய் வார்செய்

தரையன்மே லேறு மஃது.

(௨௦)

பரமன்வா ளாங்கிருந்து பரையைந் தொழில்செய்தும்

பரமன்மே லேறும் பழி.

(௨௧)

ஐங்கரும சாக்கியா யப்பாலேக் கப்பாலாய்ப்

பங்கறணிற் பானெம் பரன்

(௨௨)

அறிவுக் கறிவா யவிகாரி யாகி

கிறைதல் பதரிச் சயம்.

(௨௩)

கேவலத்துங்காணக் கிடையான் கிளர்த்தெழுந்த

வாவல்சக லத்தும்னு காண்.

(௨௪)

சாற்றிரண்டு மற்ற சமீகிலைய சுத்தத்தது

வீற்றிருப்ப னெங்கள் விமலன்.

(௨௫)

ஆகி லவனை யறியப் டாவோபெண்

பாகம் பிரியாப் பரன்.

(௨௬)

அறியாப் பொருளுமல னறிவாலான் கண்ணீ

ஸறியும் பொருளு மலன்.

(௨௭)

ஆகாயம் போல வறிவாகி நிற்பாணை
நீகா ணறிவாகி நின்றது. (௨௮)

நீருக்குட்டப்பம்போ னின்னறிவி னின்றூனைப்
பாரருட்கண் கொண்டு பரிந்து. (௨௯)

எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கு சிறைந்தாலே
புள்ளுக்குட் பார்நீ புவந்து. . . (௩௦)

எங்கு மிருப்பாணை யேகமிரண் டென்னும
லெங்குமாய் நீகண் டிரு. (௩௧)

மோகமுறு பெத்தத்துண் ழுடர்க் கிரண்டாகு
மேகமே முத்தருக்கீ சண். (௩௨)

இன்ப மயனீச னின்பம் விளைத்தலாற்
சம்புவெனும் பேருந் தகும். (௩௩)

குருவுருவங் கொண்டிக் குவலயத்துட் டோன்றிப்
பருவரலை நீக்கும் பரண். (௩௪)

போக்குவர வில்லாத பூரண நந்தர்க்குப்
போக்குவர வுண்டோ புகல் (௩௫)

ஆருயிரி னுள்ளினிருந் தாங்காக் கறிவிப்பா
ராருயிரே மேனி யவர்க்கு (௩௬)

அறிவுக் கறிவா யறிவிப்பான் சில்லோர்க்
கறிவுருவு கொண்டருளு வான். (௩௭)

பார்த்தும் பரிசித்தும் பஞ்சமலக் கொத்தையெலா
நீத்தொழிப்பா னெனக் கனிமலன். (௩௮)

பக்குவர்க்குத் தோன்றும் பயன்கொடுக்கு மற்செழித்த
பக்குவர்க்குத் தோன்றியுமென் பாழ். (௩௯)

பாற்கடல்போ லாவி பலமீன்போ லாறுயிர்கள்
பாற்கடலா லுண்டோ பயன். (௪௦)

அருட்கண்ணூர்க் கீச னலரொளியாய் நிற்பண்
மருட்கண்ணு ருக்கிருளா மன் (௪௧)

செங்கதிரோன் ஸீந்துதயஞ் சூய்தாலு நாட்டமிலோன்
செங்கதிரோ னில்லையெனுஞ் சீர். (௪௨)

மனவீாக்குக் காய மசையாம னிநீபர் •
சுறதவின் பத்தைத் தழீஇ. (௪௩)

பூனை விழிக்கியுறு பொங்குமிரு னற்றதுபோன்
ஞானவிழிக் கில்லை நவை. (௪௪)

சிதம்பரமா யெங்குஞ் செறியினுமென் னாவி
மதமடங்கிக் காணு வகை. (௪௫)

கூடை யறியாக் குலவுங் கதிராவனை
மூகாறி யார்சிவனை முன். (௪௬)

கண்ணிரவி யின்றிக் கலந்தறிமா தொன்றையுமக்,
கண்ணுங் கதிருமொன்றோ காண். (௪௭)

காக்கை விழிக்குக் கருமணியொன் றாளுற்போ
லாக்கைக்குச் சாக்கி யவன். (௪௮)

அத்துவித மொன்றேயா மாங்கிரண் டின்மையெனி
லத்துவித மன்றோ வது. (௪௯)

துவிதமிரண் டாகுமத் துவிதமொன் றாகுந்
துவிதமயல் கெட்டோய் துணி. (௫௦)

அத்து விதத்துக் கருத்தம் பலவென் னுஞ்
சிற்றறிவு கொண்டசில கீழ். (௫௧)

பசுவியல்.

சசிசே கரகுவ ரூடலைமேற் கொண்டு

பசுவியலி னைப்பகரு வாம்.

(ச)

பசுவென்ப தான்மாமுப் பந்தமுனா னன்றே

சசிசே கரனிறைவன் ருன்.

(உ)

கட்டியவன் ருனவிழ்க்கி னல்லாற்றன் கண்ணறிவா

லெட்டுணையுந் தானவிழ்க்கா தின்று.

(ஊ)

சூணவத்தான் மூடமா யன்றுமுத லின்றாவும்

வீணவத்தைக் குள்ளே விழும்.

(சு)

நீருட்டறையிற் கண்ணி லிளங்குழவி போலு

மருட்டறையி லாவி மயங்கி.

(டு)

மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணை மிகமறைப்ப,வாவியர்

ஞ்ஞானக் கண்ணி லமுந்தும்.

(சு)

பாம்பின்வாய்ப் பட்ட பருதியைப்போ லஞ்ஞானப்

பாம்பின்வாய்ப் பட்டமூங்கும் பார்.

(ஏ)

உவர்மூடு சிந்து மூமிமூடு நெற்போற்

சவியாளு மாணவத்தாற் ருன்.

(அ)

சசுளி ரங்கி யிணையில்கலைக் கரத்தாற்

பாச நெகிழ்த்திடலும் பண்டு.

(க)

தனுவாதி நாலேத் தழுவியெளிப் பட்டு

நனவாதி யைந்தினை நண்ணி.

(க0)

யானென தென்னு மிருச்செருக்கா லாருயிர்கள்

யோனிபே தத்துழலு முற்று.

(கக)

புற்றாறு கீடங்கள் புள்விலங்கு மானிடர்களு
சொற்றேவ ரேழ்வகைத்தோற் றம்.

(கஉ)

அண்டசஞ்சு வேதசமுற் பீசஞ்சு ராபுசங்கள்
மண்டியநால் யோனி வகுப்பு.

(கங)

எண்பத்து ணன்கிலக்கம் யோனிதொறும் புக்க துவாய்ப்
புண்பொதிபு டியாக்கை புணரும்

(கச)

புல்லாய னேகவுருப்போனபினர் நல்லறகம்
புல்லாய்ப் பிறக்கவது போம்

(கடு)

புமாங்களாய்ப்பிறத்து புண்ணியனுக் கானமையாற்
போமரத்தி னார்கிறவி போல்.

(கஈ)

புண்ணியதீர்த்தத்துட் புழுவாய்ப் பிறத்தமைடாற்
-ண்ணும் புழுப்பிறப்புக் காண்.

(கள)

புள்ளா யனேகவுருப் போயபினர்ப் புட்பிறவி
விள்ளுநதி தோய விரைந்து.

(கஅ)

துட்டமிரு கப்பிறப்பிற் றுதைத்து நெடுங்காலங்
கட்டப்படு முயிரார் காண்.

(கக)

எல்லாவுருவு மெடுத்தெடுத்து நல்வினையா
னல்லா வருவாகு நாடு.

(உ௦)

ஆனைந்து மைம்முகனுக் கபிடேக புண்ணியத்தா
லானுருவை நீங்கு மற.

(உக)

ஆனுருவ நீங்குதலு மளவில்சுவ புண்ணியத்தா
மானிடரா யிங்குன் வரும்.

(உஉ)

வேதாக மம்வழங்கா மேகினியிற் போய்ப்பிறந்துட்
டாதார மின்றியிலை யும்.

(உஉ)

உடம்புமுக மொவ்வா வருவமெடுத்த துப்பின்
விடம்புரைபுந் தானம் விடும். (௨௪)

நல்லசிவ புண்ணியத்தா னல்லார் பயிறேய
மெல்லவரு மாவிக்கு மெய். (௨௫)

கிடையாத வாக்கை கிடைத்துமென்கொ லாவி
யடையாச் சிவனடி யாய்ந்து. (௨௬)

இந்தமணி தப்பிறவி கொண்டறிவை யெய்தாழ
லந்தரிக்கு மைம்புலன் களால். (௨௭)

அன்னை புலகன்னை யப்பனம்மை யப்பனென்ற
முன்னுதல புன்னு துயிர். (௨௮)

ஒப்புக்கு வந்தாரை புற்றூர்பெற் றுரென்னுங்
கப்புவினை யான்மயங்கிக் காண். (௨௯)

முந்தை வினையான் முகிழ்முலையா ஶ்ராயசெயினும்
பந்தக் கடலுட் பிழும். (௩௦)

என்றந்தை யென்றாய ரென்மனைவி யென்னெனக்க
லென்சாதி யென்னவியம் பும். (௩௧)

உயிர்ச்சார்வா லாவி யுணர்வழிந்து காகங்
குயிற் சார்வை யொக்குங் குறி. (௩௨)

தானல்லாச் சங்கடத்தைத் தானென் றிறமாக்கு.
ஞானமிலா தாய நடர். (௩௩)

எல்லாமிறந்தாலும் யானிறவே னென்றோதுங்
கல்லாமை யாலுங் கடை. (௩௪)

பொருட்சார்வா லான்மாப் புழுக்குமெரி புக்க
கரிச்சார்வை யொத்துக் கடை. (௩௫)

சனகாதிக்கீசன் றனித்திருத்தல் கண்டு
மனை வாழ்க்கை யைத்துறவாமல். (௩௩)

நல்லாரைத் துடித்து நவைக னெடுத்தேதித்
பொல்லாரைக் கண்டிபுழ மும் (௩௪)

ஒழுக்கமுடை யார்சொல்லு புற்றுக்கே ளாம
லிழுக்கர்மொழி கேட்கு மிசைந்து. (௩௫)

என்னுடம்பி தென்கால்கை யென்வயிறீ தெனவிழிநா
வென்சென்னி யென்றமயங் கும். (௩௬)

ஆக்கை சடமென்று மான்மா வறிவென்று
நோக்காது தூலின் வழி. (௪௦)

கன்மத்தா லாவிகறங்காய்ச் சுழன்றுழ்து
சென்மித் திறக்குத் தெரி. (௪௧)

தந்தைவீர்து வாகனமாய்த் தாயுதரத் தேயுழைந்து
பந்தப் படுமதிபத் தும். (௪௨)

அன்னையகட்டி லனேகதுய ரென்சொல்கே
னென்னைப் பிறவி யிது. (௪௩)

இனிப்பிறவே னீசனருள் பெற்றய்வே னென்னு
நீனைப்பு மறக்கு நிலத்து. (௪௪)

பிறக்கும் பொழுதுமிகும் பேரிடம்பை பின்னுர்
துறக்க முடிபாத் துயர். (௪௫)

சுகர்வாம தேவர் துறந்தாரித் துன்பை
யகன்றாலத் தியார்க்கு மரிது. (௪௬)

குழந்தை பருவத்துள்ளுமாமாஹோபாத்திரம்
தழுந்தர் துயருந் துன்பு. (௪௭)

காயவிராக் 4 ளித்த கண்ணுதலை புள்ளாமன்

மாயையினை புள்ளு மனம்.

(௪௮)

இல்லத் திருந்தெழிலா ரோந்திழையா லார்ப்புண்டி

புல்லிக் கிடக்கும் புயம்.

(௪௯)

வசம்புந் தசையு மலசங் குவமாம்

பசுந்தொடியைப் புல்லும் பசு.

(௫௦)

நாற்ற விதழ்ப்புணலை நாணு ம லுண்ணும்பின்

காற்றுணையில் வீழுக் கரைந்து.

(௫௧)

இன்னணமா யாவி யினை மயினை கீத்திட்டுத்

துன்னுமுறு மூப்பைத் தொடர்ந்து

(௫௨)

நல்லிளமை காலத்தி னுதனைச்சற் றுண்ணுது

கொல்லுப்பா லாவிசூலை யும்

(௫௩)

அமுதத்தாற் கால்கழவி யாதனத்தனுப் பிடவிச்

சபிதைபிசை ழேயறுந் தவரி.

(௫௪)

காலபடர்க் கண்டஞ்சிக் கண்ணீர் சொரிந்தழுங்கி

யோலயிடு மந்தோ வுயிர்

(௫௫)

மாசுற்ற சோதி மலாடியை புன்னுமற்

பாசத்தை புன்னும் பசு.

(௫௬)

இவ்வண்ண மாண்மா விடுத்து பிறந்துமுது

முய்வண்ண பின்பி யொதுங்கி.

(௫௭)

மாலாயயனுப் மகபதியாய் வானவராய்

மேலாய வாக்கைவிர வும்.

(௫௮)

புண்ணியத்தான் மேலேறும் பாவத்தாற் கீழிறங்கும்

புண்ணியபா வத்தாற் புவி.

(௫௯)

ஈகைதவ மின்றி யிரக்கமறி வின்சொல்லு
மேக விருக்கு மிவண். (௬௦)

அபுத்திபுத்தி பூருவத்தா லாங்கிருநா லெய்திச்
சுபுத்திவரு மாவிதுலங் கும். (௬௧)

மூர்த்திகள்சே வித்தத்துநீ தீர்த்தத்துண் மூழ்கியத்துஞ்
சேத்திரத்திற் சென்மித்தத்துநீ (௬௨)

தெய்வஞ் சிவமென்னுஞ் சித்தமுண்டா மக்கணமே
யுய்யுநெறி யுண்டா மூயிர்க்கு. (௬௩)

ஈசனடி யார்க்காணி லென்பருகிக் கைகுவித்து
மாசில்சரி ணைக்குள் வரும். (௬௪)

சென்ற லயந்தோறுச் சீபமல கிட்டுருகி
நன்ற மலர்தொடுக்கு நாடு (௬௫)

பருப்பதங்கே தாரும் பதர்காசி காஞ்சி
கிருப்பதிநற் காளத் திரி. (௬௬)

கழுக்குன்றஞ் சோணகிரி கணகசபை யோத்தார்
செழுக்கமலை சீரொற்றி யூர். (௬௭)

விரிஞ்சிபுரந் தீர்த்தகிரி வெண்கா டிடைமருது
சிரபுரங் கோகன்னந் தினம். (௬௮)

ஈச னிருக்குமிட மீதெல்லாஞ் சென்றிறைஞ்சிப்
பாச மறுக்கும் பசு. (௬௯)

முன்னோன் சரிதைமுற்றி முற்கிரியை வந்தணைத்திட்
டுன்னுசுத்தி யைந்தினை யுற்று. (௭௦)

மிருத்திகைலிங் கத்தின் விதிப்படியர்ச் சிக்கின்
மரித்தல் பிறப்பகற்று மால். (௭௧)

பால்வண் ணமான படி கலிங்கம் பூசிக்கின்
மால்வண்ண நீங்கு மதி. (௭௨).

மன்னும் படிகத்தின் வாணலிங்க மேயதிகம்
பன்னுசயம் பாதலினுற் பண். (௭௩).

மூவிலிங்கத் தும்புசை முற்றிற் சீவனருளா
லாவியிலிங் கத்தையணை யும். (௭௪).

திருப்பணியி னொலுஞ் சிவபூசை யாலுங்
குருக் கரணமாகுங் குறி. (௭௫).

அந்தரியா கப்பூசை யாலு மகந்தெளிந்து
சிந்திதயோ கத்திற் செலும். (௭௬).

ஐயெரிநாப் பண்ணின் றனிலந்த னையடக்கித்
துய்ய மதியமுதந் துய்த்து. (௭௭).

ஆதார மாறுங்கண் டப்பாற் பரவெளியி
னாதாந்த வின்பத்தை நாடி. (௭௮).

ஊனயிலா யோகத்தைச் சின்னா னுழக்கியொரீஇ
னானத்தைத் தாவுமுயிர் நாடி. (௭௯).

ஈச னருணூலை யெஞ்ஞான்று காண்பமெனு
மாசை பெருகு மற. (௮௦).

வினையொப்பு பாகம் வியன்சத்தி பாதநீ
தனையெய்து மெய்துந் தாம். (௮௧).

துறவு மவாவித் துயரும் பிறப்பி
துறவு மருட்பாலு முறும். (௮௨).

பிறவாமை கள்ளாமை பேணிவெகு ளாமை
மறவாமை மற்றுமரு வும். (௮௩).

கொல்லாமை தின்னாமை கோன்றாமை குத்திரங்கள்
சொல்லாமை யாவும் தொடும்.

(அச)

பாசவெறுப்பும் பரவிரூப்பும் வந்தவுயி
ராசானால் முத்தியடை யும்.

(அதி)

தந்தைதமர் மேல்வெறுப்பிஞ் சங்கரன்றன் மேல்விரூப்பிஞ்
சிந்தையிடை வந்துதிசு மும்.

(அசு)

அத்திகழ்வா லீச னருளுருவு கொண்டருளி
முத்தியடை விட்பன் முறை.

(அஎ)

பசுவியல் - முற்றிற்று.

பாசவியல்.

பாசவிய லென்று பகுப்பா யிருக்குமதை
யீசனருள் கொண்டியம்பு வாம்.

(க)

மலமாயை கன்மமா மாயைதிரோ தாயி
குலமொன்று வேறாக் குணம்.

(உ)

பாசமறி யாமை பகராண வம்விச்சை
மூசுபெத்த மூல மலம்.

(உ)

அனேகவித சத்தியினு லாருயிரை மூடுந்
தினகரனைப் பன்னகம்போற் சென்று.

(ச)

அன்னியத்தைக் காட்டி யன்னியத்தைத் தான்மறைக்கு
மென்னே மலத்தி னியல்.

(இ)

தண்டிலத்தைச் சிவ்லுமியுந் தாம்பிரத்தைக் காளிதழு
மண்டுதல்போ லாவிமறைக் கும்.

(ஈ)

ஆனை யுலாவு மடலியைப்போ லாறுயிராங்
கானிலுலாவு மலங் காண். (௭)

கிஞ்சிக் கியன்மூடன் கேடன் கொடும்பாவி
வஞ்சனித னுல்வந் தது. (௮)

பாசன் பெரும்படிறன் பாமரன்பே ராங்காரா
மாசனித னுல்வந் தது. (௯)

கன்மவிரூப்புங் களேபரத்தில் வாஞ்சனையுங்
குன்மமலத் தின்னீக் குணம். (௧௦)

இச்சைவழி சென்றங் கிருவினையை யீட்டிவரல்
கொச்சைமலத்தின் குணம். (௧௧)

தாட்டுணைக்கீழ் நின்றபினுஞ் சாதிபா ராட்ட லிந்தக்
கோட்ட மலத்தின் குணம். (௧௨)

நாசனாகத்திருக்க வில்லையெனக் கூறலிந்தக்
கூச மலத்தின் குணம். (௧௩)

ஆசையுறங் காலமெலா மாலிங் கனஞ்செய்யு
மாசு மலமா மகள். (௧௪)

உலகந் தெரியா துபத்தத் தடக்குங்
கலகமலக் கன்னி கை. (௧௫)

உண்ண லுறங்க லுயிர்க்கும் பொழுதெஃ-
மெண்ணைப் பிரியா ளிவன். (௧௬)

கனமமகப் பெற்றதின்பாற் காயமெனும் பேரனையுஞ்
சென்மிக்கப் பண்ணுந் திரு. (௧௭)

அந்தோ மலத்துயிர மாற்றகிலே னாற்றகிலே
னெந்தா யிரங்கா யினி. (௧௮)

கலையாக் கரத்தாலிக் கட்டவிழ்த்தாற் றீதோ
வலரோ வடியேற் கருள்.

(௧௯)

ஈச னருளுதய காலத் திறக்குபிது
பேசுவா மாயைப் பெயர்.

(௨௦)

மாயை சடமயக்க மதந்தீர மதம்பொய்ம்மை
நாயம் விளக்குக் கரு.

(௨௧)

மூல யிருந்தாரை முத்தத்தில் வீட்டதன்றிச்
சாலப் பெருமயக்கந் தான்.

(௨௨)

பிருதிலியப் புத்தேயு பெருமருத்து வானைம்
பொறிபுலன் கண்மேற் தியம்.

(௨௩)

மனம்புத்தி யாங்கார மாருத ித்த
மினமானம் தத்துவமென் றெண்.

(௨௪)

காலசியதி கலவீத்தை ராகமொடு
மாஹம் புருடன்மா னை.

(௨௫)

முன்னான்ம தத்துவமும் பின்வியா தத்துவமுஞ்
சின்மாயை யார்தந் திரம்.

(௨௬)

சுத்தவித்தை யீச்சுரம்பின் சொல்லுஞ் சாதாக்கியங்கள்
சத்திசிவ மைந்துந் தணி.

(௨௭)

சிவதத் துவவிதனாற் சேட்டிக்கு மெல்லா
மிவைதந்த மீமாயை யெண்.

(௨௮)

ஆருறக் குள்ளா யசுப்பட்டுயிர்சுழலு
மாருப் பிரானை மறந்து.

(௨௯)

மயிரெலும்பு தோனரம்பு மன்னுதனையைந்துஞ்
செயிர்புவியின் கடறென்று தேர்.

(௩௦)

ஒடும் புனலுதிர மொண்சக் கிலமுளை
கூடுமச்சை யப்புலின் கூறு. (௩௧)

ஆகாரர் ஆக்கம் பியமை துனஞ்சோம்பு
நீகாணெ ருப்பின் கூறு. (௩௨)

ஒட்ட நடைகிடத்த லுற்றிருத்த னீற்றலைந் தங்
கூட்டனிலன் கூடுமென்று கொள். (௩௩)

காமங் குரோதங் கழிலோப மோகமதஞ்
சேமவிசும் பின்கூறு தேர். (௩௪)

வாயுமொரு பத்து மலிநாடி யோர்பத்து
மோயகுண மூன்றக மூன்று. (௩௫)

வசனாதி யைத்தும்பின் வாக்காதி நான்கு
மிசையுத்தொண் ணாற்றாறு யெண். (௩௬)

இதற்குள்ளாயாவி யிறத்து பிறத்தே யுமுலு
மதுக்கொன் னொ யானே மறந்து. (௩௭)

காய்விளக்களித்த நண்ணுதலை நண்ணி லிந்த
மாயைப் படலமறை யும். (௩௮)

நனவின்முப் பாணெந்து நற்கனவி லையைந்து
முனை சுழுத்தி யிற்கருவி மூன்று. (௩௯)

துரியத்திரண் டாகுர் துரியாதி தத்திற்
கருவியொன்று மைந்தவத்தை காண். (௪௦)

அந்தரங்கத் துள்ளிருந் தரையர்புறம் போதல்போ
லந்தரங்கத் துள்ளாவி யும். (௪௧)

ஆணவத்தான்மூடா மாயையாற் கிஞ்சிகனும்
பூணும்வினை யாற்புருட னும். (௪௨)

குருவையெதிர் தூடித்தல் குற்றமெடுத்தோதல்

குருக்கொல்லன் மாயா குணம்.

(௪௩)

பற்றற்றார் கண்ணும் பருவரலைச் செய்வீத்தல்

குற்றமிகு மாயா குணம்.

(௪௪)

ஈசனிலை யாவியிலை யீசனீடி யாரில்லை

மூசகலா மாயா மகற்கு.

(௪௫)

தூலில்லை கேள்வியில்லை நுண்ணறிவு மில்லையால்

மாலகலா மாயா மகற்கு.

(௪௬)

ஞானமில்லப் பத்தியிலை நல்லார்கண் ணட்டமிழை

மானமில்லை மூபா மகற்கு.

(௪௭)

முன்னவன்பா தாம்புயத்தின் முற்று மெனையடைக்கார்

தன்னை வயிற்றிலடைக் கும்.

(௪௮)

மாயை விளக்கவியா தவியமா தேவனருண்

மோய் ஸெயின் முகிழ்க்கு மோ.

(௪௯)

மாயா புரமெரித்த மதிசேக ரர்க்கின்றென்

மாயாபு ம்வலிதோ மற்று.

(௫௦)

இம்மாயை நட்ட மெழிற்சோகம் பாவனையாற்

கன்மமலக் கட்டுரைப்பேன் காண்.

(௫௧)

கனமம் வியாபி கீடம்போற் சடமன்று

சென்மிக்கப் பண்ணுஞ் செயல்.

(௫௨)

வல்லினையாந் தாயகட்டில் வந்து பிறந்தனவால்

நல்வினையுந் தீவினையு நாடு.

(௫௩)

நல்வினையாற் புண்ணியமூ நவிரீதாற் தீவினையுந்

தொல்லை வினைக்கேற்பத் தொடும்.

(௫௪)

முற்சொன்ன ஆழ்வினையான் முடியா விகாரமுறு
முற்சாக நன்முயற்சி யுற்று. (௧௦௮)

முயற்சியா லீசனையும் பின்னிட்டு முந்திப்
பயிர்செய்ய மூழ்வினையின் பால். (௧௦௯)

ஊழ்வினையாற் சஞ்சிதமு மூலவீல்பிரா ரத்தமுமேல்
வீழுமா காமியமு மே. (௧௧௦)

வீருப்பும் வெறுப்புமாய் வேண்டல்வேண் டாமை
மரிப்போ டுதிப்பும் வரும். (௧௧௧)

சுறங்குவரி கொள்ளிவட்டங் கடிதிற் சுழல்வண்
டுறுங்குலா லன்றிகிரி யொப்பு (௧௧௨)

மூன்றுகுற்ற மூன்றுகுண மூன்றவத்தை மூன்றுதுக்க
மூன்று பிராரத்த மொழி. (௧௧௩)

காமம் வெகுளி மயக்கபிவை மூன்றும்
வாமச் சமையுத்தார் மாட்டு. (௧௧௪)

சாத்துவிதஞானஞ் சமநிலைய மற்றிரண்டுஞ்
சாற்றி விருனொளியுந் தான். (௧௧௫)

சாக்கிரமுஞ் சொப்பனமுந் தணவாச் சமுத்தியையும்
போக்கிற் றரியம் பொருள். (௧௧௬)

ஆன்மீகம் பௌதீக மறையுந் தெய்வீகமிகை
யான்மாவுக் கில்லை யறி. (௧௧௭)

மூன்னைவினைப் பின்னைவினை மூவா நிகமூப்வினை
புன்னை யணுகாமை யோர். (௧௧௮)

இச்சைய னிச்சைபரவிச்சை யிப்மூன்று
னிச்சஞ் சுழலு முயிர் நின்ற. (௧௧௯)

தன்னிச்சை யால்வருத ருனிச்சி யா துறுத
லன்னியரால் வந்தடைத லாம். (க௭)

ஆன்மீகந் தெய்வீக மான பவுதீகந்
தான்மேவு மாண்மாத் தனித்து. (க௮)

மன்னவராற் கன்வரான் மாவா லுறுபிணியா
லின்னலுற லான்மீக மெண். (க௯)

தாயகட்டிற் றங்க றரணிதனில் வந்தழித
லாயிற் றெய்வீக மெனலாம். (௭௦)

வானி விடியான் மழையான்மற் றச்சடத்தா
லானமுறவு டுபளதிகமா யோர். (௭௧)

சஞ்சிதமுன் கட்டுவினை சற்குருநோக் காற்சரியும்
பஞ்சமலை பட்ட நெருப்பாய் (௭௨)

உள்ளப் பொசிப்பெல்லா முண்டொழிப்ப தன்றியிதைத்
தள்ளப் படாதெவர்க்குத் தான். (௭௩)

கொடுப்பானு மீசனைதைக் கொள்வானு மீசனெனின்
மடுக்காவெதிர் வினைகள் வந்து. (௭௪)

ஞானபுலிவாழ்காட்டி னன்விரலை வாழுமோ
தானசிப்ப தல்லாற் றரித்து. (௭௫)

வறுத்த விதையுண்ப தன்றிமா சிலத்தைக்கின்று
செறித்துவிதைப் பாரோ தெளி. (௭௬)

வெறுப்புவிருப் பாற்பிறப்பா மேலக்கிப் போதே
வெறுப்புவிருப் பற்றால் வீடும். (௭௭)

கூத்தியைப்போற் பாவங் குலக்கொடிபாற் புண்ணியங்க
ணீத்தார்க் கிரண்டு நெருப்பு. (௭௮)

நாடுவினை யொப்புவந்த நாதாந்த யோகருக்கிங்
கோடுங் திரவியமு மொன்று. (௭௧)

இருவினை யொப்புற்ற வுயிரிதயத் தானந்
திருவம் பலமிறைக்குத் தேர். (௮௦)

நற்சாதி துர்ச்சாதி நல்லாயுத் தீயாயு
நற்போகந் துர்ப்போக நாடு. (௮௧)

நல்வினையா னாகம்போந் தீவினையாந் தீநிரயந்
செல்லு முயிரென் செய்யும். (௮௨)

நல்லன்சிறு புல்ல னபுஞ்சன் விதுரனெனத்
தொல்கருமத் தார்தந் தொழில். (௮௩)

உன்ன லொருகால்பின் னுரைத்தலிரு கால்களைத்
துன்னன்முக்கா லொன்றே தொழில். (௮௪)

இன்னவகை யெவ்வுயிர்க்கு மேறுயிரு வினைய
முன்ன லொருக்கிலொழி யும் (௮௫)

சற்கண்மத்தாலே தனுவைநா னென்றுவருந்
துர்க்கண்ம மெல்லாந் தொலை. (௮௬)

இக்கண்மத் தாற்றுயர மென்சொல்கே னென்சொல்கேன்
முக்கண்ண நீயே முகிழ். (௮௭)

கண்ம வெயிலகற்றிக் காற்கமல சீழலின்
ணென்னை யிருத்தா யினி. (௮௮)

அவிகாரி யீச னருளுதய காலஞ்
சவிமாளுங் கண்மமலந் தான். (௮௯)

ஓமாதி வாக்கியமரீ யுயிரறிவுக் கூதியமா
மாமாயை தன்னைவசுப் பாம். (௯௦)

வேதாக மங்கலேன விஞ்ஞான் மாலாதி
காதர்க் குடலாதி நாடு. (௧௧)

எண்பத் தொருபதமு மேழ்கோடி மாமனுவு
மைம்பத்தோ ரக்கரமு மாம். (௧௨)

சரிதாதி மூவர்க்குச் சாலோக மாதி
விரிபதமூன் ருகியுமே வும். (௧௩)

இரவிலெழு சந்திரன்போ லென்றாழ்வரு மளவும்
விரியபர ஞானமாம் வந்து. (௧௪)

இந்தவிர்து ஞானமின்றே லெவ்வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும்
பந்தமுத்தியில்லையாம் பார். (௧௫)

சிவஞான சூரியன்முற் சீவமதிப் பல்கருவி
யவஞான மீனு மறும். (௧௬)

சனகாதி கட்கன்று சாற்றபரம் பொன்ற
வுஞ்சுதரஞ் சொன்னவனே புற்று. (௧௭)

அபர வுணர்வை யறவகற்றி யென்பாற்
சுபரம் வருமாறு சொல். (௧௮)

மாமாயை யீசனருள் மாருதெதிர் தன்றிப்
போமாறு முண்டோ புகல். (௧௯)

மறைப்புருவ மாபுறிலின் மாறுசெயும் பொல்லாச்
சிறப்புமலஞ் சொல்வாந் தெரித்து. (௨௦)

அன்னை யருட்சத்தி யாலிமலம் பொன்றப்
பின்னைத் திரோதானப் பேர். (௨௧)

இருவினையொப் பாலிக் கெய்தளவுஞ் செய்யுந்
திரைமயக்க மாறித் தினம். (௨௨)

மடித்துயிரின் வல்வினையை மாளுதருத்தி
யடித்துப் பாலூட்டு மருள். (௧௦௧)

செகத்தை மறைத்துச் சிவங்காட்டிப் பின்ன
ரகத்தை மறையா தருள். (௧௦௨)

மலமொழிந்த காலத்து மாறுந்தி ரோதை
சலயில் சிவஞானத் தாய். (௧௦௩)

அச்சோ நெடுங்கால மாவிதிகைத் தெய்த்தலைந்தே
னற்சோம சேகரனே ான். (௧௦௪)

பஞ்சமலத் தாலிடுக்கண் பட்டுயிர்க ளெஞ்ஞான்று
நஞ்சணிகண் டத்தீன நாடா. (௧௦௫)

கோடிசிவ புண்ணியத்தாற் குவியி மனம்பின்னர்
நாடுஞ் சிவீன நனி. (௧௦௬)

பாசவியல்-முற்றிற்று.

பாசமோசனவியல்.

சிவஞான தீக்கையினுற் றிணிமலந்தீர்ந் தாவி
சிவமாதல் சொல்வாந் தெரித்து. (௧)

அஞ்ச மலத்தாலு மாவிபடுந் துயரம்
வஞ்சிபங்கன் தீக்கையின்மா பும். (௨)

மீன்போற்றிரு நோக்கால் விமல னுருவாக்குந்
தான்போக்கி நின்ற தரம். (௩)

ஆமைபோற் சிந்தித் தருளுருவ மாக்குமாற்
காமாதி நீத்தவரைக் காண். (௪)

கோழிபோற் நீண்டியுயிர்க் குற்ற மறத்தாளு
மாழிவிட முண்ட வரன். (டு)

திருநோக்கான் மூலமலக் தீயும் பரிசுத்தரீ
லிருண் மாணாய்க் கூட்டமிரி யும். (சு)

திருமொழியாம் கன்மமலஞ் சிந்துந் தியானத்தாற்
பெருமையை போயொழியும் பின். (எ)

பெருநூலற பொன்றுந் திரோதையப்பா லாவிச்
சிவதீகை யாலாஞ் சிவம். (அ)

பசைநீங்கு மாருயிர்க்குப் பரமசிவ ற சொன்ன
தசுகாரிய ஷுறவன் றான். (கூ)

கருவிசட மென்றவற்றின் கன்மத்தைக் காண்டல்
கருவிக் குருவமெனக் காண். (கௌ)

தத்துவத்தா னுமறியோஞ் சாட்சிநமைக் கொண்டறித
ஹற்றுணர்தல் காட்சியாக யுன். (கக)

பாசக் குழுக்குப் பதநா மெனத்துறத்தல்
பாசசுத்தி யென்னப் படும். (கஉ)

சைதன் னியவுருநா னென்று தமீங்கல்
சைதன்னிய னுருவந் தான். (கங)

எனைவிடவே நிலையியானே பரப்பிரம
மெனவுணர்த றற்றெரி சனம். (கச)

சிவனுக்குச் சாக்கி சிவமென் றணர்தலே
சிவனுக்குச் சுத்தியெனத் தேர். (கடு)

பெவனன்றி யாருயிர்க்குச் சேட்டையிலை வியன்னில்
சிவருப நன்றாய்த் தெளி. (கசு)

எவ்வுயிர்க்கும் போத மிறையென் றறிதலே
செவ்வே சிவநீர் சனம். (க௭)

அந்தச் சிவநம்கை யன்றியில் யென்றோர்த
ஹந்துஞ் சிவயோக மோர். (க௮)

உவனிவனென் றுன்னாதங் கொன்றாகிப் போதல்
சிவயோக மென்றே தெளி. (க௯)

பத்துவித காரியத்தா லீவி பசையற்று
முத்தியிடை நிற்க முறை. (௨௦)

பத்தைவிட வுண்டோ பரமபத மாருயாக்குச்
சித்தைவிட வுண்டோ செயல். (௨௧)

ஈனார்து காரியத்தா லிச்சையறு மாருயிர்க
டாசமிழந் தானைத் தக. (௨௨)

உள்ளமொடுங்கி யுரையொடுங்கி யானந்த
வெள்ளத் தழுந்திநிற்கு மேல். (௨௩)

பெத்தத்தை நீங்கிப் பிரானோ டிரண்டற்று
முத்தத்தி னிற்கு முதல். (௨௪)

ஐந்தடக்கி யானொடுக்கி யம்பரம்போ லொன்றாகிச்
சந்தற்று நிற்குமுயிர் தான். (௨௫)

விமரிசனா னத்தால் வெறுப்புவிருப் பற்றுச்
சமரசத்தை யெய்துந் தனி. (௨௬)

கண்ணு முயிர்களைல்லாக் காசத்தை மோசித்து
விண்கதிரோ டொன்றாய் விடும். (௨௭)

அறிவி ஸறிவை யறியா தறிந்து
குறியிற்று நிற்குங் குலம். (௨௮)

ஐந்தவத்தை சென்றூழ் மாவரண் மற்றதவர்.
சிந்தைசிவன் பாலை தெளி.

(௨௧)

ஆமயத்தை நீங்கி நிராமயத்தை யாதரிக்க
ஞமயம்போ நீயே யவன்.

(௩௧)

பின்னபின் மாய்நோக்கும் பேசுந் கடையிடைந்
டனனையே கோக்குந் தலை.

(௩௧)

அவயவமோ நிரவயமோ வான்மா வறியேன்
புவனகுரு நாதா புகல்.

(௩௨)

உணருமுயி ரில்லை யுடம்பே யுயிரென்
றுணர்வனுலுதாயுதன்.

(௩௩)

நான்பருத்தே னுனினைத்தே னென்றுரைக்கு ஞானத்த.,
லுன்சடல மன்றே யுயிர்.

(௩௪)

ஊமனொளி யில்லையெனி லொப்புவரோவத்தன்மை
யேமவுயி ரின்றென்பா ரில்.

(௩௫)

உள்ளே யிருத்த வுயிர்போன தென்றுலகஞ்
சொல்லுவதென் கொல்லோநீ சொல்.

(௩௬)

அவயவமே காய நிரவயமே யான்மா
வவயவமே தோன்றியழி யும்.

(௩௭)

கட்டை யடுக்கித் களேபரத்தை மீதடுக்கிச்
சுட்டிடுவ தென்கொல்லோ சொல்.

(௩௮)

உடல்கிடக்க வரவி யோடியதென் றியாருங்
கடல்போற் கதறுவதென் காண்.

(௩௯)

மூட வுடலுயிரோ மூடா விதென்கொலுயிர்
கூடாமோ பக்கித் குலம்.

(௪௦)

உணர்ச்சியுயி ரில்லையோ வென்றுரைக்குஞ் சொல்லை
புணராயுலகா யுதா. (சக)

ஆக்கையகத் துள்ளேநல் லான்மா வுளதென்று
தூக்கிமறை சொல்லுந் துணி. (சஉ)

இந்தியமே யான்மாவென் றெண்ணு மறிவில்லா
மந்தச் சவலை மதம். (சங.)

சத்தம் பரிச முருவரசு கெந்தத்தை
யுப்த்தறிவான் சீவனென வோர். (சச)

இந்தியத்துக் கெல்லா பிறைவ னுயிரன்றி
யிந்தியத்துக் குண்டோ விறை. (சசூ)

ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தாலு முயிரல்லே
மன்றலன்றி மூக்கறியா மற்று. (சசு)

கண்ணுருவ மன்றியொன்றைக் காணறியாக் கையார
வுண்ணலன்றி நாக்கறியா தேரார். (சஎ)

காதொலியை யன்றியொன்றைக் காணறியா விவ்வுடம்பு
மோது பரிசமன்றி யுற்று. (சஅ)

ஆகையா லெத்திறைவக் கொண்டறிவ தான்மாவென்
றோகையொடுஞ் சொல்லுமறை யோர். (சக)

செல்லும் பிராணனன்றிச் சீவனிலே யென்றுணர்ந்து
சொல்லுஞ் சுவாசமதஞ் சூழ். (கூ)

மூக்குறநன் மூக்கணிசை மூடச் சுழுத்தியினிற்
போக்கடித்த தாமோ பொருள். (கூக)

பிராணனைமுன்விட்டுப் பிடிப்போன் பிராணனென
வராவணியான் வேதமறையும். (கூஉ)

மனமே புருடனன்றி மற்றிலையென் றேதுங்
கனமாயா வாதிமதங் காண். (௧௩)

என்மனத்தா லியாடுஞ் தே னென்றுரைக்கப் பட்டமையாற்
றன்மனந்தா னன்று தனி (௧௪)

புத்தியே யான்மாவா மென்றுணராப் போதித்த
புத்திகெட்ட புத்தன்மதம் பொய். (௧௫)

புத்திக்குச் சாக்கியாம் போதமய வான்மா
புத்திசுட மாதலிடுந் பொய் (௧௬)

ஆங்கார மான்மாவா மென்றுரைக்கும் பேரிருளா
ராங்கார வூதமுறி. (௧௭)

சடஞ்சித்தத் தாலறியுஞ் சைதனிய னன்றென்
றிடமறைக ளோது மெடுத்து. (௧௮)

சித்தயியமான னென்றுணரேல் சீர்சான்ற
சித்தர்மதம் பின்னிடரீ செல். (௧௯)

சைதனியன் சந்நியிற் றுனறியுங் கிஞ்சிக்கியன்
சைதனிய னுக்குச் சடம். (௨௦)

காயமுதற் சித்தங் கடையா மிவை கட்டுஞ்
சேயன்சை தன்னிய சீவன். (௨௧)

சீவனத்தாற் சீவனை னல் சீவ மிறந்தா லித்தச்
சீவனே யந்தச் சிவம். (௨௨)

தன்னைக் கண்டாங்குத் தலைவனையு முன்றாது
முன்னைப் பிரமமெனு மோர். (௨௩)

ஊனையொதுக்கி யுணர்வாக்கி விட்டபினர்
நானே பிரமமென நாடு. (௨௪)

சொப்பனமுஞ் சாக்கிரமும் தொலையொத் தகாலத்துச்
சுப்பிரம மென்றுநீ சொல். (கூ0)

நான்பிரம மென்னு நடைமலையைச் சிவைபாகன்
ரூண்டக்கி யாட்கொள்வான் ரூன். (கூ5)

நீபிரமமென்று நெடுநாட் பிறந்தீறந்தாய்
மாபிரம மென்னை மறந்து. (கூ6)

ஆதிமுத்தன் சீவ னனாதிமுத்த னீசனென
வேதமுறை செய்யும் விரித்து. (கூ7)

உள்ள மசையா துயர்துருவன் போனிற்கில்
வள்ள லுரு வாரும் மதி. (கூ8)

சித்திரத்தை யொத்துச் சிவோகமெனச் சிந்தித்தா
லத்தனுரு நீயாவை யால். (கூ9)

இந்நிலையி னிற்பரிதே லெல்லாஞ் சிவமுன்னு
மந்நிலையி னிற்பா யற. (கூ10)

அஃதுமரி தேயாகி லஞ்செழுத்தி னுண்மைப்
பருதியறிந் துள்ளே படி. (கூ11)

சொன்ன நிலைக்குட் டிதையா மனமாயின்
முன்னுலையோதி முயல். (கூ12)

சாத்திரத்தை யோதச் சமூக்கு மனமாஹி
லூர்த்தகுரு நாதனைநீ புன். (கூ13)

குருவுருவ முன்னக் கோதகன்றிட் டாவி
பரிபூரணத்துட் படும். (கூ14)

பாசமோசனவியல் - ழுற்றிற்று.

சிவயோகவியல்.

அவயோகத் தன்மை யகற்றியலை வில்லாச்
சிவயோகத் தன்மை தெரிப் பாம். (க)

நுதிபாங்கர்ப் பன்னகத்தி னண்ணிப்பத் மாசனத்தில்
வதியாக் குருவை வணங்கி. (உ)

நீர்க்குமிழி மின்னற்கு முண்டெயிலையிலை
யாக்கைக்கென் றெண்ணி யறிந்து. (ங)

முன்றோ னுரைத்த மொழிநிறுவிப் பற்பலவாம்
பின்னமொழி யெல்லாம் பிரித்து. (ச)

சிவத்தோமசி யுண்ணி னைந்து சிவயோக ரிட்டை
சவுக்கியதானத்தேறித் தான். (ஞ)

அவிரோத வாளா லகங்கரத்தை யட்டிப்
பவரோகத் துக்குப் பயந்து. (ஈ)

அல்லல் கிளைக்கு மவாமனத் தின்வேரை
யொல்லை யகழ்த்திட் டொரீஇ. (ஏ)

அகாயனவி காரி யனந்தவா னந்தன்
மகாதேவன் றன்னை மதித்து. (அ)

பதைத்தெழு முள்ளப் பதைப்பைப் பறித்து
மதத்தை யொடுக்கி மறித்து. (ஐ)

தத்துவத்தைப் பின்னிட்டுச் சகசமல கேவலத்தை
யத்தனஞர் கொண்டாக் ககன்று. (ஐ)

அமுசோகம் பாவனையை யண்ணியறி வாகிச்
சமுசயத்திப் பாவனையைத் தள்ளி. (ஐ)

செவன்வே ருண்ட செவன்வேறென் றெண்ணுமயற்
பாவனைக்கண் ணுள்ளில் படா. (கஉ)

நதியோடிப் புக்கழுந்து நாட்டம்போ னின்ற
பதியிற் கலந்து பழகி. (கஉ)

அதுவுதுவென் றெண்ணு தறிவோடறிவாய்ப்
பதிதல் சிவயோகம் பாள். •(கச)

ஒன்றென் றிரண்டென்று முன்னு தறங்கியே
யொன்றாத லேசிவயோ கம். (கரு)

சாத்திரத்தை யுன்னிற் சமாதி குலையு மெனி
னேத்திரத்தும் பாரே னிலத்து. (கக)

நவவிதநா தங்க ணனிதோன்று மாயின்
சிவனருளைக் கொண்டு செகு. (கஎ)

சுட்டி லசத்தா நீ சுட்டைப் பிறகிட்டுச்
சுட்டாமற் சுட்டித் தொடர். (கஅ)

ஒளியி லொளியூர் யொடுக்கி யுருகில்
வெளியில் வெளியாய் வீடும். (கக)

குறியாக் குறியைக் குறித்துணரப் போகும்
குறியே பிறவிக் குறி. (உ௦)

மாண்குறிக்கும் வேடனவண் மன்னன் வசவறியா
மான்றனாய் நின்றதை மாணும். (உ௧)

ஆகாயப் புள்ளறியா வண்டத்தைப் பொய்ச் சார்வை
யோகாணு சாரி யுண ரார். (உ௨)

அம்புவிழு மந்நேர மாக்கறக்குஞ் சில்காலஞ்
சம்புவினயோ கத்திற் றரி. (உ௩)

உழுவையரி மாவாளை யுரகங் கரடி
தொழும்யோகி தன்னைத் தொடர்ந்து. (௨௪)

திடர்சுகங்க ளெல்லாஞ் சிவனைந்திக் கொள்ளு
மடர்வதிலையொன்று மஹரை. (௨௫)

இத்திரனுஞ் சோதித் திடுக்கணுறு வானீத்த
பந்தச் சிவயோகர் பால். (௨௬)

வண்ணப்பயோதாத்து மணியல்குற் பூந்தடத்துங்
கண்ணைக்கொ டார்யோகர் காண். (௨௭)

செத்தசத்தின் கண்ணுமொரு சித்திரத்தி னற்கண்ணு
மொத்திருக்கும் யோகியுயர் கண். (௨௮)

பழிமுனையைக் காட்டுகின்ற பல்லுலகை நோக்காச்
சுழிமுனையை நோக்கித் தொடும். (௨௯)

கண்ணியதீம் பாலீலக் கமழிற் கவிழ்த்தற்றே
பண்ணுங் கருமம் படில். (௩௦)

அசையாச் சிவயோகத் தானந்த மீதுர்ர்
தசையா ளுளமாதி யாங்கு. (௩௧)

அலையற்ற சாகரமோ வலிழ்த்த கயிற்றாசலோ
வலைவற்ற யோகி யகம். (௩௨)

பல்லாழி யேநரிமைப்பாய்ப் பண்ணுங்கொ லோவெதிர்த்த
தொல்லாழை வென்ற சுகம். (௩௩)

சாற்சக் திரளே தடையற்ற வாளே
வரச்சந்த யோசர் மனம். (௩௪)

பொன்னுக்கை கிட்டியுமென் யோகப் புணர்ப்பிலையே
லென்னும் பிறந்து மிவண். (௩௫)

உவர்ச்சணங்க னைப்போன்றிற் குண்டிச் சிலையோகர்
பார்க்கக் கிடையூப் பரம்.

(௩௧)

வேணி யழகம் விபூதியுடைப் பூணழகம்
பாணர்க் கிருந்தென் பயன்.

(௩௨)

வேடப் பொலிவிருந்தென் வேசி பர்போ னுடோறு
நீடுசிவ யோகயி னீசர்.

(௩௩)

துறந்துஞ் சிவயோகந் துன்னாத முடர்
பிறந்தும் பிறவா தவர்.

(௩௪)

தண்டிகையுங் கொம்புந் தவசிக் கிவையடா
வம்பர்க்கு வைத்த வழி.

(௪0)

உண்டி புசிக்கவோ யோக முஞ்ற்றவே
வண்டர்பிரான் றந்தனனாக் கை.

(௪௧)

ஈழைத் துறந்தா லுலகைத் துறப்பையன்றி
பூழிருக்க நீதுறவி யோ.

(௪௨)

வல்லியத்தோல் போர்த்தா வயன்மேபு மாபோல
புல்லர்க்கும் யோகம் பொது.

(௪௩)

அணுவுக் கணுவா யகண்டமாய் சின்ற
பணிசெய்ய நீயே பணி.

(௪௪)

எங்குமாய் சின்றாயை யெக்காலும் பூசித்தே
யெங்குமாய் சிந்தவெனக் கீ.

(௪௫)

ஆ இயல் ஐந்துக்குக் குறள் - ௩௭௮.

சித்தாந்ததரிசனம் - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

நின்காவது

உபதேசமாவஸ.

கடவுள் வணக்கம்.

சீர்கொண்ட வெண்ணுடைய சிந்தைக் கயிலாயத்
 தேர்கொண் டிருந்தாடு மெந்தையே - பேர்கொண்ட
 பொன்னம்ப லத்தினிலும் பொற்கொடியோ டெஞ்ஞான்று
 மின்னம் பலபதியி னும். (ச)

{ எண்கண்ணைக் குட்டியகூட் டெங்கேனும் பட்டதோ
 மங்கையரி மேலடித்த மத்தடிபோ - யெங்கேனும்
 பட்டதோ வெங்கள் பசுபதிமேற் பட்டவடி
 யட்டதே யெவ்வுயிர்க்கும் பார். (உ)

தகஷிணாபுர்த்திவணக்கம்.

சீவ பரமிரண்டிந் தேருமிடத் தேகமென்று
 மேவியசின் முத்திரைகொள் மென்கரத்தா - லோலில்
 வழக்கத்தான் பல்சமய வாதிகளே காண்மின்
 மழுக்கரத்தி லேந்தியவெம் மான். (உ)

குருத்துதி.

சனகர் சனற்குமார் சனந்தரர் சனாதர்
 முனிவர்க்கு ஞான மொழிந்த - முனைவனே

யென்போல வந்திங்கே யென்னை யெனக்குமறை
பொன்போலத் தந்தார் பொருள். (ச)

சாக் கிரத்துஞ் சொப்பனத்துந் தண்டாச் சுழுத்தியினு
நீக்கமற நின்றருகு மென்றனைத் - தூக்கி
மடியாத் துரியநிலை மாமணிமண் றத்திற்
குடியாக வைத்தா னெங்ே. (ரு)

நூற்ெயார்.

கலியுலகத் துக்கேற்பக் கற்பனை யான் மாந்தர்
பலபலகற் பித்ததெல்லாம் பாரா - துலகமெனு
மாலை யரிக்க மருந்தா முபதேச
மாலையினைப் பார்மாண வா. (சு)

ஆசிரியனைத் தேடிக்காண் டல்

நாடுநக ராலயங்கள் நாகமுழை யெங்கெங்குந்
தேடியுள னைத்து திகைத்தலறி - மாடிலர்கள்
வைத்துப் புதைத்திருந்த மாரிதியைக் கண்டாற்போ
லுத்தமனை கண்டே னுனை. (எ)

மாணனைக்கண்டுமகிழ்தல்.

என்று பருவமுனக் கெய்துமோ வென்றநா
னன்றமுத லின்றளவு மாசித்தேன் - றுன்றி...
வீப்பிறப்பி னாடிநா யென்னை நீ மாணவக
வெப்பிறப்பு நாடினென் யான. (அ)

வேண்டுகோடல்.

செம்புண்ணில் வேறுமுறைந்த தென்னச் செகமாய
வைப்புலனுக் கஞ்சி யடைந்தேனைச் - செம்பதும்

தாளிணைக்கீழ் வைத்தினைச் சங்கரிபா விட்டக்கா
லாளுடையாய் சங்கரிநீ யல்.

(க).

ஞானதிக்கை.

பார்த்தான் பரிசித்தான் பாவியேன் சென்னிமிசைச்
சேர்த்தான் றிருவடியைச் சிந்தித்தா - னேத்துரைத்தா
னஞ்சுகலையு மடைவின றுத்தொழித்தா
னென்செய்கே நென்னுரைக்கே னியான்.

(க0)

மூலவுபதேசம்.

அப்பாவுந் டக்குவத்துக் கீடாய் நெகவித
வொப்பா லுனக்குரைத்தே னுண்மையினை - யெப்பாலுஞ்
சங்கையற்ற சத்தியத்தைச் சாற்றிலுனை யன்றியில்லை
சங்கையறப் பாரீ தனித்து.

(க1)

பாசத்தை விட்டாற் பசுவோ பதியோநா
ஞசற் றவர்வணங்கு மையனை - யோசித்துச்
சொல்லா யருட்குருவே சுத்தபரி பூரணனை
யெல்லாமாய் நின்றவனை யின்று.

(க2)

பாசத்தி னுலுனக்குப் பாசி யெனும் பேர்வந்த
தாசற்ற மாணு வறையக்கே - ணேசித்
தருமறையி னுலு மனுபவத்தி னுலும்
பிரமமென்று மீசனென்றும் பேர்.

(க3)

கள்ள வடிவகற்றக் காசினிமே லென்போலக்
கள்ள வடிவெடுத்த காருணியா - வுள்ளபடி
சொன்னுலு மென்மயக்கந் தூரத்தே போகவில்லை
யென்னுலென் செய்கே னியான்.

(க4)

தீக்கையின லுண்ணிச் சிவமாக்கி னோமதன்றி
யாக்கைச் சிவவடிவ மாக்கினே - நோக்கியே
நானேயீ யென்று கவின்று முபதேசித்தோ
மேனே மயக்க மெழும்.

(க௮)

தசகாரிய வுபதேசம்.

தத்துவரூபம்.

புதமுத னாதமீ ரூகப் பொலிசின்ற
வீதெல்லா நாமல்ல வென்றறியும் - போதமே
தத்துவரூ பம்மிதனைச் சங்கையற்ற மாணவக
புத்தியிடை நன்றாய்ப் புதை.

(க௯)

தத்துவநரிசனம்

தத்துவங்க ளெல்லாஞ் சடநம்மைத் தானறியாச்
சித்துருநா மென்று சிறிதத்தைக் - கைத்தழியக்
காண்பதுவே காட்சியிதைக் கைக்குண்மா நெல்லியெனக்
காண்பதுமா னீகீ கடன்.

(௧௦)

தத்துவசுத்தி.

ஆன ரெடுங்கால மந்தோநமைமறைத்துத்
தானாகச் செய்திந்தத் தத்துவங்கண் - மேனாடி
யின்றகடந் தேறநமக் கீசனருட் கைதத்தா
னென்றுணர்தல் சுத்தியிஃ தெண்.

(௧௧)

ஆத்மரூபம்.

காரிருளோ மைக்குழம்போ காரோ வெணக்கலுழந்து
பேரிருளா மாணவத்தைப் பின்னிட்டே - யோர்வரிய
மன்னுருவேநாமென்று வள்ளலருளாலறிதல்
நின்னுருவ மாணு நினை.

(௧௨)

ஆத்மதரிசனம்.

என்றபிறந்தேனென்று வளர்த்தேனென்று
 நென்றுதய நுற்றிறந்தேனென்று - நென்று
 மழியாத சித்துருகா நென்றேறமகிழ்தல்
 நழுவாத கின்றரிசனம்."

(௨0)

ஆத்மசுத்தி.

பாசமாய் நின்றதுவும் பல்பிறப்பிற் சென்றதுவு
 மாசி நவவிரத மாற்றியது - மீச
 னருளாலே யென்றுதனக் காதிக்க மில்லையெனத்
 தேருளலுபிர்ச் சுத்தியெனத் தேர்.

(௨௧)

சிவரூபம்.

எங்குஞ் சிவமயமா யெங்குஞ் சுவடிவா
 யெங்குஞ் சிவலோகத் தெல்லையா - யெங்குஞ்
 சிவனையே கண்டு தெரிசித்தன் மாண
 சிவரூப மென்றே தெளி.

(௨௨)

சிவதரிசனம்.

ஆக்க வளித்த வழித்தன் மறைத்தலரு
 ணைக்க லிவை யெவ்விடத்து நோக்கியே - நீக்கமறப்
 புல்லியு ராணந்தப் பொற்பின் மிசையேற
 னல்லசிவ தரிசனம்.

(௨௩)

சிவயோகம்.

அன்னியமே யில்லை யெனக் காருயிரடி மீசென்ன
 வுன்னியவன் ருளுக யோகஞ்செய் - தென்னினைவு

மற்றவனே யானோமென் றுனந்தத் தெய்தலரு
ளுற்றவனே டோகமென வோர்.

(உச)

சிவபோகம்.

நானே சிவன்சிவனே நானென்று நாடிவெறுந்,
தானாவி னின்றிலை தானன்றோ -வானாப்
பவசலதி நீர்திவரும் பண்புடைய மாணா
சிவபோக மென்றே தெளி.

(உரு)

இரகசிய வுபதேசம்.

கண்ணோ விருங்கதிரோ காரிருளோ யானாவன்
மண்மிசையி லென்போல வந்தருளி - வண்ணமுலர்க்
கைத்தலத்தா லென்னுடைய காய முயிர்பொருளுந்
தத்தமென வாங்கினாய் சாற்று.

(உசு)

மாணவகா மெய்ஞ்ஞான வாழ்வையுனக் கிக்கணமே
பூண வுரைப்பனிது பொய்யல்ல - காணொழியாக்
கண்ணேகீ பாயிருளுந் காய்கதிநீ ரீயல்ல
வுண்ணினெந்து பாரிதனை யுற்று.

(உ௭)

கண்ணே விருளுண்டே கங்குல் பகலுண்டே
விண்ணவருந் காணாத வேதியனே - மண்ணாத
வுச்சிக் கதிரு மொளியொழியாக் கண்ணும்போ
ளிச்சயித்துப் பாரிதனை ரீ.

(உ௮)

காயுந் கதிரைவிடக் கண்ணுந் கொளியுண்டோ
மாயுந் பிறப்பகற்ற வந்தவனே - தோயுமிரு
கண்ணல்ல ரீயந்தக் காய்கதிரே யாமென்ற
வண்ணவுரைக் குண்டோகைம் மாறு.

(உ௯)

உன்னை யறிந்தனையோ வுன்னறிவி னீங்காத
வென்னை யறிந்தனையோ வெவ்காலு - முன்னை

யருந்துமலர் தன்னை யருந்தினும் கொல்லோ
விருந்தவனே சொல்லா யினி.

(௧௦)

விளக்கில்லை பல்பொருளு மில்லைவிழி யில்லை
துளக்கிருளு மில்லையெனச் சொல்ல - வுனக்கண்ணு
லுள்ள படிமுறிந்தா லுண்பிறவி யில்லைபுனக்
குள்ளபடி யீதென் றுணர்.

(௧௧)

உண்னை யொருவ னுயர்ச்சாதி யென்றுரைத்தா
லென்ன மகிழ்ச்சியங்கே யெய்தீறாய் - பின்னொருவன்
பாவிபசு வென்றாற் பதைபதைப்பா யாகையினாற்
சீவனல்ல நீயே சிவம்.

(௧௨)

நேயவுபதேசம்.

ஆறுகடல கண்டுவர வாதரித்த தும்மொருவன்
வீறுபுலி கண்டுவந்த வீறுங் - கூற்றியடி
லுப்புக் கடலாடி யோடிவந்த தும்மொக்குஞ்
செப்புசிவங் கண்டுகிரும் பல்.

(௧௩)

தன்னைச் சிவத்திற் பறிகொடுத்த தற்கேடர்
பின்னைத் தமைத்தேடிப் பேதுற்ற - தென்ன
பிழைபளித மால்வரையிற் பேரழலை யிட்டே
யழிவரைபின் றேடியடுக் கல்.

(௧௪)

பித்தர்க் கெதிரில்லை யானாலும் பேதுற்றுப்
பித்தரெதி ரிட்டிறையும் பெற்றிபோன் - முத்தி
தனிலெதிரே யில்லையென்றாற் சங்கித்துப் பின்னுந்
தனிலெதிராய்க் காணுதல்பித் தாம்.

(௧௫)

பஞ்சாக்கரவுபதேசம்.

அஞ்செழுத்தின் றண்மை யறையக்கேண் மாணவக
பிஞ்செழுத்தா மீரண்டும் பின்றள்ளித் - துஞ்சாத

வோரெழுத்தே நின்னுருவ மொன்பொருளே நியாமென்
ரோரிடத்தி னில்லெபுணக் கூழ், (௩௬)

நகாரக் கருவியெலா நாமலவென் றெண்ணி
மகார மலங்கடந்து மாழ்கி - யகாரமே
தானென் றுணர்ந்தப்பாற் றண்ணருளாக் கண்டுசிவ
மோனமதி லேயொடுங்கன் முத்தி, (௩௭)

தெருளா விருளகன்று திரோகைதமல நீங்கிக்
குருவாற் றினையறிந்து கொண்டே - யருளாய்
பரைவழியாற் சென்று பரசிவத்தொன் றுதல்
கரையன்பா வஞ்செழுத்திற் காண், (௩௮)

சிவமயமாய் நின்று திருவருளாற் றன்னை
யவாகலக் கண்டுதிரை யட்டித் - துவிதமயல்
காட்டுமல நீங்கிவினைக் கட்டறுத்த னன்மாண
நீட்டுமா னஞ்செழுத்தி னேர், (௩௯)

சீடாந்தவுபதேசம்.

சித்தாந்தம் வேதாந்தஞ் செப்புதத்து வாந்தயிசை
புத்தக லாந்தமொடு போதாந்தஞ் - சுத்தமா
நாதாந்த மென்றிவைக ளாறு நவையென்றே
மீதானந் தேடி வீடு, (௪௦)

அதிதவுபதேசம்.

சித்திரையைக் காண நினைத்துட் கலமானுற்
தத்துவசா லங்களெல்லாந் தாண்டியே - சுத்த
வருள்வழியாற் சென்றய் கணுபவத்தைக் கண்டு
தரையவர்க்குச் சாற்றநினை தல், (௪௧)

பூரணவுபதேசம்.

அடுத்துவரும் பாசத் தணுத்தன்மை யாதிக்
குடத்தில்வருந் தீபமெனக் கொண்டாய் - விடுத்து?
பொன்றரியு மெய்ஞ்ஞான பூரணமா யேநின்னைக்
குன்றிலிட்ட தீபமெனக் கொள்.

(௪௨)

சிவசங்கைநிராகீரித்தவுபதேசம்.

நீசன்கொ டும்பாவி, நெடுநாட் பிறந்திறந்த
பாசன் பெரும்படிற் பாக்கிலிய - னாகுசன்
சுத்த சிவரூப மாவேனோ சொல்லெனக்கு
மைத்தமணி கண்டா வகுத்து.

(௪௩)

விழலாம் விலாமிச்சி வேட்டுவனாங் கீட
மழலா மயம்பா மாலி - தொழிலா
வவமா மூலகி லீவதரித்த மாணா
சிவமாதற் கையமேன் செப்பு.

(௪௪)

பழமொழியுபதேசம்.

அத்தைத்தின் றங்கே கிடப்பார்க்கு மாணவக
வெத்தைத்தின் றெங்கே கிடந்தாலென் - சுத்த
வெறுவெளியிற் றிசன்று விளையாடுகின்றார்க்
கறுதியிட ல்கா தறி.

(௪௫)

மூப்பாமும் பாழென் றறைந்தார் திருமூல
ரப்பாலும் பாழென் றறைந்தார் - சடகோப
ரறிவி லறிவி லறிவி லறிவி
லறிவி லறிவென் றறி.

(௪௬)

சங்காரவுபதேசம்.

ஈசனுனக் கெஞ்ஞான்று மிதசத் தருவென்னும்
 டாசகத்தைச் சொல்லக்கேண் மாணவக - வீசன்றான்
 தத்துவத்தி லாக்கித் தவத்தில் வளர்த்துன்னை
 முத்தியினிற் சங்கரிப்பான் முன் (சஎ)

மகாவாக்தியவுபதேசம்.

சீவனாய் நின்னைச் சிந்திக்கின் மாணவக
 வோலில் டிற்ப்டிறப்பு மோவாது - டீகிற்
 றுருபதைக்கு மாளாத் துகில்போலுன் போத
 டீரிவதில யெக்காலு மெண் (சஅ)

சிவமில்ல நாமென்றுஞ் சீவன மென்றும்
 விவகாரம் வந்தலிட மெல்லாந் - துவமகலச்
 சாம மறைபுகலுஞ் சத்தியமா வாக்கியத்தைத்
 தோமறவுட் கொண்டு துணி. (சக)

உண்மையுபதேசம்.

ஆதிமறை யாகமங்க ளெல்லா மளவிட்டே
 யோதியுணர்ந் தெல்லா முறைத்தாலும் - வேதை
 யெழுநான்கு கோடி யிழிரைய மெல்லாம்
 விழுவர்சிவ னாகா விடின. (இ௦)

கொல்லாவிரதம்

கொல்லா விரத குலமே குலமென்று
 நல்லார்க ளெல்லா நவின்றிருக்கக் - கொல்வாற்
 றெரிசித்தா லும்பாவந் தீயன்முக கோக்கிப்
 பரிசித்தா லும்பாவம் பார். (இக)

ஆடுபன்றி கோழி யருந்துவோர் கட்கெல்லாம்
வீடில்லை யென்றுரைக்கும் வேதங்க - னாடுமவர்க்
கிம்மையிலுந் துன்ப மறுமையிலு மேழ்சிறைய
நன்மையிலே யோரிடத்து நாடு.

(கஉ)

நீரக்கமிலா தாரரக்க ரீன்றுமறை யாதி
புரைக்க வரவோரு மோம்பு - விரக்கமின்றி
கொல்வார்க்குக் குன்றினைய செய்தாலுங் குன்றியாக்
கொல்லார்க்குக் குன்றியுங் குன்று.

(கங)

புரிக்கின்ற நாரை புலான்மறுத்த னோக்கி
நசிக்கவரு நஞ்சுண்ட நாதன் - வசிக்கவரு
மாவாக்கி யம்பிசுந் வண்மையினைக் கேட்டிடுங்கு
ஞவாகொல் வார்க்கெங் கறன்.

(கச)

ஆறிருக்க வட்டைகுளந் தோய்வாரு மாயுமறை
நீறிருக்க மண்ணையிடு நித்தகுஞ் - சோறிருக்கச்
செத்த பிணமருந்துந் தியவரு மாணவக
மத்திமர்க ளென்றே மதி.

(கரு)

வாமெதிர்போய்ச் சேதர வலியப் புசியென்னத்
தியபுலி யூனுண்ட நீதென்னத் - தூய
விரதத்தைக் கண்டு விடையோன்வந் தானவ்
விரதத்தைச் செய்ய விரும்பு.

(கசு)

அறித்தியதரிசனம்.

இன்றைக்கோ நாளாக்கோ வின்னமரை நாழிகைக்கோ
வென்றைக்கோ வாவி யிழப்பென்று - சென்றிறைஞ்சி
யாசாரியனுக் கனுசுல சித்தனாய்ப்
பாசாநி யைக்கழற்றப் பார்.

(கௌ)

கோடைதனி லாற்றிற் குடியேறி வாழுகந்
வாடைமழைக் கேங்கியமும் வாறெக்கும் - நீடுபக
லுள்ளபோ தெல்லர் முறுதிறெறி காணாது.
கள்ளநமற் கண்டுகலங் கல்.

(௫௮)

மாதாபி தாநாத்தி மற்றெக் கலநாத்தி
யாதார வைப்பு மாண்மனையுந் - தீதான
நாத்தியிவை மெய்யென்று கம்பாதே யென்றறந்த
மாத்திரந்தே வீற்றென் மன்.

(௫௯)

யோனிவழி யேயுதித்தவ் யோனிவழி யேனினைந்தவ்
யோனிவழி யேயொடுக்கு மூமர்காள் - யோனிவழி
வாராவொருவனையே வந்தித்தால் யோனிவழி
வாரா வகையருளு வான்.

(௬௦)

அடங்கத்துறத்தல்.

தாயரையுந் துந்தையையுந் தற்சீர்ந்த கேளிரையு
மாயுமயல்காட்டு மனைவியையுஞ் - சீயென்று
சொற்பனம்போர் கண்டெட்டாத் தூரப்போ யோகநிலை
நிற்பவனை ஞானியென நேர்.

(௬௧)

ஆனை முதலெழும்பு ரூயபிறப் பெல்லாரு
மீன முறக்கடந்திட் டேறியே - யூனமிலா
மக்களா வந்துந் துறவா மனிதர்தமைத்
தெக்கண மூர்த்திசிரிக் கும்.

(௬௨)

மலைமகளை விட்டுடைய மைந்தர்தமை யும்விட்
முலகுவெள்ளி மால்வரையும் விட்டே - புலகறியக்
கல்லாலின் கீழிருத்தல் கண்டுந் துறவாரைக்
கொல்வா னியமன் குறித்து.

(௬௩)

அவாவறுத்தல்.

மண்ணைச் பொண்ணை மாதரா ராகையுயர்
விண்ணை யாவும் வெறுத்தப்பா - வெண்ணும
லுள்ளபடி யானந்த யோகத்தின் மூழ்கியுடல்
விள்ளாவு நின்ற விடு.

(கச)

அடக்கமுடைமை.

அடக்கிப் புலனைந்து மாமையைப்போ னுளு
மொடுக்கி யுரவோரைக் கண்டா - னடுக்குற்றுக்
கண்ணப்பர் போலக் கரையிறந்த பேரன்பால்
விண்ணப்பிஞ் செய்ய விரை.

(கடு)

கல்வியடக்கம்.

சமுதைக்குங் சுற்றவர்க்குங் கட்டுரையொப் பொன்றே
சமுதை பிறர்க்குதவங் சுற்பூ - முழுதூலாய்ந்
தோதுவார் தாம்பிறருக் கோதியுணர்ந் துள்ளபடி
சாதியா ராதலினுற் றுன்.

(கக)

இத்தன்மையுடையோரிவர்களெனல்.

சாந்த முடையோன் றவகி யவாவற்றோன்
வாய்ந்த துறவிமனமாண்டோ - னாய்ந்துணர்ந்த
யோகிபரி பூரணத்தை யுற்றுணர்ந்தோ னல்லசிவ
போகியெனச் சொல்லும் பொது.

(கௌ)

சரிதையைப்பழித்தல்.

முலைமுதிராப் பெண்ணை முயங்கவந்தாலின்பு
மெலிகவர வெற்பகழ்ந்த வேல்புங் - கலையிலான்

கற்றவரோ டோடக் காதலித்த வாறுமே
புற்ற சரிதையினுக் கொப்பு.

(சுஅ).

கிரியையைப்பழித்தல்.

தன்னைச் சடவடிவிற் றங்கரினைத் தாவாகித் •
தன்னியமாய்க் கண்டங் கருச்சிக்கும் - பின்னருக்கு
மின்பமிலை வேலை யிடையொடியு மானமையா
லின்பமெலா ஞானிக்கே யெண்.

(சுக)

யோகைப்பழித்தல்.

தத்துவக்கற் றற்றுவெறுந் தானேதா னாய்நின்ற
முத்தருக்கு யோகமேன் மோனமேன் - வெற்றியேன்
சுத்தசக ரித்தியமாய்ச் சும்மா விருப்பதுவே
பற்றற்ற முத்தியெனப் பார்.

(எ௦)

பால்விரதி பூசையாய்ப் பழவிரதி பைங்குளியாய்க்
கால்விரதி பனம்பாதல் சுட்டுரையே - நோல்விரத
மாண்டவிட முத்தியென்றான் மாண விரதமெலாங்
கூண்டோடே வெட்டிக் குமை.

(எக)

சாந்தமுடைமை.

வைத்திடினுங் கொய்திடினும் வாழ்த்திடினு மாயமெலாஞ்
செய்திடினு மன்னர் செறுத்திடினுந் - ஓதய்குலிலப்
பூதமயக் கிடினும் புரந்தரன்போர் செய்திடினு
மேதுமயங் காண்ஞானி யெண்.

(எஉ)

நச்சுரவாக்கியம்.

எந்தைசன காதியருக் கீந்தனான் முற்கால
கந்திக் குரைத்தருளு ஞானனால் - செந்துவ்வாய்த்

தேவிக் குரைத்ததால் சீராமற் கோதியதூ
லாவிக் குரியதூ லாம்

(௭௩).

அறுமுகனுக் கோதியதூ லம்புயனுக் கோதியதூன்
மறுவிலரிக் கோதியதூன் மற்று - பிறுகா
ஹுத்திரனாய்ச் சொற்றனா லுண்மைதூ லெல்லாங்
சுருத்துருகக் கண்ணூரக் காண்.

(௭௪)

அனீச்சுரவரீக்கியம்.

வெள்ளி யுரைத்ததால் வியாழம் புகன்றதால்
பெள்ளவரி சொன்ன பிடகதூ - லொள்ளிழை
முயக்கதூ லீதெல்லா மூடதூற் சிந்தை
மயக்கதூ லென்றே மதி.

(௭௫)

சிவயோகமான்மியம்.

எண்ணுஞ் சிவயோக மாணமியத்தை யெனசொல்கேன்
மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் வந்திறைஞ்சி யண்ணாவென்
ரேலமிதி சீசிவமா யோரிமைப்பு நிற்பையெனிற
காலனுங்கை கூப்பிநிற்பன காண்.

(௭௬)

மகாவாக்கியமான்மியம்.

ஓவா பவக்கடனுக் கோரம்பி யாகலான்
மாவாக்கி யம்புகல்வேன மைந்தாகேன் - மூவாத
தற்பதநாந் தொம்பததீ சாற்றசியா னாயென்னு
முப்பொருளுக் கண்டு முடி.

(௭௭)

அதிமான்மியம்.

நோக்காம னோக்கி நொடிநொட்டி மந்நோஞ்
சாக்கிரா தீதநிலை சாதித்தோ - ராக்கைச்

ஈமையெடுத்து நாளுந் துயருநர் சொன்னே
ஹுமைபங்க னுணை புவந்து.

(௪௮)

இதோபதேசம்.

சத்தியமு நோன்புந் தவமு மிளஞ்சொல்லு
முத்தமருக் குள்ளகுண மொன்றின்றி - மத்திமராய்
மைதுனமுஞ் சோறுமாய் மாபுமள வும்புசிக்குங்
கைதவர்க்கு முண்டோ கதி.

(௪௯)

தியானநிட்டுடை.

இதையத் தவிசி லிருமுக ளனேகர்
புதைய நெருங்கிப் பொருத்த - நதிமலியுஞ்
செஞ்சடைய முக்கண்ணுஞ் சின்முத் திரையமுற
நெஞ்சடையக் கண்டு நினை.

(௫௦)

கல்லா லமர்த்தாரைக் கண்முன் றுடையாரைச்
சொல்லாமற்சொல்லவந்த தூயாரைப் - பல்காலுஞ்
சிந்தி சிவோகஞ் சிவோகஞ் சிவோகமென
வந்தி பிறப்பறு மாண.

(௫௧)

பூரணநிட்டுடை.

அண்டங்கா லங்கி யறலவனி யைத்தினைபும்
பண்டைய வா காயம்போற் பாலித்துக் கொண்டன்
மறையாக் கதிர்போலு ள் வானொளியை நோக்கி
நிறைவாய்க் குறையாதே நில.

(௫௨)

எல்லாஞ் சிவமென்னு மெண்ண முனக்குண்டே
லெல்லா நலனுமுனக் கெய்துமே - பெல்லாஞ்
சிவமன் நெனுமுணர்வு சிந்தையிடை புண்டேற்
பவம்வந் துனவிழுங்கும் பார்.

(௫௩)

சகசநிட்டை.

பாசங் கழன்றதிலை பதியுங் கலந்ததிலை
காசமுநன் முத்தியையும் கண்டேனே - பாசமெலா
மித்தைசுவ நீபென்று வேத முறையிடுமேற்
பெத்தமுத்தி யுற்றவரார்பேசு.

(அச)

-ாமாதி யைக்கழற்றி னல்லாற் கதிகூடாக்
காமாதி யெக்காற் கழலுமே - காமாதி
யெல்லா மிருக்க வெனையறிந்தே னின்புற்றே
னெல்லா மிறத்திருத்தா லென்.

(அடு)

கிரியாநிட்டையைப்பழித்தல்.

அறிவுநா மென்றறிய மாட்டாதா ரன்றோ
வெறிகாற் புனலருந்தி யென்றுந் - தறிபேர்லு
சிட்டையுடன் மட்டாய் கெடுங்கால நின்றார்க
ணட்டமலா லுண்டோ நயம்.

(அசு)

அதிதநிட்டை.

எல்லா மிறத்தவிட மேகாத்த ரிட்டையென
வெல்லா மறைபு மியம்புமா - வெல்லா
மிறந்த விடத்திருந்த வென்னையா னேகண்
முறைஞ்சினே னேத்தினே னே.

(அஎ)

ஆதார ரிட்டையினை யங்கங்கே விட்டப்பான்
மீதான ரிட்டை விரும்பிப்போம் - போதத்தை
நட்டார்போற் பின்சென்று நாதாத்தத்தேவிழுங்கி
விட்டானே யந்தரியாமி.

(அஅ)

மலினவாதனை.

சாந்த முடைய சடபரதர் மெய்ஞ்ஞானம்
வாய்ந்திருந்து மான்வளர்த்த வாதனையாற் - குழந்தடவி
மாறா யவதரித்து மற்றொருச ரீரத்தி
லானாத முத்தியடைந்தார். (அரு)

மேலாம் வருணத்தி லுற்பவித்த வேதியர்கா
னாலா மறைகண்ட நாதனை - யேலாத
சேரியெனும் வாதனையாற் நீப்புலைய ஞயப்பிறந்து
நேரியனா னத்தைநிறைந் தான். (கூ)

சுத்தவாதனை.

சகன்வாம தேவன் றருவாசன் காதி
மகன்விதுரன் வெண்காடன் மாறன் - சகமாண்ட
பத்ரகிரி வான்மீகி பற்றற்றம் முத்தியினை
புற்றா ருருர்க்கிவரொப் பார். (கூக)

அறிவே திருமேனி யறிவே கரணங்க
ளறிவே யிடம்போக மாமென் - றறிவாளன்
ருட்டா மரைகண்ட தத்துவத்தோர்க் கென்றமறை
நாட்டு முபசிடத நாடு. (கூஉ)

அண்ணந்தோர்தன்மை.

அண்ண றுவரைக் கரச னலகிறந்த
வண்ணமுலைப் போக மகிழ்ந்துண்டு - மெண்ணின்
முனிக் குழுவின் முன்னே முழுப்பிரமங் காட்டி
மனக்கவலை நீர்வகுத் தான். (கூஉ)

உண்டு முபவாசி இயாண்டொடியோ டின்பநலங்
கண்டும் பிரமசரி யக்காட்டிந் - திண்டிறற்கு

மாளுந் திறனில் வடமீ னருந்ததிக்குக்
காளுந்தி யாறே கரி.

(கௌ)

தத்துவக்கூத் தாடி சஞ்சாரி சார்போதனை
சுற்றும் புருடன் சகிதுக்கி - பெத்த
னகாயனனா யாசி யநாமியவி காரி
மகானுபவி யென்னு மறை.

(க௬)

•நறவங் குடித்தாலு நாயிறைச்சி தின்றாலுங்
குறவருடன் கூடிக் குனித்தாலு - மிறைவனே
தானென்னுந் தன்மை சலியா ருலகர்க்கு
நானென்று சொல்லீநடிப் பார்.

(க௭)

பாசங்கடந்து பதியான பண்ணவர்க
ளாசங் கடத்தி லிலைத்தாலு - மீசன்
றலையோட்டி லேயிரந்துந் தன்மைகுறைந் தானே
மலையோட்டி முப்புரமட்டா ன்.

(க௮)

ஓரா யிரம்வருட மோதத் திருந்தாலு
மீரங் கிடச்சைக் கிலாமைபோ - லாராக்
குடும்பத் திருந்தாலுங் கோதற்ற முத்த
னடங்கத் துறந்தவனே யாம்.

(க௯)

திசைமுகன்போ லெல்லார் தெரியுந் தெரிவு
மசகரனா னம்போ லமைவும் - பசகாதுந்
தந்தியுண்ட வெள்ளிலைப்போற் றுக்கற்ற தோர்சால்பு
நந்துமணைந் தோர்க்கிதெலா நாடு.

(க௧௦)

ஆசரிக்குந் தன்மையினு லாசரிய னென்னும்பே
ராசா ரியனுக் கமருதலா - லாசரிய
னெண்ணமுடை யாருக் கிருகுறியுண் டாகுமது
கண்ணிருங் கம்பலையுங் காண்.

(க௧௧)

உபதேசமாலை - முற்றியூறு.

திருச்சிற்றப்பலம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

ஐந்தாவது

சிவஞானப்பிரகாசவெண்பா.

பொது.

பாயிரம்.

கடவுள் வணக்கம்.

உலகளந்த மாலு மோதிமமூர் தேவுங்
குலமறையுங் காணாத கோமா னிலகியுமி
முள்ளக் கயிலாய வேங்கன்கன்பிசை நின்றும்
வள்ளலுக்கு முண்டோகைம் மாறு.

(க)

குருத்துதி

உண்டிமிலை யென்ற னெருவ னெருத்தி சுங்
கண்டிமிலை யென்றான் கருத்தென்றே - மண்டனிலே
யென்போலவந்திங் கிருநிலத்தோர் கண்காண
வென்போத மாய்த்தா யிசை.

(உ)

வேதச்சிறப்பு.

வேதந் தனக்கருகர் வேதியரே யாதலினால்
வேதநெறி மெய்நெறியே வீட்டின்பம் - வேதந்தா

ஹள்ளபடி சொற்றா லுலகநா லென்றரைக்குங்
கள்ளர்தலை வெட்டக் கடன்.

(௩)

ஆகமச்சிறப்பு.

சிந்திக்கக் கேட்கத் தெரிவிக்கக் கைகுவித்து
வந்திக்கத் தக்கதான் மாணுகேள் - பந்தித்த
செஞ்சடையா னன்றுரைத்த தேலிகா லோத்தரமே
பஞ்சைநான் மற்றதெலாம் பார்.

(ச)

அடியர்வணக்கம்.

சிவஞான அம்புந்தர் சீகாழித் தோன்றல்
பவஞானம் பற்றறுக்க வேண்டி - புவமையிலா
வைகை நதியின் மணிக்கரத்தி னாலிட்டார்
சைவநெறி யோங்கத் தமிழ்.

(ரு)

எல்லாஞ் சிவனென நெடுத்திசைத்த வாகீசர்
சொல்லாற் நெளியாத துன்மதியோர் - பல்காலு
நாத்தமும்ப வாகமமு நான்மறையு மற்றனைத்தும்
பார்த்ததனா லென்னை பயன்.

(சு)

உன்னைப்போ லேயென்னைப் பாவிக்க வேண்டுமெனச்
சொன்னதிருப் பாட்டாற் றணியாதார் - மென்மே
லிடம்பட்ட வேழிலகி லுள்ளதூற் கற்றுகு
கடன்பட்டும் பட்டினிபோற் காண்.

(எ)

காணுங் கரணங்க ளெல்லாம்பே நிற்பமெனப்
பூண வுரைத்தமொழி போதாதோ - மாணவக
வாய்த்த மனைவியங் டோடோயா தல்தூற்புண்
கூத்தியரைத் தோயுங் குணம்.

(அ)

நூற்பெயர்

தன்னை யறிவிக்குந் தன்றலைவ னைக்காட்டு
முன்னை வினையின் முதல்களையுஞ் - சொன்ன
சிவஞானப் பிரகாசச செந்நூலே நான்மற்
றவஞான மென்றே யறி.

(க)

அவையடங்கம்.

நாயத்தோலிற் கட்டிவைத்த நாகமணியைப் பெரியாயர்
நூத்தூ வெனவுமிழ்ந்து நூடியார் - போற்றுவர்க
ளாங்குதுபோ லென்சொற்கு னையனரு டங்குதலாற்
பாங்காகக் கொள்வர் பரிந்து.

(க0)

பாயிரம் - முற்றியது.

பரிபாடியிலக்கணம்.

நசஞர் யாளுக்கொ லென்னை மறைத்திருக்கும்
பாசமியா தென்றென்று பல்காலங் - கோசரங்க
ஞண்டான காலமே யுன்னையறி யுங்கா
மண்டாசை யற்ற மாணு.

(கக)

பக்குவமி லார்க்கருளல் பாவிக் கறமோதல்
மட்கலத்தைப் பொன்னாக்க வாஞ்சைகொளல்-சொர்க்கமிலாக்
கன்னிக்குக் காமனூல் கட்டிவைத்தல் கண்ணிலர்க்குப்
பொன்னாரம் பூட்டுதல்போலும்.

(கஉ)

ஒருகோடி சூரியர்க ளொக்கவுதித் தாலுங்
குருடர்க் கிருளகலாக் கோட்போல் - மருடர
வாசானு ரைத்தாலு மஞ்ஞானச் சித்தர்க்குப்
பாசாதி நீங்காது பார்.

(கக)

கருடனைமீன் றய்யவெனக் கண்ணனைகை கூவி
வருடையு தஞ்சொலினு மாற்றா - திருமர்ந்த
வுள்ளத்தார் லீவண்டுவன சொற்று முணராரே
கள்ளத்தார்க் குள்ள கடன்

(கச)

தாமடங்கக் கல்லாச் சவலர் தனித்தொருவர்
தாமடங்கா ரென்பதற்கோர் சாங்கிகே - னாமடங்கா
தீர்தோ தகர்தின்னி யாத்தினியு நோக்கியிகழ்ந்
தந்தோரீ பாவியென லாம்.

(கக)

மூடனைப்போ லேயிருப்பன் முத்த னெனச்சொற்று
லீடு பொருந்துமோ வெங்கோவே - சீடாகே
கிகக விடயஞ் சூகவிடயந் துய்த்தாலும்
பொய்க்குதிரை யேறுவான போல்.

, (கச)

துவிதசைவீனமறுத்தல்

ஒன்றா யுலகனைத்து மாளுரென் றப்பமுனி
பொன்றா மொழியாற் புகன்றிருக்கக் - குன்றாது
முத்தியினு முமமுதலு முண்டென் றுரைத்தலெவன்
பித்தமுறுஞ் சைவாரீ பேசு.

(கௌ)

ஓசை யோலியெல்லா மாளாய்கீ யென்றபினர்ப்
பேச விரண்டெண்டோ பேய்ச்சைவா - வாசையெல்லா
மற்றவிட முத்தி நிலையோ வஃதெல்லா
முற்றவிட முத்திரிலை யோ.

(கஅ)

மங்கையர்மயக்கறல்

முத்திரத்தி னுனையைப் பட்டமுடை யோனிக்காய்க்
காத்திரத்தை விட்டார் கணக்கில்லை - சாத்திரத்தால்
வானைக்கா றீரீரை மண்ணைப் பிரித்துசின
னுனக்கா லாசை யறும்.

(கக)

மங்கையர்தம் யோனியினை வைத்திருக்கு மாசையினைப்
பங்குசெய்து நூற்றிலொரு பங்கெடுத்துக் - கங்கையணி
வேணியான் பாதார விர்தத்தில் வைத்தக்கார்
காணலாக் காணாக் கதி. (உ¹)

ஞானபூசை.

ஆத்துமலிங் கம்பொருளாக் கொள்ளா வறியிலிகள்
வேற்றுமையா யெண்ணி விருப்பத்தார் - பாத்திபர்கள்
கள்ளனைப் பாசத்தாலே கட்டியிருக்குதல் போல்
வள்ளறனைக் கட்டுமதி. (உ^க)

ஆலயமே காய மறிவே சிவலிங்க
மாலயனுங் காணாத வள்ளலுக்குச் - சீலமுறு
மன்பே யபிடேக மன்பேநல் லர்ச்சினைபு
மன்பேனை வேத்தியமு மாம். (உ^உ)

பெண்ணாடை யாபரணம் பெய்தயிலந் தாம்பூல
முண்ணலனை சந்தனத்தோ டோரெட்டும் - விண்ணவர்க்கா
யாகாத நஞ்சுண்ட வண்ணலடி யார்தமக்கிங்
காகாது சொன்னோ மறி. (உ^௩)

திர்த்தம் பிரசாதந் திருகீறஞ் சக்கரமுஞ்
சாற்றியிறை கட்பிறந்த தாழ்வடமும் - போற்றுக
குருலிங்க சங்கமமுக் கொள்குறிக ளெட்டாங்
கருவகலக் கட்டுரைத்தேங் காண். (உ^௪)

பாடப் படிக்க வெழுதப் பயன்சொல்லக்
கோடாமல் வந்துங் குணமில்லை - சீடாகேள்
சித்திரதி பம்போலச் சிந்தை தீனெரிநுத்திச்
செத்தசுவம் போலே திரி. (உ^௫)

மங்கைநீதம் பத்தானங் கண்டான் மதியங்கித்
தங்கருமங் கைவிடுவர் தாடினியோர் - புங்கவர்க்

எச்சனடி காண்டோறு மென்புருகி ஈநந்துகரைந்
தீசனே யாவரரி தென்.

(உச)

அண்டங்கா றீரவணியிய மானனுடன்
வெண்டிங்க ணீநிரண வெய்யோனும் - பண்டுற்ற
ஊனக்கட் குண்டாகு கொன்றாய் முளைத்தெழுந்த
ஞானக்கட் குண்டோ நயந்து

(உ௪)

சுதாநிட்டை.

சோர மனையாட்டி சோரபிரான் மேன்மனமாய்ச்
சேரத் தொழிற்செய்யுந் திட்டம்போற் - பேர்பெரியர்
அத்தனடி மீன்மனத்தை யானாது வைத்துகந்தே
யெத்தொழிலுஞ் செய்வ ரிசைந்து.

(உ௫)

அஞ்ச புலன்வழியிற் போகா தீகமுகமாய்
நஞ்சுண்ட நாதனடி நட்புற்றோர் - நெஞ்சிலைக்
கோடி மடந்தையிரைக் கூடிப் புணர்ந்தாலும்
வாடுதலு முண்டோ மதி.

(உ௬)

ஆனை துரத்திடினு மஞ்சோ மரியமுவை
யீன ஆறவரினு மியாமஞ்சோ - ஞானப்பெண்
கொங்கைக் குவட்டின்விசை நின்றோங் குவலயமுங்
கங்குல் பகலறியோங் காண்.

(உ௭)

பாலோடு சேர்த்தீர் பாலாகு மாங்கதுபோல்
வாலறிவ னைச்சேர்த்த மன்னுயிர்கள் - வாலறிவன்
ருனாகி நிற்பதல்லாற் றண்டாத வைய்பாச
ஆனாகி நில்லா ருவந்து.

(உ௮)

ஆயிழையைக் காமுற்றே யாலிங்க னஞ்செய்தே
ஆயிழையே தானான வாதரம்பேச்சன் - மாயையையிட்

டையனெடு சேர்ந்தபினு மாங்கிரண்டுண் டேயென்ற
னுய்யுநெறி யில்லை யுவந்து. (உஉ)

அரசன் மகனரச னுகிசின்றூற் போலப்
பரமசிவ னிற்றேன் றும் பல்லுயிரும் - பரம
சிவனாகி சிற்பதலாற் சேவனாய் நிலைலா
சிவனானே யுள்ளே தெளி. (உஉ)

அருளாசிரியனருமையுரைத்தல்.

ஆசானே நீனெனன் றக்கைத் தலைவைத்தான்
பாசா திகளைந்தும் பாறித்தே - யாசானே
யுள்ளபடி நோக்கி யுறுபூசை செய்வதல்லாற்.
கள்ளனிடத் துண்டோ கைம்மாறு. (உச)

அம்புலியு நீரு மறுகுமர வுங்கரந்தே
யம்புலியி லென்போ லருளுருக்கொண் - டும்பரெலாங்
காணாத தெய்வமிக் கே கண்காண் வேவந்தா
னாணாத தென்னோ நயந்து. (உ௪)

நீயோநா னென்று நிலையளித்த தேசிகனைத்
தூய மலரெடுத்துத் தூவாதார் - பேய்வாழுங்
காட்டிற் கனிதுய்க்குங் கருங்குரங்காய்ச் சென்னுயாய்
வேட்டுவனாய்ச் சென்மிப்பார் மேல். (உ௫)

உள்ள மலமகற்றி யொண்பொருளைக் காட்டிவைத்த
வள்ளலடி யெஞ்ஞான்றும் வாழ்த்தாதார் - கள்ள
நரையானாய் நெண்டாகி ஞானியாய்ப் பொல்லா
மரநாயாய்ச் சென்மிப்பார் மாண்டு. (உ௬)

தாய்போ லெழுந்தருளித் தானுக்குந் தேசிகனை
மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்னவனைக் - காயச்

சினகரத்திற் பூசைசெய்து சேமிப்ப தன்றிச்
சினகரத்தில் வையேன் நெளிந்து.

(உஅ)

வேதமுடி வைக்காட்டிம் வெற்றவெறுந் தேசிகனைப்
போதமலர் கொண்டடியைப் போற்றுதார் - பாதமின்றி
யங்கை விரலின்றி யாறாத நோயராய்ப்
பங்குருரு டாவார் பரிந்து.

(உக)

உள்ளங்கை நெல்லியென வுள்ள படிநமக்குத்
தெள்ளித் தெளிவித்த தேசிகற்குக் - கள்ளவிழ்த்த
பூத்தேடி நீர்த்தேடிப் போனகமூற் தேடியே
யாத்தமாய்ப் பூசிக்க லாம்.

(ச௦)

ஆக்கையு நீயல்ல வைம்பொறியு நீயல்ல
தாக்கு கரணங்க டானல்ல - ஞக்க
வுடலல்ல சீவனல்ல வுண்மை யென்றார்க்
குடலுருதி நிற்பே னுவந்து.

(ச௧)

வெள்ளங் கிடந்தானும் விரிதா மரையானும்
விள்ளும் படியறியா மெய்ப்பொருளை - விள்ளும்
படிவந்த தேசிகற்குப் பாதகா ணிக்கை
கடிவந்த மென்மலரே காண்.

(ச௨)

ஐயந் திரிவறுத்திக் காளவந்த தேசிகற்கு
நையு மனத்தோடு நாடோறு - நெய்யவிழ்த்த
பூமா மலந்துவிப் போற்றிநிற்ப தல்லாம
லேமாப்ப துண்டோ வினி.

(ச௩)

ஐய மெடுத்தருந்தி யாடையின்றிச் சென்றாலு
மையந் தவிர்த்தநம தாசானை - ஐயாவென்
ருதரத்தாற் பூசைசெய்யு மன்பினவ சேமண்மேல்
மாதருத சம்மணுகார் வந்து.

(ச௪)

ஆகத் திருக்கோயி லாசான திற்பெய்வஞ்
சோகம் புதைக்களியே சூழ்சடராம் - போகங்க
ளெல்லாநை வேஜீதியங்க எவ்வண்ண நாடோறுங்
கல்லாருஞ் செய்யக் கடன். (சகி).

ஆசானைக் காண்டோறு மன்புருகங் கைருயியு
மாசா ருடம்புமயிர்க் குச்செறியும் - பேசாத
வானந்த முள்ளாறு மக்கணமே பாசங்க
டானந்து முத்தி தரும். (சக).

ஆன்பா லறக்கைக்கு மக்தாரம் வேம்பாரு
மூன்பா லொறுத்திருக்க வொட்டாவாம் - வான்பா
லொளித்திருந்த வுத்தமனா ரோருருவாய்ப் பாதீ
நளிர்ந்த மலர்தந்தொழிந்த ஞான்று. (சக).

என்றைக்கோ வீசனரு ளென்றைக்கோமுத்திருநெறி
யென்றைக்கோ யேமாந் திருக்குகிலை - யென்றைக்கோ
வென்னும்பா சண்டமதத் தெய்தா தளித்தாரை
யென்னென்று வாழ்த்துகேனி யான். (சக)

குருவே திருமாலாக் கோகனகத் தானாக்
குருவே யுரையிறந்த கோவாக் - குருவேயிங்
கெல்லாமா யல்லவுமா யெங்கு நிறைவானும்
வல்லாள னாகு மதி. (சக)

கறுத்த விரும்பைக் கனகமய மாக்குதல்போற்
சிறுத்தநமைப் பேருருவாய்ச் செய்தாரை - வறுத்த
விதைபோல் வரும்பிறப்பை வேறுத்த வேதிமரைப்
புதைமனத்து ளெப்போதும் போல். (கி).

போது - முற்றிற்று.

உண்மை.

காமக் கடலழுந்திக் கள்ளைக் குடித்துளதும்
வாமச் சமய மயக்கறுத்த - கோமானே
யாணவமே தாருயிரே தாதிசிவ மேதிதினைக்
காணவருள் வள்ளலே கரீட்டு.

(கஉ)

சிவனொருவ னுண்டவனாற் செகழுண்டி மற்றச்
சிவனருளைக் கொண்டறியுஞ் சீவன் - சிவனினு
லண்டபிண்ட மின்றுகு மைத்தொழிலு மின்றகும்
பண்டைமறை யின்றரீ பார்.

(கஉ)

ஆணவமே யஞ்ஞாண் மறியாமை யென்றறி
காணுமறி வுனக்குக் காட்டியிறை - *கோணைமலம்
பொன்றுமுட னானல்ல போதமே நானென்னி
லன்றொழியு மப்பா வது.

(கஉ)

கலகா யிழையார் கலவிழுத்தி யென்னு
முலகா யுதமொழித்த நாதா - விலகாத
வாணவமெக் காலத் தெனையணந்த வாறறைதி
விணரறி யாதவனே விண்டு.

(கஉ)

அறிந்தவிடத் தில்லை யறியாமை யத்தைப்
பிறிந்தபினும் மேசல்பிழை யன்றோ - செறிந்த
சுடர்கொண் டிருட்டேடித் துயருறுவா ருண்டோ
மடமகன்ற மாணாக் கனே.

(கஉ)

எல்லா மிறந்திடத்தே யேகமிரண் டென்றரைக்கும்
பொல்லார் மதமறுத்த புண்ணியா - வெல்லா

வலிகாரி யானானால் யானாரோ வென்னுந்
துவிதம்வரு மாறேது சொல். (௧௬)

அலிகாரி ய்சனநுளேநீ பெற்றா
லலிகாரி யாவையன்றி யச்சோ - வலிகாரி
நானென்ற மாத்திரத்தே நண்ணுமோ வக்கீரத்
தேனென்றாற் நித்தியா தே. (௧௭)

காட்டமனல் சேர்ந்தாற் கனலாவ தன்றிமுனங்
காட்டபுத்தி சேர்வதுவே கன்மமா - நாட்ட
மதுவாவே நிற்பதல்லா லாங்கிரண்டென் றுன்னிற்
பொதுவாவை போகாப் புவி. (௧௮)

பாவனா சீதப் பதியேறிப் பின்னுநாஞ்
சேனென்றுஞ் சிந்திப்பா ருண்டோசொல் - சேவ
மகன்றபுழுப் பின்புமுநா னென்றறைத லுண்டோ
சுகமறிந்த துண்டோ சுகம். (௧௯)

ஊமைகண்டூ சொப்பனம்போன் றுள்ளே யறிவதன்றி
நாமிதெனச் சொற்றிடவு நண்ணுமோ - தாமதம்போ
லாங்கதுவாய்ப் போவதலா லன்றிதா மென்றரைக்க
வீக்கொருவ ருண்டோ விசை. (௨௦)

ஊனுறங்கி யானாத வுள்ள முறங்கியொரு
நானுறங்கினால முறங்கியுமே - தானுறங்காச்
சிவனை யறிந்தவனைச் சேவனென லாமோ
சிவகுருநாதா விதனைச் செப்பு. (௨௧)

நெருப்பிரும்பை நீருப்பை நீர்நிழலைத் தேடி
யரிப்பன்போ லாயினுமங் காகா - தருப்பணத்திற்
றன்னைத்தான் கண்டதுபோற் றன்னிழப்பிற் றற்றேடித்
தன்னைத்தான் கண்ட தரம். (௨௨)

ஒன்றென் நிரண்டென்று மொன்றிரண்டே யாமென்று
மென்றோஃ மூத்திதனி லேயந்திடுவா - யொன்றென்று
சொல்லு மறிவைத் துரியாநீ தம்வீழுங்கிற்

சொல்லுமவ னெங்குற்றான் சொல்

(சுரு)

கொன்றிடுந் தின்றற் கொலையல்ல வென்றுரைக்கும்
புன்றலைய புத்தன்மதம் போக்கிளு - யென்று
மழியாப் பரமசிவ னாகத்தின் கண்ணே
யொழியாம லெங்கிருப்பா னோது.

(சுசு)

உள்ளந் திருக்கேடயி லூனுடலே சுற்றமுதிள்
வள்ளலுக்கு வாயே மணிச்சிகரந் - தெள்ளித்
தெளிந்தவர்க்குச் சீவன் நிருமேனிதீப
மளந்தறியு மைம்புலனே யாம்.

(சுரு)

எண்பத்து நான்குதூறியிரமா மியோனிடொறுங்
கண்பொதிந்த சீவந். கருத்துள்ளே - பண்பொதிந்த
தேவி யொடு மீசன் செறிந்திரா னேயாயி
னாவியொன்றை யுற்றறியா தாம்.

(சுசு)

எங்குஞ் சிவனிருப்ப னானுலு மேசற்ற
சங்கமத்துஞ் சற்குருவின் றன்னிடத்தும் - லிங்கத்து
மாலினுடம் பெல்லாழு மாவரித்து நிற்கினும்பால்
பாவுமுலைக் கண்கிடுதிப் பார்.

(சுஎ)

பூவின்மணம் பீராலுள்ள புண்டரிகத் துள்ளேமா
தேவியொடு நீங்காச் சிவனாரைத் - தாவிரீ
யைம்புலனே வென்றாக் கறிந்தா லவனாைவ
யைம்புலனுக் கெட்டா னவன்.

(சுஅ)

ஆகாய மெங்கு மகண்டமாய் நின்றற்போ
னீகாய மின்றியெங்கு நிற்பாயேல் - மாகாயத்

துள்ளொளியா மீச னுணப்பிரியா தேசின்ற
கள்ளந் தெரியுமங்கே காண். (௬௬)

பதிமார்க்க ரிட்டையன்றிப் பசுமார்க்க ரிட்டை
விதிகால நீசெயினும் வீணும் - பதிமார்க்கந்
தானுமெதி ருங்கமுன்ற சமாதியிலே தாக்கற்ற
நீலின்றூற் போது ரியிடம். (௭௦)

தம்மை யறிந்தருளிற் சம்பந்த மாணவனே
செம்மைநிலை யொன்றுளது செப்பக்கேண் - மும்மை
யறிவுகடந் தப்பா லதீதத்தே ரிட்டை.
செறிபவனார் சொல்லாய் தெளிந்து. (௭௧)

பதிநூல் பயிலாத பாசண்டர் மார்க்கங்
கதியல்ல வென்றுரைத்த கர்னா - பதிநூலே
துள்ளபடி சொல்லா யுயர்ஞானக் கண்ணுடைய
வள்ளலே யெற்கருளை வைத்து. (௭௨)

சிவஞான போதத்தாற் சென்மலீடாய் தீர்ந்து
சிவஞான சித்தியாற் றேறிச் - சிவஞான
போதத்தை மெய்கண்டான் போதித்தான் சித்தியினைச்
சாதித்தான் றுணருணந் தி. (௭௩)

மற்றிரண்டு மாய்ந்து மறவி லுமாபதியார்
சொற்ற சிவப்பிரகா சத்தொன்னா - லற்றநிலை
யாய்கதுவே சீவன்முத்த னாக்ருவிக்கு மீநூலே
யோங்குகீ ழேறியுப்பின் னும். (௭௪)

அம்மைதிரு வந்தாதி நற்கீர னந்தாதி
பொய்மையிலாப் பொன்வண்ணத் தந்தாதி - செம்மைத்
திருமூலர் மாலைவினை சித்தாந்தமாகும்
வருமூலர் வாக்கியமு மாம். (௭௫)

சித்தார்த மெண்ணுந் திருவிளக்கைக் கொண்டறிந்தேன்
முத்தார்த வாவி முதற்பொருளைச் - சித்தார்தத்
தேனைப் பருகிச் செநந மரணமெனுங்
காணக் கடந்தொழிந்தேன் காண்.

(௭௬)

ஆரூத கண்ணீரு மடங்கூத பேரன்பு
மாறாத வஞ்சலியும் வாய்த்தவருக் - கூரூத
'கல்லிற் புறப்பட்ட கையுடையா னக்கணமே
மல்லற் பிறப்பகற்று வான்.

(௭௭)

குடும்பத்தை யென்றோட் குலைப்பேறே பொல்லா
விடும்பையினை யெஞ்ஞான்றீர்வேறே - குடும்பையினிற்
புட்பறத்தார் போலேயான் பொய்யுடல்விட் டேருவறே
நுட்பசிவ னுறாவே றே.

• (௭௮)

புண்ணுடலை நீப்பேறே பொன்றாத மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணுடைய வள்ளல்பதங் காண்பேறே - வெண்ணுடைய
வஞ்செழித்தி னுண்மை யறிவேறே வாங்குதுவாப்
பிஞ்செழுத்தைப் பின்னிடுவே றே.

(௭௯)

இவ்வண்ணம் பக்குவருக் கீசனரு ளக்கணமே
யுய்வண்ணங் காட்டி யிருளோட்டி - மெய்வண்ண
மார்க்கண்டற் நாகமுனம் வந்தசிவ னெங்கொளித்தான்
மூர்க்கற்கு முன்னின் றான் முன்.

(௮௦)

இல்லாத வன்பினர்க்கே யீசன் மிகவரியன்
றொல்லாழி வையகத்திற் றேன்றானே - நல்லார்தங்
கல்லுஞ் சிலைபுமொரு கைப்பிரம்பும் பட்டமையா
லெல்லார்க்கு மீசனெளி யன்.

(௮௧)

எல்லாக் கழன்றிடமே யேகாத்த மாணவிடஞ்
சொல்லா நிற்த்திடமே சுகவுதய - லில்லா

விசுவ யிறந்திடமே மென்சுவர்க்க மென்றான்
செக்குமுடி சாய்த்த சிவன். (௮௨)

ஊமை மணிபோ லொடுங்கிச் சிவமான
தாமனத்தார்க் கிந்நூற் சுகங்கொடுக்கும் - வாய்மையிலாச்
சுழக்கர்க்கிந் நூல்போதா தாகூஞ் சமய
வழக்கே யவர்க்கமைபு மால். (௮௩)

ஆரா வியற்கை யவாநீம்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தருமென்றல் - பேராசை
நீக்கத்தி லீச ரிறையா ரிறைவாதல் *
சூக்கத்தின் மோக்கத் துறை. (௮௪)

தத்தைபோ நாடோறுஞ் சாத்திரங்கற் றோதிகின்ற
பெத்தருக்கு ஞானப் பிரகாச - நத்தலிலா
வேம்பூமத் தங்காயும் வெங்காஞ்சி ரங்காயு
மாம்பாகு போன்முத்தர்க் காம். (௮௫)

கல்லைப்பொன் னுக்கிக் கடுமுதலை வாய்ப்பிள்ளை
மெல்ல வழைத்து வெறுக்கையினைச் - சொல்லுகின்ற
வாற்றிலிட்டு மீட்டு மருங்குளத்திற் கண்டதுவுஞ்
சாற்றிற் சிவகரணந் தான். (௮௬)

என்பைப் பெண்ணுக்கி யிரும்பாலெ ரெய்தலா
பும்பர் மகிழ்ந்திடவன் றோதியதுந் - தம்பிரான்
கதவ மடைக்கக் கழறியது மெல்லாம்*
பதிகரண மென்றுணரப் பா. (௮௭)

அரவங் கடித்திறந்தா னூறியிரை மீட்டுந்
திருமறைக்காட் டிற்பின் றிறந்துங் - காமலையை
நீற்றறையை வேகமற நீராகப் பாடியதுங்
கூற்றதைத்தான் போதமெனக் கொள். (௮௮)

ஊமையினை மாற்றி யுணர்மொழியைச் செய்ததுவுங்
காமனைவென்றேனெழுதக் கற்றதுவு - மாமையைப்போ
லைத்தடக்கி யீசனருளிற் கலந்ததுவு
முந்தும் பசுகரண மோ.

(௮௯).

பசுகரண நீங்கிப் பதிகரண மாணற்
பசுபாச மக்கணமே பாறு - மசிபதத்தை
யெதிரிட்டிக் கொள்ளற்க வென்றாலும் பின்னு
மெதிரிட்டிக் கொள்வா யிதென்.

(௯௦).

சரியைகிரி யாயேரீச் சங்கடத்தை மாற்றி
வொருஞானப் பேறளித்த வுன்னைத் - தெரியாத
பெத்தத்தி லுங்கானேன் பேராத வானந்த
முத்தியினுங் காணேன் மொழி.

(௯௧)

அண்ணலைக் காணி லவனிவனே யாமென்னும்
வண்ணத் திருமூல மந்திரமு - நண்ணுகின்ற
வென்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மீசனெனும்
பொன்வண்ணத் தந்தாதி யும்

(௯௨)

அத்துவித முத்தி யளித்தருரு நாதாவென்
பொய்த்துவிதம் போமாறு போதித்த -கத்தனே
முத்தியிலு மும்முதலு முண்டென் றுரைப்பதுவுஞ்
சத்தியமோ மித்தையோ சாற்று.

(௯௩).

கையிலுறு புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுவமோ
மெய்புணர்வி லுண்டோ விபீத - மையறிவு
மோரறிவாய்ப் போனவிடத் தோகோகோ மும்முதலுஞ்
சோராம னிற்குமோ சொல்.

(௯௪).

சைவஞ் சிவத்தோடு சம்பந்த மானமைபிற்
சைவமே யத்துவிதஞ் சாதிக்குஞ் - சைவத்தை

வேறென்று கொள்ளற்க வேற்ற வேதாந்தக்
கூறென்று கொள்ளுதலே கொள்.

(கடு)

திருவினையொப் புற்று லெய்துமல பாகற்
திரிகரண சுத்தியுனச் சேரு - மருள்பதியு
மாசா நெழுத்தருளு மமல நருளுதவு
நாசமடை யும்பிறவி நாடு.

(கக)

சிவத்தோ மசியென்னுந் திருவாக்கா லென்றன்
பவத்தை நசித்த பரணே - யவத்தையிலே
சிவனென்றுங் கேவலத்திற் சேதனன் றென்றுமுறும்
பாவனைகள் போமா பகர்.

(கங)

பொன்மலையைச் சேர்ந்தசிறு புன்காக்கைப் புள்ளினங்க
டன்னிறமும் பொன்னிறமாய்ச் சாருமால் - முன்னவனைச்
சேர்ந்தாரு மன்ன சிவோகம்பா வித்தலா
லாய்த்தவனே யாமா நறி.

(கஅ)

சீரார் சிவோயமத்தி யென்னுந் திருவாக்காற்
பேராசை யெல்லாம் பிரித்தோனே - யாராத
வன்பாலுன் பாதத்துக் கர்ச்சனையு மற்றிரண்டி.
லென்புருகும் பத்தியுமெற் கீ.

(கக)

சிவஞானப் பிரகாசச் செந்தூலை முன்செய்
தவமுடையார்க் கெஞ்ஞான்றுங் சாற்றிச் - பவமுடைய
பாமரருக் கித்தூலைப் பன்னற்க பன்னுகவெங்
காமாதி யெல்லாக் கழர்நி.

(க00)

சிவஞானப்பிரகாசவேண்பா - முற்றிற்று

• திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

—✦—
ஆரூவது

ஞானவிளக்கம்.

—◆—
பாயி எம்.

கல்லாலின் கீழிருந்த கண்ணுதலை மாமேரு
வில்லாற் புரமொரித்த வேதியனைச் - சொல்லாமற்
சொல்லிப் பிறப்பறுத்த தூயவனை நன்னெஞ்சே
சொல்லிப் பல்காலும் தொழு.

(க)

அன்னை வயிற்றி் லமுக்கிச் சிலகாலம்
பின்னை புலகிற் பிறப்பித்து - மன்னுகலை
யெல்லா மறியவெனக் கென்போல வந்தாண்ட
கல்லாலா முற்றுமெனைக் கா.

(உ)

ஒருவாக்கி னுலடியே னுள்ளந் தெளியத்
திருவாக் களித்திட்டாற் றீதோ - குருநாதா
வட்டிலுக்கு வாய்வைத்த வாறேபோன் மாமறைநூல்
கட்டிவைத்த தென் னோ கழறு.

(ங)

பக்குவத்துக் கீடாயப் பன்னெரி களுஞ்சொல்லு
மிக்கவது பக்குவற்கு வேதந் - துக்கமிலா
ஞானத்தைச் சொல்லுமதை நன்றாய் விசாரித்துன்
ஞானத்தைப் போக்கிடீ யுன்.

(ச)

கங்கை நிகர்க்குமருட் கண்ணுதலேன் சொற்றதால்
கங்கை யொழிந்த கழியொக்குங் - கங்கைநதி
சூழ்கிடந்த சென்னியற்கே தொண்டிபட்ட நன்மாண
சூழ்கிடந்த ரெஞ்சா நுரை.

(டு)

பாயிரம் - முற்றி ிறு.

சத்து மசத்துஞ் சதசத்து நீயல்ல
சத்தசிவ நீயென்று சொல்லினான் - மொய்த்தெழுந்த
கல்லாலின் கீழிருந்து கதிகாண கால்வர்க்குஞ்
சொல்லாமற் சொன்ன துரை.

(சு)

ஒருபொருளை நீத்தங் கொருபொருளைப் பற்றி
யிருபொருளும் போக்கி யிடையே - யொருபொருளு
மற்றசிலே யேதோ வஃதுன் னிலையென்றான்
குற்றமற்ற ஞான குரு.

(எ)

காயந் துவளாமற் கரண மசையாமல்
வாயும் பதையாமன் மாற்றியே - நேயத்
தறிவாநந் தத்தி லரைக்கண நின்றாலும்
பிறவார் சிவஞனை பின்.

(அ)

ஆக்கறக்கு மந்நேர மம்புவிழு மந்நேர
நோக்கிமைக்கு மந்நேர நுண்ணறிவா - னீக்கமற
நானென்னும் போத நழுவிச் சிவமானார்க்
கீனபிறப் புண்டோ வினி.

(க)

மேலவத்தை கீழவத்தை வீட்டி நிராலம்ப
சாலவறி வாகத் தரியென்று - வாலறிவன்
கால்வைத்தான் சென்னியிலே கைவைத்தா டுன்னுளத்தின்
பால்வைத்தான் நன்னுருவைப் பார்.

(க0)

தலையெல்லாம் தெய்வமெனுத் தன்னை மற்றேனை
யிடையெல்லாம் வேறிருக்கு மென்னுந் - கடைபெல்லா
மரத்தைப்பா டாணத்தை மண்ணையிருஞ் செம்பைக்
கருத்துருகத் தெய்வமெனுந் காண்.

(கௌ)

உத்தமங்களெல்லா முணர்வையே தாம்பேணு
மத்திமங்க ளோபதுமை பைவாழ்த்துந் - சுத்த
வசமங்க ளெல்லாந்தன் னாகத்தைப் போற்று
நதியோடை கூபமென நாடு.

(கௌ)

சீடனறி வெவ்வளவோ வவ்வளவுந் சிந்தித்துக்
கூடுமுப தேசங்கள் கூறுவா - னீடுபுக
மூக்கமுடைச் சீராம னெண்ணுதற்கா யன்றெய்தான்
காக்கைக்குத் தக்க ஊண்.

(கௌ)

ஆகாயத் தேடி யலைவோருக் காகாய
மாகாயத் துட்காட்டன் மாணுமே - யேகபரி
பூரணத்தைத் தேடிப் புலம்புவோ னுக்காசான்
பூரணனீ யென்றுபுக றல்.

(கௌ)

மீனமதியம் விழுங்க விரிவெண் மதியைப்
பாணு விழுங்கும் பரிசேபோ - லாணுயிரைப்
பரைவிழுங்கப் பட்டிப் பரையைப் பரைக்குத்
துரைவிழுங்கப் பட்டதுசொர்க் கம்.

(கௌ)

அறிவா லறிந்தவது வெல்லா மறிவன்
றறியா மையுறியே றுன்றா - லறியா
வறிவா யிருந்து மறிவிலே னெண்ணு
மறிவிலர்க்கு ஞானமரி தாம்.

(கௌ)

உள்ளத் தொளியா யொருகா லவியாத
வெள்ளவெளிப் பெம்மானே வேறுக்கிக் - கள்ளமுறுங்

கற்பனையால் வேறோர் கடவுடமைத் காயிக்கு
மற்பருக்கு ஞானமரி தாம்,

(௧௭)

ஆறறு தத்துவத்துக் கப்பா லதீதத்தே
வேறாகத் தம்மை விசாரித்துங் - கூறாக
வாந்தந் தாமென் றறியா வறியிலிக
ளாந்தந் தேடியல யும்,

(௧௮)

தத்துவத்துக் கப்பாலே தன்னைத் தரிசித்து
சித்தபரி பூரணத்தி னில்லாமல் - சுத்த
பனிமாயை யாற்செய் பதுமையினைத் தேடி
நனிமா னிடமிருக நாடு,

(௧௯)

ஆக்கை யல்ல வறிவு யென்றுமறை
வாக்கியங்க ணன்கும் வகுத்துரைத்து - நோக்காமன்
மீட்சிதரு மீசன் விழியெதிராய் முன்னின்று
காட்சிதா வென்னுங் கடை,

(௨௦)

ஊழா லுட்புண் டெடம்பால் விளையுண்டு
தாமும் வினையாற் சுகமுண்டு - காழ்கொண்ட
வித்துமுனையும்போல வீயா தொருக்காலு
முத்தியிலே வீயு முனே,

(௨௧)

கன்னிக்கு மின்பயிலை கற்றோர்க்கு மின்பயிலை
கன்னியொழிந் தாலின்பங் கன்னிக்குப் - பன்னுதமிழ்
கற்றவருக் கின்புதயங் கற்றுங்கற் றொழிந்தா
லற்றிலை யீதென் றறி.

(௨௨)

ஞானமிலான் செய்யுங் சீருத்துவத்தை நாடுங்கால்
யோனியிலாப் பெண்டா னுருவத்தான் - மேனி
யலங்கரிக்கும் பின்ன ரனுபவகா லத்திற்
கலங்கி மனமுடையுங் காண்,

(௨௩)

நிதம்பமிலாப் பெண்ணு நிசுழலியுங் கூடி
யிதம்பெற்ற விற்பகை மேய்க்குஞ் - சிதம்பற்ற
நற்குண மிலாசானு ஞானமிலாச் சீடனுமாய்த்
தொக்கிவரு மின்ப சுகம்.

(௨௪)

அங்கோட் டகலல்து லாயிழைபு மாடவருந்
தங்கிவ்ரு மின்பந் தழைத்தாற்போற் - சங்கையற்ற
வாசானுஞ் சீடனுமா யாக்காய் களாவியே
பேசவரு மின்பப் பெருக்கு.

(௨௫)

பிராரத் துவத் துக்கிரங்கல்.

ஞானத்தை யீதென்று காட்டி நவைசேரு
மூனத்தை நீமிதிக்க வெண்ணாதோ - வீனச்
செவிநாசி யாலறிவாற் சென்றறிய லாகா
வலிநாசி யப்பா வறை.

(௨௬)

காமப் பெருநெருப்பைக் கங்கை யவியாதோ
திமையினைச் சாந்தந் தெகியாதோ - வாமப்பாற்
பெண்மயிலைப் போக்காதோ பிரமனரி காணாத
வொண்மயிலை யப்பா வுரை.

(௨௭)

ஆங்காரந் தன்னை யழியாத வாணவத்தை
வாங்கு மழுவெறிக்க மாட்டாதோ - நீங்காத
மாயப் பிறப்பதனை வன்குலந் தாக்காதோ
வாயுமறைக் காடா வறை.

(௨௮)

வானவர்க்கா யன்றுதிரு வாய்மலர்ந்த மெய்ஞ்ஞான
மேனையடி யோங்களுக்கு மெட்டாதோ - ஞான
குருநாத னாயன்று குமரருக்குச் சொன்ன
பெருஞான மெங்களுக்குப் பேசு.

(௨௯)

பிறவிவருத்தம்.

எண்டிசையும் போற்ற வெழிலார் முடிசூடி
யண்டமொரு குடைக்கீழாண்டாலு - மண்டும்
பிறவியிலே யின்பமிலை பேரிடும்பை யல்லாந்
மறவிலே யின்பச் சுகம்.

(௩௦)

தருகிழலை நல்லிர்தைத் தண்டாத டங்கையரை
யொருவி யுயர்வனத்தி லேகிக் - கருதரிய
பிறவி வருத்தமெனப் போகி கெடுங்காலந்
துறவியாய் கின்றில்தோ சொல்.

(௩௧)

காமாதி யாலுங் கடுவெம் பசியாலுந்
சீர்மாநற் துன்பமதைச் சாற்றகிலேன் - தீகாமானே
யென்சா னுடம்பாலே பட்டதய ரென்சொல்கேன்
புண்பாலில் வேனுழைந்தாற் போல்.

(௩௨)

பாசமுத லைவகையு நீக்கிப் பதியாக்கிப்
பூசை தவம்விரதம் பொய்யென்ற - வாசிரியன்
காலாலு தைத்தாலுங் கைதவங்கள் செய்தாலுங்
கோலா லடித்தாலுங் கொள்.

(௩௩)

குருவாக் சுமுதமெனக் கொண்டுவந்த சீடன்
குருவாக்கை யன்றிமற்றைக் கொள்ளான் - குருவாக்கா
லுய்ந்தோமென் றிந்த வுலகறியப் பனமுறையும்
தொந்தோமென் ருடித் தொழும்.

(௩௪)

மானுமுழு வுங்காந்து மாணிடன்போல் வந்தாரைப்
பூரீருங் கொண்டடிக்கீழ்ப் போற்றாதார் - கானகத்துள்
கூடராய் நாடோறும் வெப்பசியி னுலலைந்து
பீடினா கம்புகுவார் பின்.

(௩௫)

நசரபத்தி.

பல்லா யிரங்கோடி பானு வுதித்தாற்போற்
கல்லாவின் கீழிருந்த கண்ணுதலை - வில்லார்
மணிப்புருவூ நாப்பணிலே வைத்திருந்தார்க் கில்லை
பிணிப்பிறவி யென்னும் பிழை.

(௨௬)

நசன் நிருமேனி யெட்டுமெனக் தண்டறிந்தார்
பாசநமை விட்டகலப் பார்க்குமே - யீசன்
நிருமேனி யென்றனது சிந்தையிடைக் காணிற்
கருமேனி யில்லையெனக் காண்.

(௨௭)

நசன்வே நியுன்வேறென் றெண்ணுங் கடையினங்க
ளீசனடி யென்னு மிடையினங்க - ளீசனே
யானோமென் றேமாக்கு மாயிற் றலையினங்க
ளானாத மாணா வறி.

(௨௮)

பிரமக்கியானம்.

எல்லா மறிவாகக் காண்ட லெழிற்பூசை
யொல்கா வவனாத லுட்பூசை - நில்லா
வுலகத்துத மாயா வுடலெத்து டித்த
லிலகுமான் ரோத்திரமா யெண்.

(௨௯)

உயிர்க்குயிரா யீச னெழியாம னிற்க
வுயிர்க்குயிராக் கண்டிக் குணரா - துயிர்க்குயிரை
வேறுக்கிப் பூசிக்கும் விரகிலிக்கு முண்டாங்கொல்
வேறுகா மெய்ஞ்ஞான வீடு.

(௩௦)

பாசவைராக்கியம்.

நினைப்பு மறப்புமித்த நீலெரு மித்தை
யுனைத்தும்போ னாலீச னாவேன் - உனற்கரிய

கன்னனுக்கு வேடு கழித்தகதை போலுனக்கு
மன்னியமே வேடென் றறி.

(சக)

சிவகாருண்யம்.

மென்புழுக்க ளாதிபுயிர் வீடுமென நாடித்தய
மென்பதத்தை மெல்லென்ன வேவைப்பார் - இன்பக்
குடைநிழற்கீழ் நிற்பதெலாக் ருற்றமெனக் கண்ட
சடபாதனே யிதற்குச் சான்று.

(சஉ)

வேங்கை புலான்மறுத்து வீடுற்ற தன்றியுமோர்
தீங்ககன்ற நாரையுமீன் நின்னாமற் - பூங்கயிலை
புற்றிருந்த தந்தோ வொடுபுறவுக் காயரசன்
முற்றுமரிந் தீந்திலனா முன்.

(சங)

ஞானநிலை.

நல்ல குலத்திற்பிறந்து நல்லாணைச் சேர்ந்தொழுதி
நல்லறிவு பெற்றுடைய நன்மாணா - நல்ல.
சிவம்வேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தை கலங்காதே
சிவமென்ற நீயே சிவம்.

(சச)

தேகநா மென்றெண்ணிச் செத்துப் பிறந்துழலும்
பாகமுற்ற மாணா பகரக்கேன் - சோகமுற்று
மாகாயம் பொன்றாமதின் மன்னுயிர்பொன் ருதக்
காகாயம் போலே யறி.

(சசு)

காயுங் கிழங்குங் கனியருந்தி நோற்றாறு
மாயும் பிறப்பகல மாட்டுமோ - காயத்திற்
றங்குஞ் சதாசிவனைத் தானாகக் கண்டுதனை
யெங்குமாய்க் கண்டா லிறும்.

(சக)

சற்குருதரிசனம்.

நெருப்பு வழிநடப்பி னீர்தேடு வார்போற்
கருப்பிலனந் தேடுங் கதைபோல் - விருப்புற்றுப்
பக்குவத்து ஞாயகனைத் தேடுகின்ற பைந்தொடிபோற்
சற்குருவைத் தேடுந் தரம். (சஎ)

கிடைத்தகுரு வைப்பணியாக் கீழ்மையொடு நின்றற்
குடைத்து பலகதைக ளோகோ - தொடுத்த
சசிகொழுநன் வாணனெனுங் தானவர்கோன் பொல்லாச்
சிசுபால னாதினெனத் தேர். (சஅ)

அறியா தனவெல்லா மாங்காக் கறிவித்துப்
பிறியா தனவெல்லாம் பேசி - நெறியாரும்
பக்குவத்தின் மெய்ஞ்ஞானப் பாலருத்தி விக்ருமொரு
சற்குருவைப் போலுமுண்டோ தாய். (சக)

வானெங்கே மண்ணெங்கே மாயாமலமெங்கே
பூனெங்கே பூனினுயிரெங்கே - கோனெங்கே
யொன்றா யுருவிலா யொக்கவெடுத்தே விழுங்கி
நின்றாஞ் பரிசு ரணன். (இ௦)

விடையக் குழாங்கடமை வீட்டி யிருந்தாலு
மடையவுடம் பாடேயா னாலும் - நொடியளவும்
விட்டுப் பிரியகிலீன் மெய்ஞ்ஞானப் பெண்ணையன்பாற்
கட்டியனைத் தொன்றானக் கண். (இக)

தத்துவத்துக் கப்பாலாந் தத்துவமன் றந்தனிலே
முத்திமுனும் பெண்ணை முயங்குவோர்க் - கெத்தனையோ
கோடிவிடையக் குழாங்க னெதிர்த்தாலும்
பாடழிய மாட்டா ரப்பா. (இஉ)

அஞ்சின்வழி செல்லா ராரின் படிசில்லார்
வஞ்சரொடுங் கூடி மருவார்ச - மஞ்சநிலை
தபனனெதிர் சின் றுபல்காற் சாற்றினுங் கொன்னார்ச
ரூபநிடத மன்றியுண் ரார்.

(இரு)

வெந்தமடிதோலுண் வினாப்போல் விழியெதிர்ந்து
பந்தமுற வொன்றேனும் பாவியா - ருத்தஞ்
சிவன்பா னினைவெல்லிஞ் சென்றடையச் செய்வார்
நமன்பா லனுக்காதார் நாமு.

(இரு)

ஐவரொடுங் கூடாம லந்தரங்கச் சேகைவிறைத்
தெய்வகுரு காட்டத் தெரிசித்தே - னையமறக்
கண்டே னெனுஞ் சொல்லுங் காணமை காட்டுதலால்
வீண்டேன்வா யில்லையினி மேல்.

(இரு)

மதப்பட்டவா னையனார் மாதர்பாற் சிக்கி
யுதைப்பட்டி னெர்வழிந்தா ரோகோ - நுதிப்பட்ட
செஞ்சடையூன் செம்பதுமச் சேவடிக்கீழ்த் தொண்டராய்த்
துஞ்சிச் சுகமடையா தோர்.

(இரு)

உற்றசரிதையனுக் கோராயிரம் பிறப்பு
மற்றையர்க்கு நூறாகும் வன்பிறப்பு - முற்றுகின்றீ
யோகிக் கொருபிறப்பு வுண்மைச் சிவஞான
மோகிக்கு விப்பிறப்பின் முத்தி.

(இரு)

ஏறம்பு கடிக்காவி யிறக்குமென வஞ்சங்
குறந்திவிலைக் கண்ணனுக்குங் கோல - நறுந்தொடையன்
மாற்பகத்து வேல்பிடுங்கி மாற்றலர்மே லெய்வாற்குச்
தூரமோ வண்ணிதோ சொல்.

(இரு)

இருளகன்ற ஞானிகன்பா லின்பமயமாகி
மகளகன்ற ஞான மணியே - யிருளகலா

முழுமக்க டம்பக்கன் ழுடமாய் நின்றெயன்
றழுவக் குழைத்தவனே சாற்ற.

(கௌ)

காமாதி குற்றங் கழன்றிருத்த ணானுமய்
ரோமாதி புள்ளுணர்த லானு - மாமையென
வைம்புலன்கீ ளுன்னடக்கு லானு மடியவர்பா
லின்பழுநக் காண விரும்பேரம்.

(சு(1))

பாவனா தீதம் பரமசிவ மென்றறீரத்தாற்
பாவித்து நீயதினப் பாராதே - பாவித்த
போதேநீயுண்டாலை புத்திமுதற் றத்துவங்க
மெதொன்ற வுண்டாந் தெளி.

(சுக)

அறிவே சிவமென் றறைந்த திருமூலர்
பிறிவின் டெயிழியொகைரைப் பிடித்தார் - பிறியாச்
சநந மரணமிலை சங்கேத மில்லை
மனனமிலை யென்றே மதி.

(சு(2))

அறிவு திருவிதத்துக் கப்பர் லறியு
மறிவு சிவமதுவே நீயா - மறிவொன்றிக்
கண்டாருங் காணுக் கதியை மழபாடிப்
பண்டிரங் காணும் படி.

(சு(3))

வாக்கிலியாய்க் கண்ணிலியாய் மத்தராய் போகாமற்
றேக்கு மறிவோடு சென்மித்தும் - பாக்கொண்டு
பாடார் குருபதத்தைப் பாரார் பலரினையும்
வீடார் சுமாவருமோ வீடு.

(சு(4))

கூணுஞ் செவிமிக் குருடி முடமுமீப்பாய்
மானிடரா யங்கங்கள் வாய்த்திருந்து - ஞானநிலை
சேர்ந்தறியா ரந்திதா செககாலத் துட்டிட்டுச்
சாந்துணையுஞ் சஞ்சலித்தார் தாம்.

(சு(5))

தருசிமுலு நல்லமிர்துந் தண்டாத மங்கையரும்
வருமென்று வேள்விசெயு மத்திமர்கா - டருமாமே
யமிர்தம் பசவின்பா லாயிழையார் வேசியென
வுமைபங்க னாகம மோதும். (௬௬)

சரிதையிலே யீசன் சடவடிவாய் நின்றான்
கிரியையிலே மந்திரத்திற் கிட்டி - யருகிருந்தா
னுனமிலா யோகத்தி னுன்னொளியா பிசின்ருன்
ஞானமதி னுறையி னான். (௬௭)

பாழாரைக் கண்டு பராலி யழுவாரை
வாழார் கண்டு மதிப்பரோ - பாழாரை
வாழர்மேல்வைத்து மனமிறந்த மாண்பினரை
பூபூருங் கண்டறியு மோ. (௬௮)

சுத்தப் படிசூழ்ச்சிச் சூரியனைச் சந்தித்தா
லெத்தன்மைத் தத்தன்மை யீசனிலே - பூற்றுற்றுப்
பாராத வர்க்குப் பவமும் பலிணியும்
போராடு மெஞ்ஞான்று போம். (௬௯)

தன்னை வினையைத் தலைவனையு முன்னுது
பொன்னைப் புலியையெழிற் பொற்கொடியை - புன்னியுனிக்
காலங் கடத்துகின்ற காழகர்க்கு முண்டாங்கொல்
ஞாலங் கடத்துகின்ற நாடு. (௭௦)

என்னை யொழிய விரையு மிருண்மலமும்
தன்னு முயிரின் றொகையாவும் - பன்னுகின்ற
வந்திமக னும்விண் மலருஞ் சரோருகமும்
முத்துமுயற் கோடுமென வோர். (௭௧)

பொன்னை யரித்தெடுக்கும் பொன்னரிப்பன் போலாசான்
என்னை யரித்தெடுத்தா னிவ்வுடலிற் - றுன்னரிய

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கருநா

பாலை யரித்தெடுக்கும் பாலன்னஞ் சற்கரையை
யாலை யரித்தெடுக்கு மால்.

(௭௨)

அடிக்கரும்பு காட்டுகின்ற வாராத விற்பை
முடிக்கரும்பு காட்டுமோ மூட - மிடிக்கின்ற
மெய்ஞ்ஞானி காட்டுகின்ற மெய்ஞ்ஞானந் தன்னையொரு
பொய்ஞ்ஞானி காட்டுவித்தல் பொய்.

(௭௩)

கிணறுதொடா முன்விளங்காக் கேடிலா காயங்
கிணறுதொட முன்விளங்குங் கேண்மை - புணருங்காற்
கருவிகளிற் நன்னைத்தான் காணுமை நின்றதுவும்
கருவியினிற் கண்டதுவுங் காண்.

(௭௪)

ஆணையுரி போர்த்தாடு மம்பலவா வென்னுடைய
ஆணையுரி போர்த்தாட வெண்ணுதோ - ஞானநிலை
வெள்ளிமலை வீற்றிருந்து வேதியரோர் நால்வர்க்கு
முள்ளபடி சொன்னு யுரை.

(௭௫)

பொங்கு மலகீங்கப் புரண்வா காயத்தி
வெங்குநிறைந் தாடுகின்ற வெந்தையே - யிங்கெனைப்போல்
வந்தானஞ் ஞானமே மாயையே கண்மமே
நந்தாமி லின்றே நட.

(௭௬)

ஆணவமே நீர்போமி னஞ்சலிசெய் தேனுமக்கு
கோணைசிவ னென்பாற் குடிகொண்டா - னீணிரையத்
துன்பம் பயக்கின்ற துக்கசுகமே போமி
னிற்பமுறு காயத்தோ டின்று.

(௭௭)

எல்லாமிறந்து பிறவாத ஞானிகீட்குச்
சொல்வார்க டிட்டார்தஞ் சோம்பரையே - செயல்லாமுந்
தீரத்துறந்த துறவிக்குத் திட்டார்தம்
போர்முதத்து வீரர்மனம் போல்.

(௭௮)

எல்லாத்தையுந் துறந்துத் தற்றுறவா யோகிக்குங்
கெல்லாப் பிறப்பு மிரியாவா - மெல்லா
மிறத்தோ மெனுமுணர்வு மிம்மையிலே போன
விறத்தோடிப் போம் பிறவியே.

(எக)

மும்புரத்தை யன்றெரித்த மூக்கணப்பா வென்னுடைய
பொய்ப்புரத்தை யின்றெரிக்கப் போகாதோ - மும்புரத்தின்
மூவரைக்காத் தாண்டதுபோன் மும்புரத்திற் சான்றாய
சீவரைக்காத் தாலுண்டோ தீது.

(அ௦)

வெள்ளைக் குடைநிழற்கீழ் வேந்தாகி யாண்டாலு
மெள்ளவிரர் துண்டிங் கிருந்தாலு - முள்ளத்தை
மாலயனுங்காண மலரடிக்கீழ் வைத்திருப்பர்
சாலவறி வாகுந் தவர்.

(அக)

ஆசிரிய னுடைய யடியர்புறம் போர்தருளா
நீசனையேகடி யிருளகன்று - மாசறவே
நாட்டானை காட்டெறம்பு நதிவிளக்குப் போலாவர்
தாட்டுணைக்கீழ் நிற்குந் தவர்.

(அ௨)

உள்ளமெனு மாந்த வோங்கன் விசையேறி
வெள்ள வெளிக்குள்ளே விளையாடும் - பிள்ளை
புலகமெனுஞ்சேரிக் கொருக்காலும் வாரார்
கலகம் விளைபுமெனக் கண்டு.

(அ௩)

கடறைக் கலையார்கள் குப்பைதரு மென்றெண்ணிச்
சோறுக் கலையார் துயருற்றுத் - தூறுக்குட்
கல்லு புவந்துண்ணுங் கபோதம்போ லேதேனு
நல்லோ ரருந்திடுவர் நாடு.

(அ௪)

நானே பரமசிவ ஞானே பரப்பிரமம்
நானே புலகுயிர்த்த நாதன் - நானேயோ

கண்டதுவுங் காணுது மென்றி வணங்கண்ணாரக்
கண்டவனே சேவன்முத்தன் காண்.

(அதி)

ஆக்கையே தானென் றபிமானஞ் செய்கிக்கு
மோக்கமிலை யென்றே முடிப்பிக்கும் - பூக்கமழும்
பூக்குழலார் பொய்யின்புப் புணரியைமெய் யாக்குவிக்கும்
வாக்குதலைச் செய்யா மலம்.

(அசு)

ஆசாரியனை யனவரதந் துடிக்கும்
பாச மிறந்தோரைப் பகையாக்கு - மாசற்ற
வுத்தமர் கட்டுகெல்லா முறுதீங்கே யீட்டுவிக்கு
மத்திமஞ்செய் மூல மலம்.

(அள)

மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணை விழிக்கவொட்டா தெஞ்ஞான்று
மஞ்ஞானத் தன்னி லமுத்துவிக்குஞ் - சுஞ்ஞான
வீசனிலையென்றே யிறுமாப்பைச் செய்விக்கும்
மாசற்ற மாயா மலம்.

(அஅ)

விரப்பு வெறுப்பாலே மேல்வினை யுண்டாக்கும்
கருப்பையிலே மீட்டுமுறக் கட்டும் - நெருப்புருவ
னெங்குமிருந்தாலு மில்லையென்றே சாதிக்கு
மங்குதலைக் கண் மலம்.

(அசு)

ஈசன்றிருவடியை யெஞ்ஞான்று காண்பேனோ
பாசமெனை விட்டெந்நாட் பாறுமோ - ஈசக்
குடும்பத்தை நீத்தாசான் குற்றேவல் செய்வேனோ
வுடம்பைத் துறப்பேனோ வற்று.

(அஃ)

அன்னியமே பாசமென்று மன்னியமே யீசனென்று
முன்னுதலே பாச வொழிவன்றோ - வெந்நிலையு
மற்றநிலை யீதொழிய வாறுசமை யத்தார்
சொற்றநிலை யெல்லாந் தொலை.

(அக)

ஆணவத்தாற் பட்டதுய ராற்றகிலே னந்தோகோ
வீணவத்தை யெஞ்ஞான்று வீயுமோ - மாணவத்தை
வேறென் றறிந்தவிவேகமே ஞானத்தின்
கூறென்று சொன்னான் குரு.

(கஉ)

மலமில்ல மாசில்ல மானாபி மானங்
குலமில்ல யென்னறிவின கூற்றிற் - கலக
மலமுண்டு மாசுண்டு மானாபி மானங்
குலமுண்டு திரிசயக் கூற்றில்.

(கங)

சம்பந்தர் பேரறிவும் வாக்கீசர் தன்றுறவு
நம்பியா ஞரன்ற னட்பினையு - மன்புருவார்
திண்ணனார்பேரன்புஞ் சிறுத்தொண்டர் பத்தியையு
மண்னலே யெற்கிற் தருள்.

(கச)

திருவாத லூர்க்கு வைத்த திருநோக்கங்
கருவாதை போயொழியக் காட்டி - யொருவாத
பஞ்சமலக் கொத்தைப் பறித்ததிருக் கரத்தை
யஞ்சலிசெய் தூற்போ மையம்.

(கரு)

சத்துமசத்துஞ் சதசத்து முன்காட்டிச்
சத்துமசத்துஞ் சமமாங்கிச் - சத்தசத்து
மில்லா விடத்தி லெனதொழிவைக் காட்டிற்று
கல்லாலின் கீழிருந்த கை.

(கங)

என்னையெடுத்து வீழுங்கியிரும் பூரணமாய்
யுன்னுமன மாதிகளை யோட்டிவித்துத் - தன்னிகரி
லெல்லா மிறந்த விடத்தி லெழுந்ததாற்
கல்லாலின் கீழிருந்த கால்.

(கௌ)

சஞ்சிதத்தை நீருக்கிப் பிராரத்தத்தைப் புசித்து
விஞ்சமா காமியத்தை வீறடக்கித் - துஞ்சிருளா

யொல்லா மலமகற்றி யொன்றாக்கி வைத்ததாற்
கல்லாவின் கீழிருந்த கண்.

(க௮)

ஆணவத்தி லேகிடந்த வாறயிர்க்குக் கரீயமெனும்
கோணை விளக்களித்த கோமானே - ஆணவமு
மாக்கையும் வந்தென்னினினை மல்லற் படுத்தாமற்
சாக்கிரா தீதத்தைத் தா.

(க௯)

ஆகாயம் போலுன் னறிவுபரி பூரீணமா
யேகாணுபூதி யெழுந்தாலு - மாகாயம்
போமளவு மாளவந்த புண்ணியினப் போற்றிநீனைந்
தாமளவுஞ் செய்யற் சீனை.

(க௦௦)

வாழி திருச்சணகர் வாழி சனற்குமார்
வாழி சனாதர் மறைச்சநந்தர் - வாழிமறைக்
கல்லாவின் கீழிருந்த கண்ணுதலார் மாமேரு
விலலார் மணிச்சிலம்பு மே.

(௪௦௧)

ஞானவிளக்கம் - முற்றிற்று

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

ஏழாவது

அத்துவிதக்கலிவெண்பா.

பராபரமாய்ந்தமாய்ப்பரிபூரணமாய்
நிராமயமாய்நிட்களமாய்கீங்காப் - புராதனமூய்ச். (ச)

சத்தியமாய்ச்சித்தரய்ச்சதானந்ததேசாய்ச்
சுத்தவெறுவெளியாய்ச்சூனியமாய்ப் - புத்தமாய். (உ)

தற்பரமாய்ச்சிற்கணமாய்த்தத்துவாதீதமாய்ச்
சிற்பரமாய்ஞானச்செழுஞ்சுடரர் - யற்புதமா. (ஊ)

யறிவுக்கறிவாயகண்டிதமாயெங்குஞ்
செறியும்பரமசிவமாய்ப் - பிறியாத. (ஈ)

வேதச்சினகரத்துள்வீற்றிருந்ததெய்வமே
போதருவாய்ப்புலிமீது - நாதனென. (இ)

வந்தான்றிருவடியைமத்தகத்திற்சேர்த்தினை
நந்தானென்சென்னித்தடக்கையைச் - சிந்தா. (ஐ)

குலமொழியத்தன்னுளத்திற்சிந்தித்தான்கோணை
மலமொழியப்பார்வையினைவைத்தான் - சலமொழியா. (எ)

வாங்காரம்பொன்றவமுததிருவாக்களித்தான்
சாங்காரயோகந்தலைப்பட்டா - னீங்காத. (அ)

மெய்ஞ்ஞானநூலிலிரித்துரைத்தான்மாணவக
வஞ்ஞானவாக்கைநீயன்றென்று - நெஞ்ஞான்று. (க)

நாற்றவுடனானன்றேனாவதியாரிதனைச்
சாற்றிடிங்கென்போல்வந்ததற்பானே - பூற்றைமிகு. (க௦)

மாக்கைக்குச்சாக்கியாமரின்மாவேவீயதனைப்
போக்குவரவுபுரிநின்ற - பூச்சுமொடு. (க௧)

தேகஞ்சடமென்றுந்தேகியறிசித்தென்று
மாகமங்கனெல்லாமுறையுங்கா - னோகையொடிக். (க௨)

திரிசியமேகாயமதிற்சித்தேதிருக்கென்
றருமறைகளுல்லாமறைபுங்கா - ணிரிகின்ற. (க௩)

வன்னமயகோசத்தையான்மாவலவென்று
பன்னுமறையந்தமெலாம்பாரென்றிங் - குன்னியுனிக். (க௪)

காண்பார்க்குக்கூண்ப்பெம்பொருள்வேறானதுபோற்
பூண்பார்க்கிவ்வாக்கைபொதுவன்றோ - மாண்பகன்ற. (க௫)

வளித்தமொடுதுக்கமசுத்தயிவைவமுன்றுங்
தனித்தவுடற்கன்றியுனைச்சாராச் - சனிப்பொழியா. (க௬)

மாயாதனுவைநீயென்றுமயங்கற்கத்
தோயாதீயேதுரையென்றான் - மாயாத. (க௭)

வாணவத்தான்மூடனெனவன்றுமுதலின்றளவும்
வீணவத்தைக்குள்ளேவிரவினா - யாணவத்தை. (க௮)

யறுவகையாற்போக்கினேமாணுமையானீயே
பிறிவில்பிரமமெனப்பேணி - மறுபிறப்பை. (க௯)

மாற்றென்றானீதெழியமாயச்சமயத்தார்
பேய்த்தேரையித்தையெனப்பேணென்று - னுத்தமொடு. (௨௦)

சோகமெனப்பாவித்தாற்சோகமுனக்கில்லையென்றான்
மோகமொழியெல்லாமுனியென்றான் - ருகமொடு. (௨௧)

மீசன்வேறியான்வேறென்றெண்ணுகின்றபாதகரை
நீசரெனக்கண்டுநீனையென்றா - னாசையொடும். (௨௨)

வேதமுடிவறிந்தவேதியரைக்கூட்டென்றான்
பேதநிலையெல்லாம்பிரியென்றான் - சாடல்பிறப். (௨௩)

பொன்றுமிலையென்றேயுணர்வோடுறங்கென்றா
னின்றநிலைதானேநிலையென்றா - னென்றுமுறு. (௨௪)

மும்மாயைக்கப்பாலாமுப்பாமுங்கண்டுநீ
சும்மாவிருவென்றுசொல்லினா - னம்மாணை. (௨௫)

வேறுபொருளில்லையென்றான்வெற்றவெறுமானந்தப்
பேறிலுனைப்போக்கென்றுபேசினா - னாறுகடற். (௨௬)

சென்றொடுங்குமாபோற்சிவத்திலொடுக்கென்றா
னென்றுமறவொன்றாயுருகென்றா - னன்றாய. (௨௭)

சாத்திரத்தையோதிமதந்தர்க்கியாதென்றனக்கோர்
வார்த்தையினைச்சொல்லிவழக்கறுத்தான் - காத்திரமுங். (௨௮)

காஞ்சனமுமாருயிருக்கைம்மாறதாயெனக்கு
வாஞ்சையுடன்றாவென்றுவாங்கினான் - பூஞ்சரணஞ். (௨௯)

சென்னியிலுமென்னுடையசித்தத்தும்வைத்தாண்ட
மன்னவற்குக்கானென்கைம்மாறு. (௩௦)

அத்துவிதக்கலிவேண்பா - ழுற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

எட்டாவது

அதிரகசியம்.

பாயிரம்.

கணபதிதுதி

விருத்தம்.

மோகமெனுங் கடல்கடந்து முத்தியெனுவி கரைகாண்பான்
முதிர்ந்தநாலாம், பாகமெனுமலர்கொண்டு பத்தியெனும் புனலாட்
டிப் பரிந்துசாத்திச், சோகமெனப்பாவித்துத் துரியமெனும்விளக்
கேற்றிச் சோகநீங்கி, யாகமெனுங்கோயிலின்கண் ணறிவென்னுங்
கணபதிக்கே யன்புசெய்வாம். (க)

பிரபொருள்துதி.

வேறு.

கண்ணோராயிரத்தானுங்கதிராழிப்படையானுந்
தண்ணுளும்பூக்கமலத்தவிசுறையும்பிரமாவும்
பெண்ணுருத்திருமேனிப்பெருமானுக்கைகூப்பி
புண்ணுடும்பரம்பொருளைபுண்ணாடிவணங்குவாம். (உ)

திரிமூர்த்தி துதி.

வேறு.

உலகமேழையுமீன்றவனெவனவன்றனைபு
முலகமேழையுமோம்பிடுனெனவன்றனைபு
முலகமேழையுமொடுக்கிடுனெனவன்றனைபு
முலகமேழையுங்கடந்தகுனடிக்களைபுவப்பாம்.

(௧)

பாமசிவன் துதி.

வேறு.

எசனாய்ப்பரமத்தவனாகியிரிடைமுதலிலனாகி
யேசுறுமுணியாயெவைகருமாதாரமாகியேதனக்கவையிலையாய்ப்
பாசமோசகனையனாகிமுததனுமாய்ப்பகருஞானைதக்கடலா
யாசையாற்காணபோர்க்கற்புதவடிவாமம்பிகாபதியினைப்பணிவாம்

தகூதினாமூர்த்தி துதி.

வேறு.

பாலனையனைத்திருமுலைப்பருகினும்பருவ
வேவலவார்குமுலிதழ்வெள்ளததழந்தினுமினையார்
கோலனையுயிரிழப்பினுக்குறிசொளாதொழியே
னாலீழலிலமர்த்தமுக்கண்ணனுக்கன்பே.

(௨)

பரமரகசியப்பொருள் துதி.

வேறு.

சாத்திரத்தாலளவுபடாத் தனிமுதலைப்பராபரத்தைத்தானேதானா
மாத்திரமாய்நிற்பதனைவாய்விட்டுப்பேசாதமௌனவைப்பைக்
காத்திரவாதனைகடந்தவறிஞருக்குப்பலமீயுங்கற்பகத்தைப் [ம்.
பார்த்துவிடந்தொறுகிமும்பரமரகசியப்பொருளைப் புணரிதல்செய்வா

சகசியம்.] •

வள்ளலார்சாத்திரம்.

சகசியம்

தேசரூபி.

வேறு.

உலகமூன்றையும் நிறவருளங்களிசிறப்ப
உலகமூன்றையும்படைத்தவன்ருளமொத்திசைப்ப
உலகமூன்றையுமுண்டவன்குடமுழாமுழக்க
உலகமூன்றிலும்நடம்புரியொருவனைப்பணிவாம்.

(எ)

ஞானகுருதுதி.

வேறு.

வானேமுதலரம்பூதங்கள் ல்லைகரணவகுப்பல்லை
யானுப்பொறியுமைம்புலனுமல்லையறியுமறிவல்லை
யுறாருடம்பின்வயத்தாலேயுள்ளந்தளரே லொன்றாய
நானேயென்றருள்செய்த ஞானகுருவைவணங்குவாம்.

(அ)

வேதச்சிறப்பு.

ஆலயந்தொழுவறந்தலைநிரப்புநல்லருச்சனைபுரியென்றே
யோலமிட்டுநான்மறையெலாமுரைப்பதுவுலகரைக்குறித்ததன்றோ
மூலகாரணபரம்பராஞ்சுக்கமாய்முமுதையுங்காணென்றோ
சிலமுற்றியவறிஞரைக்குறித்துரைசெய்ததம்மறையன்றே.

(க)

ஆகமச்சிறப்பு.

பாகமங்கியசிந்தையர்தமக்கெலாம்பரிந்து
மோகமங்குருதச்சரிதையாதிகளையெமொழியுந்
தாகமங்கியதத்துவஞானிகடமக்கு
வாகமங்களுஞ்சிவத்துவமசியெனவறையும்.

(க0)

அவையடக்கம்.

அதிரகசியத்தையானுமளவிடத்துணிதல்வாணின்
மதியினைமழதன்கையால்வவ்வுதலொக்குமேனு
மெதிகடம்மருளானிந்துலிசைப்பனிகிழிந்தநாய்த்தோல்
வதியினுமணியையெள்ளார்மணிநலீந்தெரிந்தோரெல்லாம். (௧௧)

நூற்கருத்து.

அரிதுயில்கடலுமிந்தவாசையங்கடற்கொவ்வாமை
பருவமிக்குயர்ந்தோனோக்கிப்பாசமாதிகளைத்தீத்துக்
குரவனைத்தேடிக்கண்டுகூடரும்வீடுகூடு
மொருமையையிந்துலினைகணுணர்ந்துவனுணர்வினாலே. (௧௨)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

மாநிலவரைப்பினுள்ளோர்மாணனுக்குலகமெல்லாம்
கானனீர்போலத்தோன்றிக்கரப்பதுகருத்துட்டோன்றித்
தேனுலாமொழியாராசைசெயனவெறுத்துமிழ்ந்தான்
பானல்வாமகவினாசைபாசத்தாராசைத்தான். (௧௩)

தந்தைதாயிவரோவென்றான் ரூரகம்பிரமமென்றான்
பைந்தொடியாசையாலேபரகதியிழந்தேனென்றான்
புந்தியார்போர்தபோக்குபொறுக்கிலெனென்றான்
வெந்துயர்க்கடலில்வீழ்ந்தேனெனவுளம்பெருவினாலே. (௧௪)

ஈதுமெய்யீதுபொய்ம்மையெனும்வத்துவிவேகமெய்திப்
பூதலத்தாசைமேலெப்புனத்திலாசைபோக்கிச்
சாதுநற்சமமேயாதிசட்குணதரனாய்மிளா
மோதுவெங்கலியுழாய்ப்பான்முத்தியில்வருப்பமுற்றான். (௧௫)

சித்திரபானுவானுஞ்சிதைவிலாவீருளீட்டி
யுத்தமமுத்திஞானமுதவுவானுளேனெவன்றிங்
கத்திசூழ்ஞாலமெல்லாமளிமதுக்கலையுமாபோற்
பொத்தகப்பொருளைக்காட்டும்போதாசானைத்தேர்வான். (கக)

வேறு.

மன்னுக்கிரையாமிவ்வுடம்பைமாற்றவேண்டிவனமலைகள்
மொண்ணப்பொதும்பர்ந்தவனமூதூர்தனித்தவிடந்தோறு
முண்ணெக்குருகித்தேசிகுனைத்தேடிவாடியுயிர்ப்பெறிந்து
கண்ணிலருவியொழியானாய்க்கலங்கிமலங்கிக்கதறினேன. (கஎ)

எங்ஙனமறைந்தாயென் னுமெங்கனுநீறைந்தாயென் னுந்
திங்கனோநோக்குமற்றைச்செங்கதிரோனோநோக்கு
மங்குலோநோக்கும்பின் னும்வரும்வழிகாணென்னு
மங்கனாவென் னுமென்பாலாதரவிலைபொவென் னும். (கஅ)

இவ்வணியம்புமேல்வையீசனுமுளத்திரங்கி
யுவ்வணமறியாரின் றவுவனையோர்வசனத்தாலே
பொய்வணக்கிரம்போற்புனிதனக்குவமென்றுன்னி
மெய்வணமுடையார்போலுமேதினிவந்தானன்றே. (கக)

வேறு.

கண்டான்ருவைக்கண்ணாக்கதறிவீழ்த்தான்கமலமிசை
யண்டாவரனெடுமொலையனையென்றான்கமகிழ்த்தான் [யே
'றொண்டாலியலும்பணிசெய்யத்துணிந்தான்பணிந்தான்மும்முறை
பண்டானிறைந்தபாவாலுங்காவாயென்னப்பாடினான். (உ௦)

வேறு.

அருவமாய்சின்றாய்போற்றியடியென்பொருட்டாயிங்ங
னுருவமாய்வந்தாய்போற்றியுயிர் பொருளுடலுங்கொண்டு

பருவமில்பாலியேனைப்பரிந்தருள்செய்வாய்போற்றி
ருகுபார்போற்றியுள்ளன்கோகனகத்தான்போற்றி.

(௨௧)

என்றுபன்முறையாலேத்துமிருந்தவச்சீடன்றன்னை
நன்றுரீன்பருவநேர்மைநன்றெனநயந்துநோக்கி
மன்றலங்கமழும்பாதமலிபுனலாட்டிநாத
னென்றியவன்பாற்றுய்த்தவோதனமுதவிப்பின்னர்.

(௨௨)

வேறு.

காலிமாலையம்புயத்தினுன்கருணையாற்பொருளு
மாலியாக்கையுந்தாவெனவங்கையாலேற்றுப்
பாவநாசனம்பலித்திரனாயினெய்னொத்
தேவநாயகன்றிருக்காஞ்சென்னிமேற்செறித்தான்.

(௨௩)

மாதவத்தனைவாவெனக்கூலிமந்திரத்தா
லோதினாச்செவிப்புலன்வழியோமெனும்பொருளைப்
பாததாமரைசூட்டினுன்பவமெலாயிரித்தா
னாதிமத்தியுமந்தமுயிலாதவெம்மண்ணல்.

(௨௪)

சங்கையற்றிடச்சலிப்பறத்தத்துவங்கமுலப்
பொங்குபேரொளிபொதிந்திடப்புகையிருள்கழியப்
பங்கயாசனன்முதலியோரறிவரும்பரத்தை
யங்கைநெல்லிபோற்றிகழ்தரவருளுவனருளில்.

(௨௫)

வேறு.

பஞ்சபூதநீயல்லபஞ்சகோசநீயல்ல
விஞ்சகரணநீயல்லவிருதிபருதிநீயல்ல
துஞ்சிவனீயல்லதோன்றுபரமுநீயல்ல
நெஞ்சிற்சிறிதுமையுறையேயந்தப்பரமசிவம். (௨௬)

வேறு.

ஆகமேவடிவாகியசீடனை
யேகனீயென்றியம்பலுமெம்பிரான்
மோதவாரியின்மூழ்கியபாவியே
னேகனாகுவதெவ்வணமெந்தையே. (உஎ)

என்றியம்பியவேழையையேநாக்கியே
நன்றெனநகைத்தானெங்கனாகன்
நென்றுதொட்டுறும்வாதனைச்சோம்பின
வன்றுநீயப்பரம்பொருளாகுவாய். (உஅ)

நாலுவேதமுமோதுநலத்தின
யேலவேதபுமேழைக்கென்செயப்
பாலுநெய்யும்பறையனுக்கென்செயத்
தோலுமென்புந்துரிசுமொழியவே. (உக)

சங்கற்பமெனுஞ்சாணைபடர்ந்தது
பொங்குபேரொளிப்போதமறைந்தது
துங்கனானச்சுடர்வடிவாந்நொடு
மங்கவெட்டுதிமாணவநீயென. (உ௮)

வேட்டையீதெனக்காட்டவெருண்டெழும்
வேட்டநாயெனமேலறிவொன்றிலென்
மாட்டிலுள்ளமலினங்கள்யாவையுங்
காட்டுவாயெனக்காட்டத்தொடங்கினான். (உக)

பிரபஞ்சவைராக்கியமுணர்த்துதல்.

வையத்தாசையும்வானகத்தாசையுங்
குய்யத்தாசையுங்கூறையினாசையு
மெய்யினாசையும்வேரறவீட்டினே
ரையனாசைக்ககப்படுகின்றையார். (௩௨)

குலகோத்திரவாழ்விமாநமாகாதென்றுணர்த்துதல்.

பறையரென்பதும்பண்டிதரென்பது
மறையுமிந்தமலினவுடலையே
பறையர்தம்முளும்பண்டிதர்தம்முளும்
மறிவனெனென்றாரறிந்தோர்களே.

(உ.உ)

சமயபரமீதென்றுணர்த்துதல்.

சமயமேபரமென்னுஞ்சமத்தராய்ச்
சமயசாத்திரங்காட்டுஞ்சமக்கர்களே
சமயமென்னுஞ்சத்தார்த்தமுணர்விலீர்
சமயமென்பதுதன்னையறிதலே.

(உ.ச)

தீர்த்தமீதென்றுணர்த்துதல்.

தீர்த்தந்தேடித்திகைத்துத்திரிவீர்கா
தீர்த்தமாவதுதேசிகன்வாசகம்
தீர்த்தமீதெனத்தேர்ந்துகொளாதவர்
தீர்த்தமாடியுந்தேரையொப்பார்களே.

(உ.ஊ)

சேஷத்திரமீதென்றுணர்த்துதல்.

அள்ளிக்கோவிலையென்னுவாசானையே
நள்ளிக்கோவிலைநத்திப்பெற்றாங்கொளி
யுள்ளக்கோவிலையுன்றிப்பாராதவர்
கள்ளக்கோவிலைக்காமுறுவார்களே.

(உ.க)

அருச்சுனையீதென்றுணர்த்துதல்.

பூசையென்பதுபுவொடுபாணியோ
வாசைகோபமகந்தையகற்றியே

நீசைவம்பெட்டாரிநெஞ்சணிதத்தியே
யீசனைத்தம்மிதயத்துட்காண்டேல.

(௨௭)

வாதசங்கற்பமாகாதென்றுணர்த்துதல்.

ஏதங்கூறியிடுக்கண்களைத்தவர்
பாதங்கூறிப்பலித்திரராய்ப்பர
போதங்கூறிப்பொழுதைச்சுருக்கிலார்
வாதங்கூறித்தம்வாணங்கழிப்பரே.

(௨௮)

தியானசங்கற்பமாகாதென்றுணர்த்துதல்.

ஆவிக்காலியென் றைராவமுதினைப்
பாவிரீகநினைவார்சிலபாவிசன்
பாவிக்குங்கருத்தாங்கவன்பாங்கர்போ
யாவிக்கானிவந்தானந்தமானதே

(௨௯)

துறவு'இலக்கணமுணர்த்துதல்.

வேறு.

புண்ணியநதியினும்பொருப்பிடத்தினுந்
தண்ணறுங்காலினுந்தருப்பைச்சுழலு
மண்ணறங்கோயிலுமடவிதன்னிலும்
நண்ணியேயாகிகள்வதியுநல்லிடம்.

(௩௦)

தந்தைதாய்முதலியதமரைக்காண்குறிப்
வெந்துயர்விளைதலால்விருப்புமேவலா
லத்தன்னிலமகன்றைப்பதியோசனை
மைந்தனேபரதேயம்வைகுவாய்.

(௩௧)

ஊன்பிறந்தவுடலைச்சுமப்பதற்
கேன்பிறந்தமென்றெண்ணியறிஞர்க

டான்பிறந்தவிடத்தைத்தணந்துபோய்
வான்பிறந்தவனத்திற்சரிப்பரே.

(௪௨.)

வேறு.

வரிக்கயலனை யகண்ணார்மாநலந்துய்த்தபின்னர்
விருத்தஞங்காலமேனும்விரத்தஞயாவுத்தே
யிருக்குமந்நிலமகன்றோர்யோசனையெய்தப்பெற்றாற்
றிருக்கண்மூன்றுடையபெம்மான்சேவடிசேர்தறிண்ணம். (௧)

குத்திரராதியாகத்தொழுகுலத்தவரீராக
மூத்திரக்குழியிலாழ்துமூழ்கியபின்னரேனுங்
காத்திரத்தானேரின்பங்கடையெனவிகந்துமூன்று
நேத்திரத்தானேநோக்கிநெடுவனம்புகுதல்வேண்டும். (௪௪)

வேறு.

காயசம்பந்தமனை விதாய்தந்தைகான்முனையென்னுமிங்கிவரை
மாயசம்பந்தமெனத்துறத்தொழிந்தோன்மாரிலம்பரவுமெய்ஞ்ஞானி
தேயசம்பந்தத்தவரொடுமருவிச்செனித்தவந்கரிடைமருவான்
றாயசம்பந்தத்தவரொடுமருவித்துறவியாயவாவெலாந்துறப்பான். (௨)

கரும்பினுயின்பங்காண்பான்கட்டறத்துறந்தமேலோ
ரரும்பொறல்வள்ளியாற்செய்யணிகலன்பூணல்செய்யார்
விரும்பியகொழுனர்த்தீர்த்தமெல்லியல்போலநாளு
யிருந்தவஞ்செய்தியாக்கையினாப்பதேகருமமஷ்றே. (௪௬)

[கற்புடைமகளிரெல்லாங்கணவனேதெய்வமென்பர்
சிற்பொலிசமயவேடர்சிலையையேதெய்வமென்பர்
தற்கொலிமாந்தரெல்லாந்தாருவேதெய்வமென்ப
ரற்புறுபெரியோரெல்லாமைவையேதெய்வமென்பார். (௪௭)

மண்ணாரனைவகுத்தளித்தும்றித்துமண்ணாய்மதிப்புரா [ர்
லெண்ணார்கமக்கினிலிங்கத்தையிறுக்கிப்பொருள் காணிதுவென்பா

புண்ணாச்சென்னிபறித்தலெபொருளாமென்றுபுலம்புவார்
கண்ணாரிவிபாதவங்கன்கருடன்றியும்பொருளென்பார். (சஅ)

ஐவகைப்பிராந்தியையுணர்ந்துதல்.

சித்தனன்றுரைத்தவாக்கியப்படியேநிகழ்த்துவன்பிராந்தியைத்தினை
சத்தியமிந்தவுலகெனல்கருவிதணந்திடாதுடலோனென்னல் [புஞ்
கத்தபோத்தாவுநானென்றனுங்கடவுளும்வேறெனக்கருதல்
சித்துருவாகியிருந்துநானாகேன்சிவனெனல்கிடர்பாலறியே. (சக)

வேறு.

ஆன்றநற்சன்கூறாநால்வருமான்முகத்தை
மூன்றரைக்கோடிகூறம்பார்த்தபின்முத்தராநர்
தோன்றிறின்றழியுமித்தத்தொடுகடற்புயியினுள்ளோ
என்றியோர்கணமதேனும்பார்த்திடினுறுவர்முத்தி. (சு௦)

வேலைசூழ்ஞாலத்துள்ளோர்மெய்மையையுணரமாட்டார்
மாலேவாய்மடந்தையார்தம்வசத்தராய்மதியிலாரா
யர்லமாநீழலின்கண்ணமர்ந்தவெம்மாதிரிபாதஞ்
சாலயான்கண்டுகொண்டேனென்றுளத்தும்புவாரே. (சு௧)

பழுதையிற்பூம்பேயில்லைபாம்பினிற்பழுதையிலை
பழுதையைப்பாம்பென்றெண்ணிப்பாம்பினைப்பழுதையாக்கு
முழுதறிவில்லாமுர்க்கமுடேரோடுறவுவேண்டேன்
முழுதறிவாகிறின்றமுத்திற்பெழுதலேவேண்டும். (சு௨)

மெய்யினிற்பொய்யெயில்லைபொய்யினின்மெய்யெயில்லை
மெய்யினைப்பொய்யென்றெண்ணிப்பொய்யினைமெய்யென்றுந்
மையேரோடுறவுவேண்டேனறிவுருவாகிவந்த
வையனையுணர்ப்பூசுத்தேயறிவுருவாதல்வேண்டும். (சு௩)

வெள்ளரிக்கிடந்தோன்காணவெதியப்பிரமண்காண
னெள்ளியசிறியென்கண்டேனெனும்படியெளிதின்வந்தாய்

கொள்ளைவண்டினைக்குந்தொங்கல்குளிர்புயத்தணித்தகோவே
தெள்ளியதேனைசிந்தைத்தவிசுறைஞானதேசி.

(௧௪)

வேறு.

காசிவாஞ்சியங்காளத்திகழுக்குன்றங்காஞ்சி
மாசிலாருறைப்பருப்பதங்கோகன்னமுறைக்கா
டேசிலாதுறைமுர்த்திதந்தெரிசனமெல்லாந்
தேசிகன்றிருச்சேவைவையிசர்க்குமொசெப்பில்.

(௧௫)

மன்னுமாமறைபின்சென்னிவாக்கியமுடிவுக்கண்டே
னன்னிபபாசமானவாணவாதியையுங்கண்டே
னென்னையுங்கண்டேனென்றனிதயதாமரையின்மேய
ரினையுங்கண்டேனெந்தாய்கீதத்தஞானக்கண்ணல்.

(௧௬)

ஆகையானுனையெல்லாப்பொருள்கட்குமறிவாய்கின்றே
தேகமாதிசுருக்கப்பாற்சிதம்பரவடிவமாதி
யேகனாயுதிமுத்தனையெனில்வேறென்றின்றிப்
போகமோகங்களின்றிப்பூரணவறிவானேனே.

(௧௭)

வேறு.

அறிவென்னுமுதல்வேதமகமென்னுபிரண்டாமோத்
தறிவதுரீயானுயென்றறையுமுன்றும்வேதஞ்
செறியிந்தவான்மாவேசிவமென்னுமதர்வண்ணஞ்
செறியுநால்வாக்கியத்தின்சித்தார்த்தமறிந்தேனே.

(௧௮)

கானேகீகானேயானமையான்ஞானகுரு
வானவனேகைம்மாறும்வழிபாடுத்தோத்திரமு
மீனமிலாப்பூசனையுமியற்றுவான்றினக்கானே
ஊனுயிலையுயிருமிலையுனையன்றியொன்றுமில்.

(௧௯)

எல்லாநானென்றுணராக்காலத்திலிடர்ப்பட்டே
னெல்லாநானென்றுணர்த்தகாலத்திலின்புற்றே
னெல்லாநானெயன்றியிடுகையெடுத்தவழிமுங்கினு
யெல்லாநீயென்றுணருமெண்ணமும்போய்மாண்டதே.

(௨௦)

ஒன்றென்றெனவதற்குமுறையில்தலைநாவில்லை
யன்றிதாமென்பதற்குமறியில்தலைசெயலில்தலை
சென்றெடுங்குமறியில்தலைசேரநிற்பதுமியில்தலை
நன்றுமியில்தலைநாணுமியில்தலை.

(சுச)

திரண்டொழுமும்பேராற்றிற்சிறுநீர்முக்குழிதேடிப்
புரண்டபுரண்டமுனார்முக்குழிதேடியுந்
புரண்டபுரண்டமுனார்முக்குழிதேடியுந்
புரண்டபுரண்டமுனார்முக்குழிதேடியுந்

(சுஉ)

ஆகாயந்தலைத்தேடியவனிடொழியும்தலைவோருக்
காகாயந்தலைத்தேடியவனிடொழியும்தலைவோருக்
காகாயந்தலைத்தேடியவனிடொழியும்தலைவோருக்
காகாயந்தலைத்தேடியவனிடொழியும்தலைவோருக்

(சுரு)

வேறு.

ஐயந்திரிவுமழவ்விடமுமானதே
ஐயந்திரிவுமழவ்விடமுமானதே
ஐயந்திரிவுமழவ்விடமுமானதே
ஐயந்திரிவுமழவ்விடமுமானதே

(சுச)

வேறு.

அதிரகசியத்தான்மேலாமறிவினைவிளக்கிவித்தோய்
கதிபிறிதில்தலையென்னக்காட்டியகருணைமேரு
பதிருடிகொண்டனானதேசிகப்பரமாவண்ணை
விதிமுறைபணிவனோக்கிவிம்முனவென்னசெய்கேனை.
பிண்டமாமுடனானல்லேன்பிராணவாயுநாணல்லேன்
கண்டவிந்தியநாணல்லேன்கரணமோர்நாண்குமல்லேன்
பண்டையவறிவேநாணென்றணர்தருநருவம்வாய்ப்பின்
வண்டறையகொன்றைத்தாரான்மலாடிகாணலாமே.

(சுரு)

(சுச)

அதிரகசியம் - முயற்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்

ஒன்பதாவது.

சிவாகமக் கச்சிமாவஸ.

திருமாலயனெடுதிதேவருநாகருஞ்சித்தர்களு
மருமாமுனிவருமண்டத்துயிர்களுமன்புசெய்ய
வொருமாதுமையொடுமொண்குக் கீடுங்கம்பாநதிக்கண்
விரிமாமறைரிழல்வீற்றிருந்தாய்கச்சியேகம்பனே.

(க)

அல்லார்கருங்குமுலம்மைதிருக்கண்புதைத்தவன்று
நில்லாவுலகமிருண்மூடிப்போனபின்னெற்றிக்கண்ணு
லொல்லாவிருளொபொதுக்கியுறுதுயர்நீத்தமையா
லெல்லாவொளிக் குமுதலொளிகச்சியேகம்பனே.

(உ)

மூவுலகத்தினுமூடியபாவமுழுதகல
மாவடிநீழலின்வந்தம்மைபூசிக்கமண்டுமன்பாற்
ருவியவேகத்தொடும்வானளவீத்தழைத்தகம்பை
யேவிவிட்டேதழுவுக்குழைந்தாய்கச்சியேகம்பனே.

(ங)

நல்லாரைப்போன்றிட்டிருப்பினும்வஞ்சகர்நல்லரல்லர்
பொல்லாரைப்போன்றிட்டிருப்பினுநல்லவர் புண்ணியரே
யுல்லாசமாய்மலர்கொண்டெறிந்தானன்றுருவழிந்தான்
கல்லாலெறிந்தவன்முத்திபெற்றான் கச்சியேகம்பனே.

(ச)

தம்மாலறிந்தனயாவையுந்தாமலவென்றறிந்து
மும்மாயைமும்மலமுக்குணநீங்கிமுழுதறிவாய்ச்

சும்மாவீருக்கத்துரியங்கடந்தகமுதிக்குஞ்
சன்மார்க்கமுத்தியிதென்றான் றடங்கச்சியேகம்பனே. (௧)

சாந்தமுநோன்புந்தவமுமடக்கமுத்தண்ணளிபும்
வாய்த்தருஞ்சொல்லும்வாக்கியங்கட்குமனமவன்பால்
காந்தமுமுசியுங்கண்ணுங்கதிருங்கலப்பதுபோ
லேய்த்ததுவேமுத்தியென்றானெழிற்கச்சியேகம்பனே. (௨)

கூலீளமாலையுங்கொன்றையுந்தும்பையுங்கடாறுகு
மாவலொடுமெடுத்தர்ச்சனைசெய்தங்கங்குழைந்து
நாவீனிறீரூத்திரஞ்சொல்லிநலந்தெரிநூனிகளுந்
கேவல்செய்தாலன்றிமுத்திகொடாண்சச்சியேகம்பனே. (௩)

எல்லார்க்குநல்லவனிகிலிலையங்கிலிலையங்குமில்லை
மெல்லார்க்குநல்லவன்சந்திரனாயினுமேந்திழையா
மெல்லார்க்குநல்லவனாயிரந்திலனென்றிகழ்வா
மெல்லார்க்குநல்லவனையேபுகழ்க்கச்சியேகம்பனே. (௪)

அன்னியமேசெயுமாணவர்க்கத்திலாருயிர்க
ளன்னியமேயிலையென்றுகின்வேதமறைதலினு
லென்னுடனுன்னுடலென்பொறியுன்பொறியென்னதுன்ன
தென்னினேஅன்னினேவென்றுரைப்பேன்கச்சியேகம்பனே. (௫)

எல்லாஞ்சிவமெனுநான்மறையாகமமெக்கலைபு
மெல்லாஞ்சிவமென்றெழிற்குருவாய்வந்தெடுத்திசைத்து
மெல்லாஞ்சிவமெனவெவ்வவர்கோட்குமிசைத்திருத்து
மெல்லாஞ்சிவமென்றுணரகில்லென்கச்சியேகம்பனே. (௬)

காசமறுவிழிகாய்கதிரோடுகலந்துவிழிந்
காசம்பினும்வந்துகண்ணினேபுற்றுக்கலங்கல்செய்யா
பாசமறுமுயிர்கின்றொடொன்றாகிப்பதிந்தயின்பு
பாசம்படர்வதென்கசொல்லாய்பழங்கச்சியேகம்பனே. (௭)

பாசஞ்சடமென்றுயிர்தற்சுதந்தரபங்கனென்று
காசமிலீசன்சுதந்தரனேயென்றுநான்மறையும்
பேசமுயிர்க்குப்பிரேமகீயெனப்பெற்றமையா
லேசுறமென்செயனின்செயலேகச்சியேகம்பனே.

(௧௨)

அன்னவெறியெடுத்தண்டங்கன்சாமுன்னிஐகத்தம்மை
யன்னப்பெயர்கோடுவந்தறச்சாலையமைத்திருப்ப
வன்னத்தயன்றலைகத்தலத்தீநத்தியகங்கடொறு
மன்னப்பலிக்குமுன்றலமுலகோகச்சியேகம்பனே.

(௧௩)

அன்றுவிடமுண்டமாரைக்காத்நெதிரந்தகனைக்
கொன்றொருபாலற்குறிக்கொண்டுகாத்துக்கொடும்புரத்தைக்
கன்றெரிதாவிடுங்காலொருமுவரைக்காத்தமையா
வின்றெனைக்காப்பதரிதல்லவேகச்சியேகம்பனே.

(௧௪)

அல்லற்பிறவிப்பிணியாள் ஒருயிராதிசிவன்
மல்லற்றருமவயித்தியஞருந்நாமருந்து
சொல்லிற்பஞ்சாக்கரமென்றுசுருகிமுறையிடினும்
புல்லருனைப்பொருளென்றறியார்கச்சியேகம்பனே.

(௧௫)

பொல்லாதமாதர்மயக்கத்திலாழ்ந்துபொருந்துகினும்
வில்லார்மணிச்சிலம்பேறித்தவங்கள்விரும்புகினு
நல்லார்தொழுமுன்றன்பாதாவிந்தத்தினுட்டம்வைத்திட்
டெல்லாமுநின்செயலென்றிருப்பேனகச்சியேகம்பனே.

(௧௬)

ஆட்டைச்சுமந்தநின்பாதாவிந்தத்திலன்புசெய்யாக்
கூட்டைச்சுமந்துகுடும்பத்தையோம்பிக்குருக்கிடையாப்
பாட்டைச்சுமந்துபயன்றெரியரூமலப்பாட்டெழுது
மேட்டைச்சுமந்தவர்க்கின்பமுண்டோகச்சியேகம்பனே.

(௧௭)

உள்ளந்தொறுமொளித்தாங்காங்கிருப்பினுமுன்னியல்பை
உள்ளந்தயின்றவன்காண்கிலன்வேதனும்உெட்கினனால்

பள்ளம்புகும்புணல்போன்றென் நனண்பையுன்பாற்பதித்துக்
கள்ளமறிந்துனக்கண்டு கொண்டேன் கச்சியேகம்பனே. (௧௮)

பாலன்பசிக்கன்றுபாற்கடலீந்தனைபங்கடுறு
மாலும்வணங்கிடமால்விடமுண்டனை மாதிகொடு
மாலின்புடையிருந்தந்தணர்க்கோதினையன்றியென்பாற்
காலனவரும்பொழுதஞ்சுவென்பாய்கச்சியேகம்பனே. (௧௯)

பொன்வண்ணம்பூணினுங்கண்டமையாற்புலன் பூதமுதற்
கொன்வண்ணவந்தக்கரணக்கருவிகள்கூட்டமெல்லாந்
தன்வண்ணமன்றென் றளித்தனிக்குகித்தனித்திடத்தி
லென்வண்ணினைவண்ணமென்றுரைப்பேன்கச்சியேகம்பனே. (௨௦)

பல்லாயிரமறையெயின் றென நுகொல்லியும்பாமார்கள்
சொல்லாயுதத்தின்மலமாயைகன்மத்தொடர்களுதத்
துல்லாசமுத்திபெறமுயல்வாரிதென்புத்திகொல்லீலா
புல்லாலெரிசுடம்புத்தினைப்போற்கச்சியேகம்பனே. (௨௧)

அறிவேசிவமெனுமாகமம்வேதுநாள்வவறிவாய்க்
செறியுமுனைப்பொருளென்றுகொள்ளாதுநற்றெய்வமெல்லாம
வறிதேதிரிந்தலைத்தெய்த்தொழிதேதென் றம்மனையகத்தி
லெறிசுடர்வீட்டனற்றேடுவர்போற்கச்சியேகம்பனே. (௨௨)

தொல்லாழியண்டத்தைத்தோற்றிவிப்பானயன்றோற்றியத்தை
நல்லாரிவற்சிறுதியாரிவரெனுநாட்டமின்றி
வில்லாருதரத்திலவைத்தளிப்பான்விண்ணொற்றிவைக
ளெல்லாந்துடைப்பவனையேபுகழ்க்கச்சியேகம்பனே. (௨௩)

மைவண்ணக்கண்டம்புமொருநாள்கூமிதிசசடையுங்
கைவண்ணமானுமழுவுக்கருணைபொழிமுருகு
மெய்வண்ணத்தம்மையும்பாதத்தணையொடுமேதினியோ
ருய்வண்ணமாரிழ்வுற்றிருந்தய்கச்சியேகம்பனே. (௨௪)

ஆக்கின் ரசத்தியயற்களித்தாயயனாக்கியத்தைக்
காக்கின் ரசத்தியரிக்களித்தாயரிகாப்பையெல்லாம்
போக்கின் ரசத்தியரற்றீளித்தாய்சிறுபுல்லர்தம்பா
லேற்கின் ரசத்தியையெற்களித்தாய்கச்சியேகம்பனே. (௨௫)

விண்ணுக்குநாயகஞ்செங்கதிரோனெனீபர்வேதமுநீணாற்
பண்ணுக்குநாயகமுன்றாமையென்பர்பற்பலவா
மண்ணுக்குநாயகநாவலத்தீவென்பர்மன்பதைதங்
கண்ணுக்குநாயகரீயேயகலிக்கச்சியேகம்பனே. (௨௬)

சொல்லாரிறத்திடமுத்தியென்பார்சிலர்தோதகஞ்செய்
பொல்லாமேனாலயமுத்தியென்பார்சிலர்பொய்யொழிவே
யொல்லாதமாமுத்தியென்றுரைப்பார்சிலரோதிடவை
யெல்லாபிறத்திடமுத்தியென்றூன்கச்சியேகம்பனே. (௨௭)

உங்கையினெல்லிப்பழம்போலகந்தொறுரீயிருப்பச்
சங்கையறவுனேனோக்கஞ்செய்யாச்சமயச்சமுக்கர்
செங்கணனித்திரனூன்முகன்றன்னையுத்தெய்வமென்பர்
கங்கைமகத்துவமீனறியாகச்சியேகம்பனே. (௨௮)

மண்ணாதிநாதவரையுருநாமன்றெனமதியா
கண்ணாவறிவுருநாமெனக்கண்டமெய்ஞ்ஞானத்தினு
லுண்ணாடியொன்றிரண்டென்னுதறங்குவதன்றியுண்ணைக்
கண்ணாலறியப்படுமோகலிக்கச்சியேகம்பனே. (௨௯)

பற்றறத்தீரத்துறந்தாகமத்தின்பரப்பறிந்து
குற்றமறுசிவஞானக்குராவன்குறிப்பினின்று
வெற்றவெறுவெளிகண்டவர்க்கேயின்பமேவுமன்றிக்
கற்றடங்காதவர்க்கின்பமுண்டோகச்சியேகம்பனே. (௩௦)

ஆக்கைசடத்திரளான்மீவறிவிலியானமையாற்
போக்குவரவுபிரிபவனீயென்றுபுத்திசெய்தே

யாக்கையுமாவியுமாஹப்பொருளுணக்களித்தேன்
காக்குஞ்சுதந்தரனீயேகலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௨௧)

உண்டிபசியிலுறக்கில்விழிப்பிலுணர்கனவில்
வண்டமர்நூங்குமுன்மாதர்முயக்கின்மலிதூவிற
றண்டுறுசிக்கைப்பீரப்பிற்குவிவிலுண்ணுமலரைக்
கண்டுக்கொண்டேனயல்காணைக்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௨௨)

கோட்டகங்காரமென்கொல்கனிறுணையின்கோளடக்கி
வாட்டமிலாக்குமும்பப்புலிவாயினின்மண்ணையட்டி
பீட்டுமிருவினைப்பேபுடலீகிறியிணையில்பலக்
காட்டடைக்கடந்துணைக்கண்டுக்கொண்டேன்கச்சியேகம்பனே.

(௨௩)

ஐம்புலனாலமந்தேனைடைக்கலமாலறியாச்
செம்பதுமக்கமுல்சேர்ப்பாயடைக்கலஞ்சேயிழையா
ரின்பவிலையகப்பட்டேனடைக்கலமென்றுகொள்வாய்
கம்பயிரைத்தலைமோதுங்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௨௪)

மாயாப்படலத்தினுன்மறைப்புண்டுவழிதிறம்பி
காயாபுரியடைந்தந்தோகவலைப்பெண்கையகப்பட்
டோயாப்பிணிமகப்பெற்றேதுயர்த்தடியுண்ணுமெனக்
கேயாப்படகூமிரிப்பதென்றேகச்சியேகம்பனே.

(௨௫)

புல்லாதிதாபரநீங்கிநற்சங்கமம்புக்கினுவர்
கொல்லாவிரதங்குறிக்கொண்டுன்பாதக்குற்றேவல்செய்து
பொல்லாப்பிறப்பையொழிக்கறியாவர்புந்தியந்தோ
கல்லோமரமோவிரும்போகலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௨௬)

சித்தந்தெளிந்தவருள்ளச்சினகரத்தேதிகழுஞ்
சுத்திராமயஞ்சோதியனையென்றுதோத்திரத்தாற்
பத்திசெய்யாவெறும்பாவிசுள்ளிந்தையிற்பாறியிணை
யெத்திறத்தாலுணைக்காணவல்லார்கச்சியேகம்பனே.

(௨௭)

வெள்ளிமலையும்பொன்மேருவுஞ்சந்தம்வீற்றிருக்கப்.
பிள்ளைமதியொடுவேதியன்புன்றலைகப்பிடித்துப்
பள்ளநெடுங்கடல்குழலிகிற்சில்பலிக்குமுன்ற
லென்றாவநிற்பொருனென்றறியார்கச்சியேகம்பனே.

(௩௮)

ஆசையொழிவெந்தக்காலமுறாதத்தவரிசையெல்லாம்
வீசினிராசைசெய்வித்தகரேயுனைக்கண்டுகொள்வா
ராசைவழிச்செலுந்துண்மார்க்கீருண்ணையறிவர்கொல்லோ
காசியினுஞ்சிறந்தோங்குங்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௩௯)

ஓமாதிவாக்கியமொன்றைப்பிடித்தவருத்தமர்கள
சாமாறுமநிலைநிப்பவரசத்தியர்சற்குருவா
லாமாறறிந்தவரந்தனைரியோகுகளஞ்சடக்கிக்
காமாதிசூற்றங்களைந்தவர்காண்கசியேகம்பனே.

(௪௦)

உம்பர்ப்பணிகயிலாயச்சிலம்பையொருவியம்மை
கம்பைமணலைக்குவித்துச்சிவாகமங்கைப்பிடித்து
செம்பதுமக்கரத்தாலலர்சாத்தித்தெரிசிக்குமுன்
கம்பைநதியையென்றோவிடுத்தாய்கசியேகம்பனே.

(௪௧)

வீணையசமுலுமெனக்கொருஞானவிழியளித்துக்
கோணைத்துள்ளொருகூத்தப்பிரானுண்டக்கூத்தப்பிரா
ணாவதுமன்றபெண்ணாவதுமன்றலியுமுறு
காணைக்கண்கொண்டினிக்காணியென்றாகசியேகம்பனே.

(௪௨)

அறிவாய்ருந்தறியாமையைநோக்கினிஃதொழியுஞ்
செறியும்பரிபூரணவுருத்தானென்றேகமறு
மறிகருமங்கட்குச்சாக்கியுயிரெனின்மாளுமது
பிறியாநிலையதுவென்றன்பெருங்கசியேகம்பனே.

(௪௩)

படிக்ககடச்சுடருள்ளும்புறம்புப்பரப்பதபோ
லுடனொறுநீயுணர்வாகியகம்புறமுற்றிருந்து

மடைமலவல்லிருளாருயிர்ஞானத்தையாவரித்துத்
தொடர்வதென்சொல்லுதிபம்பொழிற்சூழ்ச்சியேகம்பனே. (சச)

துட்டற்குஞானச்சுருதிகளோதியுந்துர்க்குணம்போய்ச்
சிட்டற்குளகுணமெள்ளளவேனுந்திகழ்தல்செய்யா
விட்டுச்சொரியினுமான்பாலுந்தேனும்விரவியென்று
மெட்டிப்பழத்துக்கினிப்புமுண்டோகச்சியேகம்பனே. (சக)

அந்தோருபதமெய்ஞ்ஞானுகாண்பென்னருகமுற்றும்
வெந்தோலமிட்டுப்பதைபதைத்தோடிவிழுந்தலரிச்
சந்தோடமேற்கொடுன்பாதாரவிந்தத்தைத்தாவுமன்பர்க்
கெத்தாய்மிகவுமிரங்குண்டாய்கச்சியேகம்பனே. (சக)

அஞ்சிப்பவத்தினுக்காரித்தைமோசிப்பரென்றிலந்து
நெஞ்சங்கனிந்திருகண்ணீர்சொரிந்திடநெட்டியிர்ந்துத்
தஞ்சமுன்பாதந்தலைவத்தவுத்தமர்சங்கடங்க
நெஞ்சம்படித்தருள்செய்யாய்சுடர்க்கச்சியேகம்பனே. (சஎ)

மொய்யாமுடல்பொருளாவியும்வாங்கியுன்பொன்னருளான்
மெய்யாமுடல்பொருளாவியுமீத்தவிரகையுன்னிப்
பொய்யாமொழிகொடுன்பாதாம்புயத்தினைப்போற்றியன்பாங்
கையாலுனைத்தொழக்கண்டு கொண்டேன்கச்சியேகம்பனே. (சஅ)

ஒன்றேபரமென்றுரைப்பவனையுயிரவ்யுயிரை
யன்றேமறைப்பதுமாணவமாதிகளானமையால்
வென்றேபுலனைவெறுமீறிவாகிவியன்பரமாய்
சின்றேறலிடுவிலையென்றெனழிற்கச்சியேகம்பனே. (சக)

ஆல்லையுயிரென்றுரைக்குமுரைக்குளிருக்குமுயிர்
தொல்லையுயிரிலையென்பவனையுயிர்தோன்றிடலு
கல்லமலர்மணம்போலுயிர்நாதனுநண்ணுமென்றான்
கல்லிற்புறப்பட்டகையுடையான்கச்சியேகம்பனே. (கஓ)

மேலாவதத்தையங்கீழாவதத்தையும்விட்டியரு
 ணூலார்சொல்சுத்த னுணுக்கநிலையினையென்றருள் வாய்
 நீரலாமறையொருமாவீகவன்னிமுண்ணியுமை
 கோலாகலந்தழுவுக்குழந்தாய்கச்சியேகம்பனே.

(டுக)

தாயன்றிமைந்தர்க்குத்தாரகமுண்டுகொ றாரணியில்
 வேயொன்றுதோளிதன்பங்காமலைவில்விடைத் துவச
 நீயன்றிவேறொருதெய்வமுநிட்டையுநேர்வதுண்டோ
 காயன்றிச்செங்கனியுண்டோகலிக்கச்சியேகம்பனே.

(டுஉ)

பேசுவதுன்பெயர்பூண்பதுன்சாதனம்பேண்ணுன்ன
 நேசமுட்பாசமுநின் கழற்கேசென்றுக்கயில்லா
 வாசையைநீத்துன்றனன்பாற்கடல்புகுமாறெனவே
 யேசுமுன்னொடொன்றாகிநிற்பேன்கச்சியேகம்பனே.

(டுங)

அஞ்சக்கரமன்றிவேறொருமந்திரமாயினில்லை
 யஞ்சிலிறையருளாவிதிரோதைசில்லாணவமுந்
 தஞ்சிலிரண்டையருளாலகற்றிடிலாலியந்த
 வஞ்சிலிரண்டையணையுமென்றான் கச்சியேகம்பனே.

(டுச)

மந்திரமாவதுமஞ்செழுத்தேயந்தமந்திரத்தி
 னைந்துபொருளையுங்காட்டியிரண்டின்வழியடைத்து
 முந்துமிரண்டின்வழியைத்திறந்துயர்முத்தித்தந்தான்
 கந்தன்கணபதிக்கப்பன்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(டுஊ)

ஒருதலைமாணிக்கமுன்னரெனக்குபதேசஞ்செய்தா
 னிருதலைமாணிக்கம்பின்னரும்பேசியிருளறுத்தா
 னரிதலைமற்றையயன்றிலெழுடியிகங்கையின்மூ
 வெரிதலைச்சூலத்தொடுகடிப்பான் கச்சியேகம்பனே.

(டுசு)

ஊமைமணிக்கொலியற்றமைபோற்றன்னிலொன்றுபடத்
 தோமுமுமென்னகத்துள்ள துரிசையுந்தொக்கிவருந்

தாமதத்தோடுதெனுவாநியையுந்தகித்துவிட்டான்
காமனுடலட்டகண்ணுற்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௭௭)

பந்தமறுக்கும்பரஞ்சுடரேயென்றும்பாவமகலீ
சின்னையிருக்குஞ்செழுஞ்சுடரேயென்றுஞ்சிந்தித்தெங்க
ளந்திவண்ணாவென் றலரிட்டிஹைஞ்சுநல்லன்பர்தம்மை
யிந்தவுலகிலிருக்கவொட்டான் கச்சியேகம்பனே.

(௭௮)

நொச்சியறுகுநாந்தைவிளாவில்வநெய்யுதம்பைப்
பச்சிலையாயினும்பாதத்திலிட்டிப்பரவுமன்பர்க்
கிச்சித்தபேறுமெழிற்சிவ்ஞானமுயிம்மையிலே
யச்சப்படாதளிக்கும்மருளாற்கச்சியேகம்பனே.

(௭௯)

பாலையுத்தேனையுமீவேம்பாக்குமானந்தப்பாதையிலே
சாலநடத்தியென்மும்மதவாய்தற்றடைபசுற்றி
நாலுமறைசொலுநாதாந்தமுத்தியைநண்ணுவித்தா
னேலக்குமுலிக்கினியிரான் கச்சியேகம்பனே.

(௮௦)

உள்ளும்புறம்புமொழிவறநிற்பினுமுன்னுருவைத்
தெள்ளுமனத்தினரன்றிச்சிறியவர்காண்பரிதா
னள்ளுங்கிரணத்தொடுகுரியனெழிஞட்டயில்லோ
ரெள்ளத்தனையொளிகாண்குவரோகச்சியேகம்பனே.

(௮௧)

செப்புமொழிமனமாதியகொண்டுனைச்சேர்வமெனி
லப்பிரமேயமெனுமறையாதியவாகமங்க
னொப்புவமைக்கணுகாணவொண்ணுனெனுமென்னிலந்தோ
வெப்படியுன்னையறியப்படுங்கச்சியேகம்பனே.

(௮௨)

பாம்புக்குபாலளித்தாங்கிப்படிவத்தைப்பாங்குசெய்திட்
டோம்பிமகனிருக்குத்தமனாகியுணர்வழிந்து
ணம்பிடைவீழ்ந்துதுயருறுவான் பொருட்டொல்லுலகி
லேன்படைத்தாயறிவில்லாவெனைக்கச்சியேகம்பனே.

(௮௩)

அன்னவருவெடுத்தந்தண்காண்கிலனத்தணனைப்
பொன்னந்திருவுந்திபூத்தவன்காண்கிலன்போதமுறை
பன்னியும்பூசித்துமெய்கிணையேனும்பரிசறியா
வின்னவருவெடுத்தெவ்கொளித்தாய்ச்சியேகம்பனே.

(சுச)

இருவினையொப்பிந்மலபரிபாகமுமெய்துமெய்த
மருவிடுஞ்சத்தினிபாதமும்வந்திடமன்னுமருட்
குருவருவாகிக்கொடும்பவமேஹுயுங்கொய்யுமென்றன்
கரிமுயல்கொண்டிடுத்தபிரான்கச்சியேகம்பனே.

(சுசு)

விதிவழியேமதிசென்றுவிருப்பும்வெறுப்புமுண்டாய்
நதிவழியோடிக்கடல்புரூரேனநாணிரையப்
பதிவழியேசெலுநெஞ்சைத்திருத்தியுன்பாதமலர்க்
திவழிபேசெலக்கண்பார்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(சுசு)

யானெனதென்னுஞ்செருக்கொழியாமையினெவ்வுயிர்க்கு
மீனவகக்கரணங்குவியாதுபின்னிசைவழி
பானகம்மண்ணகம்பாதலமுன்றினும்மாறிவரும்
யானெனதென்னெருக்கற்றோர்தொழுங்கச்சியேகம்பனே.

(சுசு)

விருப்புவெறுப்பற்றன்வேதமொழிப்படிமெய்யுணர்ந்து
ரிப்பைபசுனிப்பையுமற்றொரியாகியமாதவர்பாற்
சுருப்புச்சிலையனுங்காலனும்வந்தெனசெயக்கடவர்
சுருப்பைப்புழுப்பற்றுங்கொல்லோநெடுங்கச்சியேகம்பனே.

(சுசு)

சுதமறையாகம்மங்கம்புராணந்தசாத்திரமும்
பசிபசுபாசமமமுன்றையுமேசொலும்பான்மையினு
முதுபதிபேசுநானெனையுமிருண்மலயிங்
சுதமறையாவருள்செய்யாயெழிற்சச்சியேகம்பனே.

(சுசு)

சாலன்றையட்டகாலாவடைக்கலங்கடவுளர்க்கா
யாலதுகர்த்திட்டவையாவடைக்கலமாணவத்தாற்

சாலப்பிறந்திறத்தெய்த்தேனடைக்கலஞ்சங்கரியாய்ச்
சூலம்பிடித்தசெங்கையாய்சுடர்க்கச்சியேயகம்பனே. (எ0)

ஆதாரமாரைபுங்கண்டாங்ககன்றிட்டருளுருவாய்
மீதானையாகச்சிவாணந்தமேலிடவீழ்த்ததுவாய்ப்
பாதாதுகேசங்கடோன்றாதவண்ணம்பதித்திருக்க
மீதான்றிருக்கடைக்கண்பார்தெடுங்கச்சியேயகம்பனே. (எக)

ஆங்காரகோட்டைக்ககந்தைச்சிகரங்குளரீங்கமைத்துச்
சாங்காலமின்றியறியாமைச்சத்தியைத்தான்றழவி
மீங்காதவாணவக்கோனுமொளிருமுன்னெற்றிக்கண்ணற்
போங்காலஞ்செய்வதுமுண்டோபொழிற்கச்சியேயகம்பனே. (எஉ)

புண்ணியமேலிடப்பரீவங்கன்கீழிட்டப்பொன்றும்பொன்ற
நண்ணும்விலேவகங்கண்ணண்ணிடஞானிகண்ட்புண்டத்தா
லண்ணலுயிர்வினையாதென்றுணருமறிவுதிக்குங்
கண்ணகன்ஞாலத்தின்மேற்பிறவார்கச்சியேயகம்பனே. (எங)

நைகபரிசமுருவஞ்சவைமணமோரைந்தையும்
வசியகமுகமாகிவெறுப்புவிருப்புமற்று
மாசறுதிங்களைப்போன்றசுதானந்தவாழ்வையுன்னி
பேசறுமுத்திகிலென்றிருப்பேன்கச்சியேயகம்பனே. (எச)

சூனவமேலிடவாருயிர்கீழிட்டடங்கிசிந்து
மாணவங்கீழிடவாருயிர்மேலிட்டருளுருவா
மாணவமீங்கியவாருயிர்வேறலென்றறைந்தா
னுணவமீங்கியவன்பர்க்கருந்கச்சியேயகம்பனே. (எடு)

அண்டமொருகுடைக்கீழாளவேண்டிலனம்புயத்தோன்
விண்புரத்தான்றன்வாழ்வுமீவண்டிலன்மெய்யன்பினாற்
மெருண்டசெய்தாங்குன்றிருவடிமீழலிற்றுங்கிபுண்ணைக்
கண்டிகொளும்வரமீவேண்டிவன்யான்கச்சியேயகம்பனே. (எசு)

கஅசு

வள்ளலார்சாத்திரம்.

[சிவாகமக்

வாட்டங்குகண்ணியர்வண்ணப்பயோதரவாழ்வையுன்னிர்
கீட்டங்குயோனியிற்போய்ப்பிறவாமற்கிளர்ந்தொளிருந்
தாட்டங்குஞானச்சூரதியியல்பையுஞ்சங்கையறத்
காட்டங்கமாயெனக்கிம்மையிலேகச்சியேகம்பனே. (எஎ)

பிறந்தாரிறப்பிறந்தார்பிறப்பீறப்பீறத்தம்பேதமையான்
மறந்தாயினும்பவம்பேண்டேன்மறைமுதலாகமங்க
ளறிந்தாரினக்கமுமன்பும்வணக்கமுமானந்தமுஞ்
செறிந்தாங்கெனக்கருள்செய்யாய்செழுங்கச்சியேகம்பனே. (எஅ)

பொய்யாமொழியும்பொறுமையுஞானமும்புண்ணியமும்
மெய்யாகமும்விவேகமுங்கல்விபுமேன்மையுமென்
கையாற்றிருத்தொண்டங்காணாதகாசுபியங்காரணமு
மெய்யாதெனக்கருளிம்மையிலேகச்சியேகம்பனே. (எக)

கல்லாரினக்கமுங்காமுகர்வார்த்தையுங்காரிகையார்
பொல்லாதவேட்கையும்புத்திரதாகமும்பூமயக்கு
நில்லாதவாழ்வும்விதிபிடத்தையுநெஞ்சினையு
மெல்லாமறுத்தருள்செய்திகண்டாய்கச்சியேகம்பனே. (எ௦)

பேசாதபேச்சம்பிறவாப்பிறப்புநற்பேதையர்பா
னேசாதநேசமுநினையாரினையையுநின்மலமுந்
னசாச்சமாதித்தூரியங்கடந்தசுகமயமு
மேசாதெனக்கருள்செய்யெழிலார்கச்சியேகம்பனே. (அக)

வன்புறுகல்லீர்பொன்னாகச்செய்யற்கமற்றெனக்குச்
செம்பொன்னைக்கல்லுருவாகத்திருவுளஞ்செய்திவெறு
மென்பைப்பெண்ணுக்குதல்வேண்டாமெனக்கெழிற் பெண்ணையிழி
யென்புருவாகச்செய்கண்டாயெழிற்கச்சியேகம்பனே. (அ௨)

மூர்த்தியுந்தீர்த்தமுமூவாத்தலங்களுமூன்றுருவாய்ச்
சேர்த்ததுமெய்மொழிசித்தந்தெளிதரச்செப்புமறை

மூர்த்திமனச்சுத்திதீர்த்தமொழிசுத்திமூடவுட
லார்த்ததலசுத்தியென்றானைக்கச்சியேகம்பனே.

(அ௩)

உறங்காச்சமாதியுமுண்ணத்திருத்தியும்யோனிவழிக்
கறங்காய்ச்சுமுன்றுஞ்சுமுலாவறிவின்கடைப்பிடியு
மறம்பாவமென்றிரீண்டச்சந்தவிர்த்தவனுபவமுந்
திறம்பாதெனக்கருள்செய்யாய்திருக்கச்சியேகம்பனே.

(அ௪)

நெஞ்சங்குமுழந்திருகண்ணீர்சொரிந்திடெட்டுயிர்த்திங்
கஞ்சலிசெய்துன்றன்பாதத்துணையையகத்திருத்தி
வஞ்சகமற்றுணைவாழ்த்தும்படிக்கருள்வைப்பைகொலோ
கஞ்சமலர்ப்பொய்கைகுழங்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(அ௫)

மனமொன்றுமவாயொன்றுமின்றியொருப்பட்டமாதவர்பா
ணவீனிறேன்றுவனென்முகனுட்கிடுக்கமுற
மனமொன்றுவைத்துப்பின்வாயொன்றுபேசியவஞ்சகர்பாற்
கனவிலுந்தோற்றப்படுவதுண்டோகச்சியேகம்பனே.

(அ௬)

நாற்றக்குரம்பையைநாயாதிக்குண்டியைஞானமிலார்
போற்றுஞ்சுடத்தைப்புணன்மேற்குமிழிவைப்பொய்யுருவைத்
துற்றுநவையைத்தொலையாவிடக்கிளைத்தோகையர்க
ளேற்றுமுடக்பிளையென்றொழிப்பேன்கச்சியேகம்பனே.

(அ௭)

காயத்தைக்கல்லினுந்திண்ணிதென்றெண்ணிப்பொற்காரிகையார்
மாயத்திற்பட்டுத்தருமஞ்சிறிதின்றிமட்கிரையாய்ப்
பேயொத்தருநிரயந்தொறும்புக்குப்பிறந்துமலு
நேயத்தையென்றைக்குகீக்குவையோகச்சியேகம்பனே.

(அ௮)

மாலறியாமலர்ப்பாதாவென்விண்ணப்பீமங்கையர்தவ
கால்வழியேறியுதரப்பதிபுக்குக்கண்கலக்கஞ்
சாலவுறாவண்ணங்காத்துச்செளக்கியமுத்தியிலை
யேவெனக்கறிவீப்பாயெழிற்கச்சியேகம்பனே.

(அ௯)

பங்கயப்பாசடைநீரிடைகிற்பினும்பற்றையுற
சங்கையெரியிற்சுடினுந்தவளநிறங்குறையா
துங்கமணிப்பாம்பிருக்குகைதுன்னினுமல்லையுற
விங்கிவைபோனின்னடியாரெழிற்கச்சியேகம்பனே.

(௧௦)

அஞ்ஞானகீதத்திலாருயிரேசிவமானமையான்
மெய்ஞ்ஞானியென்பதெவர்க்குஞ்சரியாக்கும்வேறென்றுன்னிப்
பொய்ஞ்ஞானம்பேசும்புருடங்க்குன்பாதப்புணைகிடையா
வெஞ்ஞானநவர்க்குள்செய்குவையோகச்சியேகம்பனே.

(௧௧)

வேறென்றுபேசுவதெல்லாம்விவேகமிலாமையன்றோ
கூறென்றிலாமறைகூறுஞ்சிவனுஞ்ச்சிவனென்றுங்
தேறுமுமையுருத்தேகமென்றும்மிதைத்தேறுவவோ
உநீன்மலையப்பட்டோரெழிற்கச்சியேகம்பனே.

(௧௨)

சிருட்டிக்குமுன்னுமிரெல்லாஞ்சிவமெனச்செப்புமறை
சிருட்டிக்குப்பினனுயிர்வேறுபட்டான்சிறுசீவனெனநே
சிருட்டிகைபகீக்கிச்சிவாகமென்பாவனைசேர்தரலுஞ்
சிருட்டிக்குமுன்சிவமானநிகழ்கச்சியேகம்பனே.

(௧௩)

சுரணப்பதைப்பறச்சித்திரசீபமுங்கல்லுமொத்துக்
கிரணமும்பாலுவும்பேவறந்நொளிரும்க்கேண்மைபய்போற்
சுரணத்திருதிழற்கீழ்நிற்குஞானத்தபாதனர்தம்
மரணப்பிறப்பையுமாற்றிவிப்பான்சச்சியேகம்பனே

(௧௪)

முண்ணைவினைத்தொடரெல்லாஞ்சின்முத்திராகொண்டெரித்தேன்
பின்னைவருவினைபல்லாமருளிற்றிரித்துவிட்டேன்
பின்னும்கிரையினையெல்லாஞ்சுவாற்பணம்செய்தொழித்தே
னின்னைமனைக்குப்பிறப்புமுண்டோகச்சியேகம்பனே.

(௧௫)

நவதாராவாழ்த்துவர்பின்னுமிரங்குவர்வாழ்த்திக்
செப்தாரப்போற்றுவர்பின்னுஞ்சிரிப்பற்பற்றிவினைய

கச்சிமாலை.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கடிக

யெய்தாரைநோக்குவரேவினேநோக்கியிகழ்தல்செய்பார்
மைதூ விமெலமற்றார்மதிசச்சியேகம்பனே.

(க௬)

துயருற்றபோதுமதிற்றுளையார்நற்சுகமெப்ப
னயமுற்றதிலமுந்தாரிந்தனாலத்துணைட்டமுருர்
பயமுற்றீரெனினனெனெடொண்டுகிப்பதிருப்பார்
செயலற்றிண்ணத்தெரிசித்தபேர்கச்சியேகம்பனே

(க௭)

நாமார்நமக்குப்பதியாரெனவருஞானங்களை
மாமாயைகண்மமலத்திரம்மாற்றிமொற்றிடலுந்
தாமாய்முழுவதுஞ்சத்தியஞானத்தைசசார்வென்றன்
காமாட்சியம்மைக்கினியிரானகச்சியேகம்பனே.

(க௮)

சும்மாலிருக்குஞ்சேரதயங்காட்டித்தூரிசுகலா
மும்மாயைக்கப்புறத்தொன்றயக்கிடத்தமுழுதறிவாந்
சிம்மாதனமெனக்கீந்தாயுனகெனசெயககடவேன்
கைமமாறுமாரிக்குமுண்டேர்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(க௯)

வெய்யிற்படுமுழப்போலும்பவத்தினமெலித்துவிமயி
யுய்யுநெறியறிவிப்பவருண்டுகொல்லேவென்றுஎன
நையுமுளத்தினரனரேவிம்மாலைமயிலார்
கையிலுழைமுழுவந்துகலிக்கச்சியேகம்பனே

(க 11)

சிவாமக்கச்சிமாலை - முற்றியது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பத்தாவது

கர்நாமிர்தம்

ஒன்றாகியுணர்வொருங்கியோமொழிப்பொருடானாகி
மன்றொடுநின்றையன்பின்வழிபடுமறிவொன்றின்றிப்
பொன்றொலிபூட்டுமொதர்புணர்ச்சியேபொருளென்றெண்ணிச்
சென்றொழியுணங்கிப்போனேன்றிருப்புலிவனத்துளானே. (க)

நிராமயநிமலமாகிரித்தியாந்தமாகிப்
பராபரப்பிரமமாகிப்பங்கயன்முதலதேவந்
சராசரமனந்தயோனிதத்துவக்குவால்பிறக்கத்
திராசெனநின்றதென்னேதிரிப்புலிவனத்துளானே. (உ)

மலரயனாய்ப்படைத்தான்மாலவனாகிக்காத்தா
னிலகராணிகியெல்லாந்துடைத்தவனிறைவனானை
மலைமகட்கொருபாலீந்துமலிபுனற்கங்கையானைச்
சிலைமதிமுடியில்வைத்தான்நிருப்புலிவனத்துளானே. (ங)

ஒருவனோடொருத்தியாகியுடனொறுங்குடியிருந்தா
னிருவினையொப்பாலன்றியாவர்க்குமறியவொண்ணான்
குருவடிவாகித்தாளார்கொடும்புவமிரியச்சூட்டித்
திரிபதார்த்தமுந்தெரித்தான்நிருப்புலிவனத்துளானே. (ச)

பேசுவதுயிரேயந்தப்பிராணனுக்குயிரைப்பேசின்
மாசிலாமணியொருத்தன்வரவிலன்போக்குமில்லான்

பாசமோசகஞ்சிற்பனவனுரப்பாராவண்ண
மாதையேபாசமென்றான்வயப்புலிவனத்துளானே

நெல்லிடைபுமிபோலாவிரினைப்பெலாமாவரித்தீழ்
தொல்லையிலுளவஞ்ஞானந்தஞ்சலும்பிறப்புமின்றி
மல்லர்போன்றறிவைவையவனத்திடைவலியவீர்ப்பச்
செல்கதிவேறுகானேன்றிருப்புலிவனத்துளானே.

மூலையிலிருந்தவெண்ணைமுற்றத்திலீர்த்தீவீட்டிச்
சாலமோகஞ்செய்மாயைதனுக்கரணங்களாகி
வேலைவாயமுதிருப்பவிடத்தைதேவவிழுங்கப்பண்ணுஞ்
சீலசின்னினையவொட்டாத்திருப்புலிவனத்துளானே.

(எ)

கன்மமாயொன்றாயுழியக்கருதிருவினையாய்மூன்று
வன்மைகொள்சஞ்சிதாதிவருவினைக்காரர்வந்துன்
ன்னமையையுணர்வொட்டார்நல்லர்பாற்செல்லவொட்டார்
சின்மயமாகவொட்டார்திருப்புலிவனத்துளானே.

(அ)

வெண்படம்போல்வகீதான்வேறுவேறேவியம்போ
னறுந்துழாய்முடியோனீசனன்முகனாதிதேவர்
பெறும்பயனுணர்ந்தோர்சின்னைப்பேணுவரவரைப்பேணர்
தெறுங்கடைபுகத்திலாடிந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க)

பஞ்சவிந்தியங்களைன்னும்பாயிருள்சீக்குஞானக்
கஞ்சகம்போர்த்துன்பாதக்கமுலடிபரவுந்தொண்டர்
நஞ்சையமுண்பருன்போதைதனய்ஞானமீவர்
செஞ்சுடர்மணிபிறங்குந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க0)

காதினூறியாநின்னைக்கண்ணினூற்காணுவெண்ணை
மேதைசேர்வீவேகத்தாலும்வேதத்தார்விஞ்சையாலும்
பாதத்துக்கேற்றதொண்டிப்பலகுயிற்றியன்புறம்
சேதனங்கண்டுகோண்டேன்றிருப்புலிவனத்துளானே.

(கக)

பாவமுமறமுமொத்துப்பக்குவம்பருவமுற்றிக்
காவியம்புலனைப்பற்றாதகமுகமாகியென்று
மோவியம்போன்றிட்டங்கணுணருணராமையோக்கிற்
சீவனுஞ்சிவனும்வேறேதருப்புலிவனத்துளானே.

(க௨)

ஆகநாமல்லவீந்தவைம்பொறிநாமேயுல்ல
வேகமேநாமென்றுன்னுடிருடிகளிடயத்துள்ளாய்ப்
பாகமாமுமைமணுளபசுபதிடிறவிவேண்டேன்
சேகறுமனத்தோர்போற்றுந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க௩)

அறிவினிலகமுண்டாகியகத்தினின்மனமுண்டாகிப்
பிறிவருமனத்தின்மாயையையிற் பிண்டாண்டங்கள்
மறியுலகத்தினொக்கைவந்தவீம்மாயமெல்லாஞ்
செறிதராதருளிச்செய்வாய்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க௪)

புத்தியாய்ப்பொறிகளாகிப்புலன்களாய்ப்பூதமாகிக்
கத்தனாய்க்காமமாதிகுணங்களாய்க்காமியாகிப்
பெத்தனாய்முத்தனாகிப்பேணுவார்பேணுரித்த
சித்தனாய்சின்றதென்னேதிருப்புலிவனத்துளானே.

(க௫)

ஒன்பதுவாய்தலார்த்தஞ்சீனிவேலாரைந்தாய
துன்புறுமமைச்சரோடுஞ்சுகதுக்கத்தேவியோடு
முன்பிேனாறவரோடுமுற்றரசாளமாட்டேன்
செம்பொனார்மாடீடுதிருப்புலிவனத்துளானே.

(க௬)

ஆரணவுருவமாகியம்பரக்கோயிரேறு
நாரணன்பிரமன்காணாட்டீசெய்ததென்னே
காரணமுயிரேயென்னக்கண்டுவர்காணாதேங்கச்
சீரணிமாடமோங்குந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க௭)

மாயையாலிரண்டுபட்டினம்மலரடிப்புகலிழந்தேன்
நாயமெய்ஞ்ஞானத்தாலேதுறந்திடினேகமாகுந்

தாயினுமினியனாகித்தடுத்தெனையாண்டுக்கொண்ட
சேயமாநதிதென்பாங்கார்திருப்புலிவனத்துளானே. (கஅ)

கண்ணொளிகதிரின்மாட்டுங்கடவெளிவிசும்பின்மாட்டு
மண்ணுறுவிளக்கின்சோதிதாரகசத்திமாட்டு
நண்ணுதன்மானப்பொல்லாநாயினேன்வந்தடைந்தேன்
பெண்ணிலாவெறிக்குஞ்சென்னித்திருப்புலிவனத்துளானே. (கஆ)

பவத்துயரான்மெலிந்தபக்குவவுயிர்கட்டுக்கல்லாஞ்
சிவத்தைமுன்விளக்கிப்பின்னர்ச்சீவனைவிளக்கிமுன்ற
மவத்தையவிளக்கிக்கியறிவுருவாவையென்னுஞ்
சிவத்துவமசிரீயன்றோதிருப்புலிவனத்துளானே. (கௌ)

காந்தமுமுகியும்பேற்ற்கடலுறந்தியும்போல
வேய்த்துபின்னோனாகியெண்ணமுமின்றின்று
வாய்த்தபேராக்கசொல்வாக்கியத்தாலேகண்டேன்
நேய்த்தசந்திரனைச்சூடுந்திருப்புலிவனத்துளானே. (கக)

அறிவொருகடலாயாவியலையதாய்த்தத்துவங்கள்
பிறிணுரைகுமிழியுப்புப்பிணைமலம்வாயுகன்மங்
குறிபலமீனமாயயிவற்றினாற்குறைவொன்றில்லைச்
செறிதிருவருளான்மாற்றாய்த்திருப்புலிவனத்துளானே. (கஉ)

புழுவினநிறையுமாக்கையொன்பதுபொள்ளலாறு
மிழிபடுமலங்கள்வீசமிதனிணுநாககண்ணே
வழுமவையினுரிபோர்த்தீரடும்வள்ளலேபிறவிவேண்டேன்
செழுமணிமாடமோங்குந்திரும்புலிவனத்துளானே. (கங)

பிறந்தவரிறக்கையாலுமிறந்தவர்பிறக்கையாலு
மறிந்துயர்பெரியோரெல்லாமாக்கையவெறுத்தலாறு
மறந்துநான்பிறவிவேண்டேன்மறுமிறப்பிலாதவண்ணஞ்
செறிந்தருள்செய்யவேண்டித்திருப்புலிவனத்துளானே. (கச)

அரனரியயனுமொன்றென்றருமகையையுமாற்றா
 லரனையேயத்துமின்களையனெறிப்புருதவேண்டா
 மரனுக்குமடிமையாகியீர்க்குமாட்செய்வாருண்டோ
 வொருவனெதெய்வமென்பருறுதியின்வழிபட்டோரே. (உடு)

சிவனையேதெய்வமென்றுசுந்தையிற்சுந்தைசெய்மி
 னவனலாற்றெய்வமில்லையனுக்கேயடிமைசெய்யின்
 றவமிலாமனிதரெல்லாமவனடிசாரமாட்டார்
 புவனவாதனைகடத்திப்பொன்னடிக்கமலமீவன். (உசு)

நூலிடைக்கருத்தைவிட்டுநுண்ணியஞானமின்றி
 மாறுசமயவாதவசனத்தைவசனியாதே
 சிலவாசிரியன்சொன்னசெந்நெறிச்சித்தம்வைத்திட
 டாலமார்கண்டத்தானையகமுதமாகநோக்கே. (உஎ)

காரணன்முதலோரெல்லாகாடொறுமடிமைசெய்ய
 வாரிணர்முடித்தவேணியண்ணலுக்காட்செய்யுாதே
 காரணமின்றியோடுங்கடிருரன்ஞமலிபோலப்
 பாரிடையுழன்றலுத்தேன்பாலியென்பாலியேனே. (உஅ)

பண்டையவினைவாய்ப்பட்டுப்பத்தியும்பரிவுமின்றி
 வண்டறகொன்றையானைமனத்திடையிருத்தமாட்டி
 ரண்டருமுனிபுர்தாமுமரகரவெனுஞ்சத்தத்தைத்
 கண்டுகொண்டிருப்பீரல்லீரென்செய்வீர்காலனுக்கே. (உக)

மனமவன்பாலிற்செல்லவாக்கவனமுஞ்சொல்லப்
 பனிதரக்கண்ணிரண்டிப்பத்தியாய்ப்பராபரன்பா
 லனுசரிப்பொன்றுமில்லேனடியிப்பால்விரும்புமில்லேன்
 கனியிலாமரத்தையொத்தேன்கறைவளர்கண்டனுக்கே. (உ௦)

ஐயமுமிட்டேனில்லையடியார்க்கொன்றீந்தேனில்லை
 உய்யமெய்ஞ்ஞானநூலின்சொற்பொருளறிந்தேனில்லை

மையணிகண்டத்தானை மலர்கொடுபணிந்தேனில்லை
வையகத்துவர்கீரோத்தேனென் செய்கென் மதிவல்லீரே. (கக)

சாவதும்பிறப்புமில்லாச்சங்கரற்கடிமைசெய்வான்
நேவருமுனிவர்தாமுந்தியிடைநிற்பரென்றார்
பாவியேனடிகளுக்குப்பணிவிடைபலவியற்றேன்
காவியர்தடங்கண்மாதர்கலவியிலமுந்தினேனே. (கஉ)

நீரிலாக்குளமுஞானகிலையிலாநெஞ்சநீண்ட
தேரிலாவுரும்பன் னூற்றொரிந்தவரில்லாநாடு
மேரிலாச்சீரும்போலவீசனுக்கடிமையென்னு
பேரிலாவாக்கைபெற்றேன்பேதையேன்பேதையேனே. (கஉ)

ஞானத்தான் ஞானியல்லேன் என்மையாற்றும்பியல்லேன்
மோனத்தாற்றுறவியல்லேன் மூடத்தான்மூடனல்லேன்
வானத்தார்வணங்குந்தாயவயப்புலிவனத்தாளார்க்குத்
தானத்தவடிமைசெய்யேன்சமுக்குடைச்சமுக்கனேனே. (கச)

எல்லையில்காலமெல்லாமேழைமார்வலையுட்பட்டுக்
கல்லியுங்குத்துமின்றிக்கலக்கநானலக்கணுற்றே
னல்லநண்பகலுமுன் நனடியின் கீழிருத்தல்வேண்டிஞ்
செவ்வமுஞ்சிறப்பும்வேண்டென்றிருப்பிலிவனத்தாளானே. (கடு)

ஐவகைப்பொறிகளாலுமறுவகைக்குற்றத்தாலு
மைநிகழ்கண்டாரின்னை மறத்துழல்மனிதனானே
னுய்வகைவேறுகானேனுயிர்க்குயிராகிநின்ற
தெய்வமேயஞ்செலென்றய்திருப்பிலிவனத்தாளானே. (கக)

ஆமைபோலந்நொடுக்கியறிவினுளறிவாய்நின்ற
வோமொழிப்பொருளைநாடியொன்றுபட்டிருக்கும்வண்ணங்
காமனைக்காய்த்தகண்ணைக்கடையறிக்கடையனேற்குச்
சேமநல்லறிவுகாட்டாய்திருப்பிலிவனத்தாளானே. (கஎ)

சத்தசத்தென்னவேதஞ்சாற்றியவண்ணரின்னைச்
சத்தெனக்கொண்டிவ்வாக்கையசத்தெனத்தள்ளிகில்லேன்
சத்தொடுகடிப்பின்னுமசத்தையுந்தாவித்தாவிச்
சத்தனேசதசத்தானேனென்செய்கேன்சமலனேனே. (௩௮)

பற்றறத்துறந்தனானப்பட்டினத்தடிகுள்போலப்
பற்றறத்துறந்தேனில்லைபராபரரிலையைக்கண்டாங்
கற்றசீவாக்கரல்லெனன்பிற்கண்ணப்பனல்லென்
குற்றஞ்செய்யுமார்க்கனல்லென்பத்தியிற்கோழையேனே. (௩௯)

கல்லெரிசாக்கியர்க்குங்கடைக்கணித்தருளாலாண்டாய்
விலலடிபட்டென்றுவிசயனைக்காத்தாட்கொண்டாய்
புல்லியசிறியவாணன்புறக்கடைகாத்தாயான
லல்லமர்கண்டீமெய்யன்பனுக்கெளியனாமே. (௪௦)

அறிவிக்கக்ஞாவரில்லையன்னையும்பிதாவுபில்லை
யறிவிக்கவயலொன்றில்லையம்பலத்தாடியென்று
மறிவிக்குமம்மானேயென்றயனாரிமுனிவரொல்லாஞ்
செறிவுடையடிமைசெய்வார்திரிப்புலிவனத்துளானே. (௪௧)

பண்டொருகாலந்தன்னிற்பத்தருக்கருளிச்செய்தா
னண்டர்கோவழிப்பட்டேத்தவனுக்கிரகங்கள்செய்தான்
முண்டகன்றிருமால்போற்றமுத்திமோக்கங்கொடுத்தான்
றிண்டிறற்புலிபூசித்திருப்புலிவனத்துளானே. (௪௨)

ஆவிற்கும்புலிக்குமுன்னமனுக்கிரகங்கள்செய்தா
னாவிக்கும்வலியனுக்குநாரைக்குமருளிச்செய்தான்
மூவர்க்குமுனிவர்கட்குமுதுக்குறைவறிஞருக்குந்
தேவர்க்குமுத்திதந்தான்திருப்புலிவனத்துளானே. (௪௩)

பரைவடிவீசற்காபபடியினற்பன்றிக்கன்றுக்
கருண்முலைகொடுத்தான்பின்னுமானைக்காயரியைவிட்டான்

குருவடிவாகிக்கல்லாவுகுகிணுதைதலாலே
தெரியருண்மூர்த்திபோலுந்திருப்புவனத்துளானே. (௪௪)

அரக்கனைமிதித்தத்தாலுமரிவெட்கிப்போனத்தீரலு
முருக்கனலாகியண்டம்யாவையுமொருக்கலாலுஞ்
சுருக்கமில்புவிமைத்தாங்கித்தூலமாயிருத்தலாலுஞ்
செருக்களவாற்றலுள்ளான்திருப்புவனத்துளானே. (௪௫)

இன்பத்துரின்பமாயின்னடியெய்தும்வண்ணந்
துன்பத்துட்டுன்பகீங்கித்துறவிகடுங்கிற்பார்
பொன்பதும்த்தோன்மாமீன்புண்ணியத்தவங்கனோற்பார்
செம்பதும்த்தாங்காட்டாய்திருப்புவனத்துளானே. (௪௬)

அயிவுருவாயவெண்ணையாணவமனாகுகூடிப்
பிறிவறியாதின்னைப்பிறித்துத்தான்முழுதுமாகி
நெறியினைமறைத்துப்பொல்லாசீசருக்கடியமையாக்கிச்
செறியிருணின்றதென்னேதிருப்புவனத்துளானே. (௪௭)

உடம்பினைச்சிவமேயென்பருடம்பிற்குமூலமோரார்
கடம்படுபிராணன்றனைகத்தென்னுரைப்பாஞ்சு
மடம்பெறுமிந்தியத்தைமதியென்பரிவைக்குமூலந்
திடம்படுகின்றனைக்காணாந்திருப்புவனத்துளானே. (௪௮)

அனுபவத்தறிதலன்றியளவையாலறியக்கூடாச்
சனகனைச்சாக்கிசொன்னாற்சருவருமொப்புக்கொள்வர்
மனமொருபாலேவிட்டீமலரடிநோக்கும்வஞ்சர்
தினமலரிடினும் வேண்டாத்திருப்புவனத்துளானே. (௪௯)

சிவத்தினுக்கிரண்டுசத்திதியிரத்துக்ணந்தசத்தி
சிவத்தினுக்குயர்ந்ததென்பர்தெளிவிலாமாந்தரெல்லாஞ்
சிவத்தினைமறையாதென்னைமறைத்தலாற்றியிரபாசஞ்
சிவத்தினுக்குயர்ந்ததாமோதிருப்புவனத்துளானே. (௫௦)

திரை நுரைகுமிழியெல்லாந்திரைகடற்றேன் றுமாபோ
 ளுரையுயிர்மாயையாக்கையுன திடையுதிக்கக்கண்டேன்
 பரை திரைவுருவமாகிப்பசுதொறுங்குடியிருந்த
 திருமறுமார்பன்போற்றுந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(௧௧)

தேகமாதுமைதன்கூறுசீவனின்கூறதாளு
 லாகமாய்ப்பிறந்திறப்பதாரோனலறையல்வேண்டும்
 வாகனஞ்சத்தியம்புமாயவனாகக்கொண்டென்
 நேகவாலயத்தைகீங்காத்திருப்புலிவனத்துளானே.

(௧௨)

அனாதியின் மலம்வந்தென்னை யடுத்ததுமதற்குமுன்னே
 மனாதிகளிலாதவாறுமலடிபான்மைந்தன்போலத்
 தனாதிரின்சத்தியாலேதனுக்கரணங்கள்வந்து
 பினாதிரிற் பெற்றுப்பின்னைப்பிரிந்ததும்பேசல்வேண்டுஞ்
 செனாதிபன்வழிபட்டேற்றுந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(௧௩)

கடலிலேகலந்தவாறுகதியிடைப்பின்வந்தாலும்
 கடலினுட்டன்மைகுன்றக்கதையெனரினைக்கூண்டோரு
 முடலிடையிருந்துமுண்டுமுறங்கியுமுலாவிரின்றுந்
 திடனுடைஞானியன்றோதிருப்புலிவனத்துளானே.

(௧௪)

ஒன்றிரண்டல்லவென்றாகுகொன்றினையொன்றாற்பற்றி
 நன்றுசீதென்னுரிந்ருஞானிகளுள்ளக்கோயி
 லென்றுவிற்கினியதென்றோவிடைவிடாதிருந்ததெம்மாண்
 சென்றிடையாதசெல்வத்திருப்புலிவனத்துளானே.

(௧௫)

பாசத்தார்பாசத்தோடுமப்திந்திடப்பசுவார்நின்பாற்
 காசற்றவிழியார்போலக்கலந்தபின்பிரிவதில்லை
 யாசற்றரீயுநானுமன்னியயின்னமுயாலே
 தேசத்தார்பரவலான திருப்புலிவனத்துளானே.

(௧௬)

கீட்படுகீடநல்லகேழ்கிளர்குளவியாலே
 யாட்படவதுதானுவதியம்போலுமம்ம

நாட்படப்பிரித்தநாயேனாதநிற்காட்செய்தத்தாற்
சேட்படச்சிவமதானேன்றிருப்புலிவனத்துளானே.

(கி)

வடிவிலாவடிவினின்றமனயிலாத்தொழில்குயிற்றி
யடிமுடியில்லாஞானவாரமுதுண்டுநிப்போற்
படுகுழியினையெண்ணிப்பாழ்நரியினையமைந்தர்
செடியுடையாக்கைவேண்டார்நிருப்புலிவனத்துளானே.

(கிஅ)

நகரத்தின்மயலைஞானவாளினுனறுக்கிப்பின்னர்
மகாரத்தின்மறைப்பைநாமேமணியெனுமதியால்வாட்டி
வகாரத்தின்வழியேசென்றுமாலயனறியாதேக்குஞ்
சிகாரத்தைக்கண்டேனின்னாற்றிருப்புலிவனத்துளானே.

(கிஆ)

நோயிலாவாக்கைபெற்றுநுண்ணறிவுடையராகித்
தாயினுயிரியின்னைச்சமாதியிந்காணமாட்டார்
மாயையால்வகுக்கப்பட்டவடிவிடைநின்னைக்காணச்
சேயராயற்றுகின்றாதிருப்புலிவனத்துளானே.

(கிப)

தனுவொடுகலவாராயின்சார்தராவினையிரண்டு
தனுவொடுகலத்தலாலேசார்தரும்வினையிரண்டு
மனமொழிகாயமுன்முமவுனமுத்திரையினிற்பச்
சினமயலகன்றோர்போற்றந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(கிச)

குறியறிவாகுகோயில்குறிப்பருமாவியாகு
மறிவுசங்கமமேயெல்லாமறிவெனக்கண்டுகொண்டேன்
றறியெனவுடலுங்கண்ணுஞ்சமாதியிலிருக்குங்காலச்
செறிபவயினியேற்குண்டோதிருப்புலிவனத்துளானே.

(கிஉ)

சைவசித்தாந்தமெல்லாந்தானவனாகிநின்றல்
மையறுவேதசித்தமற்றதுநானேயென்ன
உய்வகைக்கிரண்டுமொன்றென்றோதியென்னுயிர்க்கிலாபஞ்
செய்தசற்குரவனியேநிருப்புலிவனத்துளானே.

(கிட)

கண்ணினாற்காண்காட்சிகாதினாற்கேளாக்கேள்வி
 யெண்ணினாலெண்ணெவண்ணமெழுத்தினாலெழுதாக்கல்வி
 மண்ணைபாலகனுன்மத்தன்மதியொத்தஞானமெல்லாந்
 திண்ணமாய்க்காட்டுமிந்தச்செவிக்கினியமிர்தமன்றே.

(சுச)

கீநாமீதம் - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினேராவது

சுருதிசாரவிளக்கம்.

பாயிரம்.

விருத்தம்.

காப்பு.

பெரியபண்டியன்பெய்கரியானன
 னரியஞானத்தபோதனரஞ்சலிக்
 குரியவாமனரூபனையுள்ளவாரு
 சுருதிசாரவிளக்கந்துதிக்கவே.

(க)

பரசிவவணக்கம்.

காதெவனாலேகேட்குங்கண்ணெவனாலேகாணு
 மோதநாவெவனாணுண்ணுமுடலெவனாலேயாரு

மோதுமூக்கெவனான்மோக்குமூச்செவனாலையோடும்
போதெவனாற்போய்மீளுமவனடிபோற்றுநிற்பாம்.

(௪)

பாசத்திவணக்கம்.

உவறு.

ஆதிப்பிரமத்தொருசத்தியபிஞ்சுத்தியாயதன்பாற்
பேதசத்தியாயதன்பாற்பின்னாபின்னசத்திகளா
யோதுநாமருபமாய்விரிந்துமுடிவினென்றாகிப்
போதமயமாய்நின்றாடன்பொற்றுமரைத்தான்போற்றுவாம்.

(௨)

முருகக்கடவுள்வணக்கம்.

உவறு.

செத்துச்செத்துப்பிறக்குஞ்செருக்கற
மெய்த்தஞானவிவேகங்கண்மேலிடச்
சுத்தவான்மொருபமேயெனுஞ்
சத்திவேற்கைச்சரவணற்போற்றுவாம்.

(௩)

அடியார்வணக்கம்.

உவறு.

மும்பாழும்பாழென்றமூலரைடிபோற்றி
யும்பாழும்பாழென்றசடகோபரடிபோற்றி
யொப்பாருமிலையென்றீசீவாக்கருரைபோற்றி
பொய்ப்பாரையறத்துறந்தவெண்காடர்புகழ்போற்றி.

(௪)

கண்ணலுங்கருத்தாலுங்கையாலுமெய்யாலு
நண்ணுதபாஞ்சுடரைநாதார்த்தநாயகரை
யுண்ணுபெவர்க்கெளியவுத்தமரையுபரிடதக்
கண்ணுரக்கண்டவரைக்கருத்தாரப்போற்றுவாம்.

(௫)

பெற்றதபோதனர்பாதப்பெய்துளிபுனைந்திடவுங்
 குற்றமுறமெனதுள்ளக்குவிந்தறிவைக்குறுகிடவும்
 பற்றறத்தீர்த்துறந்தசுகமுனிபங்கயத்தானே
 யற்றறத்துறந்தவன்போலறிவாகிவணங்குவாம்.

(சு)

குருவணக்கம்.

ஆக்கையலவிந்தியநீயல்லவகக்கரணமல
 தேக்குபிராணனுமல்லசீவனலசாக்கியல
 போக்குவரவில்லாதபூரணீயென்றருளு
 மாக்குரவன்றிருத்தானேமறவாமல்வணங்குவாம்.

(எ)

நூற்சிறப்பு.

வேறு.

மறைகிடந்தமதுரநால்வாக்கிய
 நறவமென்னவுஞானிகளுண்டிடப்
 பிறவிதீர்தரப்பேணிப்பெருகிரு
 ளறவிளமடிவனங்கையினெல்லிபோல்.

(அ)

வேறு.

ஐயமுடையோரின்னுமாசையுடையோரயுதம்
 பையரவன்முடியிலகப்பசுநூலின்விருப்புடையோர்
 மையுறுகொக்குவம்பரதமலிகணிதஞ்சத்தமிதி
 னையும்வாயுடையோருயிர்நூலினயமறியார்.

(ஆ)

அவைபாடக்கம்.

ஆலவிடஞ்சிவன்மிடற்றிலடங்கியத்தாலகிலமெலா
 மாலவிடமென்றிகழாரஞ்சலிசெய்வார்போல
 மூலமகாவாக்கியமாமணிச்சீரைமுடிந்திடுமீம்
 மூலமறிந்தோரிகழாரதுவேயென்மொழியம்மா.

(க0)

நாரதாதியர்சுகர்க்குநவின்றநால்வாக்கியமுந்
தீராய்முத்திபெறச்சித்தமொருப்பட்டவர்க்குத்
தூரமாயணித்தாயசுயம்பிரகாசப்பெயரோ
னூரியன்சேவடிபோற்றியறைனைநுந்தமிழாலே.

(௧௧)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

மு த ல் வ ா க் கி ய ம்.

தீரத்துறந்தசுகமுனிவன்றிவவுமகரயாழ்முனிவ
னூரப்பொலிந்ததாமரைப்பூவடியில்வீழ்ந்துமுகநோக்கிப்
பாரைதுறந்துபோமாறுபகர்தியென்னப்பக்குவனே
சேரப்பிரமம்பிரபஞ்சமேவாப்பிரமோகந்தெனியே.

(௧)

உ ல லு.

உலகமேபரப்பிரமமுரைக்குமந்தப்பிரமநா
மல்கில்கலையுணர்ந்தாலுமருத்தமிதேயறிகண்டாயிப்
பலமயலேத்துறந்தரியபரமபத்தனைத்தாவி
யுலவுசுகமுனிவரனேயென்றுரைத்தானுயர்முனிவன்.

(௨)

ஆகிலிந்தப்பிரமமகிலமயமாயிற்றென்றற்ற
சோகமொடுபிறந்திறங்குந்தொழிலுளவோவென்பாபே
லீகைபலபணியாயுறிநீதனவோவதுபோல
வேகபரமகிலமுமாயிருக்கும்வியாபகத்தாலே.

(௩)

தந்தைவயினுண்டாயசந்ததியுமவனென்றே
முத்துமறைபுரைதருமான்முழுவதுந்தானன்றியொரு
சிந்துமிலையெனவீசன்சேயிழைக்கோதியபரிதூற்
பந்தமறுஞ்சுகமுனிவபார்பிரமஞ்செகமென்றே.

(௪)

எல்லாவண்டமுடியானேயாவருமென்சொருபமே
நல்லார்பொல்லாரநானேநன்மையொடுதிமைபுநா
னுல்லாசபரமுத்தியொன்றொழியவிரண்டில்லை
கல்லார்க்கிப்பொருடெரியாகண்ணிவர்க்குக்கதிருண்டோ. (௫)

ஒலியாகிப்பரிசமாயுருவாகியிரதமாய்ச்
சலியாதகந்தமாய்த்தாரணியாப்பிபுணலைலாய்
மலிவாயுவானமாய்மதியிரலியியமாளு
யலியாகியாணகிப்பெண்ணுகியமர்கின்றேன். (௬)

சாவதுவும்பிறப்பதுவுந்தனுவன்றோவஃதறிதி
சாவதுவும்பிறப்பதுவுந்தாமென்றேபுரைதருவார்
போவதுவும்வருவதுவும்புரியட்டசரீரமே
போவதிலைவருவதிலேபோதமயப்பொருணமே. (௭)

இவ்வண்ணமறியாதாரில்லறத்தைத்துறத்துபோ
யுவ்வண்ணம்பெறக்காளிலூசி வுதித்தவம்புரிவர்
வைவண்ணமனத்தோடுநாளிலம்போய்த்திரிதருவார்
கைவண்ணவனலோம்பிக்காலத்தைக்கடத்துவார். (௮)

வேறு.

தன்னையறிந்தோர்தபோதனரேதன்னையறியார்தபோதனரோ
முன்னையினையின்முடிபறியார்முதன்மைப்பிரமந்தானென்றே
சொன்னமறையின்பொருளறியார்துறந்துறவாரசபமுத்தி
பின்னமென்றேபிதற்றுவாரென்னேயுலகின்பேதமே. (௯)

முதல்வர்க்கியம்-முற்றிற்று.

இரண்டாம் வாக்கியம்.

வான்முதலுலகமெல்லாமனத்திடையாக்கவல்ல
நான்முகப்பிரமன்றன்னையில்கசமுனிவனோக்கி

மோனவத்துவிதச்சொற்குமொழிபொருளிரண்டோவொன்றோ
ஞானசற்குரவசொல்லாயென்றுள்ளனந்துகேட்டான். (௧)

ஃ வ று.

ஏகமேவாத்துவிதம்பிரமோகமென்றிசைப்பத்
தாகமொடுஞ்சுகமுனிவன்சந்தேகத்தடைகீங்கி
யாகமெனுஞ்சிறைபுலவாதாந்தச்சிறையாகி
யேகமேவாத்துவிதம்பிரமநாமெனத்தெளிந்தான். (௨)

அத்துவிதத்துவிதமல்லாதெனவரியமறையேக
மத்துவிதமிதற்கையமில்லென்றேயறைத்தாலும்
பொய்த்துவிதமயக்கொழியார்பூருவவாதனையாலே
யத்துவிதமொழிபொருடானன்னியமாய்த்தெளிவரால். (௩)

வேறுகிப்பிறந்திறந்தகாலமெலாம்விவேகமிலாக்
கூறுகியருட்குரவன் குற்றேவலாற்றியபின்
வீரருந்திருமேனிசிலன்மாவாக்கியத்தால்
வேறுகாப்பதமளித்தால்வேறாகும்விரகிலிகள். (௪)

ஒன்றாகிப்பரவெளியாபுருவருவமிலதாகிக்
குன்றாதூரப்பிரமங்குகையிருக்குமதைவிளக்கி
ன்னருமிதயகுகைநாமதுவேயையமில்
கன்றாதின்மொழியான்மெய்ஞ்ஞானங்கடைப்பிடித்தேன். (௫)

ஊனாடியுயிர்நாடியுண்ணாடிப்புறநாடி
வானாடிவளிநாடிமண்ணாடிநீர்நாடித்
தீநாடிநாதவிந்துசெங்கதிரோன்றனைநாடி
நானாடிப்பார்ப்பளவினானையப்பிரமம். (௬)

பல்கலையாலாகமத்தாற்பகர்கீதைபதினெட்டா
னல்வினையாற்கருமத்தானான்மறையான்ஞானத்தாற்

சொல்லாகத்தான் மறையாத்துணிவாலிற்றுநந்தேரார
னல்லேராரானுன்பார்க்கினனையப்பரப்பிரமம். (௭)

ஒருகாலந்தோன்'யினெனொருகாலம்வளர்கின்றே
னொருகாலஞ்சாம்பினேனென்றுரைக்குமுணர்விலிக
ளொருகாலம்பிறத்திலையொருகாலம்வளர்ந்திலை
யொருகாலம்பிறத்திலைநானையவ்யுயர்பிரமம். (௮)

நான் மனிதனன்று நானவிலுறுதேவனுமன்று
நானிராக்கதனன்று நலியசுரனென்று
நான் முனிவன்ன்று நாகனெழுமகனுநானன்று
நான் நிருமாலன்றானுமன்றரியபிரமநான். (௯)

முன்ன ஒருநானல்லமுடிமன்னநானல்ல
துன்னுவசியருமல்லகுத்திரருநானல்ல
வன்னியருநானல்லவன்னியருநானல்ல
பின்னமொடுபிறப்பிறப்புநிலலாதபிரமநான். (௧0)

நான் பிரமமெனுஞானஞானிகள் பாலுளவாரு
முன்பிரமையொழியாதார்க்கொருக்காலந்தோன்றவா
மான்வயிற்றிசுரிதாரமருவுமன்றிவராகவயிற்
வான் பிறக்கக்கண்டாருமுண்டோபொய்க்கலியுததும். (௧௧)

ஆதலாலகம்பிரமமெனுஞ்சுருதியகந்தெளிந்து
போதினென்முகப்பிரமன்புண்டரிகத்தான்வணங்கி
யோதொணமகிழ்ச்சியொடுமுலாவினாலகமெலாஞ்
சோதியிவன்றனென்னத்துந்தசுகமுனியம்மா. (௧௨)

இரண்டாம்வாக்கியம் - முற்றிற்று.

முன்றும்வாக்கியம்

சொன்னவருஞ்சுகமுனியன்றுயர்க்கடலைக்கடந்திலான்
முன்னேவினையல்லவினையான்மொய்தெழுந்தபூங்கவிலை

மன்னியுறைக்கல்லாலின்மாதேவர்திருமுன்பு
துன்னிஞனனேகமுறைதொழுதமுதான்சொல்லுவான். (௧)

காண்பதெலாம்பிரமமெனிற்கண்டிதமாயழிதருமே
காண்பதலாதனெல்லாங்காணுமலழிதருமே
மாண்பயிலுமாலறியாமலர்ப்பதத்தாய்புகன்றிடுதி
விண்பயிலாகச்சுமையான்மிகநொந்தேன்விண்ணப்பம். (௨)

சிறந்ததிருக்கல்லாலிற்றிகழ்கின்றதெய்வமே
பிறந்திறவாப்பெற்றியனேபேதையேன்விண்ணப்ப
மறந்தவிரப்பாவமுறமஃதொழியவறனெய்து
பிறந்தொழிவதெக்காலமெய்ஞ்ஞான்றுண்பதம்பெறுவேன். (௩)

பக்குவர்க்காய்க்கல்லாலின்பாங்கெழுந்ததெய்வமே
தங்கவிராட்டிருவுருவாய்தமியேன்றன்விண்ணப்ப
முக்குறம்புகடந்தலீடமுழுத்துரியிலையென்றா
லக்குறும்பைக்கடப்பவன்யாரவனோய்ப்பரப்பிரமம். (௪)

பெரியப்பிரமையொழியதிருக்கல்லாலின்புடையெழுந்தோய்
செப்புமுறையறியாதசிறந்தியேன்விண்ணப்ப
மப்பிரமேயப்பொருளாமறிவென்னிலறிபவ்யார்
சுப்பிரமமுடனோறந்தோற்றியுமென்றோற்றுவே. (௫)

அருந்தவர்க்காய்க்கல்லாலினகத்திருந்ததெய்வமே
புரங்கடந்தாற்றரியநிலப்பொற்பொதுவுக்கடந்தேறி
யிருந்தபடியிருவென்றாலேழையேன்விண்ணப்ப
சிரந்தரநாமென்றறியினிடேதமெனோவியென்னோ. (௬)

வேதியர்க்காய்க்கல்லாலின்வீற்றிருந்ததெய்வமே
போதயிலாப்புண்மதியென்பொய்யாதவிண்ணப்பம்
பேதயிலையென்றபேதம்பெற்றமையென்பினுமீபேதம்
போதுமோர்பிராந்தியெனிற்பூரணர்க்கேனிப்பொய்ம்மை. (௭)

ஆதலாலடியேனுக்ககத்தெனியவிடைதேற்றிக்
காதலாலடியேனைக்காப்பையெனக்கைருவித்துச்
சேதான்முன்னறியாததிருவடிக்கீழ்வீழ்தலறிப்
போதமசைவறநின்றூன்புரமட்டோன்புகலுமால்.

(அ)

சத்தியமீதிதற்கையஞ்சாராதுசமுசயமா
மித்தையிதிலொழிந்துபோமிவ்விடைக்குவிடையில்லை
சுத்தகிளிப்பெயரோய்கேன்குருதிமுடிவினுஞ்சார
மெய்த்தமறையொன்றாலுனவிரிவொடுங்குமிஃதறிதி.

(ஆ)

பாவாபாவாதீதம்பிரமோகமெனப்பகரு
மூவாதவாக்கியத்தின்முடிவறியின்முன்மாயை
நீவாதபின்மாயைவிரண்டிற்குநீண்டிருக்கு
மோவாதபரப்பிரமீயாமென்றுணர்கண்டாய்.

(க)

வேறு.

கேவலசகலமென்னக்கிளைத்தெழுமாயைதன்னைக்
கேவலஞானத்தாலேகிழித்தறிவாகிற்பாய்
பூவலம்புரிந்தமாந்தீர்புண்ணியதீர்த்தமாதி
யாவலாய்த்தானமாதியாகமாதியவிதாமால்.

(கக)

வேறு.

கிளைவழிப்பினதன்பின்னேகிளை யாமையெழும்த்தை
கிளைவறியாவறிவுருநாமென்றவற்றினயனிற்பாய்
மனிதரறியாவிர்தமாறாதசுகோதயத்தைத்
தனியிருந்துகாண்டியாற்சகங்கடந்தவத்தோயே.

(கஉ)

காரணகாரியங்கடந்தகரிப்பிழைநாமென்றே
வாரணநாற்புகன்றபடியனுபவிப்பாயருந்தவனே
காரியமேழ்காரணமேழ்கழறினுபாதிகளாகுங்
காரியமுன்பாலுடைத்துக்காரணமக்கடவுடன்பால்.

(கங)

தேகமெ¹பொறிகாணஞ்செறியுயிரோடேழென்பா
ராகிலுயிருபாதியதாலகிலைசனுபாதிசொலிற்
சோகமிலாச்சருவகிட்டிமுதற்சருவார்திரியாபி •
பாகமுறுஞ்சுகமுனிவகடையேழும்பரித்தறியே.

(௧௪)

இன்னணமாயுயிரீணக்கடந்தேறியிறையரீணப்
பன்னுமறையின்படியேகடந்திடிற்பைங்கிளிப்பெயரோய்
சொன்னபரப்பிரமமயீயாயேதோன்றுகா
லன்னியமாயொருபொருளுந்தோன்றுவையனுபவத்தே.

(௧௫)

தேகமலென்பொறியல்லென்செறிகாணநானல்லென்
முகபிராணனுமல்லென்முழுப்பிரமநானென்னச்
சோகமெனப்பாவிக்கீற்சுகமுனிவவுயிர்த்தடைபோம்
மாகமுறுமதிபோலவிளங்குமுன்றன்மதிதானே.

(௧௬)

கிட்டிமுதற்றொழிற்செல்லாஞ்செப்பிடினுன்பரமென்ன
விட்டவைக்குச்சாக்கிரநனெனில்விமலமடைகின்றாய்
வெட்டவெளிப்பெரும்பாழில்வீற்றிருக்கும்பரம்பொருண்
விட்டசெழுங்கதிர்போல்வையிருக்குமுனையறியாவே.

(௧௭)

பாவனையெலுமிறந்தாற்பாழன்றோபரமேட்டி
பாவனையெலாமிருந்தாற்படுசுகமன்றோவிரண்டு
மோவியதேநின்னிலையமுபாதியறுகுனிமமா
யோவியம்போனிருவிசுழ்வுணர்வாய்விசுகமுனிவ.

(௧௮)

வேறு.

அறிவையன்றியறியப்படுபொருள்
சிறிதுமில்லையெனத்தெளியாவிடின்
மீறியுணைம்புலவாடைத்திரைகளில்
பிறவிமைக்கடல்வீழ்வைபெருந்தவ.

(௧௯)

வேறு.

அனந்தகுணகலிமாணவப்பிரமேயப்பொருளே
மனந்திமாருநிலையம்வருத்தந்திவாதனனே
தனந்தனியையிருந்தாடுஞ்சங்காரகாலத்தின்
முனைந்தபரவெளிக்கோயின் முக்கணதின்னாலுய்த்தேன். (உ௦)

வேறு.

வேதநாரணன்புள்விலங்காகியு
மாதியந்தமறித்தனரில்லையாற்
பேதபாவனைகீதுப்பெருந்தகாய்ப்
பாதமாழுடிபற்றியதென்கோலோ. (உ௧)

வேறு.

உளதிலதாம்பொருண்முடிவினுற்பொருளையான்கண்டே
ஹுளதிலதேபொருளென்னுமுணர்விலிகள் காண்பாரோ
உளவிலாப்பொருண்முடிவைக்கண்டேனின்வாருட்கண்ணு
லாவிலாவாந்தம்பெற்றேனயார்பெறுவாரே. (உ௨)

காணுக்கண்கேளாதகாதுமுரைகமுறாப்
பூணைபூடணமும்புனயாதபொற்றுகிலும்
வேணுதவேட்கையுமெல்லீழாதவிரிவியப்பு
மாணுதநாமல்லாவறிவாதிதந்தனையே. (உ௩)

கைம்மாறுகாண்கிலென்கடையுக்வெந்நீயாடி
பெய்ம்மாரிக்குதவியெவர்பெறவளிப்பார்பேருவகைப்
பெம்மானேபணித்திறைஞ்சும்பெரும்பேறெற்கருடியென
மும்மாயைப்புரங்கடந்தசுகோதயமாமுனிபோனான். (உ௪)

முற்றி வரக்கியம் - முற்றிற்று.

நான்காம்வாக்கியம்.

—o-o-o—

உண்ணார்போன் முகம்வாடியுண்டிமேல்விழைவின்றி
யுண்ணாடிப்பரம்பொருளையுன்னியுலவாத
வெண்ணாநெடுங்காலமிதுவதுவென்றோர்கின்ற
வெண்ணாநெண்ணெல்லாமெழுவதனையிடிக்கின்றான். (௧)

வேறு.

எத்தனைதாயைக்கண்டோமெத்தனைதமரைக்கண்டோ
மெத்தனைமனையைக்கண்டோமெத்தனைமகவைக்கண்டோ
மெத்தனைபூரைக்கண்டோமெத்தனைபேரைக்கண்டோஞ்
சித்தமேதிரும்பாய்சின்றிருவடிகாணுமாநே. (௨)

வேறு.

வாமனமேயென்கண்டாழ்வையகத்திற்போயமுந்திச்
சாமளவுமென்னையென்றாடுமாற்றஞ்செய்கின்றாய்த்
தூம்மனமேயென்னோடுந் துணைப்பட்டாயாகிலன்றே
தேய்மதியூர்சடையானையின்றேசென்றடைவேனே. (௩)

பொல்லாதபுலன்மரத்திற்போயேறிப்புகழிகழாம்
பொல்லாதகனியுண்டுபோதொழிக்கும்புன்குரங்கே
நல்லார்போம்வழிநாடிநால்வரைப்போலிருந்தக்கா
னல்லாய்கீயல்லையெனஞாலமுனைத்தூற்றுமே. (௪)

ஆக்கறக்குமந்நேரமகந்தொறுஞ்சென்றிரவாதே
கோக்களிடத்தேசென்றுகுற்றேவல்செய்கின்றாய்
மூர்க்கருறவேதடிமுயல்கின்றாய்முதுகிநஞ்சே
போக்குவரவகன்றபரிபூரணனைப்புறகிட்டே. (௫)

போகாதபுலக்கடலிற்புக்கதனிற்பொருமியெழு
மாகாதநஞ்சினையுண்டந்தோகீயழிகின்றாய்

மூகமனமேபுனக்குமுடிவுமொருக்காலுமுண்டோ
காகமுறக்காட்டிலுனைக்கனன்நிடினென்களையாறும். (சு)

விரியமனங்கடவதெனவ்யாதனிட்டசாபமோ
பெரியபிராரத்தமோபிரமன்விதித்தனலிபியோ
கரியமனக்கள்ளாகவலைவனம்புகுகின்ற
யொருமொழியாலுனைக்கட்டியுருட்டிவிடக்காண்பேனோ. (எ)

அஞ்சுபுலன்வழியோடியலைகின்மனமேவா
கஞ்சமுதமாயுண்டநாதன்பாற்போவோம்வா
தஞ்சமினிலேறில்லைசங்கரன்றாட்டஞ்சமன்றி
புஞ்சிடவோர்நெறியில்லையோகியர்பாற்போவோம்வா. (அ)

பெரியவர்த்தரிசனத்தாற்பெறுதபொருளொன்றுண்டோ
வரியவவ்மொழித்தடியாலடிக்கின்றேன்வாமனமே
யொருபொழுதோர்நொடியளவுநிற்பாயெலுயர்முத்திக்
கரைகாண்பேன்மெய்ஞ்ஞானக்கடவுளைபுங்காண்பேனே. (க)

அகமுகமாயைந்தடக்கியாரொடுக்கியாநந்தச்
சுகமடைந்தசனகளைச்சென்றடைகின்றான்சுகமுனிவன்
பகலிரவும்பொருட்டேடிப்பரியவர்பாலடையாது
சுகதியிடைக்கேழலெனத்தவமிலர்பாலடைகின்றார். (க0)

சனகனெனுமன்னவர்கோன்றையமுகநோக்கினர்க்குண்டோ
மனசமுகமெனக்கேட்டுவாய்தனிலீரேழ்பகலு
மனதாகமின்றியேயவனிருப்பப்புவலனு
நனிவாவென்றழைப்பவந்தான்ஞாலத்தையறத்துறந்தான். (க௧)

பைந்தொடிசங்கமவின்நிமற்நீறயபல்லுபசார
மங்கியற்றவேலினானவாழிதரிசனகன்
புங்கவனையெவ்வண்ணமிருக்கின்றாய்புகறியென
விங்கறியென்சகவசகமிரண்டுமென்றான்சுகமுனிவன். (க2)

அறிகின்றேனறிவில்லெனெனுநிலையங்கடந்தநிலம்
பிறிவறியசுவானுபவாதீதம்பிரமோகமென
மறுவின்மறைகூறுமாவாக்கியத்தைக்கடைப்பிடிக்கி
னறிகின்றவனுபவமும்னுபவமன்றாமன்றே.

(கந)

அவ்வறிவுக்கடந்தொளிரும்னுபவமேதென்றாயே
விவ்வறிவுசீவனமாயிருப்பளவுந்தோற்றுவாளு
செவ்வறிவாய்கீறிற்பிறற்றெரியுமையெனஞ்சொல்கேன்
பெளவமடைந்தியெனவுன்பசுபோதமடங்கிடுமால்.

(கச)

கீயறியப்பட்டதெலாநிடையல்லவதித்தேத
போயறியுமறிவினையும்புகவிழுங்கிப்பூரணமாய்த்
தாயறியுங்குழுவியினைத்தனையனறியாவணம்போ
லாயபெரும்பாழறிவாரறியாதவனார்வசனம்.

(கடு)

உன்றந்தையுரைத்ததுமுயர்முனிவனுரைத்ததுவு
மன்றல்கமழ்கமலனுரைவாக்கியமும்மகதேவ
ரன்றுரைத்தவாக்கியமும்யானுரைத்தவரும்பொருளு
மொன்றேறயாமையமில்லையுனையன்றிவெறில்லை.

(கசு)

பேரூதபெரும்பேற்றைப்பேசாதபெரும்பேச்சை
பூரூதகண்ணீருமுடையாதபேரன்பு
மாறாதவனுபவமும்னுபவமெனுகாதவனுமாய்
மாறாநுங்காணாமகத்துவத்திலமுந்துவாய்.

(கஎ)

பெறுபவன்யார்பேறியாதுபேசென்றான்சுகமுனிவ
னறிபவன்போயாநந்தத்தனுகூலமானபினர்ச்
செறிபிரமமொன்றொழியவிரண்டில்லாத்திறத்தேல்
பெறுபவன்யார்பேறியாதுபேசென்றன்பெருஞ்சனகன்.

(கஅ)

காண்பவன்யார்காண்பனயார்கழறென்றன்கூகமுனிவன்
சேண்பயிலுமொளிக்கொளியாய்ச்சித்தாகிப்பரவான்மா

தான்பிரகாசித்தபினர்த்தானேதானுனமையாற்
காண்பவன்யார்காண்பனயார்கமுறென்றன்கனகன். (கக)

உண்பதியாதுண்பவன்யாருரையென்றான்சுகமுனிவன்
புண்பயிலுமுடல்பொருளும்பொன்றாதவாவியுமர்
தண்புனலோடாரியற்குத்தத்தமெனவீந்தபின
ருண்பதியாதுண்பவன்யாருரையென்றானுயர்சனகன். (க௧)

பூசனையார்பூசகன்யார்புகலென்றான்சுகமுனிவ
னாசையெலாரிராசையாயாந்தமுங்கடந்த
வீசனானானீசனிரண்டற்றவெல்லையிலே
பூசனையார்பூசகன்யார்புகலென்றன்புகழ்ச்சனகன். (க௨)

தோத்திரியார்தோத்திரம்யார்சொல்லென்றான்சுகமுனிவ
னார்த்தமொமெனவாக்குக்கதீத்தத்தையளவிறந்த
சேத்திரத்திற்சிவமாகித்திறம்பாதநிலயத்திற்
ரோத்திரியார்தோத்திரம்யார்சொல்லென்றன்றுரைச்சனகன் (க௩)

முத்தியுண்டோபெத்தமுண்டோமொழியென்றான்சுகமுனிவன்
சித்தமலயிறந்தரியசிற்பரையுங்கடந்துபோ
யெத்திசையுமெப்பொருளும்யாமாகிறின்றிடத்தின்
முத்தியுண்டோபெத்தமுண்டோமொழியென்றன்முதிர்சனகன். (க௪)

வேறு.

கூட்கொண்டவாள்கொலைசெய்யுமோகொலைசெய்பவன்நையன்றியே
கார்கண்டலோபயிர்செய்வதுகதிர்கண்டலோவிழிகாண்பது
பார்கண்டியானிருவாதனைப்பயிர்செய்வதுயிறைகண்டலோ
தீர்கின்றநாளொஞ்ஞான்றுசொல்சிவயோகியேசிவயோகியே. (க௫)

முன்பண்ணியவருவாதனைமுதிர்ந்தேசிகன்விழியாதுகும்
பின்பண்ணியவருவாதனைப்பிரமாற்பணத்தாலேகெட்டு

மன்பொன்றியநாமச்சதனென்கின்றபேராந்தமேற்
றுன்பங்களாரின்பங்களார்சகயோகியேசகயோகியே.

(உடு)

வேறு.

ஐயமெனும்புறங்காட்டையட்டேனின்னருண்மொழியால்
வையகத்தினின்போன்றமாதவீராரெனவாழ்த்த
வ்ய்புநெறியுணர்ந்தேனேயுன்வரவெற்கிடைக்குமோ
செய்தவத்தாலுன்பாதத்தெரிசினையான்பெற்றேனே.

(உசு)

என்றொருவருக்கொருவரிவ்வண்ணந்தமிழ்பேசிச்
சென்றொடுங்குமாறென்னச்சித்திரிகன்கண்ணென்னக்
கன்றிறந்தவானென்னக்கண்ணிழந்தான்கதியென்னத்
துன்றியசுவானுபவத்தழுந்தினுன்சகமுனிவன்.

(உ௭)

வாழ்த்திடவும்வாயில்லவணங்கிடவுஞ்சரமில்லை
சூழ்த்திடவுமலரில்லதொழுதிடவுங்கையிலை
யேத்திடவும்பாவில்லையெதிர்த்திடவோரிதையில்லைப்
பார்த்தவிடத்தொறுமியானேயெனையானேபணிகின்றேன்.

(உ௮)

பண்டைமறைமொழிப்படியேபரமபதவினிதுணர்ந்து
தண்டுதலில்வியாதமுனிமனக்குவியத்தானினைப்பக்
கண்டையொத்தமனங்குவித்துக்கனகவரைமீதடைந்தங்
கண்டரெலாமறியாதமத்துவிதவிடுற்றான்.

(உ௯)

மாறாதவாசையெலாமமாரத்துறந்துபோ
யெருதமுத்திமலையினிதேறியிச்சகத்தை
நீருக்கிரிணையாமனித்தியாந்தமுற்றுண்
றேருவென்போலியெலாந்தினமலையுந்தெரிவையர்க்கே.

(௩௦)

காற்றிலாவிளக்கொளியோகண்ணாடிமண்டிவூமோ
நீற்றொளியோசரர்க்காலகிறைமதியோநிறைவானே

தேற்றுறுபூங்கங்கையோதிரையற்றபாற்கடலோ

வாற்றரியதவனோற்றசுகமுனிவனகமம்மா.

(௩௧)

ஆங்கவனினினைதொழிமென்னகங்காரமடிக்கழியும்

பூங்கமலத்திருத்தாளையுள்குதொறும்புகலுவவார்

சீங்கமமன்னவன்காணைசெவிபுகவென்நீமையகுநீ

பாங்குடையோன்றுறவெனக்கும்பதியுமோபாரிடத்தே.

(௩௨)

ஐயாசையாறாசையற்றவநீவுடையோரை

யையாண்டாயினுமன்றியாண்டேனுஞ்சோதித்துப்

பொய்யாவிந்நூலவர்க்குப்போதிக்கபுகழ்க்கீயின்

பொய்யாரும்புலையிரையம்புகுவர்புவிபுள்ளளவும்.

(௩௩)

குக்குடம்போற்சந்தனகுப்பையைப்போற்சந்திரவன்

குக்குடம்போலாராயின் குருக்குப்பைக்குருக்காட்டு

மற்கடம்போற்றிரிவோர்க்குமகிடம்போலிருப்போர்க்குங்

கற்கடகம்போல்வார்க்குமிந்நூலேக்காட்டற்க.

(௩௪)

ஆ திருவிருத்தம் - கூகூ.

சுருதிகாரவிளக்கம் - டுற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முதல்வாக்கியம் - பிரக்கியானம்பிரமம்

இரண்டாம்வாக்கியம் - அகம்பிரமாஸ்மி

மூன்றாம்வாக்கியம் - தத்தொமசி

நான்காம்வாக்கியம் - அயமானமாப்பிரமம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பன்னிரண்டாவது.

சிந்தனை வெண்பா.

தகநிணைமுர்த்தி துதி.

எணியைப்போலியாவரையுமேறவிட்டுமியானேறேன்
ரேணியொப்புப்பல்லியொப்புச்சொல்லலா - நாணமற
வெல்லார்க்கும்போதித்தும்யானில்லெனென்செய்கேன்
கல்லாலாமுற்றுமெனக்கா.

(க)

குருவணக்கம்.

அம்மைமுலைப்பாலன்றழுதுபெறுஞ்செல்வ
வெம்மைப்புணக்கவந்தவீசனே - செம்மை
யரக்காம்பல்வாயினாலாகமநுட்பத்தைத்
துரைக்காழிச்சம்பந்தாசொல்.

(க)

ஆகமங்கள்சொன்னபரீப்பெல்லாமறச்சுருக்கி
யோகையுறச்சொல்வேனீயுற்றுக்கேள் - பாகமொரு
நாலாம்பருவமுறஞானதாகம்பிறக்கு
மேலாதுமற்றையர்க்கெல்லாம்.

(உ)

படைபிழைத்துப்போவார்போற்பதைபதைக்கும்ஞ்சு
முடலரவமென்றிறியோடு - நொடியளவும்

வீண்போதுபோக்காதுமெய்யடியார்தங்குழாங்
காண்போடிமோவென்றுருக்குச்சி.

(௩)

சருவபரிபூரணமாய்ச்சீதானந்ததேசாய்
சருவபுவனங்களுந்தானாமிறைவன் - மருவிலருட்
டிருமேனிகொண்டுவந்துதிருநோக்கத்தாலுன்
சருமேனிபொன்றிவிக்குங்காண்.

(௪)

பொண்ணைப்பொருளைப்புகழிக்குறியாது
தண்ணையளித்தவனைசற்குருவா - மின்னமின்னம்
பொன்னீபொருளீயென்றோதுங்குருவெல்லா
மன்னியனைசற்குருவன்றாம்.

(௫)

ஐயந்திரிவகற்றியான்மாவைக்காட்டியதற்
கையனருளையறிவித்து - மெய்யன்
திருவடியைக்காட்டிச்சிவோகம்பாவிக்க
வருள்செய்வோன்றானகுருவாம்.

(௬)

உள்ளஞ்சுழலவயிர்சுழலஆன்சுழலக்
கள்ளப்புலனிலெனைக்காட்டாதே - யுள்ளத்திற்
கண்டாருங்காணாதத்தாவைக்கைவிரலால்
விண்டாழக்காட்டுவிரகா.

(௭)

கண்போலவான்மாகதிர்விளக்குப்போலாக்கை
விண்போற்சிவமதிபோல்விஞ்ஞானம் - விண்போந்த
சூரியன்போல்மெய்ஞ்ஞானஞ்சூழிருன்போலஞ்ஞானத்
தாரகைபோற்றத்துவங்கடான்.

(௮)

சரவசரந்தோறுஞ்சாக்கியாய்நிற்பன்
பரமசிவனையப்படாதே - திரிபுரைக்கண்
றில்லாவிடமில்லையென்றதிருவாக்கு
கல்லாய்நமக்கரணநாடு.

(௯)

வேண்பு.] வள்ளலார்சாத்திரம்.

சிவன்வேறுசிவன்வேறென்னுதேசிவன்
சிவன்கூறுசிவைகூறுதேகஞ் - சிவனிதயத்
தான்மாபிறந்தானன்றைம்முகத்துமைம்பூதந்
தான்பிறக்கக்காண்கிலீதான். (௧௦)

தேறினாசித்தத்திருந்தார்சிவனென்றால்
வேறுபடுத்துவதென்வீணீ - மாறுபட்டுப்
பேசாதையெல்லாம்பிரமமென்னும்வேதார்த்
மாகையற்றானீயேயது. (௧௧)

சிவன்வேறுசிவன்வேறென்றிரண்டாய்ச்செப்பு
மவன்சிவனையென்றுமறியாதான் - நவயில்லா
வுள்ளத்தார்க்கெய்துமோவூர்க்குருவியாகாச
மெள்ளப்பறத்தறிபுமே. (௧௨)

அதுவேயாமென்றருமறைகளசொல்லு
எதிர்சிவனீயானாயென்னு - முதுசைவம்
வேறேவேறன்றேசொல்லேவதியனேவிண்விசும்பும்
வேறேவேறன்றேவிளம்பு. (௧௩)

ஐம்பொறியுமைம்புலனுமைம்பூதமுமகற்றி
யின்பசிவனென்னுலேலாதோ - வன்பனே
முத்திமுடிவீதென்றன்முன்னுலும்பின்னுலு
மற்றதாலெல்லாமற. (௧௪)

தானேபரமானாற்றத்துவசாலத்திலே
யேனோபிறத்திறந்தேனித்தனைநாள் - மாண்கைள்
நீபிறத்தில்லையுண்மைநெஞ்சுபுலனும்பொறியு
நீபிறத்தாற்போனிச்சயம். (௧௫)

கடத்திருக்குமாகாயமென்றகதிச்செய்யு
ஞடற்குள்வருதுன்பமெலாமோட்டும் - விடற்கரிய

மன்னுமனேகாகாரமென்றதிருவார்த்தை

யின்னேபிறப்பறுக்குமேண்.

(கக)

ஒரிடத்துநில்லாவுலகுயிரஞ்ஞானமியை

பாரிடத்தினுண்டாயதண்ணலே - காரிடத்தின்

மின்றோன் றுமாபோல்விளங்குமுயிர்ப்போதத்தின்

முன்றொன்றுமென்னுமுமை.

(கஎ)

ஒன்றுடனுந்தோய்வில்லானென்றவுரையாலே

யென்றும்பிறப்பறுத்தாயென்றாயே - யென்று

மியனவனுகில்லானென்றவுரையென்கொல்

தவமிலர்க்குச்சொன்னமொழிதான்.

(கஅ)

அமுசோகம்பாவனையாலாருயிரின்போதச்

சமுசயத்தையென்மொழியாற்றள்ளி - யிமையளவுங்

கட்டவுடலாகாமற்காடிகத்திற்சொன்னவண்ண

நிட்டையிலேநின்றவியீ.

(கக)

மெய்கண்டான்வெண்காடனெங்குருச்சிற்றம்பலவன்

பொய்கண்டகண்டிசுரணர்க - லாவரையு

முள்ளடக்கியொன்றாயுணர்வாயுறங்கினர்போ

ளுள்ளடக்கியீயுமுணர்.

(உ௦)

ஆட்பாலவாக்கருளுமென்றருளிச்செய்த

கோட்பாடுடையவருட்கோவே - தாட்பா

லணைந்தவயிர்க்குவமையாதோமுன்னீருப்

பணைந்ததுபோலாமென்றறி.

(உ௧)

ஏதுக்களாலுமென்றகடையாப்பைச்

சோதித்தார்க்கன்றோசகவுதய - மாதுக்கம்

போக்குமுருந்தொழித்துப்பொய்க்கடலில்வீழ்பவர்போ

லாக்கியிழந்தேனாற்ற.

(உ௨)

தானேசிவமல்லாற்றனிசிவம்வேறில்லையென்ற
மோனமொழியொன்றின்முடிபறியா - யோனிடொறுஞ்
சென்றுபிறந்தெய்த்தேன்சிவாயசிவவென்செய்கே
னென்றுகடத்தேறுவேனியான்.

(2௩)

எழுவாய்சிவங்காட்டியீற்றிலசிகாட்டு
முழுவாக்கியத்தின்முடிபறியா - விழுதையே
னுய்புநெறிகானேனுயர்ந்தகுலத்திற்பிறந்துஞ்
சைவநெறியுக்கியுமெந்தாய்.

(2௪)

அறிவென்றறியாதவாணவமேஞானச
செறிவாயவெண்ணைநீதிண்டற்க - வறிவாய
வெண்ணைச்சிவமாக்கியென்னறிவிலெக்காலும்
பின்னமறநின்றான்பிரான்.

(25)

மொழிந்தசிவசம்பந்தாமுப்பதுமோராறுங்
கழிந்தவிடத்தென்னையெவண்காண்பேன் - கழிந்த
கருவிகளிற்சிவனெனக்காணுமதீதத்திற
பரமசிவநீயுணரப்பார்.

(2௬)

கேளாதனவெல்லாங்கேட்பித்தாயன்னைபோல்
மீளாதவாநந்தம்வேட்பித்தா - யாளுடைய
பிள்ளையுனையன்றிப்பேய்த்தெய்வம்பேய்ச்சமயங்
கொள்ளேனவருரைக்குங்கோள்.

(2௭)

சிந்தனையால்மாறாத்திரோதமலகீங்கிப்
பந்தமகன்றுபரையாகிச் - சந்திரனை
யொத்தாலிக்குள்ளவறுதுயரமொன்றின்
சுத்தான்மாவாகித்தொழு.

(2௮)

புத்தகப்பேயேயிந்தச்சிற்றிலக்கீழ்ப்போதென்ற
சித்தன்மொழியிந்நுற்றஞ்சித்தாந்தம் - வைத்த

பரப்பெல்லாநீத்துப்பழையசிவத்தோன்ற
யிருப்பன்றோவாவிக்கியல்.

(௨௧)

எல்லாவுயிர்க்கட்குமிசுபங்கொடுத்தலால்
எல்லாஞ்சிவனையெண்ணலால் - எல்லாஞ்
சிவனுருவையாமாற்றெவிட்டாப்பேரின்பஞ்
சிவனுருவமென்றுணர்விற்தோர்.

(௩௦)

ஆகாயந்தன்னையளக்கமரக்காடுலென
வாகாயம்மரக்காற்குள்ளிருக்க - வாகாயங்
கண்டாயெலந்தக்கருத்தேகருத்தாகிக்
கண்டாலதுவேகதி.

(௩௧)

பவனமாய்ச்சோடையாயென்றபத்துப்பாட்டுஞ்
சிவன்றாளடைவோர்க்குத்தெப்பங் - கவலை
புருவழிமச்சொன்னவுபதேசமன்றோ
சொருபத்திருப்பாகரம்.

(௩௨)

ஞானசம்பந்தனசொன்னோடுமேத்துவா
ஞானசம்பந்தமுறாரென்ற - ஞானமொழி
யொன்றும்போதாதேதொசொல்லுள்ளமேயெப்போது
நின்றதிருத்தாண்டகத்தினில்.

(௩௩)

சீர்பூத்தவேதச்சிரப்பொருளையெல்லா
மேர்பூத்திருக்கடையாப்பென்ன - நேர்பூத்த
திருஞானசம்பந்தன்சீர்பாததாளிக்
கருகனுன்றியிலையாம்.

(௩௪)

சமயம்விசேடஞ்சத்தியநிர்வாண
மமைவிலபிடேகமாற - லுமைபங்க
ளுகமசித்தாந்தமறைதியுத்திலலாப்
பாகமுருர்க்கியிற்பவம்.

(௩௫)

சிந்தனைவெண்பா - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ.
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினமூன்றாவது
நிராமயவந்தாதி.

மெய்யைப்பொய்யென்றூன்வெளியைநல்லவீடென்றால்
சைவத்துரைகாழிச்சம்பந்தன் - ஐயமற
சுன்போதம்போமிடத்தேநீயேசிவமென்ற
னென்போதத்துள்ளையிருந்து.

(க)

இருந்தபடியிருந்தாலிறையுருவந்தோன்றும்
பொருந்தும்லயிம்மையிலேபொன்று - மிருந்தபடி
யேதென்றங்குன்னியீரண்டாட்டுவார்க்குண்டோ
போதமுண்டபிள்ளைபுகல்.

(உ)

புகலிக்கரசேயுன்பொய்ப்போதம்போனாற்
சகலமறுக்கவேலமுஞ்சாயும் - அகலாத
நல்லிளையுந்தீவிளையுரட்டமாமென்றுரைத்து
மொல்காவென்போதவொழுக்கம்.

(ங)

போதவொழுக்கமென்றுபொன்றுக்கொல்சம்பந்த
நாதனையுள்ளபடிநாட்டுவாய் - பேதா
யறிந்தவறிவெல்லாநாமன்றறிந்திட்டூங்கே
செறிந்தறிவாய்சிற்கிலிறந்தேர்.

(ச)

தேரிலதிதூர்மெனச்சிந்தைவிடாதையென்று
னோருருவாயினையென்றவும்ப - னோரு

மறிவேயறிவென்றான்வறிவுக்கப்பா
வறியோமறிவையறிவால்.

(இ)

அறிவாலறியப்படும்பொருளேயாகிற்
பொறியாலறியப்புகாவோ - பொறியாரக்
கண்டதெலாமாயெனக்கண்டித்தான்மெய்ஞ்ஞான
முண்டதிருச்செவ்வாயானுற்று.

(ஈ)

உற்றுணரின்னியெயுயர்பிரமமென்பதுவு
மற்றிவன்றூய்வகுப்பதுவு - முற்று
பிறந்தவிடத்திரண்டிமேகமேயென்றான்
சிறந்தசீகாழிவருதே.

(எ)

தேவேதிருஞானசம்பந்ததேசிகனே
யோவிலெழுத்தஞ்சினையுமோதாய்கொ - லாவியார்
பின்னிரண்டைத்தள்ளிப்பிரியாதவானந்த
முன்னிரண்டைக்காணுதன்முத்தி.

(அ)

முத்திரிடந்தைமொழிஞானசம்பந்தா
சத்திதிருவம்பலத்திற்றூன்றூய்ச் - சுத்தவுயிர்
காணமுயல்கனைக்காலான்மிதித்தருளித்
தானுநடம்புரிவான்றான்.

(ஆ)

தானேசிவமானசத்தியஞானந்த
மோனகிலைசொல்காழிமுன்னோனே - ஞானிகடம்
முள்ளமாகாயமொன்றையவானந்த
வெள்ளமாய்நிற்குமவர்மெய்.

(ஈ)

நிராமயவந்தாதி - முயற்றிற்று.

கிருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினொன்காவது

அறுபத்துநாலுசங்கை.

முதலாவது

பதிசங்கை.

சிவன்தானோதெய்வம்? இதரதெய்வங்கள் தெய்வமன்றோ? வேதாகமபுராண வேதகௌல்லம், சிவனே தெய்வமென்று சத்தியமாய்ச்சொல்லும். அஃதன்றியும், வியாசபகவான் விட்டுணுவே தெய்வமென்று சொன்னநாவும் எடுத்ததையும் தம்பித்தூரின்றதவே சாட்சி.—இதனால், (வியாசமார்த்தநாயகமா) என்று சிவனுக்குப் பெயர் வந்தது; ஆனால், சிவனேபரதெய்வமென்பதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சிவனையொக்குந் தெய்வந்தேடினுயில்லை”—எனவும்,

“சிவனெனயாவந் தேறினன்காண்க”—எ-ம்,

“சுசனையொப்பவர் தேவகணத்திடையாரேயோ”—எ-ம்,

“சுசனையன்றி யினையொருதேவிலலை

பூசனையன்றிப் புறம்பொருளோன்பில்லை”—எ-ம்,

“சிவமேவம்பரந் தெய்வஞ்சிகாராயநமோம?”—எனவும்

வரும்.

(ச)

சிவனுக்குத்திருமேனி உண்டோ இல்லையோ? உண்டென்றால் நம்மிலொருவர்; இல்லையென்றால் வேதாகமமில்லை; வழிபடுமானாக் கருமில்லை; ஆனால், திருமேனியுண்டானதெப்படி? தியானத்திருமேனி மந்திரத்திருமேனியுண்டு இதற்குவசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒருவயிற்றும்வாரா வுடம்புடையான்வந்தான்”—எ-ம்,

“வேதமொழி விசம்பு மேனிசுடர் விழிமண்
பாதந் திருப்பா திருப்புவிழூர்-நாதர்
பரமாம் பரமாம் படுகடலெண் டிக்குங்
கரமா மவர்க் குயிர்ப்பாங் கால்”—எ-ம்,

“அருளே திருமேனி யான்மாத் திருமேனி
சுருவே திருமேனி கொள்”—எ-ம்,

“ஈவனுரு வருவுமல்லந் சித்திஐ டுத்தமல்லன்”—
எனவும் வரும். (௨)

சிவன் ஆனோ? பெண்ணோ? அலியோ? என்னில், சொன்ன மூன்றும் அனநென்பதே சித்தாந்தம்; ஆனால்,

“பெண்ணகி யாண யலியாய் பிறங்கொளிகேர்
விண்ணகி மண்ணகி”—என்று

வசனம் உண்டோ என்னில்; அதன்பின்னே, “இத்தனையும் வேறுகி” என்று வசனம் உண்டாயிருப்பானேன்? ஆனால் ஒருபொருளுக் கிரண்டு தன்மையுண்டோ? உண்டில்லையென்பது இரண்டும் பெத்தநிலை; இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“வாக்குமனமு மில்லாமனோலயந்
தேக்கியெனக்குச் சிந்தைதெளிவித்து”—எ-ம்,

“வாச்சாலு மிர்க மனத்தாலு மெக்காலுந்
தாக்கா வுணர்வாய தன்மையனை - நோக்கிப்
பிரித்தறிவு தம்முட் பிறியாமை தானே
குறிக்கு மருணல்கக் கொடி” —எ-ம்,

“வீணயச்சூலு மெனக் கொருளுன விழியளித்துக்
கோணுகத்துள்ளொருகூத்தப்பிரானுண்டகூத்தப்பிரான்
ஆணவதுமன்றுபெண்ணவதுமன்றவியுமன்று
காணக்கண்கொண்டுகனி கானியென்றன்கச்சியேகம்ப
[னே]” —எ-ம்,

“ஆணோவலியோ வரிவையோ வென்றிருவர்
காணக்கடவுள்” —எனவும் வரும். (௬)

ஆனால் அந்தச்சிவன் எங்கேயிருப்பார்? கயிலாயம், காசி, காஞ்சி முதலிய தானத்திலிருப்பார். நாமரூபமான படியினால் முத்தி என்னமாய் முடியும்? ஆனால் எங்கும் வியாபி, சருவேந்திரியாமி, சருவபரிபூரணன், சருவலோகநாயகன், சருவசாட்சி, ஈஸ்வர சர்வபூதாஸ்ரமின்னும் வசனத்தால், சிவனெங்குமிருப்பதே சித்தாந்தமாயினும் பசுவுக்குப்பால், கால் கொம்பு, சரீரமெங்கும் இருந்தாலுந் தன்னியத்தின் வெளிப்படுமாறுபோலக் கயிலைமுதலிய தானங்களிலேயும், சிவக்கியானிகள் சித்தத்திலேயும், வெளிப்படுவர். இதற்கு வசனம் உண்டோ உண்டு, எப்படி?

“பைங்கணேற்றினர் திங்கள் சூடுவர்
பட்டினத்துப் பல்லவனீச்சுரத்
தெங்குமாயிருப்பா ரிவர்தன்மையறிவாரார்” —எ-ம்,
“சிவனறிந்தருளுவன் சீவராசியை
சிவன்றனையறிந்திடாச் சீவராசிகள்
சிவனிலாவிடமிலைச் செடசித்தெங்கணுந்
சிவனிலாவிடினயிர் செகமற்றில்லையே” —எ-ம்,

“வானத்தா னென்பாரு மென்கமற் றுட்பர்கோன்
 ருனத்தா னென்பாருந் தாமென்க-ஞானத்தால்
 முன்னஞ்சத் தாவிருண்ட மொய்யொளிகேர் கண்டத்தா
 னென்னெஞ் சத்தா னென்பன் “யான்” —எ-ம்,

“விறகிற்றீயினன் பாலிற்படுநெட்போன்
 மறையநின் றுளன் மாமணிச்சோதியா
 னுறுவுகொண்டெ னுணர்வுக்கயிற்றினுவு-
 முறுகவாங்கிக் கடையமுன்னிற்குமே” —எனவும்

வரும்.

(ச)

ஆனால் அந்தச்சிவனுக்கு எண்குணமுண்டென்றால், ஒரு குணமும் இல்லாதவர் என்று வசனம் உண்டாயிருப்பானேன்? இல்லையென்பது பஞ்சகிருத்தியக் கடந்த விடத்தில். ஆனால், எண்குணத்துக்கும் வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“தன்வயத்தவன் றூயவுடம்பினன்
 ருனியற்றை யுணர்வினனாகுதல்
 பன்னுமுற்ற வுணர்தலியல்பினன்
 பாசீக்குதல் பேரருளாகுதல்
 மன்னுமீறில் வாற்றலுடைமையும்
 வரம்பிலின்பமு மாகியவெண்குண
 மின்னதாகச்சை வாகமமோதுமெம்

மீசன்றான யெப்போதும் வணங்குவாம்” —எனவும்

வரும்.

(சி)

எல்லாஞ் சிவன்வசமாமே? என்னில், திசுபுரவிசயம் பண்ணுங்காலச் சருவமுந்தன்வசமாய்த் தான் மீதியாய் நின்றபடியினாலும், ஆலபோசனஞ் செய்தபடியினாலும், உயிர்க்குயிராய் நின்று தொண்ணூற்றாறு கருவிகளையுயிற்றுதலாலும்,

“சருவதத்துவாதிபதயே சிவாயநம:”—வென்று,
வசனம் இருத்தலாலும், தன்வயத்தனென்னும் குணத்தகும்.
இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அவனசைந்திடி லொருவனுவசைந்திடி
மவனசையர்விடி லனுவசைந்திடா
சிவன்சத்தியோ டுறிந்செகம்விரிந்திடுஞ்
சிவன் நனித்திடில் விரிசெகமொழிங்குமால்”—எனவும்
வரும்.

(க)

தூயவுடம்பினன் என்றது எவ்வாற்றால் வந்தது? ஒருகருப்பா
சயங்களிற் படாமையாலும், நரை, திரை, மூப்புமுதலிய இல்லாமை
யாலும், சர்வமும் அழிந்துந் தானழியாமையாலும், சிவன்நிர்மல
தேகி என்று வேதமுறையிடுதலாலுமாம். இதற்கு வசனமுண்டோ?
உண்டு, எப்படி?

“யோனிவழி யேயுதித்து யோனிவழி யேநினைந்து
யோனிவழி யேயொடுங்கு மூமர்காள்-யோனிவழி
வாரா வொருவனையே வந்தித்தால் யோனிவழி
வாரா வகையருளு வான்”—எனவும் வரும்.

(எ)

சிவன் இயற்கையுணர்வினன் என்பது எவ்வாறு? எனில், தெட்
சனாமூர்த்தியாய்ச் சருவதேவர் முனிவர் கணங்களுக்கு முபதேசி
யா நின்றபடியினாலும், தசாவதாரத்திலே விஷ்ணுவுக்கு ஐந்து நிக்கி
ரகமும், ஐந்து அங்கிரகமும் பண்ணின படியினாலும், சிவஞ்சத்தி
யாய் நின்று உயிர்களின் அனாதிகண்மங்களை அறிந்து ஊட்டிவிக்கை
யினாலும், எல்லாம் அறிந்து வேதமோதிவைத்தலினாலும், சூரியனைப்
போல இயற்கையுணர்வுதகும். இதற்குவசன முண்டோ? உண்டு,
எப்படி?

“அறிவிக்கக்குரவரில்லை யன்னையும் பிதிராவுமில்லை
யறிவிக்கவயலொன்றில்லை யம்பலத்தாடி யென்று

மறிவிக்குமம்மானேயென் றயனரிமுனிவரெல்லாஞ்
செறிவுடையடிமை செய்வார் திருப்புவனத்துளானே" —

எனவும் வரும். (அ)

சிவனுக்கு முற்றுணர்தல் வருமாறு எக்தனம்? என்னில், அண்டரண்ட பிரமாண்டங்கள் தோறுமுள்ள உயிர்களுக்குத் தனு, கரண, புவன, போகங் கொடுக்கையாலும், சிவதத்துவம், வித்யாதத்துவம், ஆத்மதத்துவமாக முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் தோறும் நின்று அறிவிக்கையாலும், அளவிறந்த கண்களுக்குள்ள செய்தியெல்லா மங்கங்கே போயறியாமல், ஏகமாய் 'நின்றிறகிற சூரியனைப் போல, முற்றுமுணர்வன். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

"எங்கணுமிருக்கையாலு பிருவினையருத்தலாலுஞ்
செங்கதிர்மதியமீனந் தேய்ந்திட நிற்கையாலுஞ்
சங்கையொன்றின்றுயெல்லாந் தானறிந்திடதலாலுஞ்
செங்கண்மாற்கதிகையே திருப்புவனத்துளானே" —எ-ம்,

"எங்குஞ்செவியுடையா யடியேற்கிரங்காயே" —எனவும் வரும். (க)

சிவனே பாசமோசகனென்றால் மற்றத் தேவதைகளுக்கு அடாதோ? என்னில், எவ்வழியானும் அடாது. இராஜாவின் கண்ணுக்கும் ஊழியக்காரன் கண்ணுக்கும், சூரியனிருள்த் தூரப்பதுபோலச் சீவராசிகள், மனிதர், தேவர் முதலிய எண்ணுக்குச் சிவாதித் தனை அன்றிப் பாசீங்காது; ஆகையால், அநுக்கிரககாலத்தில் சிவனே முன்னிட்டறிவிப்பன். தேவர்களுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணவர் ஆர்? தேவேந்திரனுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணவர் ஆர்? பிரமனுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணவர் ஆர்? விட்டுணுவுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணவர் ஆர்? உருத்திர மூர்த்திக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணவர் ஆர்? ஆசையாலெல்லாவநுக்கிரகங்களும் சிவனேயென்றறி ஒருகுழந்தைக்கு

ஒருகுழத்தை இதுதீது இது நன்மையென்று சொல்லுவதுஞ் சிவா
நங்கிரகமெனக்கொள்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்
படி?

“பண்டொருகாலத்தன்னிற் பதஞ்சலிக்கருளிச்செய்தா
னண்டர்கோன்வழிபட்டேத்த வநங்கிரகங்கள் செய்தான்
முண்டகன்றிருமால்போற்ற முத்திமேக்கங்கொடுத்தான்
முண்டிற்றழிபூசித்த திருப்பலிவனத்துளானே” —எ-ம்,

“ஆவுக்கும்புலிக்குமுன்ன மநங்கிரகங்கள் செய்தா
னாவிக்கும்வலியனுக்கு நாரைக்குமருளிச்செய்தான்
மூவர்க்குமுனிவர்க்கட்கு முதுக்குறையறிஞருக்குந்
தேவர்க்கு முத்திதந்தான் திருப்பலிவனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(40)

சிவன் அருளோடு கலத்தலால் அவர் மகா காருண்ணியரேயெ
ன்றால், அஃதெவ்வாற்றால்? வருமாறு, பன்றிக்கு இரங்கிப் பால்கொ
டுத்தமையாலும், ஆனைக்கிரங்கி யரியையே வினப்படியாலும், சர்வ
சிவதயாபரரான படியாலும், காருண்ணிய ரென்பதற் கடையாள
மாய் அத்த நாரியாகையாலும், இரக்கமெல்லாஞ் சிவகுணமேயாம்.
ஈயாமை, இனங்காமை யெல்லாம் மலகுணமேயாம். இதற்கு வசன
முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“பரைவடி வீசற்கான படியினுற் பன்றிக்கன்றுக்
கருண்முலகொடுத்தான் பின்னு மானைக்காயரியைவிட்டான்
குருவடிவாசிக்கல்லால் குறுகினுனதலாலே
தெரியருண் மூர்த்திபோலுந் திருப்பலி வனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(41)

சிவனுக்கு முடிவிலாற்றலுடைமை எங்ஙனம்? என்னில், இரா
வணனைச் சிறுவிரலால் ஊன்றிய படியாலும், விட்டுணு மேகமாய்த்

தாங்கிப் பொறுக்கமாட்டாமல் வெட்கிப் போனபடியாலும், அன்று தொட்டு மேகவாகன கர்ப்பமான படியாலும், ஊழிகாசியில், சங்கர சகர்த்தாவாய்ச் சர்வதீதையுந் தகிக்கிற படியாலும், பூமியைச் சேடன், சேடனைக்கூர்மங், கூர்மத்தைக் காலாக்கினி ருத்திரராய்த் தாங்குகிறபடியாலும், அளவிறந்த பலமுடையா ரென்பதற்கு ஐயப் பாடுண்டோ? இல்லை. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அரக்கனைமிதித்தலாலு மரிவெட்கிப்போனத்தாலு
முருக்கனலாகியண்டம் யாவையு மொருக்கலாலுஞ்
சுருக்கமிற்புலியைத்தாங்கித் தூலமாபிருத்தலாலுஞ்
செருக்களவாற்றலுள்ளான் நிருப்புலிவனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(௧௨)

சிவனுக்குவரம்பி லின்பமுடைமைவந்த வழிகாட்டு மென்னில், ஈச்சுரன் இன்பமயனேயாம். எங்ஙன மென்னில், வேதம், வேத்தியம், ஆத்மா, அனாத்மா, திருக்கு, திரிபிபம், இவற்றை யறியாமற் சச்சிதானந்த மானபடியாலும், ஞாதுரு ஞான் நேயங்களுக்கப்பாற் பட்டிருக்கிற படியாலும், இன்பமெல்லாம் விளைகிற பூமியானபடியால் சம்பு என்ற நாமம் வந்தமையாலும்.

“சட்டோ நினைக்கமனத்தமுதாஞ்சங்கரனை” —

என்றமையாலும்,

“நினைத்தோறுங்காண்டோறும் பேசுந்தோறெப்போது
மனைத்தெனும் புண்ணெக வானர்த்தத்தேன் சொரியும்” —

என்றமையாலும்,

முடிவில் இன்பனைப்பதற்கையேமே இல்லை. — அரிகரப் பிரமாதி, நாரதாதியிருடிகள், முனிகள், மனிதர், தேவர்கள், சர்வர்களுந் தியானிக்கிற படியினால், சிவன் இன்பமயனேயாம். இன்பங் கொடுக்கிறவர், சிவனென்பதே வேதாகமசித்தார்த்தம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“எல்லா வயிர்கட்கு மின்பங்கொடுத்தவினாள்
எல்லாஞ் சிவனையே யெண்ணலால்-எல்லாஞ்
சிவனுருவே யாமாற் றெவிட்டாத வின்பஞ்
சிவன்பா லிருக்குமெனத் தேர்” —எ-ம்,

“இன்பத்துளின்பமாய் நிண்ணடியெய்தும் வண்ணங்
துன்பத்துட்டுன்ப நீக்கித் துறவிகட்குகிற்பார்
பொன்பது மத்தோன்மாயன் புண்ணிய தவங்களுைற்பார்
செம்பதுமத்தான் கூட்டாய் திருப்புலி வனத்துளானே” —

எனவும் வரும்

(௧௩)

ஆனால் இந்தச்சிவன் எங்கே யிருப்பார்? எங்கும் இருப்பொன்று முன்னமே சொன்னோமே எங்கும் இருந்தால் எனக்குத் தெரிய வில்லையே? எங்கும் இருப்பவர்; நின் அறிவிலேயும் இருப்பார். எந்த அறிவிலே? சட்டிறிவுகெட்ட சுகாதீதஅறிவிலே அந்தஅறிவுவேறு நான் வேறே? அந்தவறிவே நீதான் அந்த அறிவே நானா? இருந்தால் எனக்குத் தெரியாதோ? வெகுமுகமான படியினால் தெரியாது. அகமுகமானால் தெரியுமோ? அகமுகமாய் பார்த்துப் பின்புகேள். ஆனால், அந்த அறிவுவேறுதானோ? அனுபவித்தால் தெரியும். அனுபவித்தவர் உண்டோ? உண்டு, அவர்களையார்? சுகர், வாமதேவர், திருமூலர், நந்தி, சிவவாக்கியர், அப்பர், சுந்தார், திருஞானசம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர், சடகோபர், பட்டினத்தார், பத்திரகிரி முதலிய மகத்துக்கள் எல்லாம் அனுபவித்தவர்கள்; தின்றபண்டநீக்கிட்டாற்போல, அவர்கள் வாக்கியங்கள் காட்டும். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சுகன் வாமதேவன் றருவா சனீகாதி
மகன்விதரன் வெண்காடன் மரன்-சகமாண்ட
பத்திரகிரி வான்மீகி பற்றற்றே முத்தியின
யுற்ற ருறர்க்கிவ ரொப்பார்” —எ-ம்,

“சிவனைநான் சித்தையுட்கண்டவாதே”—எ-ம்,
 “தேடிக்கண்டுகொண்டேன் நிருமாலோடு நான்முதலுந்
 தேடியுந்தேடொணுந் தேவனை யென்னுள்ளே
 தேடிக்கண்டுகொண்டேன்”—எ-ம்,
 “உள்ளத்தினொளியைக் கண்டதுள்ளமே”—எ-ம், உரும.

அறிவுக்கறிவாய் நிற்கின்றசிவம் எனக்கேன் தெரியவில்லை.
 பஞ்ச பாசமறைப்பு. நான் அறிவானால் எனக்கேன் மறைப்பு? சிற்ற
 நிவாண படியினாலே; இந்தச் சிற்றறிவு பேரறிவாமோ? ஆகும்.
 எப்படி?

“ஒங்காரமான கலசத்தமுதுண்ணிற்
 போங்கால மீசனே யாம்”—என்று,

வசனம் இருக்கிற படியினாலே பேரறிவாம், ஆகிறத்துக்கு எது
 எத்தலாம்? மாமிசபிண்டம்; மந்திர பிண்டமாய்த் தேகம் இந்திரி
 யம் அந்தக்கரணம் பிராணவாயு இந்த யேசுபாதியும் நீங்கினால் பே
 ரறிவாகி, அச்சிவனைக்காண்பாய் இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு,
 எப்படி?

“பிண்டமாருடனானல்லேன் பிராணவாயுவு நானல்லேன்
 கண்டவந்திய நானல்லேன் கரணமோர் நான்குமல்லேன்
 பண்டையவறிவேநானென் றுணர்தருபருவம் வாய்ப்பின்
 வண்டறை கொன்றைத்தாரான் மலரடி காணலாமே”—
 எனவும் வரும்.

(கவி)

இரண்டாவது

ப டு ச ன் னை க .

ஆத்மாக்கள் அளவிறந்த தென்றால் அளவிறந்தகாலம் அளவிற
 ந்த உயிரும் முத்தியடைந்தும் ஒழியாமல் நிற்பானேன்? இந்த ஆத்
 மாக்கள் பிறந்த இடந்தெரிந்தால் அந்தச்சங்கை ஒழியும்,

“நரியைக்குதிரைசெய்வானும்”

“சித்திலாதபோதுவேனில்லை”—என்னும்,

திருவாக்கானும், அகமுதமாய்த்தியான சமாதியில் தன்னைப் போக்கித் தானதுவாய் நிற்பின், அந்த னுட்பந் தெரியும் இதற்கு. வசன முண்டோ? உண்டு எப்படி?

“பாவமுமறமுமொத்துப் பக்குவம்பருவமுற்றிங்
காவியைம்புலனைப்பற்றி தகமுகமாகியென்று
மோவியம்போலநின்றங் குணருணரமைபோக்கிற்
சிவனுஞ்சிவனும்வேறே திருப்புலிவனத்துளானே”—
எனவும் வரும். (கசு)

ஆத்மாவிலே சிவன் எப்படியிருப்பர்? பூவும் வாசனையும்போலே இருப்பர். அத்தனை சமீபமானால் தெரியாதிருப்பானேன்? கீடயவா தனையாலே விடயமின்றிப் பார்த்தால் தெரியுமோ? உன்னைப்போலே வெகுபேர் பார்த்து,

“கரியன்கொல் செய்யன்கொல் காண்கின்றிலேனே”—
என்று,

அலர்தூற்றினார். ஆனால், காணப்படாத பொருளோ? அன்று; காணும்பொருளோ? அன்று; பின்னைத்தா நெனவழி? பார்க்கவேண்டுமென்னும் பசையற்றால் அன்றைக்குச் சொல்லுவேன். இதற்கு உசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“பாசபத்ததேசிவா பாசமுத்தேசதாசிவா”—எ-ம்,

“நிறைவறிவாயிருந்து நின்மலன்றனைத்தேடி
மறைமுதனாலாராய்ந்து பின்னீருமயங்குந்தன்மை
யிறைவுனையெனக்குநாக்குண் டில்லையோ வென்றுகேட்க
உறைவதுநாக்கேயென்ன உகந்தெளியுரைப்போலும்”—

[எ-ம்,

“வாக்கினன்மனத்தினுன் மதிக்கொணாதசோதியைப்
பார்க்கவேணுமென்றலோ பலதிசைகளோடுவீர்
நோக்கிலாதநோக்கைநோக்கி நோக்கிநிற்கவல்லீரா
நோக்கிலாதநோக்குவந்து நோக்கநோக்கநோக்குமே”—

எனவும் வரும்.

(௧௭)

ஆத்மாவுக்குள்ளே சிவமும், சிவத்துக்குள்ளே ஆத்மாவும், சம
வாயசம்பந்தமா யிருக்குமென்று ஆசுவஸ்தம் சொல்ல, பஞ்சபாசங்க
ளும் ஆத்மாவை மறைக்குமென்பது எப்படி? என்னின், ஒரு கடத்
திலே நீர்விட்டு எரிக்குங்கால், அதிலே ஆராதம் வியாபகமா யிருந்
தும் அந்தத்தீ நீராச்சுடிமன்றி ஆகாசத்தைச்சுடிமோ; ஆனால், ஆத்
மா கண்டிப்போ? அன்று; அகண்டமென்று கண்டால் அந்தச்சங்கை
யில்லை. ஆத்மாவும் அகண்டமும், சிவமும், அகண்டமானால் பஞ்ச
பாசம் பின்னே யாருக்கு? இந்த விவேகயில்லாதவர்களுக்கு இதற்கு
வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒழிந்தேன்பிறவி யுறவென்னு ப்பாசங் .

சுழிந்தேன்கடவுளு நானுமொன்றானே

னழிந்தாங்கினிவரு மாக்கமும்வேண்டேன்

செழுஞ்சால்புடைய சிவனைக்கண்டேனே”—எனவும்

வரும்.

(௧௮)

சிவத்துக்கு ஒப்பு சூரியன், சிவனுக்கு ஒப்பு படிகமலை, பாசத்து
க்கு ஒப்பு பஞ்சவன்னங்கள். இப்படி அனுகூலமாகித்து இன்றை
வரையும் சிவம் உன்னைவிட்டுப் பிரியவில்லை. இந்த ஆத்மலாபத்தை
நான் எப்படி மறந்தேன்? சற்சங்கதி, சன்மாரக்கசந்ததி, சிவாகமசம்
பாடணம் இல்லாமையால் மறந்தாய் இப்போது குருதரிசனத்தால்
எல்லாங் கிடைத்ததென்றறி. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு,
எப்படி?

“சுத்தப் படிகமுச்சிச் சூரியனைச் சந்தித்தா

லெத்தன்மைத் தத்தன்மை யீசனிலை-யுற்றுற்றுப்

பாரா தவர்க்குப் பவமும் பலபிணியும்

போராடு மெஞ்ஞான்று போம்”—எனவும் வரும். (௧௯)

சேவசம்பந்தம் எனக்கெப்படி வந்தது? சேவத்துவம் நீங்கிச் சிவ மெப்படியாவேன்? சேவசம்பந்தம் அறியாமையாலே சிவசம்பந்தம் அறிவாலே அந்த அறியாமை எங்கேபிறந்தது? உன்னிடத்திலே ஆனால், என்னை மறைத்த இருளை யான் அறியாமற் போகவேண்டியது என்னை? இந்த அஞ்ஞானத்தை என்றைக்குக் கடப்பேன்? இந்த மாயையாலே மூடுபட்டேன்! இந்த கர்மம் என்னை விடவில்லையே! என்பதனால் அறிந்தாயோ யில்லையோ ஆனால் அறிவு எங்கேபிறந்தது? உன்னிடத்திலே அறியாமையும் அறிவும் ஒருசம்பந்தமாய் இருக்குமோ? இருக்கும். எப்படி? ஒரு கடலிலே விடமும், அமுதமும், பிறந்தாற்போலவும்; ஒருமரத்திலே ஈரமும், நெருப்பும், பிறந்தாற்போலவும்; ஒருகண்ணிலே கொடிமையும், கிருபையும், பிறந்தாற்போலவும்; உன்னறிவிலே அறியாமையும், அறிவும், ஒன்றாய் பிறந்ததைக் கண்டுகொள்ளுதி அந்த அறியாமை எத்தால் இறந்தது? அறிவு மேலிட்டாலே அந்த அறிவு எவ்வண்ணம்? நான் எவ்வண்ணம்? அத்தை இரண்டாட்ட இடமில்லை. ஆனால்போம்வழியாது? (அறிவுஞ் சிவனுமொண்ணு அல்லவென்கிறவன்வாயில் மண்ணு)என்கிற உலகவசனமே சாட்சி இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஆணவமேலிடவாருயிர் கீழிட்டடக்கிறிற்ரு

மாணவங்கீழிடவாருயிர் மேலிட்டருளுருவாம்”—எ-ம்,

“அறிவென் றறியாத வாணவமே ஞானச்

செறிவாய வெண்ணீர் தீண்டற்க-வறிவாய

வெண்ணீர் சிவமாக்கி யென்னறிவி லெக்காலும்

பின்னமற நின்றான் பிரான்”—எனவும் வரும். (௨௦)

ஆத்மாவுக்கு அனாதையிலே மலசம்பந்தம் செம்புக்குக் காளிதம் போலும், கடலுக்கு உவர்போலும், நெல்லுக்கு உயிப்போலுமானதெ

ன்னில், ஆத்மா அறிவென்றால், மறைக்குமோ? சிற்றறிவான படியிலுலே மறைக்கும்; ஒளியை இருள் மறைக்குமோ? மறைக்கும். சந்திராதித்தர்களை, இராசுகேது மறைக்கிறாப் போலும்; கெருப்பை நாம் மறைக்கிறாப் போலும்; ஆகாசத்தை, மலைமறைக்கிறாப் போலும். ஆனால், இந்த மறைப்புத்தான் ஒருவானேன்? நீபண்ணகன்மத்தால் நான் அவயவம் இன்றிரவயவமா யிருக்கக்கன்மத்தை எப்படிச் செய்தேன்? நிரவயவன் நானென்பதைமறந்து, அவயவம் நானென்னுங்கருத்தாற் கன்மம்வந்தது, அந்தக் கன்மத்தால் மாயையுண்டாச்சது, இந்தமாயையால் சர்வபதார்த்தமும் உண்டாச்சது. இதுபோமாறு? சிற்றறிவாகிய நீ, பேரறிவாய் நின்றால் பசுபாசம் இல்லை. இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அறிவுருவாயவென்னை யாணவமாதிகூடிப்
பிறிவறியாதின்னைப் பிறித்துத்தான் முழுதுமாகி
நெறியினைமறைத்துப்பொல்லா நீசுருக்கடிமையாகிச்
செறியிருணின்றதென்னே திருப்புலிவனத்துளானே” —
எனவும் வரும். (௨௩)

சிவமேகுருவாய வருமென்னில் விரோதஞானமாம்; உங்கள் சிவனுக்குக் காலங் கையும் உண்டோ என்னுந் தர்க்கம்வரும்.

“குருவேசிவமெனக் கூறினனந்து” — என்று,

வசனம் உண்டா யிருப்பானேன்? ஆனால், சிவனைக் குரவனெனச் சிந்தியேலந்த அவமதியா லாழ்வை நிர்ப்பத்து-என்று வசனம் இருப்பானேன்? ஆனால், இதற்குவாயில்லை. இனிப்போமாறு? சிவஞானிகளை அதிட்டித்துக்கொண்டு அறுக்கிரகம் பண்ணுவார். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அறிவுக்கறிவா யுறிவிப்பான்சில்லோர்க்
கறிவுருவுகொண் டருளுவான்” — எ-ம்,

“ஆட்டுவித்தா லாரொருவராடாதாரே
காட்டுவித்தா லாரொருவர்காணாதாரே
காண்பாரார்கண் ணுதலாய் காட்டாக்காலே”—எனவும்
வரும்.

(௨௨)

பதிதான், அனாதிபசுவும், பாசமும், அனாதியோ? சூரியன் உன் னடோதேகண்ணும் அனாதி கண்ணைமறைத்த இருளும் அனாதி பதி தான் நித்தியம், பசுவும்பாசமும் நித்தியமோ? ஆதித்தன் உள்ளபோ தேகண்ணும், கண்ணைமறைத்த இருளும் நித்தியம். ஒன்றுக்கே நித் தியப்பட்டம் அன்றி மூன்றும் நித்தியமோ? வென்னில், சிவனறிவி லே சிவனறிவு கலக்கப்பண்ணிப் பிரபஞ்சத்தை மறைக்கிறபடியின லே, பாசத்தை நித்தியம், அனாதியென்றது. ஆனால், இது துரியமா சசுது. துரியங்கடந்த விடத்திலே ஆகமமும் எனக்கெட்டாதென்று சொல்லும்; வாழையடி வாழையாய் உலகத்தை மறைக்கலால், அனா தியென்றாலும் ஆகமத்துக்கு விரோதமில்லை. வேதாந்தம் ஒன்றே யென்று சாதிப்பானேன்? அடியேனுக்கு அதுதெரியவில்லையே? தெ ரியப் படுத்துமென்று கேட்கத் தேவையில்லை. வேதம் விரோதஞ் சொல்லுமோ? சொல்லாது. உன்போதம் போனால் எல்லாம் அவி ரோதமாம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சுடரொளியானென்றுமுள னன்றளவும்யானுமுளனாதி
நின்றநிலையிற்றரித்து நில்லாமல்”—எ-ம்,

“பதிபசுபாச மெனப்பகர்மூன்றும்
பதியினைப்போற்பசு பாசமனாதி”—எ-ம்,

“அறிவறிவென்ற வறிவுமனாதி
யறிவினைக்கட்டிய பாசமனாதி
யறிவுக்கறிவாம் பதியுமனாதி,
யறிவுபதியிற் பிறப்பறுந்தானே”—எனவும்வரும்.

ஆதமா ஒன்றென்று வேதாந்தஞ்சொல்லு, விஞ்ஞானகலர், பிர ளயாகலர், சகலரென்று அனேகமாக ஆகமஞ்சொல்லுவானேன்?

வேதவழிபோனவன் ஆகமவழியிற்போகான்; வடக்கேபோகிறவனுக்குக் காவேரிமகத்துவந்தெரிபுமோ; தெற்கே போகிறவனுக்குக் கக்கைமகத்துவந்தெரிபுமோ; அப்படிபோல்,

“முத்திபலவுப்பகார்த்தோம் பக்குவத்துக்கீடாய்” —

என்பதைப்பற்றில், சமுசயநாத்தி. இதற்கு உசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒன்றதேபேரூர் வழியாறதற்குள்” — எ-ம்,

“ஒன்றென்றுசொல்பவர் சொன்னாலுஞ் சொல்லுகலோ ரிரண்டா, மென்றென்றுசொல்லுபவர் சொன்னாலுஞ்சொல்லுக வேத்திவண்பர், சென்றன்றுநல்குசிற்தம்பலநாடிசுரபுரத்தோ, னன்றென்றிதாமென்று சொல்லாதமுத்தியளித்தனனே.” (௨௪)

வேதம், வேதார்த்தம், வேத்தியம், வேதமகாவாக்கியம், வேதார்த்தமகாவாக்கியவிசாலம், வேத்தியப்பிரமம்; இப்படி, வேதபண்டிதான் வெகுமுகமாகச்சொல்ல, ஆகமவாக்கியமே பிரதானமென்று முற்சொல்லிய வேதத்தை நிர்த்திப்பானேன்? தத்துவமசி, சித்தவமசிக்கும், அது நீயானாய், சிவம் நீயானாய், என அர்த்தம் ஏகமே இதற்கு அத்தாட்சி; அங்கயற்கண்ணி, மீனாட்சி, இடைச்சி, கோணிச்சி, வெள்ளிமலை, ரசிதமலை, காஞ்சி, கச்சி, காசி, வாரணாசி வெண்காடு, சுவேதவனம், வேதாரண்ணியம், மறைக்காடு. இதற்கு உசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அதுவேநீ யானாயென் நருமறைகள் சொல்லு
மெதிர்சிவனே நீயானா யென்னு-முதுதாலும்
வேறேவே நன்றேசொல் வேதியனே லின்விசம்பும்
வேறேவே நன்றே வினம்பு” — எ-ம்,

“தன்னைவிட்டொரு தற்சிவந்தேடியே
பின்னெல்லுருப் பெற்றியையாடியே

மன்னுமாவைத் தாண்டிவழிபட

வன்னசில்லுரு வாருவனெனேபே” — எனவும் வரும் (உடு)

ஆத்தமாவே சிவமென்பது சித்தார்த்தமரீனல், சிவமென்றும், பிரமமென்றும், அரிசரப்பிரமாதியென்றும் பலவாய் வருவானேன்? உபாசிகள், உபாசனையால் சேறவேறாயின. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காவேரியொன்று கால்வாய்தூற்றெட்டு

மண்ணென்றுபாண்டம் வரும்பலவாகி

வின்னென்றுஆகாயம் வேறவேறாகு

மாவியுயிர்வண மாய்ந்துகொள்வீரே” — என்று,

வசன பிருக்கிறபடியினாலே சங்கையிலே. இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“என்னகத்துவெண்ணைநா நெங்குமோடிநாடினே

நென்னகத்துவெண்ணைநா நறிந்திலாமையானதா

நென்னகத்துவெண்ணைநா நறிந்துமெய்தெளிந்தபின்

என்னகத்துவெண்ணையன்றியாதுமொன்றுகூண்டிலேன்” —

எனவும் வரும். (உசு)

இவன் ஆறிவு, சிவன் அறிவிலே கலந்தால் மலம், மாயை, எக் காலும் இல்லையா? இல்லை. எப்படியில்லை? மத்தியான சூரியனை அத்தராத்நிரி மறைக்குமோ; நீரிலே முழுகிவைக்கிற நெருப்புச் சுடுமோ; மச்சுவிளக்கை வாடி அலைக்குமோ; அதுபோலாமென்று அறி. ஒருகாலஞ் சிவன் கலந்ததென்றால், ஒருகாலம் பிரிந்ததுண்டோ வென்னுமாற்றம் வருமேயென்னில், குருடனுக்குக் காசத்தடை மாத்திரமேயன்றி, அவன் கண்ணுக்கு பிரகாசம் ஒருகாலம் வரவு போக்குகாத்தி. ஒளிவிரிந்தால் மறைப்பு வருவானேன்? அப்பிரகாச மா விரிக்கும்பிரகாசம் நீங்கும்பிரகாசிக்குமெனக்கொள்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“குருடர்க்குமுன்னே குடிகொண்டிருத்ததென்
கோலமல்கு”—எம்,

“அறிவுக்கரணமும்போ யானத்தூரணத்தைக்
குருடன்விழியொளிபோற் கூடாமற்கூடினமே”

எனவும் வரும்.

(௨௪)

உடலுக்கு - மூலம் இத்திரியம்; இத்திரியத்துக்கு - மூலம் பிராணன்; பிராணனுக்கு - மூலம் கரணம்; கரணத்துக்கு-மூலஞ் சிவன்; சிவனுக்கு-மூலஞ் சிவன்; சிவனுக்கு - மூலஞ் சிவனே. இச் சிவனே இவைகளைப் பிராரிக்கிறபடியினாலே, சிவன் அல்லாதது எல்லாஞ் சிவன்போலத் தோற்றும்; ஆகையால், எல்லாஞ் சிவம் எனபதும், நானே பரப்பிரமமென்பதும், இக்கருத்தைப்பற்றி வந்தன. இதற்கு உசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“உடம்பினச்சிவமேயென்ப ருடம்பிற்குமூலமோரார்
திடம்பிராணன்றானே கத்தென்றுரைப்பாஞ்சு
மடம்பெறுமிந்தியத்தை மதியென்பரினவக்குமூலம்
திடம்படநின்றனக்காணார் திருப்புவிவனத்துளானே”

எனவும் வருவும்

(௨௫)

தத்துவ முப்பத்தாறும் ஆத்மாவுக்கு விடயஞானம். இந்தத் தத்துவம் ஆத்மா அல்ல. ஆத்மதத்துவம் அசுத்தமாயை. வித்தியாதத்துவம் அசுத்தாசுத்தமாயை. சிவதத்துவஞ் சுத்தமாயை. ஆத்மதத்துவம் நட்சத்திரங்களைப்போல. வித்தியாதத்துவஞ் சந்திரனைப்போல. சிவதத்துவஞ் சூரியனைப்போல, ஒருமாயையிலே மூலிதமாயிருப்பதெப்படி? அத்தாட்சி, கருப்பஞ்சாற்றிலே வெல்லம், சர்க்கரை, கற்கண்டு உண்டாறாற்போலவும்; மண்ணிலே இரும்பு, வெள்ளி, பொன்னுண்டாறாற்போலவும்; இப்படிமும்மாயையும் ஒன்றுக்கொன்றுமே லீடிகாண்க. இந்த முழுமாயையுமே முப்பாழுமானபடியினால் தத்துவாதீதன் ஆத்மாவென்று வேதஞ்சொல்லும். இந்தத் தத்துவத்தோ

‘டே ஆத்மாய் கூடுவானேன்? கூடாவிட்டால் பஞ்சகிருத்தியம் இல்லை. பஞ்சகிருத்தியம் இல்லாவிட்டால் என்ன? உன்னோடே டோ ஈசரன் பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவான்; ஈசராக்கினை அறியப் படாதென்பதே சித்தாந்தம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“பூதமுங்கரணம் பொறிகளைம்புலனும்
பொருந்தியகுணங்களோர் மூன்று
நாதமுங்கடத்தவெளியிலே நீயுநானுமாய்
நிற்குநா ளுளதோ?”—எனவும் வரும்.

(உக)

ஆத்மா, சுதந்தர ஈனன். தத்துவஞ்செடம், செடத்தைபுஞ் சித் தைபுங் கூட்டிவைக்கிறவர் சிவன். இந்தச் சிவன், ஏன் செடசித் தைப் படைதார்? திருவிளையாட்டி, செடமுஞ் சித்துஞ் சிருட்டிக்கு முன்னே, எப்படி யிருக்கும்? பழைய பரமசிவமா யிருக்கும். ஆனால், எல்லாஞ் சிவமென்னலாமோ? அதுக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால், ஆண்டவன் அடிமையிலுலையோ? அனுபவித்துப்பார். இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நன்றுகண்டிரிது நமச்சிவாயப்பழந்
தின்றுகண்டார்க்கது தித்தித்தவாறே”—எ-ய,

“அனுபவத்தறிவதன்றி யளவையாலறியக்கூடாச்
சனகனைச்சாக்கிசொன்னாற் சருவருமொப்புக்கொள்வர்
மனமொருபாலேவிட்டுண் மலரடிநோக்கும்வஞ்சர்
தினமலரிடினுமேண்டாத் திருப்புலிவனத்துளானே”—
எனவும் வரும்.

(உ௦)

ஆத்மாவை யெப்படி யறியப்படுக? ஆத்மாவே பிடிபடாமற் போனால் சிவம் எப்படிப் பிடிபடும்? சோத்திராதியால் சத்தாதிகளை யறியப்படுதலாலும், உசுவாசம் நிசுவாசம் லூங்கிவிடுகிற படியி னாலும், சந்திராதித்தர்கள் தோன்றி யொடுங்குகிறபடியினாலும்,

இதற்கெல்லாம் பிராணதாரியா யிருக்கிறவனை ஆத்மா. இந்த ஆத்மாவைவிடச், சிவமில்லையோ? விலங்கு சம்பந்தம்போல உண்டு. அநெப்படி?

“ஆமடிகெட்டேனே-பாம்படி
யல்லடிகெட்டேனே விலங்கடி” —என்பதுபோல,

வெகு முகத்திற் சேவனையும், அகமுகத்திற்சீவனையும் தோற்றம். இந்த வித்தை நானெங்குங் கண்டதில்லையென்னில், வேதாகம விதி விலேபோன்ற காணலாம். இதற்கு அத்தாட்சி,

“ஆமடிகெட்டேன் பாம்பீதன்றகெட்டேன்
விலங்கெண்ணுமோ குடியம்போலுமுளன்” —எ-ம்,

இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காதெவனலேகேட்குங் கண்ணெவனலேகாணு
மோதுநாவெவனலுண்ணு முட்வெவனலேயோரு
மோதுமூக்கெவனலுமோக்கு மூச்செவனலேயோடும்
போதெவனற்போய்மீளு மவனடிபோற்றுகிற்பாம்” —

எனவும் வரும்.

(நக)

ஏகமோ, துவிதமோ, அத்துவிதமோ, சிவச் சீவநாத்தியோ, மூத்திரிச்சயார்த்தம் எப்படி? என்னில், ஏகமென்றால், ஆண்டவனடிமை என்கிற குணம் வரத்தேண்டியில்லை. துவிதமென்றால் அயிச்சமூத்திகூடாது. கலப்பென்னின், ஒருகீட்டிலிரண்டு பயித்தி வக் காரரில்லை மென்பதேயாம். சிவனுமில்லை சீவனுமில்லையென்னில், அனீச்சரவாதியாய் முடியும். ஆனற் போய்வழி? (கிட்டை விலே கட்டமானேன்) என்னு மகாவாக்கியத்தாற் காண்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“கீரிடைமுழுகிடுநெ னிறையவுண்டவன்
வாரமிருமதன் போன்றமாமடன்

நீர்சிவயோகத்திற் றிளைத்திருப்பர்க

ளாரவர்பெருமையை யளக்கற்பாலரே”—எ-ம்,

“அண்ணலுமுயிரு ம் வேறெனவறைந்தா லயிக்கியமுத்திகூடா வா, லண்ணலுமுயிரு மொன்றெனவறைந்தா லாண்டவண்டிமை யின்றாகு, மண்ணலுமுயிரு மிண்டலவொன்று மன்றெனினையுற வாரு, மண்ணலுமுயிரு நாத்தியென்றுரைக்கி லனீச்சரவாதிநீயா மால்”—எனவும் வரும். (உஉ)

ஆதமா சுதந்தரபோதனா? வசந்தரபோதனா? என்னில், ஆக மம் முத்தியில் சுதந்தரபோதனென்று சொல்லும். வேதம் பெத்த முத்தியிரண்டிலுஞ் சுதந்தரபோதனென்று சொல்லுமானால், சுபாவ சித்தார்த மேதென்னில், அனுபவத்திற் காண்க. முன் சொன்ன வேதாகமஞ் சொல்லவில்லையோ? என்னில், தற்போக்கே சிவம்தான் இல்லாமையே யதற் கடையானமென்றும், அகந்தத்துவா சுகீபவா வென்றும் சொல்லும். ஆனால், அது தெரிகிறவழி எப்படி? என்னில், உன் சித்தம் ஈசரத்தியானத்தில் அழுந்தினால் அன்றைக்குத் தெரியும். தெரிந்துவந்து, உலகர்க்கு உபதேசம் பண்ணக்கடவோ மென்னும் ஆசையை விடக்கடவாய். இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காணாதகாட்சியைக் கேளாதகேள்வியைப் புணாதபுணைப் போற்றுதுநாமே”—எ-ம்,

“அனுபவத்தன்றிவேறறியொணா

விறையுடனம்புலீயாடவாவே”—எ-ம்,

யணுவினுக்கணுவதாய்நின்ற

கேர்மையையறிந்தம்புலீயாடவாவே”—எனவும்வரும். (உஉ)

முன்றவது

பாசசங்கை.

ஆணவமலத்துக்கு அனேக சத்தியும் சிவனுக்கு இரண்டு சத்தியுமாயின், ஆணவமுயர்ந்து சிவந்தாழுமோ? என்னில், சிவந்தானாயறிகிற சத்தியொன்று, சருவாத்மாக்களுக்கும் அறிவிக்கிற குணசத்தியொன்று. ஆணவத்துக்கு அனந்த சத்தி அனந்தாத்மாக்களே மறைக்கிறபடியினாலே பெருங்குலத்தானென்னும் பேர் புலையனுக்கு வந்தமையால், அவனுயர்ந்தானே இல்லை. அதுபோலவா மென்றறி. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சிவத்தினுக்கிரண்டுசத்தி திமிரத்துக்கனந்தசத்தி சிவத்தினுக்குயர்ந்ததென்பர் தெளிவிலாமாந்தரெல்லாந் சிவத்தின்றன்றன்மையெல்லாந் திமிரமேமறைத்தலாலே சிவத்தினையறிந்தோர்போற்றந்திருப்புலிவனத்துளானே”

எனவும் வரும்.

(௩௪)

இந்த ஆணவமலம் அருவமோ? உருவமோ? இரண்டுமல்ல. உருவமென்னிற்கண்ணுக்குத் தெரியவேண்டும். அருவமென்னின் மறைக்கமாட்டாது. பின்னைத்தான் போம்வழி? பாசம் உண்டென்று முன் சொன்னதும், ஆசாரியன் இல்லையென்று பின் சொன்னதும், ஆசாரியன். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு எப்படி?

“அறிவறியாமைதன்னை யன்றுநானறியேனின்றங் குறியுறக்கானேனின்றனீ கூத்தாட்டலிருந்ததென்னே மறிமழுக்கரத்தாயுன்றன் மலரடிசாணநோக்கிச் செறிபலமுனிவர்போற்றந்திருப்புலிவனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(௩௫)

இந்த ஆணவமாதிய பஞ்ச பாசங்களும், நித்தியமென்று சிவா கமஞ் சொல்லுமெனில் கூடாது. எப்படி? ஒருவேதம் பஞ்சபாசங் களும் அநித்தியமென்று சொல்லிற்று; பின்னொருவேதம் கானற் சலம்போலத் தோற்றாவு மாதீதிரமேயென்று சொல்லிற்று; பின் னொருவேதம் கதாராவிர்தம், வந்தியாபுத்திரன், சசவிஷ்ணாம் போல அனுபவத்திலே பஞ்சபாச மில்லையென்று சொல்லிற்று; நா லாம் வேதம் மாயையேயில்லை, இருக்கிறதெல்லாம் பிரமமேயென்று சொல்லிற்று; அட்டாவக்கிரகர் தன்றாய் வயிற்றிலிருந்துகொண்டு தகப்பனேனோக்கி, (எல்லாம் மாயையென்கின்ற வாய் எல்லாம் பிர்மமென்று சொல்லாதோ)—வென்று, திருவுளம் பற்றினபடி யாலும், பஞ்சபாசங்களு மில்லையென்பதே சித்தாந்தமென்னில்; உண்டாயிருந்த தென்பது வரத்திரியும். ஆகையால், இல்லை யுண் டென்பதிரண்டும் அனுபவத்திலே தோன்றுமென்பதே சித்தாந்தம். விபகாரத்துக் கொப்பக் காட்டென்னில், அனுபவம் விபகாரத்துக் கெட்டாது. இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“இல்லேயெனுமாயை விட்டெனே”

பொல்லேனறியாமை பொறுத்திலையே”—எனவும் வரும். (1)

மலம், மாயை, கன்மம், ஒருகுணமோ? பலகுணமோ? மலம் மறைக்கும்; மாயை-விளக்கும்; கன்மம்-விசாரப்படுத்தும். மலம் அறி வை மறைக்குமோ? மனத்தைமறைக்குமோ? மனத்தைத்தான் மறைக்கும் அறிவை மறைக்குமென்று வசன மிருப்பானேன்? மன மும் அறிவின் சம்பந்தமானபடியினால் அங்ஙனஞ் சொல்வாருமுளர்; செனனமாணப்படுவது மனந்தானோ? ஆத்மாவோ? ஆத்மாதான். செனனமாணப் படுவதென்றால் அனுபவி யொப்புக்கொள்ளான். செனனம் - கருவியிற்றேய்தல்; மாணம் - கருவியைக்கல்; நாகம் ஆயாசம்; சொர்க்கம்-அநாயாசம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி? கருதிரா முற்றிலுங்காண்க. (1௨)

இந்தக் கண் நானல்ல; கண் - சடம்; நான் சித்து; கண்ணைக் கொண்டறிகிறதி-மனம்; மனத்துக்குச்சாட்சி-நான்; கண்ணும்-விட

யமும்-மனமும்-மாயை, நான்-அறிவு, என்பெயர்-ஆத்மா. இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி,

“கண்ணவனாலேகாணும்”—எ-ம்,

“காளத்தியானவனென் கண்ணினானே”—எ-ம் வரும். (உஅ)

இந்தச் செவி நானல்ல; செவி-செட்டம்; நான்-சித்து; செவியைக் கொண்டறிகிறது - மனம்; மனத்துக்குச்சாட்சி - நான்; செவியும் விடயமும்-மனமும்-தூலம்; நான் குக்கும், என்பெயர் ஆத்மா. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காதெவனாலே கேட்கும்”—எ-ம்,

“சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவங்காட்டி”—எ-ம் வரும். (உக)

இந்தத் தொக்கு நானல்ல. இது சடம், நான் சித்து, தொக்கால் பரிசுத்தையறிகிறது-மனம், இந்த மனத்துக்குச்சாட்சி-நான், இவை பெல்லாபிறந்தாலும் நானிறவாதபடியினாலே நான் சின்மாத்திரன். இதற்கு வசனமுண்டா? உண்டு, எப்படி?

“உடலெவனாலேயோரும்”—எ-ம்,

“உடற்சக்கரத்தினுயிர்ப்பையுங்காட்டி”—எ-ம் வரும். (உ௦)

இந்த ஆக்கிராணம் நானல்ல, இதுசடம், நான் சித்து, ஆக்கிராணத்தைக்கொண்டு கந்தத்தையறிகிறது-மனது, அந்தமனத்துக்குச் சாட்சி - நான், எனக்குச்சாட்சி சிவம், இந்த சிவம் வேறு நான் வேறல்ல; ஆக்கிராணமும், கந்தமும், மனசும் அழிய நானழியாமல்சிவத்தை முன்னிட்டிப் பாசத்தை பின்னிப்படியால், நான் சிதானந்தரூபன் இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“மோதுமூக்கெவனான் மோக்கும்”—எனவும் வரும். (சக)

இந்தநாக்கு - நானல்ல, நான் - சித்து, நாக்கு-சடம், நாக்கைக் கொண்டு ருசியைறிகிறது-மனம்; இந்த மனத்துக்குச்சாட்சி-நான், எனக்குச்சாட்சி - சிவம், இந்தச் சிவவுடையும், ருசியும், மனமும்

அழிய நான் அழியாதபடியால் நான் சித்தியானந்தன். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒதுநாவெவளுண்ணும்”—எனவும் வரும். (சஉ)

பிராணவாயுவும் நானல்ல, பிராணன்-சடம், நான்-சித்து, பிராணனைக் கொண்டிருக்கிறது - ஆத்மா, அந்த ஆத்மாவே-நான், இந்தப் பிராணனும், மனதும் அழிய, நான் அழியாதிருக்கிறபடியால், நான் சருவானந்தன். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“மூச்செவளுலேயோடும்”—எனவும் வரும். (சஉ)

இந்த மனமும் நானல்ல, புத்தியும் நானல்ல, ஆங்காரமும் நானல்ல, சித்தமும் நானல்ல, அத்தக்கரணம்-ஆத்மாவுக்கு மந்திரி, பிராணன்-பிரதானி, ஆத்மதத்துவம் - ஆசிப்படை, வித்தியாதத்துவம் சிற்றணி, சுவதத்துவம்-பேரணி, காயமே-அரண்மனை, இப்படி சாக் கிரமாத்ரி தானமாகிய உத்தியானவனங்களிலே சம்சாரிபோலச் சஞ்சரிப்பன்; ஞானக்கண்ணிறை பார்க்கிறவர்களுக்கு தோற்றப்படுவன்; ஊனக்கண்ணிறை நோற்றப்படான்; ஆத்மா இன்னொன்று என் தோற்றப்படவில்லை? தோற்றியுக் கன்மத்தால் தோற்றப்படவில்லை; நீயார், என்னில், நான்தான், நீயார் என்னில் யாருமில்லை, என்பவனே ஆத்மா, இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நானொரென்றுரைப்பவனே நாடிவந்தவான்மாவா
நானொரென்றானுக்குக் கயல்வேரோர்க்குண்டோ
நானேகீநானே ஞானமுடையமாணக்க
நானுவதப்பொருளு நாட்டுவதற்கைய மில்லை”—
எனவும் வரும். (சச)

ஆனவம்-இருள், மாயை-விளக்கு, கன்மம்-கருக்களே வெள்ளி யோ-வென்னு மயக்கஅறிவு; கன்-ஆத்மா, சூரியன்-சிவம், பகல்-சகலம், இரா-கேவலம்; இப்படி அனாதொடுத்து இன்றளவும் வரும்.

சற்குரு ஞானதீக்கையால் சகலவேலம் அறும் அறவே ஞானகுரியன் உதயமாம்; ஆகவே ஆணவவிருள் நாசத்தையடையும்; அடையவே மாயை - விளக்கவீயும், அவியவே-ஐயந்திரிபு அறும், அதனால் ஆத்மா சுவானுபவத்தைப்பெறும், பெற்றால் வேறுபடுமேயென்னில், வேறிலாமையைக்கண்டதே பெற்றதெனக்கொள்க இரூள் சூரியனில் மறைந்தாற்போல, ஆணவஞ் சிவத்தில் அடங்கும் எனக்கொள்க; இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சருவக்கியானோத்தரமேயாம்”—எனவும் வரும். (சதி)

சிவத்தைவிட ஆத்மாவென்று நாமம் வருவானேன்? சிருட்டியால்; ஆனால் சிருட்டிக்குமுன் சீவராசியில்லையோ? இல்லையென்றே வேதஞ்சொல்லும்; வேதாந்தத்துக்கு மேலான ஆகமம், உண்டென்று சொல்லுகின்றதே; அது பூருவகாண்டத்திற்கொல்லும்; உத்தரகாண்டத்தில் வேதஞ் சொன்னபடியே சொல்லும்; இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காலமுநான்களுழிபடையாமுனேகவுருவாகிமூவருருவிற், சாலவுமாகிசமயங்குலாறினுருவாகி நின்றகழலோன், ஞாலமு மேலேவிண்ணோருலகேழுமுண்டுகுறளாயோராலினிலேமேற்பாலனுமாயவற்கோர்பரமாயமூர்த்தியவனாகக்கோர்சரணே”—

எ-ம்,

“திஷ்டேபூர்வமாத்மா யேகமேவா”—எ-ம்,

“சிருட்டிக்குமுன்னுயிரெல்லாஞ் சிவமென்றுசெப்பும்றை சிருட்டிக்குப்பின்னுயிர் வேறுபட்டான்சிறுசீவனென்றே சிருட்டியைக்கிச்சிவோகமென் பாவனைசேர்தரலுஞ் சிருட்டிக்குமுன்சிவமானான் நிருக்கச்சியேகம்பனே”.—

எனவும் வரும்.

(சசு)

ஆனால் அந்தச்சிவத்தை எந்தப்பிரகாரம் அனுபவிக்கலாம்? என்னில், வனத்தின் வள்ளிமுதலின் நுனியைப்பற்றி அதன் மூலம்

பற்றுவாரைப்போல, வசனத்தைப்பற்றி-வாக்கு, வாக்கைப்பற்றி-மனது, மனதைப்பற்றி-புத்தி, புத்தியைப்பற்றி-ஆங்காரம், ஆங்காரத்தைப்பற்றிச்-சித்தம், சித்தத்தைப்பற்றிச்-சீவன், சீவனைப்பற்றிச்-சிவம், இப்படி யனுபவிப்பாயாக. அனுபவிக்கிறவன் யார்?

“அவனருளாலே யவன்றான்வணங்கி”—என்பதே

சித்தாந்தம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“வெள்ளநீர்சடையர்போலும் வீரழ்புவரர்க்கெளியர்போலும்

உன்னுளேயுருகினின்றங் குவப்பவர்க்கன்பர்போலும்

கள்ளமேல்வினைகளெல்லாக் கரிசறுத்திடுவர்போலும்

மள்ளலார்பழனமேய வாஸ்காட்டடிகளாரே”—

எனவும் வரும்.

(சஎ).

தேகவாசனை, லோகவாசனை, சாத்திரவாசனை இந்த மூன்றுக்கும் வீபரம்; தேகவாசனை - பூப்பிரதக்கணமுதலிய செய்யவேண்டுமென விருப்பம்; லோகவாசனை - தன்னை யுலகமதிக்க நடித்துப் புகழைவிரும்பி யிகழைவிலக்கல்; சாத்திரவாசனை-அந்தசாத்திரங்களுமறிவோமென்றல்; தேகவாசனை யாவது-சருவஞ்சிவமயஞ் செகத்து என்கிற விவேகத்தால் நசிக்கும்; லோகவாசனை- அரிகரப்பிரமாதிகளையும் புகழ் இகழ்விடாதென்பது சித்தாந்தப்பட்டால் நசிக்கும்; சாத்திரவாசனை - ஆத்மக்கியானஞ் சற்குருகடாபஷத்தால் அன்றி விளங்காதென்பது, சித்தாந்தப்பட்டால் நசிக்கும்; சாத்திரவிருப்பம் எவனுக்குண்டோ. அவனுக்கு அனுபவங் கொசுக்காலத்தனையாளுலும் இல்லை என்பதே சித்தாந்தம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“உத்தமமீசாத்தியானம் மத்திமமாகமசாத்திரயோ

கோகனிட்டங்கீதநாதாயா வாத்தார்த்தம்பசுலட்சணம்”—

எனவும் வரும்.

(சஅ)

ஆத்மா - குருடன், குருடு - ஆணவம், கோல் - சரீரம், கோல் கொடுத்திழுப்பான்-ஆசாரியன், குரியன் - சிவம், படுகுழி - நரகம்,

மேடு - சுவர்க்கம், கோயிலுக்கிழுத்தால் - கொலுத்துக்குப்போவே
 நென்பதே சீவபோதம், * (அரவானிருந்ததுக்குது - ஆளிருந்துலா
 வது) என்னும் வசனத்தால், ஈசான் உண்டு; அவனால், செகசால
 முண்டென்பதே சித்தார்த்தம்; (எங்குஞ்சித்தம்பரம்-பொங்கிவழியுது)
 என்னும் வசனத்தால், அகமுகமாயினோர்க்கு அக்கணமேபஞ்சபாசங்
 களும் விடுபடும். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“இருட்டறைமூல யிருந்தகுமரி

குருட்டிசுகிழவனைக் கூடல்குறித்துக்

குருட்டினைக்கீக்கி குணம்பலகாட்டி

மருட்டியவனை மணம்புணர்ந்தானே” — எனவும் வரும். (சக)

சூரியனுக்குள்ளே-மேகம், மின்னல், இடி, இத்திரதனுசு, மழை
 முதலிய அஞ்சர் தோன்றிறைப்போலச் சருவசூரியசிவத்தில் ஆண
 வம், மாயை, கன்மம், மகாமாயை, திரோதாயி அஞ்சுமலமும் தோன்
 றியவாறுகாண்க.. இருட்டிகாலத்திற் றேன்றிச் சங்காரகாலத்திற்
 சிவனிடத்தெப்படி இல்லாதேபோம்? கார்காலத்திற் சூரியனிடத்தி
 லே தோன்றிய-அஞ்சங் கோடையில் மறைந்துபோனது சூரிய
 னிடத்திலேயே மென்பதே சித்தார்த்தம். இதற்கு வசனம் உண்
 டோ? உண்டு, எப்படி?

“தோற்றுவதெல்லா நின்னிடத்தேதாற்றச்

தோற்றம்பிரிதிற் றேற்றச்சுடர்முனை” — எ-ம்,

“மன்னுமாலயனெடு வாணும்வையமும்

பின்னமுமபினமும் பெருகிச்சீவனும்

பன்னுமாணவமுதற் பாசமியாவையு

முன்னுமிச்சிவத்திடை யுதித்தொடுங்குமால்” —

எனவும் வரும்.

(௫௦)

தோற்றமுமொடுக்கமுஞ் சிவத்திலே கூடாதென்று சிவாகமஞ்
 சொல்லுமென்னில், கீ ஆகமக்கரைகண்டால் முற்றுச் தெரியும்;

அஃதெங்கனம்? அக்னனம் பூர்வகாண்டத்திற் சொல்லும்; உத்தர காண்டத்தில் வேதஞ் சொன்னபடியே சிவத்திலே உற்பத்திலயஞ் சொல்லும்; மாயையிலே உற்பத்திலயமென்னில்,

“எழுபாரொழுதலிபக்களெட்டுவெற்புடன்
குழும்வாளகிரிதொடக்கிச் குழுமேழுலகமும்
வாழிமால்விசும்பினோடு பிரமவண்டம்யாணையு
முழியாஞ்ஞெளிக்ருளே யுதித்துநின்றொடுங்குமே” —

என்றும், வசனம்பூரக் கணக்கில்லை; சர்வ பரிபூரணர், சர்வ காரணர், சர்வலோகநாயகர், சர்வசீவதயாபார், சர்வகாரியகாரணர், சர்வஞானகாரணர், சர்வதேவசிகாமணி என்று சிவத்துக்கு நாமம் வரக் கணக்கில்லை. இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“திரைநுரைகுமிழியெல்லாந் திரைகடற்றோன்முறம்போ
லுநையுயிர்மாயையாக்கை யுனதிடைமுதிக்கக்கண்டேன்
பரைதிருவுருவமாகிப் பசுத்தொறுங்குடியிருந்த
திருமறுமார்பண்போற்றந் திருப்புலிவனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(௫௧)

சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவம், மயேசுவரன், உருத்தி ரன், விட்டுணை, பிரமா, இந்த நவந்தருபேதமுஞ் சிவபேதமுஞ் சத்தி பேதமுமாம். சரீரபேதமெல்லாஞ் சத்தி; சிவபேதமெல்லாஞ் சிவம் என்று, திவ்வியாகமஞ் சொல்லும்; அதற்குமுன்னே வேதமுஞ்சொ ள்லும். இந்தவேதாசைக் கண்கள்பெற்ற நாதாக்களும்.

“சத்தியாவதம்முடற்றயங்குசீவனுட்சிவம்

பித்தர்காளிதற்குமேற்பிதற்றலாவதில்லையே” — என்று

சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்பத்தான்கு தூரூயிர யோனி பேதத்தோறும் பிறத்திற்கிறவன் இவன் சிவஞவானோ? சிவனுக்கு உற்பத்தி லயமில்லையென்று சிவாகமஞ் சொல்லும்; ஆனால் சென்ன

மரண மாருக்கென்னில், மனதுக்கென்றே ஆகமசித்தாந்தம்; இது எங்கேசொல்லியிருக்குதென்னில், சர்வக்கியானோத்தி தத்திலுஞ் சிந்தியாகமத்திலுங்காண்க. இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“தேகமாதுமையாஸ்கூறு சீவனிஷ்கூறதானு
லாகமாய்ப்பிறந்திறப்ப தாரெனவறையலாமே
வாகனவிடபவூர்தி மனமெனவறிந்துகொண்டேன்
றேகவாலயத்தைநீங்காத் திருப்புவனத்துளானே” —
எனவும் வரும். (௫௨)

அனாதியிலே பாசம் பசவை யெவ்வண்ணம்வந்து பற்றிக் கொண்டது?

“மால்கொடுத்தாலிவைத்தார் மாமறைக்காடனாரே” —

என்பதனால், அனாதியிலே ஈசரசங்கற்பத்தை யுன்பொய்ப் போதத்தால் அறியப்படாதே என்னில், ஒருபுரிகாரம் பசிகண்ட குழந்தைக்கு லிகாரமுமுண்டானாற்போல அனாதியிலேமலம்வந்து பொருந்திற்றென்னில், ஆத்மா நிர்வயனோ அவையவனோ வென்னுஞ் சங்கைவரும். சந்திரனிடத்திலே யிருக்கிற களங்கத்தை முயலென்றும், மானென்றும், ஆலவிருட்சமென்றும், பூமிஞ்சாயையென்றும் பலவாய்ச்சொல்லுவதன்றிப் பிரத்தியட்சமே பிடிபடாமல் மயங்குமென்னில், அனாதியிலே விளைந்த விருத்தாந்தம், நீ சிவமாய் நின்றாற் றெரியுமன்றிச் சீவனாய் நின்றுபார்க்குமளவுந் தோன்றாதென்பதே சித்தாந்தம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“* அனாதியின்மலம்வந்தென்னை யடுத்ததுமதற்குமுன்ன
மனாதிகளிலாதவாறு மலடிபான்மைந்தன்போலத்

* இஃது ஐ அடிச்செய்யுள்.

தனதின்சத்தியாலே தனுகரணங்கள்வந்து
பிணுகிற்பெற்றுப்பின்னர்ப் பிரிந்ததும்பேசல்வேண்டி
செனாதிபன்வழிபட்டேத்துத் திருப்புவனத்துளானே
எனவும் வரும். (சு)

சீவராசி, சீவசம்பந்தமானால் பின்னர்ப் பாசசம்பந்தப்படுமோ?
படாது. பரமமுத்தனனால் பிரார்த்தம் அனுபவிக்கிறவன் சுகதுக்கப்
படானோ? பட்டிம் பட்டவனல்ல; கண்டிங் கண்டவனல்ல; கேட்டிங்
கேட்டவனல்ல; பார்த்தும் பார்த்தவனல்ல; உண்டும் உண்டவ
னல்ல; மோந்தும் மோந்தவனல்ல; என்று சர்வக்கியானோத்தரஞ்
சொல்லும். இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“கடலிலேகலந்தவாறு கதியிடைப்பின்வந்தாலும்
கடலினுட்டன்மைகுன்றக் கதையெனரினக்கண்டேரு
முடலிடைமிகுந்துமுண்டு முறங்கியுமுலாவிலின்றுந்
திடனுடைஞானியன்றோ திருப்புவனத்துளானே”—
எனவும் வரும் (சு)

சிவமும்-சீவன் முத்தர்களும், பூவும்-வாசனையும், மணியும்-ஒளி
யும், நீரும்-தட்பமும், நெருப்புஞ்-சூடும்போலுமென்னில்; இவை
இரண்டுபடாதோ? இவைகளொன்றுக்குரிய வடிவமைகளென்பதே
சித்தார்த்தம். ஒன்றென்பதும் விலக்கேயென்னில்,

“இரண்டுபட்டவூரிற் குரங்குக்குடியிரா”—என்றும்,
“மதியுக்கதிருமொன்று பட்டதமாவாசிய புண்ணியதினம்”—
என்றும்,

“கண்டனுக்கண்டியுந் கலத்தொன்று பட்டார்”—
என்றுஞ் சொல்லுகின்ற இந்த வீசனங்களெல்லாம் விலக்கு;
ஆனால், அனுபவத்தில் ஒன்றென்ற அனுபவமும் விலக்காம். அனுப
வத்துக் கெல்லாம் ஒன்றென்பதே சருவமதஃமதம். இதுதர்க்கத்
துக்கடாது. இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒன்றபுலகளைத்து மானந்தாமே
பூழிதோறுழி புயார்தார்தாமே”—எ-ம்,

“ஒன்ற புலகளைத்து மானந்தென் றப்பமுனி
மொன்ற மொழியாற் புன்றிருக்கப்-பொன்றத
முத்தியின மும்முத்த மூண்டென் றரைத்தலெவன்
பித்தமுறஞ் சைவாரீ பேசு”—எ-ம்,

“ஒன்றிரண்டல்லவென்றாங் கொன்றினையொன்றுற்பற்றி
கன்றுதிதென்னுநிற்குஞ் ஞானிகளுள்ளக்கோயி
கென்றுநிற்கினியதென்றேவிடை விடாதிருந்ததெம்மான்
சென்றையாதசெல்வத் திருப்புவியனத்துளானே”——

எனவும் வரும்.

(௫௫)

பஞ்சபாசங்களும் பஞ்சஞானங்களாற்றனித்தனி நீங்கும்; பஞ்
சஞானமாவது சொற்சொற்பம், பரசொற்பம், புருடார்த்தசொற்
பம், உபாயசொற்பம், விரோதிசொற்பம். ‘சிவனுடையகாயகி சிவ
காயி என்றற்போல, ஆத்மாவுக்கு ஆத்மநாயகி யென்றுண்டானது.
அது சிவத்தோடு கலந்தபோதும் உண்டோ? என்னில், அப்போது
அவனே சிவனும், அவனே சிவனாகும். அது என்போலவென்னில்,
சந்திரனும், சந்திரிகையும், அமாவாசியிற் சூரியனொடொன்றி அது
ஐதுவாய் நின்றல் போலாமென்றறி இத்தற்கு வசனம்’ உண்டோ?
உண்டு, எப்படி?

“பாசத்தாற்பாசத்தோடும் மதித்திடப்பவொர்நின்பாற்
காசற்றவியுயார்போலக் கலத்தபின்பிரீவதில்லை
யாசற்றரீபும்நானு மன்னிவியின்மையாலே
தேசத்தாற்பவவான திருப்புவியனத்துளானே”——எ-ம்,

“சுண்டியமாயாலிருக்கெட-வெப்பொருளும்விளங்கத்
தூண்டியசோதிமயின்வ னுஞ் சொல்லவல்லவன்”

எனவும் வரும்.

ஒருமணிதன், பாமசிவ சொருபமாவது அதிசயமன்றியடாதே? ஆகமஞ் சொன்னால் உனக்கேன் சமுசயம்; ஆகமமே, சிவன்வேறு சிவன்வேறு ஆண்டவனடிமைக் கழிவுவாராதென்று சொல்லுமே. அதுவெல்லாம் பூர்வகாண்டம்; உத்தரகாண்டத்திற் சொல்லுகிறதைச் சொல்லுகிறேன் கேள். ஒரு குளவியாற் கீடத்துக்குக் கீடத்துவம்போய்க் குளவிசிந்தனை முற்றமுற்றக் குளவியான தன்மையும், ஒரு பாடாணஞ் சிற்றளல் வேதங்கப்படி செய்யத் தெய்வமான தன்மையும், ஒருவிழல் ஆறு அமாவாசிப் பிடிக்கப்பிடுங்கி நடவிலாமிச்சியான தன்மையும்போலச்,

“சேவந்திக்கையாலுஞ் சிவஞானத்தாலும் சிவமாவன்” — என்று,

சர்வக்கியானோத்தரம், தேவிகாலோத்தரம், வாதாளசகமமுதலியவை சித்தார்த்தப்படுத்தும்; ஆகையால், பூர்வகாண்டம் பொருளல்ல; பொருளென்னில்-உனக்கனுபவகாலஞ் சமீபமில்லையென்பது வரத்திரியும் இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“கீட்படுகீடநல்ல கேழ்கிளர்குளவியாலே
யாட்படவதுதானான ததிசயம்போலுமம்
நாட்படப்பிரிந்தகாயே னாதநிற்காட்செய்தத்தாற்
சேட்பிடீசீசிவமதானேன் றிருப்புலிவனத்துளானே” — எ-ம்,

“பச்சைமண்பொதுப்பிலே புழுப்பொதிந்தவேட்டுவ
னிச்சலும்நினைந்திட நினைந்தவண்ணமாயிடும்
பச்சைமண்ணிருந்திடப் பறந்துதும்பியாயிடும்
பிச்சர்காளறிந்திலீர் பிரானிருந்த கோலமே” — எனவும்

வரும்.

(இள)

சேவன்முத்தான் உலகத்தோடு கூடியுங் கூடாமல் எப்படி யிருப்பார்? தாமரையிலுஞ் தண்ணீருஞ் சேறும் பின்னைப்பூச்சியும், புளியம்பழமுந் தேரீரும்போலும் நித்பர். அதுவு மில்லையென்றுசொன்

ஹற் குற்றமோ? பிரார்த்தனம்ம் பொசித்தவரார்; தேகம் பொசிக்குமென்னில், மாயாவாதியாய்முடியும்; மனந்தான் பொசிக்குமென்னின், மனத்துக்கு வாயும் வயிறு முண்டோவென்னுஞ் சங்கைவரும். ஆஹற் சித்தாந்தமெப்படி? தேகந்தான் பொசித்தத. விருப்பு வெறுப்படைவது மனது அதெப்படி? அத்தாட்சி, ஒருகுடும்பி சமுசாரம் பண்ணுகையில் கலியாணம் வந்தாற் களிப்பும், கிரியாணம் வந்தாற் கிலேசமும் அடைவன். தனக்கவையின்றி யிருந்துஞ் சுகதுக்க மடைவதுபோலவும், ஒரு நகரம் தீப்பற்றிக்கொன்ன, ஒரு நகரம் பிரதிட்டைபண்ணி இரண்டுக்குஞ் சரிநோக்கமின்றிச் சுகதுக்க மடையும் அரசனைப் போலவுமாம். பின்சென்றறிக; இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“பங்கயப்பாசடையென்னப் பங்கமுறம்புழுவென்ன மங்குலகைத்துறந்தாலும் துறவாதமாண்பினராய்ச் சிங்கமெனமேனோக்கிக் கீழ்நோக்காத்திறத்தினரே லங்கமுறுஞ்சுகதுக்க மறிவடையா மனமடையும்”—எ-ம்,

“பங்கயப்பாசடைநீரிடை நிற்பினும்பற்றையுஞ்ச் சங்கையெரியிற்சுடினுந் தவளச்சிறங்குறையாத் துங்கமணிப்பாம்பிருட்குகை தன்னினுமல்லையுரு விங்கிவைபோனின் னடியாரொழிற்கச்சியேகம்படே”—

எனவும் வரும்.

(௫௮)

இந்தச்சிவஞானத்தைப்பெற்ற மகாயோகிகளுக்குக் காயம்-அகாயம், கரணஞ்-சிவகரணம், சிந்தை-நிர்ச்சிந்தை, ஏது-நிரேது, பாவின-சோகம் பாவனை, பூசை-சமதரிசனம், அறுட்டானஞ்-சிவோகம், சந்தியாவந்தனம்-மகாவாக்கியம், வந்தனை ஐழிபாடி-தற்றெரிசனம், சமாதி-சிவதெரிசனம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“வடிவிலாவடிவின்னின்று மனமிலாத்தொழில்குயிற்றி யடிமுடியில்லாஞான வாரமுதுண்டுநிற்போர் :

படுகுழியினையபெண்டிர் பாழ்நரியினையமைத்தர்
செடியுடையாக்கைவேண்டார் திருப்புவனத்துளானே?—
எனவும் வரும். (௧௯)

சிவஞானிகள் பஞ்சாக்கரத்தின் முத்தியானந்தம் பெற்றிருப்ப
தெப்படி. என்னில், நகாரமாகிய மாயையை நாமல்லவென்று நழு
வாமனமூலி, மகாரமாகிய வாணவமறைப்பு நீங்கி, யகாரமாகிய வா
த்ம தரிசனம்பண்ணி, வகாரமாகிய நாயைக்கண்டு, சிகாரமாகிய
பிதாவைத் தாயாற் கண்டுகாணாமற் சுவானுபவத்தி லழுந்திற்பர்
கள். அழுந்தல் வேற்றுமையைக் காட்டாதோ? வென்னில், அழுந்த
லென்றது ஒப்பினை இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நகாரத்தின்மயலைஞான வாளினாறுக்கிப்பின்னர்
மகாரத்தின்மறைப்பைநாமே மணியெனமதியால்வாட்டி
வகாரத்தின்வழியேசென்று மாலயனறியாதெங்குஞ்
சிகாரத்தைக்கண்டேநின்றாற் திருப்புவனத்துளானே?—

எ-ம்,

“மந்திரமாவதுமஞ்செழுத்தே யந்தமந்திரத்தி
னைந்துபொருளாய்காட்டி யிரண்டின்வழியடைத்து
முந்துவிரீண்டின்வழியைத் திறந்துயர்முத்தித்தந்தான்
கந்தன்கணபதிக்கப்பன் கலிக்கச்சியேகம்பனே?—

எனவும் வரும்.

(௨௦)

தற்போக்கே சிவமாய்த் தானில்லாமையே அதற்கடையாளமா
ய்க்கண்டமகத்துக்கள், திருநடனதரிசனங்கண்டிருக்கும் வண்ணஞ்
சொல்லில், ஆனந்தமூர்த்தி நடனத்திக் காடாங்கம் ஆத்மாவாக,
ஆத்மா அபேட்சை உபேட்சையென்னு மிரண்டு கண்ணையுமூடி
நிர்வாணபத்ததை நினையாமல் நினைப்பதே நடனதரிசனம். இதற்கு
வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நோயிலாவாக்கைபெற்று நுண்ணறிவுடையதாகித்
தாயினுமினியரினின்னைச் சமாதியிற்காணமாட்டார்
மாயையால்வகுக்கப்பட்ட வடிவிடைநின்றனக்காணச்
சேயராயரற்றுகின்றார் திருப்புலிவனத்துளானே” —
எனவும் வரும். (கக).

சிவஞானியைப் பிராரத்தம் வாதிக்குமோ? வாதியாதோ? வெகு
முகத்தில் வாதிக்கும்; அகமுகத்தில் வாதியாது. அகமுகமானவெ
குமுகம்வருமோ? அதுதான் பிராரத்தவாசனை இந்த வாசனை கிரு
ஷ்ணர், சீராமர், சுகர், வாமதேவர், நந்தி, புருங்கி, வதிட்டர், வான்
மீகி இவர்களிடத்திலுங்காண்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு.
எப்படி?

“அமைத்தபடியெல்லா மனுபவிப்பதன்றியே
புணைக்குரியோனானு மொழிக்கமுடியாவே” — எ-ம்,

“ஆழியானு மயனுமறிகிலா
வேழைபங்கனை யன்றியிருநிலத்
தாழைவென்றவ ருண்டுகொலோசொலாய்
மாழைபோன்று மலர்ந்துளாழிலே” — எ-ம்,

“தனுவொடுகலவாராயின் சார்தராவியையிண்டுந்
தனுவொடுகலத்தலாலே சார்தரும்வியையிண்டு
மனமொழிகாயமூன்று மவுனமுத்திரையினிற்பச்
சினமயலகன்றோர்போற்றுந் திருப்புலிவனத்துளானே” —

எனவும் வரும். (கஉ)

சிவயோகிகள் சிவாலயதரிசனம், குருதரிசனம், சங்கமதரிச
னம், செவ்வாரோ? சீவனே ஆலயமாகவும், சிவமே குருவாகவும், அறி
வே சீடனாகவும் தரிசிப்பர்; தன்னைச் சிவாகாரமாவதே சங்கமமாக
வுந் தரிசிப்பர்; சிவாலயமாகவுந் தரிசிப்பர்; இப்படி மூலகைப் படு
மோ? என்னில், உபசாஹன்றிச் சபாவத்தில் ஒன்றேயாம். இதற்கு
வசன முண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“குறியறிவாகுங்கோயில் குறிப்பருமாவியாகு
மறிவுசங்கமமேயெல்லா மறிவெனக்கண்டுகொண்டேன்
றறியெனவுடலுங்கண்ணுஞ் சமாதியிலிருக்குங்காலைச்
செறிபவமினியெற்குண்டோ திருப்புவனத்துளானே”——
எனவும் வரும். (சுட)

சிவயோகிகள் சிவதரிசனம் பண்ணுவாரோ? பண்ணின் மன
வாக்குக்காயம் அசையாதோ? அசைந்து மசையாத நிலையிலிருப்பர்.
போகம்-போக்கியம், சாமி-சாமியம், சாக்கி-சாக்கியம், இரண்டு
வகுப்புகளில் ரித்தியானந்த துரியத்தில் தேகபரியந்தம் வரவும்
போக்கு மிருக்கும்; ஆகையால், வழிபடுவோரைக் குறித்துச், சினகர
மே தேகமென்றும், சிவமே தாமென்றும் நினைப்புள்ளமட்டும் நினை
ப்பர். பஞ்சபாசங்களுக்குஞ் சாட்சி நாயகர் தாமாநபடியால், அந்த
அனந்தானந்தத்தை என்னென்று சொல்லுகேன். கடைசாரிஞ் சீவா
த்மாவே பரமாத்மா; பரமாத்மாவே சிவமானுற் சைவசித்தாந்தம்
ஒப்புக்கொள்ளுமோ? பூர்வகாண்டத்திற்குத் தள்ளபடி; உத்தாகா
ண்டத்திற்குச் சம்மதம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்
படி.

“வானகமண்ணகம் வளைந்துதிரியினு
ஞானிகள்வாய்மொழி நாம் பலகேட்பினுந்
தானேசிவமலாற் றனிச்சிவம்வேறிலை
மோனநிலயிதுக் கையமுழுட்டுமே”——எ-ம்,

“சைவசித்தாந்தமெல்லார் தானவனாகிநின்றல்
மையறுவேதசித்த மற்றதநானெயென்ன
லுய்வகைக்கிரண்டுமொன்றென் றேதியென்னுயிர்க்கிலாபஞ்
செய்தசற்ருவவரீயே திருப்புவனத்துளானே”——
எனவும் வரும். (சுச)

இந்த அறுபத்துநாலு சங்கையும், அறுபத்துநாலு கிலக்கியான

மும் இதற்கு யோக்கியம்; நிருவாணசிட்சைபெற்ற சத்தங்கள் இத னுற்பஞ்ச பாசத்தினின்றும் விடுபடுவர்.

சிவயோகிவாக்கு நான்மரைவேதம்.

அறுபத்துநாலுசங்கை - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினேந்தாவது.

தசுவழக்குச்சிந்தவண.

சிந்தனையென்பது, ஆகமவாக்கியங்களா யுள்ளவை அஃதெத் தனை? எகசிந்தனை, துவதிசிந்தனை என்றிருவிதம். அதில், துவதிசிந் தனை யொழிப்பான்பொருட்டு எகசிந்தனை வந்தனவூம். இதற்குச் சாமியம்;

“சிந்தனையைத்தந்தெண்ணிச் சிவமாக்கியாண்டானே
சிந்திக்கச்சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தைவிளங்க
வந்திடுமவ்வொளிபோல மருவியானுனத்தே
வரவரவந்திடுவன் பின்மலமானதறுமே”

பிரதமந் திருமேனிகொண்டவழக்கு.

சிவனுக்குத் திருமேனியில்லை; எங்ஙனம்? என்னில், ஆகாசமே பிரமத்துக்குச் சரீரமென்று வேதஞ்சொல்லும். * அஃதன்றியும்.

அனாதி தொடுத்து இற்றை வரையுஞ் சிவனுருவமாய் வரக்கண்டோ மில்லை ஆனால் அட்டமூர்த்தி, அண்ணாமலை பெண்பதம், மந்திர சொருபியென்பதம் பொய்யோ, என்னில், ஜஃதெல்லாம் தியான மாத்நிர மன்றிப் பயன்படாதேயென்னில். உன்னைப்போலக் கண் டிதப்பட்டு மலசீரியாய்க் காமாதிசூற்றங்கனோடுங் கூடிநின்றால், அப்போதிவன் தான் சிவனென்றறிவை; இந்த அறிவையாரோ உன் றுக்குப் போதித்தவர்! அவரே குருட்டுக்குரு, நீயே குருட்டுச்சீடன் பேதாய்! இந்த ஏழைமதியாலேயன்றே பிறந்திறந்தாய்; ஆகையாற் சிவனுக்குத் திருமேனி யுண்டென்பதே சித்தாந்தம். சாமியம்;

“அருளேதிருமேனி யான்மாத்தீருமேனி
குருவேதிருமேனிக் கொள்”—

“அறிவுக்கறிவா யறிவிப்பான்சில்லோர்க்
கறிவுருவுகொண் டருளுவான்
எங்குமில்லென்பா ரிதயந்தொறுமறிவா
யெங்குமிருப்பா னெம்மிறை”—

(நாதலிந்துகளாதித நமோநம; வேதமந்திரசொருபாய நமோ நம;) என்னுந் திருவாக்குகளா லறியக்கடவாய்;

துவிதிபை யுயிர்வழக்கு.

சிவனுக்குத் திருமேனியுண்டாகில், இந்தச் சிவனையன்றி ஆத் மாக்களில்லை; எங்ஙனம்? என்னில், சருவதேகங்கடோறுமாய் நின்று உண்ணல் உடுத்தல் முதலிய காரியங்களைச் சிவனே செய்வன் அன்றியும் சுருதி “சரீரபின்னம், பரமாத்மனேகம்” என்று சொன் னமையால் ஆத்மா நாத்நி; ஆனால், உன்பெயர் மாயாவாதியோ! அனீச்சரவாதியோ! இருபெயரும் உணக்கே தகும்; இந்தக்கொச் சை மதியாலே யன்றே,

“மாய்வாதமென்னுஞ் சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித்தார்த்து”—
மென்று,

மாணிக்கவாசகரால் துற்றப்பட்டாய், அதிகேடனே! உயிரு
ண்டு நரகசொர்க்கஞ் சிவனுக்கோ? சீவனுக்கோ? சிவனுக்கே ஆனா
சிவனென்கே? நீதான், என்னாக்கெனக்குண்டோ வில்லையோ? என்
னில், உண்டில்லையென்பதே நாக்கென் றறிந்தாற்போலச் சீவனை
யறிவாய் மூடனைச் சீவாத்மாவென்றும், விவேகியைப் பரமாத்மா
வென்றும், சொல்லுக்கையாலும் சீவனுண்டு. கருவியோடுங் கூடின
தே உயிர்க்குப்பிறப்பு; கருவியைப் பிரித்ததே உயிர்க்கிறப்பென்றறி
சரசிலே மயிருண்டானதுபோல, நாயன்மார் உள்ளத்திலே உயிரு
ண்டென்று மதிக்கப் பட்டது. உள்ளங்கையிலே மயிர் கொத்துக்
கொத்தாய் மூளைத்தெழுந்த கதைபோல, உன்னறிவிலே உயிரில்லை
யென்று மதிக்கப் பட்டது உன்கண்ணறி உடைமைக்கேற்கக் கழு
றினே கோட்டான் சூரியனில்லை மென்றால் ஆர்தாடுப்புக்கொள்
வார்; இத்தற்குச் சாமியம்,

ஊமனெனியில்லைபெனி னெப்புலரோமற்றதுபோ

லேமவுயிரின்றென்பாரில் உவனுவருதுவெனுமுரைமு

தோன்றிநின்றழி முத்தொழிலுளவதனாற் [ச்சுட்டாய்த்

சிவனுண்டவனாற் சீவனுமுண்டங்

கறிவினமறைக்கு மலிச்சையுமுளவே

உடலிழந்தமுதிரேர உயிரிழந்தமுதிரேர

[ங்கண்டு

உடலிழந்தமுதிராகில் லுடறனையன்றுங்கண்டு நின்று

ருயிரிழந்தமுதிராகி லுயிர்தனையன்றுங்காணீ நின்றுங்

காணீர்”—எ-ம்,

“இல்லையுயிரென்றனைக்கு முரைக்குளிருக்குமுயிர்

தொல்லையுயிரிலையென்பவனே யுயிர்தோன்றிடலு

நல்லமலர்மணம்போலுயிர் ஞாதனுநண்ணுமென்றான்

கல்லிற்புறப்பட்ட கையுடையான் கச்சியேகம்பனே” —

(உளதிலதென்றலியியத்திரதனுவினான்மா) என்னுந் திருவா
க்கால் அறியக்கடவாய்.

திரிதியை யாணவவழக்கு.

ஆத்மாவுண்டு; ஆத்மாவைப் பஞ்சபாசத்தி லாணவமறைக்கு மென்பது கூடாது. ஏன் கூடாது? ஆத்மா சுவயஞ்சோதி, அசரீரி, அனாமி, அவிகாரி, நிரவயன், அநந்தாநந்தன்; ஆகையாலாணவமறையாது. உன் பெயர் அஃம்பிரமவாதியென்றுயர்த்தோர் சொல்லுவார்; கெடுவாய்? பிரமன், நான் பிரமமென்று பட்டபாடும், புருடோத்தமன், நான் பிரமமென்று பட்டபாடும், புராணங்களிற் கேட்டறிந்தாயில்லையா! ஆகையால், உன்கருமமே கட்டளைக்கல்லாயிற்று. பேதாய்! இந்த மதியைக்கொண் டெவ்வன் பிழைத்தாய்! இத்தனைகோரணிக் கிடங்கொடுத்ததே அஞ்ஞானம்! குழந்தையைப் பராக்குச் செய்வதுபோல, நாடோறு முன்னை விடயப்பராக்குச் செய்வதாணவம்; அன்றியும், (உன்னாணவத்துக்கசிவந்ததில்லையோ) வென்னும் வையச் சொல்லானு மறியக்கடவாய்; இதற்குச் சாமியம்,

“அன்னியத்தைக்காட்டிய நன்னியத்தைத்தான்
மறைக்குமென்னே மலத்தினியல்”—

அன்னியமானவற்றையுணர்த்தி யன்னியமாய் நிறைந்த வறிவறியாமையானும் மலயிலை மாயை மறைக்குமென்னில்,

“மலகுணமறைத்தல் மாயைவிளக்க
லளைபுகூடுகொடுங்கிய வரவின்வாலுள
தலையிலையென்னல் சவலைச்சொல்லே”—

ஆனால், இந்த மலம் அனாதியோ? ஆதியோ? அனாதியென்னில் நீங்காது. ஆதியென்னின் நீங்கிப் பின்னுமாவரிக்கும். பாலுக்கு வெண்மையும், கரிக்குக் கறப்பும் இயற்கை சுக்கிலம்பரத்துக்கு அழுக்கேறல்செய்கை; ஆனால், இந்த இருதலைக்கொள்ளிக் கிடைப்பட்ட யான் போய்வழி, பன்னிரண்டுவருடங் குருக்கிடை.

சதூர்த்தி மாயைவழக்கு.

மாயையேயில்லை; எவ்வாற்றானில்லை? சூவும் பிரமமயமென்று சுருதிகொல்லும்; அதனறியுங் காணப்படுவன, கேட்கப்படுவன,

உண்பன, உடுப்பன, கலியாண, நிரியாண முதலிய வெல்லாம்பிரமமென்று என்னனுபவத்துக்கே யொக்கும்போலும்; ஆயின்முன்னே ஒரு சர்வசேவதயாபாக்கொரு நாமமாத்திரஞ் சிறப்ப, ஏரி, குளம், மடிக் கங்குட்டையிலுள்ள மீனெல்லாம் நூய்த்த கதையைவிளக்க, நீயும் அவிகாரவாதிப் பட்டங்கட்டிக்கொண்டு, கிருட்டிணவிலாச புத்தகத் தைக் கைப்பிடித்து, மேலுஞ் சர்வர்தமாக்களும் போம்வழி னார்த் தனை மாயையிலே அகப்பட்டிக்கொண்டு விழிக்கிறதும் வனிதையரு பத்தத்திலே சிங்ஷவைப் படுவதும் உனக்கே தெரியும். மத்திமப் பேதாய்! தற்போதச் சிவன் மற்ற நாதாக்கள் அனுபவநிலையை யறி யாது பிதற்றுகின்றனை உன் கருமமே கட்டளைக் கல்லாயிற்று. சா மியம்,

“ஒருமவழக்கு மிருவினைத்தொடரு
மும்மலச்செருக்கு நால்விதவாக்கு
மைவகைப்புலனு மறுவகைக்குற்றமு
மற்றாலன்றி யறிவாகாயே”—எ-ம்,

“மாயையேபுடலமாகும் யாவையுமாயையாமே”—எ-ம்,

“ஆகையாலிந்தமாயை யறிவினைமுழுதுமூடித்
தேகமேயாண்மாவென்றுஞ் சேயிழைமடவார்த்தங்கள்
போகமேமோக்கமென்றும் புத்தியைத்திரிபுபண்ணுஞ்
சோகம்பாவனையாலித்தைத் தொலைப்பார்கள் சீவன்முத்தர்”

என்னுந் திருவாக்காலு மாயையுண்டென்றறி இந்த மாயை
அறிவை மறைக்குமன்றி விளக்காதென்னின்று

“ஆணவத்தி லேகிடந்த வாருயிர்க்குக் காய்மெனுங்
கோணவினக் களித்த தோமானே யாணவமு
மாக்கையும்வர் தென்னெரித மல்லற் படுத்தாமற்
சாக்கிரா தீதத்தைத் தா”—

என்னுந் திருவாக்காற்றொளி ஆகிவிந்த மாயையெங்கே பிறந்

தது? என்னில், மனதிலே பிறந்தது. அந்த மனதெங்கே பிறந்தது? என்னில், வியாழவட்டங் குருக்கிடை.

பஞ்சமி கன்மவழக்கு.

கன்மமே கர்த்தா; கர்த்தாவொருவன், வேறென்பதில்லை. பிறக்கப் பண்ணுவதுகன்மமே, பாலயொளவண விருத்தம்நோய் சாக் காடி முதலியன பண்ணுவதுகன்மமே இந்தக் கன்மந் துலையொத்தகாலத்தில் கன்மமே முத்தியைக்கோடுக்கும். இந்த கன்மநுட்பந் தெரியாதவர் கர்த்தா கன்மக்கயிற்றாலே யாட்டுவிப்பாரென்பர்; ஆயின் உன்பெயர் கர்மகாரதியென்றும், காலநாதி சகோதரனென்றும், கேட்டிருப்போம் பேதாய்! இந்த ஏழைமதியைக் கொண்டல்லோ அனேக காலம்பிறப்பை வளர்த்தாய்! தெரிந்துந் தெரியாதவன், கற்றறிமோழையே, கங்கையை யடுத்தும் கழியிடைமூழ்குங் குணத்தவன்,

“அறம்பாவமென்னு ‘மருங்கயிற்றற்கட்டி’—

என்னுஞ் சுருதிதெரிந்துந் தெரியாதுவி விளக்கைப்பிடித்துக் கிணற்றிடை வீழ்பவனீயே, உனக்கொப்பு வாரிபுடைசூழ்த்த வையகத்து ளில்லை. கெடுவாய்? பூர்வசென்மத்திற்செய்த விருப்பும் வெறுப்பும் சடமாகையாலும், அதை புனக்கு ருசிக்கப் பண்ணிப் பொசிப்பிக்கிறவனே கீர்த்தா எனக்குக் கன்மமில்லையோ கர்த்தாவில்லையோ வென்னும் வழக்கச் சொல்லாற்றெளி ஆனால்தக் கன்மஞ் சாகாரமோ? நிராகாரமோ? என்னின், சாயியம்,

“அருவாயவல்வினேநோ யடையாவண்ண

மாவடுதண்டிறை புறையுமராரேநே”—

என்னுஞ் திருவாக்காற்றெளி கன்மத்துக்குச் சடமுஞ் செயலுமூண்டோ? என்னில், சாயியம்,

“கன்மம்வியாபிகடம்போற் சடமன்று,

சென்மிக்கிப்பண்ணுஞ் செயல்”—

ஆளுவிந்த கன்மம் நாசமடையுமோ? நித்தியமடையுமோ? என்னில், சாமியம்,

“மாயப்பிறப்பறுத் தாண்டானென்வல்வினையின்
வாயிற்பொடியட்டிப் பூவல்லிகொய்யாமோ”—எம்,

“ஊழா லுடம்புண் டுடம்பாலிங் கூழுண்டு
தாழும் வினையாற் சகமுண்டு-காழ்கொண்ட
வித்துமர மும்போல வீரா தொருக்காலு
முத்தியிலே வீய முளை”—எம்,

“சஞ்சித்திருநோக்காற்போம்பிராரத்தந்தனுலோடேகும்
விஞ்சமாகாபியங்கள் விளங்கனுபவத்தாலவியுஞ்
செஞ்சயாண்செய்ததெல்லாஞ் சிவன்செய்ததென்றுதேறின்
மஞ்சனேவினைத்திறங்கள் வந்துணைச்சந்தியாவே”—எம்,

“முன்னைவருவினையெல்லாஞ் சின்முத்திரை கொண்டெரித்
தேன், பின்னையருவினையெல்லா மருளிற்பிரித்து விட்டேன், நின்
னும் வினையினையெல்லாஞ் சிவார்ப்பணஞ்செய்தொழித்தே, னின்ன
மெனக்குப் பிறப்புமுண்டோகச்சியேகம்பனே”

இக்கருத்தா ஞ்சமடையு மென்பதேசித்தார்தம் ஆயின், இந்தக்
கன்மம் ஆகியோ? அனுகியோ? என்னில், குருக்கிடை கன்மத்துக்
குப் பிறப்பிறப்பெங்கே? என்னின், உன்னனுபவத்தீந் நெரியு
மன்றி, கிருவசனம் வசனத்துக் கெட்டாதென்றறி கன்மம் நினைத்
தாலுந் தீண்டினாலுக் தொழிலுரையாலும் வரும்,

“உன்னலொருகால் பின்னுரைத்தலிருகால்தனைத்
துன்னன் முக்காலொன்றே தொழில்”—

திரிகரண மசையாதுகிற்பின் கன்மம் பற்றாசென்பதே சித்தாக்
தம். சாமியம்,

“விருப்புவெறுப்பற்று வேதமொழிப்படி மெய்யுணர்ந்து
மரிப்பைச்சனிப்பையு மற்றொளியாகியமாதவர்ப்புந்

சுருப்புச்சிலையனுங் காலனும்வந்தென் செய்க்கடவர்
 நெருப்பைப்புழுப்பற்றுக்கொல்லோ நெடுங்கச்சியேகம்பனே”-
 எனவும் வரும்.

ஷஷ்டி யநாதிவழக்கு.

சொல்லிப்போந்த மும்மலிங்களும், ஆன்மாவை யநாதியிலே
 பற்றிச் செப்புங் காளிதமும், உவருஞ் சமுத்திரமும், மணியு மாசு
 ணமும், உமியுந் தண்டிலமும், காசமும் விழியும்போலப் பசுபையு
 மறைத்துப் பதியையு மறைக்கும். கண்ணைத்தா னிருண்மறைத்தது
 கதிரையு மறைக்குமோ? என்னில், இவனுக்குப் பதிமுகந் தெரியா
 வண்ண மறைப்பது பாசமானமையால் மறைக்கும்; ஆன்மா, அனாதி
 சுகரூபி, நிராகாரன், சிவசம்பந்தனுஞ் எப்படி மலம் மாயை கன்
 மம் வந்து கிராணமானது? என்னில், முயற்கொம்பும், ஆகாசத்தாம
 ரைப்பூவும், வந்திபுத்திரனும், காணற்சலமும், தாணுபுருடனும்போல
 மலம், மாயை, மாமாயை, கன்மம், திரோதாயி யென்று வேகஞ்
 சொன்னால், உனக்கேண் அனாதி சங்கைவரும்; ஒருத்தியைப் பேய்
 பிடித்ததென்று ஐதீகமாகச் சொல்லவே, அவள்பேயான பிற்பாடு
 பூசாரி ஆட்டி, அடித்து, அயோக்கியை யோக்கியையாக்கித் தெய்வ
 த்தைச் சிரசின் மேல்வைத்துப் பேய்போனதென்னவே, என்பேரி
 லே தெய்வபிரீக்கிறதென்பதுபோலச் சீவான்மசம்பந்தம் போக்கிச்
 சிவத்துவம் வருவித்தபின், சீவத்துவம் வந்தவழியும் பேய்வந்தவழி
 யும் விசாரிப்பது அவம். குழந்தையையுறங்கென்று பிட்டத்தைத்
 தட்டத்தட்ட வுறங்காது சிரசைக்கிளப்பினாற்ற யென்செய்வான்.
 அதுபோலச் சீவன் சிவத்திலே யுறங்கினால், அனாதிவழக்குத் தெரியு
 மென் றுசாரியன் சொல்லச்சொல்லு இரட்டித்துப் போதற் தலை
 யைக்கிளப்பும். இதற்குச் சாமியம்,

“முன்புகண்டேனில்லை பாசம்பசுபதிமும்முதலும்
 பின்புகண்டேனில்லை யென்னகண்மாயம்”-எ-ம்,

“இல்லையெனுமாயயி லிட்டெனேநீ

பொல்லேனறியாமை பொறுத்திலையே”—எ-ம்,

“மையாடுகண்ணியு மைந்தருஞ்சுற்றமும்வாழ்வுஞ்செந்தி
லையானின்மையபுரு வெளித்தோற்றம்போலானதெல்லா
மெய்யாயிருந்தது நாட்செல்லநாட்செல்லவெற்றவெறும்
பொய்யாய்ப்பழக்கதையாய்க் கனவாய்மெல்லப்போய்விட்ட

தே”—எனவும்வரும்,

ஆனால், மித்தையென்றால் ஆகமசித்தாந்தம் என்னமாய் முடி
பும்? மலசத்தியிறந்தும், மலம் அப்பிரகாசமா யிருக்குமென்றதுஞ்
சரியோ? என்தகப்பன் செத்துத் தெய்வமா யிருக்கிறுனென்றும்,
வீமனெறிந்த யானே ஆகாயத்திலேதொற்றி ஒன்றொன்றாய்விழு மின்
றைக்குமென்றும், இந்த மரத்திலே பேயிருந்தது இப்போது சிறிது
காலமா யிறந்திருக்கிறதென்றும், கலியுக அந்தியத்திலே கற்கோழி
கூவுமென்றும், பொய்வழக்குப் பலவிதம். இதுபோலாமென் றறி
வாய். இருள் போனபிறகு இருட்டுண்டென்னில், சொல்லளவன்
றிப் பொருளில்லை. உண்டே? என்னில், உனக்குண் டெனக்கில்லை
என்பதேசித்தாந்தம். பெத்தான்மாவுக்குண்டு,முத்தான்மாவுக்கில்லை.
வாய்ப்புத்தத்துக்கு வடிவுண்டு, ஆகாசத்துக் கதுவுயில்லை; சாயியம்,

“அசைவற்றால் வாயுவாகாசம்பின்னு

மசைவுற்றால் முன்வாயுவாம்”—எ-ம்,

“ஆசைபுற்றற்சேவ னாகாரமாமந்த

வாசையற் றுளியேயான்”—எனவும்வரும்,

*ஆனால், முத்தனாபின் மலசம்பந்தமுண்டோ? உதித்தபிறகு
இருட்டுண்டோ? இல்லை. ஐதியாததற்குமுன் இருட்டுண்டோ?
உண்டு. இல்லையென்பது நீ அனுபவியேயானால் அசுமுகமாய்ப் பா
த்தறிதி. திருகோக்கம் பட்டபிற்பாடு, பஞ்சபாசங்களு மில்லை
யென்று, வேதாகமப்படி பிரத்தியேகாண்மா சிவோகம் என்றறிவதே

சைவசித்தாந்தம். (பாசமென்னைவிடுவான் காலமென்காளோ) என்
னல், சமுசயாத்மாவா மென்றறி. இதற்குச் சாமியம்,

“சிவன்வேறுசீவன்வேறென் றிரண்டாய்க்காணு
மவன்செனனமரணத்தை யடைவனாதவினா
லத்துவிதபகவனைபை முத்தனாதரிப்பன்”—எ-ம்,

“ஆன்மாவேபரமசிவமென வுண்மையாக
வறிசின்ருனவனெந்த வவத்தையீடையினுமிவ்
வான்மாவேபரமுத்தி யெளிதடையுமிந்த
வான்மலாபத்தைமொத்த லாபம்பேறில்லை”—எ-ம்,
சீவன்சிவலிங்கமர்கத் தெளிந்தவர்தம்
பாவநசிக்கும் பரிந்து”—எ-ம்,

“அறிவென் றுனையறிந்தா லானந்த போதச்
செறிவும்பொய் யாணவத்திற் சேர்வும்-பிறிவும்பொய்
யானாவித வகிதத் தாட்டுங் கருவிகளிற்
போனாலும் பொய்ப்பொய்பொய் பொய்”—எ-ம்,

“அறிந்தவிடத்திலலை யறியாமைதன்னைப்
பிறிந்தபினும் பேசல்பிழையன்றோ”—எ-ம்,

சுத்தபடிகு சங்காசமாய்ப் பஞ்சபாசங்களு நமகிடத் தில்லை
யென்று பாவிக்கப்படுவதே சித்தாந்தம்.

சுத்தமி சமயவழக்கு.

சைவம், பாசபதமீ, காளாமுகம், வாமம், பைரவம், மகாவிர
தம், உலகாபுதம், புத்தம், சமணம், வைணவம், மாயாவாதம், அனீச்
சுவாதம் ஆகப் பன்னிரண்டுமதம். இந்தப் பன்னிரண்டுங் கடந்
தவனே சீவன்முத்தன்; சமயசாத்திரம், சமயஅனுட்டிப்பு, சமயதே
வதை இவைகளுெல்லாம் மனம்பழுக்கக் கட்டிய வுபாயகுத்திரம்;
காமார் நமக்குப் பதியாரொனவரும் ஞானங்களை சமயாதிதஞ்ஞானம்.

இந்த ஞானத்தால் சுகர், வாமதேவர், வதிட்டாதி, கபிலீரூய இருடி களும், சம்பந்தர்முதல் மாணிக்கவாசகரீரூய மகத்துக்களும், முத்தி யடைந்தார்கள். ஆதலால்,

“தன்னையறியுமறிவே யறிவ ஸ் திப்
பின்னையறிவது பேயறிவாமே”—என்னும்,
திருமூலர் வாக்கியமே வாக்கியம்.

“உவலைச்சமயங்க னொழ்வாதசாத்திரமாக்
கவலைக் கடல்”—என்றதுஞ் சரியொக்கும்,

“அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
னொன்றொன்றே டொவ்வா துரைத்தாலு மென்று
மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு
மருதனையே நோக்கி வரும்”—எ-ம்,

“பன்னிருசமயத்தோரும்பணிந்திடாப்பராபரத்தை”—எ-ம்,

“நன்றென்றுந் தீதென்று நானென்றுந் தானென்று
மன்றென்று மாமென்று மாகாதே-நின்றீல
தானேதான் தத்துவத்தீர் சம்பறுத்துங் காக்கைக்குப்
போளுற்போற் றேடும் பொருள்”—என்றது,

கருணைக்கையானம்மைத் தூக்கினமையா னல்லனென்றுந், தூக்
காமையாற் றியனென்றும், நானே பரப்பிரமமென்றும், வத்துவன்றி
யாத்மா வில்லையென்றும், மனவாக்குக் காயத்துக் கெட்டாமையா
வில்லையென்றும், ஈச்சரனின்றே விரவுபக லுள்வோவென்னு மை
தீகத்தாலாமையென்றுங் கூறும் பற்பல சகையினக் கோரணிக்கூத்
தரவுமாகாதே. சுபாவமா யித்தனைக்கு மிடங்கொடுத்த வறிவேலின்ற
கிலை; யதுவே தான் இத்தவறிவாய் நின்று சமயப்பேய்களை நோக்கா
மனோக்கித் தத்துவவிசாரணை பண்ணுந் தத்துவத்தீர் சம்பையறுத்
தொருவன்கட்ட நானின்று நெடியமரத்தால் கட்டுவேர்மோ, நீர்ங்
வாம்பால் கட்டுவோமோ, அன்றி விலங்குமீனாற் கட்டுவோமோ.

நீண்டகற்றாணற் கட்டுவோமோ, வென்றவி திகைக்குங்காலை,
யாத்தனாவை னனைத்தையுங் கட்டுவதச் சம்பேயென்னவுந் தேறாது,
மெடுத்தாரம்போர்ஞாற்ப் போர்ந்நன்வாந்; தன்னைத் துறந்துபொருள்
காணவேண்டி நீர் போந்தபோக்கென் றதீசயித்தனவா மென்ற
வாறு. இதற்குச் சாயியம்,

“தானேசிவமல்லாற் றனிச்சிவம்பேறில்லை” —எ-ம்,

(அஞ்செழுத்தும்பாவனையு மவனைப் போன்றன) என்னும், வை
யச்சொல்,

“சிவச்சிவோசிவோசிவாசற் சிவோகேவலசிவா” —எ-ம்,

“அறிவு திரிவிதத்துக் கப்பா லறியு
மறிவே சிவமதுவே நீயா-மறிவொன்றிக்
கண்டாருங் காணக் கதியை * மழபாடிப்
பண்டாரங் காணும் படி” —என்பது,

மழபாடிப் பண்டாரமே? யிதேசமயாதீதப் பரமாகியமுத்தி
காணக்கடவாய். ஆன்மதத்துவ வறிவும் வித்தியூதத்துவ வறிவுஞ்
சிவதத்துவ வறிவுமாய மூவகைத் தத்துவசரலத்துக் கப்பாலறியப்
பட்ட சுபாவவழியே சர்வவுபாதி ரூபியமாகிய சிவம் அந்தச்சிவமே
நீ யாம். இதீற்கோ ரையப்பாடில்லே. மகாவாக்கியமு மிஃதே;
ஐயறிவுமோரறிவா யொடுங்கிய யோகேஸ்பராளுங் கண்டுங்காணாத
முத்தியை யென்றறிவித்ததா மென்றவாறு. அறிவு திரிவிதமென்ப
தைச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி யென்கினுமாம். இதுவுமதே
அறியுமறிவே சிவமென்றது னாவருந்ததி நியாயம்போலத் தூல
வறிவைக் காட்டிச் சூக்குமவறிவை மூன்றையுஞ் சாக்கியாய்க் கண்
டதுவே நியென்றுகாட்டியது. (அறிவொன்றிக்கண்டாருங் காணக்
கதி) என்றதி அறிவாலறியும் பொருளல்லவென்றதாம். மழபாடிப்

மழபாடிப் பண்டாரம் என்பது சேடனதுபெயர்.

பண்டாரஞ் சேனது பெயர் காணும்படியென்றது, மாயாவாதியைப் போன்று வாசாப்பிரமமாய்ப் போகாமையென்பதாம்; சாமியம்,

“நீருக்குட்டிப்பம்போ னின்னறிவினிருளைப்
பாருட்கண்டொண்டு பரிந்து”—எம்,

“எங்குறிறைத்தானே யேகமிரண்டென்னுதே
பெங்குமாய் நீகண்டிரு”—என்றும் வரும்.

அட்டமி ஞாதுஞ்ஞான ஞேயவழக்கு.

ஞாதுரு-ஆன்மா, ஞானம்-ஆத்மாவின்னுடைய தசேந்திரிய ஞா
னம், ஞேயம்-சச்சரன். இந்த சச்சரனாலே தசேந்திரிய ஞானத்தை
ஆன்மா வறியும். இந்த ஞானம் முத்தியிலுமுண்டு. கூடாதென்னில்
முத்தியின்ப மனுபவிக்கிறவான்மாவுமில்லை. ஆகமுழில்லையாம். மிக
வும் நன்று எல்லா மில்லாமற் போகிறதே சபாவ முத்தி.

“அவனுநானுமெய்ம்முயங்கி யனுபவிக்குமளவிலே
யவனுமில்லாநானுமில்லை யாருமில்லையானதே”—என்று,

சுருதியிருக்கிற தென்னில், சுருதிக்குப் பொருடெரியாமல்
யாருமில்லை யென்றாய், நேயத்தமுத்தினவிடம் எல்லாமிறவா திறத்
திருக்கும். அஃதெங்குனம்? என்னின், ஒருத்தியை ஆலிங்கனம்
பண்ணிய ஒருவன் காட்டிற் புலிமுதலிய மிருகங்கள் குறுகினுங் கா
ணென்னுங்கதையே சாட்சி ஆளுலிந்தக் கரணத்தோடு முத்தி
யை யடைவதோ? என்னில், முத்தியென்பதுகலாயம் வைகுந்தம்
பொன்னெயில் வட்டமுதலிய தானமன்று, ஆனால் பின்னைத்தா
னெது? என்னில், தானே முத்திதானம். ஐபத்தக்கரணம்போய்
முத்திக்கரணமாதலே இறவாதிறத்தல். மூடன் ஞானியானால் முன்
மூடனாயிருந்த தசேந்திரிய வந்தக்கரணமெங்கே யோடிப்போனது?
போகவில்லை. எவ்வண்ணம்? என்னில், தேவதத்தன் சியாயம் போ
லா மென்றறி சாமியம்,

“ஆனந்தந்தாமென் றறியாவறிவிலிக
ளானந்தந்தேடி யிலையும்”—ஆனால்,

ஒரு பாடாணத்தைச் சிற்பன் நெய்வலுருவாக்கினால் முன் பாடாணமுண்டோ? இல்லையோ? இல்லையென்னிற் கைக்குத்தட்டுப் படாமற்போக வேண்டும். குணங்கி கற்பிலே மறைந்து சின்றுப் போலப் பாடாணம் நெய்வலுருவின் மறைந்திருக்கு மென்றறி அங் கண மறையாதுண்டோ? என்னில், பாடாணத்தியானமே யில்லையா லும், முத்திசத்தியாலும், சினைக்கு மிடத்துத் தெய்வப் பிரசன்ன மாதலாலும், இல்லை யென்பதே சித்தாந்தம். இதுபோலும் அதுவெ ன்றறி வான்மீகி, வதிட்டர், மதங்கர், கபிலர் கதையே சாட்சி நதி முலம், ரிஷிமுலம், குருமுலம், ஸ்ரீமுலம் அறியக்கூடாது. சாமியம்,

“எல்லாருங்களிதுளங்க விரும்பையிரும்பொன்னாக்கி நல்லார் கடுமூர்த்தவாய் நாட்டுகின்றஞாயம்போற் கல்லாதபுலையேனைக் கருணையாற்கடைக்கணித்துப் பொல்லாதபரப்பிரம மாக்கினை யென்போல்வந்தே” — எனவும் வரும்.

நவ்மி தெய்வவழக்கு.

தெய்வமென்பது பொது; தெய்வத்தை யாரீகண்டவர்? கயிலாயம், பொன்னெயில்வட்டம், ஸ்ரீரங்கம், திருப்பாற்கடல், செகக்நாதம், இவை ஒருகாலத்தோன்றும் ஒருகாலமழியும் ஒருதெய்வம் ஒரு தெய்வமாகியும் போகியும்வரும். ஆஹம் நெய்வரிசசய மில்லையோ? என்னில், தெய்வரிசசயம் தெய்வமறியாதவனுக்கு நாமேசித்து, சிதாநந்தன், திவவியஞோருபனென்று கண்டவன் எந்தத்தெய்வத் தை வணங்குவான்? எந்தத் தெய்வத்தையும் வணங்கான். ஆகையால், சிறுபிள்ளைகள் தெய்வங்களைக் கொண்டாடுதல்போல, அறிவில்லாப் பெரிய பிள்ளைகளுக் தெய்வத்தை யாராதனை பண்ணுவார்களென்றறி தனக்குத்தானே மரம், கல், மிருத்திகை தாம்பிரமென்று தெரிந்தும் (நாட்டோடே நடுவேயோடும்) என்கிற ஐதீகத் தைப் பற்றி மயங்குமென்றழி சாமியம்,

“அத்தேவர்தேவரவர் தேவரென்றிங்குன்
பொய்த்தேவுபேசிப்புலம்புகின்ற பூதலத்தே” —எ-ம்,

“பூவும்புனையும்புன்னும் பொருடேடித்
தேவைமறைக்குந் தின்ம்” —எ-ம்,

(சிவோகஞ்சிவோகம்) என்று வேதாசனங்கள் சொல்லுவதே-
பிரமாணம். சைவபுராணத்திற் சர்வசாட்சி சிவோகமென்று சொல்-
லும். கீதைகளிலும் பிரத்தேகந்மா சிவோகமென்று சொல்லும்;
ஆகையால்துவே சித்தார்த்தம். வேதசித்தார்த்தமு மிதுவே;

“உள்ளமேபீட முணர்வே சிவலிங்கந்
தெள்ளியரா லற்சிக்குமாறு” —எ-ம்,

“சீவன்சிவலிங்கமாகத் தெளிந்தவர்கள்
பாவநசிக்கும் பரிந்து” —எ-ம்,

“புன்புலாலியாக்கை புரைபுரைகளியப்
பொன்னெடுங்கோயிலாய்ப் புருந்தென்” —எ-ம்,

“உள்ளமேகோயிலர் யுன்குமென்னுள்ளமே” —எ-ம்,

இப்படி அனந்தஞ் சர்மியமுண்டு அனுபவிக் கேதெளியும் மற்-
றையர்க்குத் தெளியாதென்பதே சித்தார்த்தம். கைலாயம், வைகு-
ர்தம், பொன்னெயில் வட்டம், இவை கற்பனைத்தானமே. பன்றிக்-
கற்பனை கடந்த அறிவிலில்லை. உண்டென்னில் அனுபவியன்று.
ஆகையால் (தானே சிவமல்லாற்றனிச்சிவம் வேறில்லை) என்னுந்-
கிருவாக்கே ஏறுகடைசி ஆகமசித்தார்த்தம். ௦

தசமி துறவிவழக்கு.

துறவாவது பற்றறத்துறத்தீதல். கண்மத்தை நீங்கலாவதெப்படி?
பட்டினத்தார், பத்திரகிரி, சுகர், வாமதேவர், சடபரதர், முதலாயி-
னோர் பற்றறநின்றல். அமைத்தபடியன்றி யாராலுந் துறக்கப்படா-
தோ? என்னில், உயிர்க்குணமாகிய காமாதிச எட்டங்கிற்பதே-

துறவு; அமைவு யடங்காமணிற்பதே சமுசாரம்; அறிவாகி நிற்பதே துறவு; ஆசுமாய் நிற்பதே சமுசாரம்; எத்தை யெவன்றான் துறந்தான்; ஸ்ரீகளைத்துறந்தான் ஸ்ரீமாயை யானபீடியினுலே துறந்தது பொய் துறந்திருப்பாரெல்லாம் வீணே? என்னில்,

“புலவுநாய்சீகுறிகாணிணும் புருடர்நெஞ்சுவப்பர்”—

ஆகையால், புறப்பரிசுமன்றி அகப்பரிசுமுண்டென்பதே சித்தார்த்தம். ஆனாற்றறவறமில்லையோ? என்னில், இல்லையென்றால் வேதாசாரம் ஒப்புக்கொள்ளாது. ஆகையால், துறவறமில்லறம் இருவிதமாய் விளங்க வகுத்தனவாம். இதற்குச் சாயியம்,

“துறப்பார்மற்றுப்புரவில்லா நுறப்பால்

ஆட்டாகழியு மெனின்”—எ-ம்,

‘ஊழைத்துறந்தா லுயர்துறவியாவையன்றி

யூழிருக்கீ துறவியோ”—

ஆகையால், சித்தார்த்தம் கன்மசேக்கமே துறவு; கன்மசம்பாடணமே சமுசாரம் காமாதிகளிற் பற்றறத்துறத்தலாவது,

“கண்டவிற்பமேளவங் காண்கின்றதொருநாட்

கொண்டகோலமேளவங் கொள்கிறதுவந்து

கண்டகாட்சியேமேளவங் காண்கின்றதென்றால்

வின்டமேலவநாணுற தொழிவரோவெறுத்து”—

என்னுங் கருத்தைப்பற்றிவரும் உபாதியேயாம். பிருங்கிம நுனிதீரத்துறந்தும் பின்பட்டபாடு செகமேபறியும்; சிவக்கூறு-சிவம். தேகக் கூறு-சத்தி; ஆனபடியினுலே, சிவத்தை யெந்தக்காலமுஞ் சத்தி சீங்காதென்பதே சித்தார்த்தம். சாயியம்,

“எத்திறின்றுளீச னத்திறமவநீநிப்பன்”—ஆனதால்,

பார்ப்பரன் பார்ப்பாத்தி, ராசா-ராசாத்தி, வைசியன்-வைசியச்சி, சூத்திரன்-சூத்திரச்சி, இங்ஙனஞ் சிவக்கூறு சத்திக்கூறு கண்டு கொள்க. இல்லத்தான் பாசபெந்தமென்றுத் துறவி ஞானபெந்தமெ

ன்று மூலகங்காணும்வரம்பு காட்டியது. உபாதியாலே வேற்றுமை காண்பதன்றிக் கன்ம வேற்றுமையின்று. மாண்காலத்திலே மதிவேற்றுமையால் நல்லார் பொல்லாரென்று மதிப்பதன்றிப் பிணவேற்றுமையின்று. அதுபோலச் சனவேற்றுமையின்று. சாமியம்,

“பிறப்பொக்குமெல்லாவுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வாச்
செய்தொழில் வேற்றுமையால்”—

ஞானம்வந்த ஞானநெந்தவறமாயினுந் தகும். அகண்டாகார ஞானத்தை இல்லறமுந்தறவறமும் மறையாதென்பதே சித்தாந்தம்.

“செத்துப்பிறந்துமூல் பிணக்கைச் சின்மயன்முத்திரையைப், புத்தியிடைப் புதைத்தருளிப் பொன்றுவித்துப் பொருண் முடிவைப், பத்துவழக்கினுந்தேற்றிப் பரமபதமெற்களித்தா, னத்துவித மெழுநாயி னமைத்தசிவப் பெயரோனே”—எனவும் வரும்.

தசவழக்குச்சிந்தனை - முயற்றியு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினாறாவது

குருமரபுசிந்தவண.

பதி பசு பாசமென்னுமுப்பொருளுக்குட் பதிமுதலாய்ச் சொல்வதோ? பாசமுதலாய்ப் பகாவேண்டியதோ? என்னின், பாசம் பசு பதியென்பது பெத்தததை; ஆகையால், பாசத்துக்குள்ளே பசுமறைந்து பசுக்குள்ளே பதி மறைந்து நின்றமையாற் பெத்தமென்றது. முத்திததை-பதிக்குள்ளே பசு மறைந்து பசுக்குள்ளே பாசமறைந்து நின்றமையான் முத்தமென்றது. பதிபசுவாகப் பசு பதியாகப் பாசங்குமுன்ற தோற்றமும், பின்னிட்ட பரமுத்தியிற் பதியன்றிப் பசு பாசங்குமுன்ற அனுபவத்தாற்காண்க. சாட்சி-மிகுடாகமம்,

“சிவச்சிவோசிவோசிவா சற்சிவோகேவலசிவா”—ஆனால்,

பாசமென்பதியாது? பசுவெந்தக் காரணத்தாற் பாசபெந்தப் பட்டான்? பசுவையும் பாசத்தையு மீறியின்ற பதியாவதியார்? இத்தச் சங்கைமுடிச்சை யவழித்துக் காட்டினதே முத்தியெனப்படும். அறுக்கிரகமுறையிறீ பசு பாசம் பதியெனப்படும். ஆகையாற், சாட்சி (பசுவாவது தான்மா, அப்பசு அசுதந்தான், தான் பகர்சின்மாத் திரன், மலனாடிதன் மலத்தான் மூடன்) என்னுந் திவ்வியாகமத்தால் அறிக;

“பாசபத்ததேசிவா பாசமுத்ததேசததூசிவா”—எ-ம்,

வாக்கியத்தால் நான் மூடனென்னும் பாவனை நீங்கக்கடவன்.

(பாசபெத்தத்தினாலே சீவனம் பாசம் போனால் ஈசனும்) என்னுந் திருவாக்கினுமறிசு.

ஆணவ வழக்கு.

அனாதியே ஆணவசம்பந்தம் இயற்கைச் சம்பந்தம் அன்று; செயற்கைச் சம்பந்தமே சிவனுண்டானபோதே சிவத்துவமுண்டாயிற்று. ஊருண்டானபோதே புலைச்சேரியுண்டானாற்போலும், சமுத்திர முண்டானபோதே நீருண்டானாற்போலும், செம்புண்டானபோதே களிம்புண்டானாற்போலும், மேகமுண்டானபோதே மழையுண்டானாற்போலும் இப்படி அனந்தமுதவையுண்டு. அதனாற் சீவன் சிவனை நோக்காமற் பாசத்தை நோக்கப் பாசியென்னும் பெயர்வந்தது கள்ளப்பார்வையாற் கள்ளனென்றாற்போலவும், விகடத்தால் விகடனென்றாற்போலவும், சாதுவினாற் பசுவென்றாற்போலவும், விதரணையால் பார்ப்பானென்றாற் போலவும், இப்படியும் அனந்தமுதவையுண்டு; ஆனால், இஃதொருகால் தீர்வுமுண்டோ? உண்டு எங்ஙனம்? விசுவாமித்திரன் பிரமரிஷியாளுற்போலும், குணங்கி அருந்ததியாளுற்போலும், அத்திரமர் தேவதையாளுற் போலும், சீவனுஞ் சிவனாவன். சரீட்சி,

“நிசையாருஞ்செம்பிரதக் குளியையிற் பொன்னதுபோற்
சிவனுமெய்ஞ்ஞானத்தாற்சிவத்துவத்தைப்பெறுமே” —எ-ம்,

“பண்டமும்பிரதத்தினாற் பசும்பொழுமாபோன்ன
மண்டலத்தனின்மனிதருஞ் சிவமயமாவார்” —என்னும்,

வாக்கியங்களானுமறிசு. (சிவத்துவமசி-சிவாகமஸ்யி சிவோய மஸ்தி) இது அங்கிரக முறைமையெனக்கொள்க. தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை மூன்று வாக்கியத்துங்காண்க. தன்மை குரு சிவனானாயே யிருக்கின்றேனென்பதாம். சீடன் நானானே நீ சிவமானாய் என்பதாம். படர்க்கை ஆர்வமுமாமோவெண்ணச் சருவமுஞ் சிவமாயே யிருக்கிறதென்பதாம். நான் நீ யுடங்கலுஞ் சிவமெயென்பது

வாக்கியத்திரையத்திற்காண்க. பேதசித்தாந்தி இதைக் கைக்கொள் ளான். சரிதை கிரியை யோகத்திலுள்ள விருப்பத்தாலெனவறிக. (அபுரூபாநாம்நர சென்மாநாம் வீவேகமதிதுல்லபம்) என்னுஞ் சுரு திகளானுமறிக.

மாயை வழக்கு.

மாயையே யான்மாவை மறைக்கு மென்னின், மறையாது விள க்கைப்போல் விளக்குவதேயன்றி மறையாதென்பதே துணிவாயின் மறைக்குமென்று தூல்களிற் சொல்லுவானேன்? மாயை மயக்கஞ் செய்தலின் மறைப்பென்றுஞ் சொல்லலாம். சாட்சி,

“ஆக்கைபுங்குருவான தரசனே”—எ-ம்,

“மாசற்றுகொள்கை மனத்திலடக்கினு

லீசனைக்காட்டி முடம்பு”—

என்றதனுமறிக. திரோதானசத்தி, மாயையானமையான் மறைப் பென்றுங் கொள்ளலாம்.

கன்ம வழக்கு.

கன்மம் அனாதியே சீவனுக் குண்மையாகி மென்னில், அது சற்குரு சந்திதானத்திலே நீங்குகிற படியினாலே, எப்படி யனாதியெ ன்று சொல்லலாம். செயற்கை யென்னில் மீண்டவரும். ஆனற்போ ம்வழி? மலமுண்டானபோதே மாயையுண்டு; மாயை புண்டான போதே கன்மமுண்டு; எப்படிப் போலென்னில், பரிபுண்டானபோ தே விகாரமுண்டு; விகாரமுண்டானபோதே முயற்சிபுண்டானது போலென்றறி. சீவனுக்கு மல மாயை கன்ம மூன்றும் அநாதியியற் கையன்று; அநாதி செயற்கையென்றே சித்தாந்தம். சுண்ணாம்புக்கு வெளுப்பும், கரிக்குக்கறப்பும் அநாதியியற்கை செம்புக்குக் காளித மும், நெல்லுங் குமியும் அநாதிசெயற்கை யெனக்கொள்க. சாட்சி,

“களிம்புறந்தானெங்கள் கண்ணுதனந்தி”—எ-ம்,

“செல்லிற்சூழிய நிகழ்ச்செம்பினிந்கனிம்புஞ்
சொல்லிற்சூழிதன்று தொன்மையே”—எ-ம்,

“மாயமெலாநீங்கியான் மலரடிக்கீழிருப்பன்
மாறாதசவானுபவ மருவிக் கொண்டே”—என்னும், திருவாக்கி
னுமறிக.

திருமேனிகொண்ட வழக்கு.

சிவனுக்குத் திருமேனியுண்டென்னில், மல மாயை கண்ம
முண்டு; என்னதியானென்னுஞ் செருக்குமுண்டு; உண்டாகவே நம்
மைப்போலக் கலியாணமும் நிரியாணமு முண்டாம். எவ்விதத்தி
னுங் கூடாது. அஃதெங்கனம்? என்னில், சிவன் அப்பிரமேயரொ
ன்றும், நிரவயரொன்றும், நிராமயரொன்றும், அகாயரொன்றும், அசிந்
திதரொன்றும், சைதன்யரொன்றும், சநாதரொன்றும் வேதஞ் சொல்
லுகையால், திருமேனி யில்லையெனில் கூடாது. அஃதெங்கனம்?
என்னில், திருமேனி யில்லாவிட்டால் வேதயில்லை; வேதயில்லாத
போதே பிரமாதிதேவதைகளில்லை; தேவதைகளில்லாதபோதே
கன்மயில்லை; கன்மயில்லாதபோதேமழையில்லை; மழையில்லாதபோ
தே பிரபஞ்சயில்லையாய் முடியும். ஆனால் திருமேனி யுண்டென்ப
தே சித்தார்த்தமென்னில், சாட்சி யொவ்வாதிருப்பாழீனன்? எப்
படி?

“சிவனுருவருவமல்லன்சித்திஞோசித்துமல்லன்”—எ-ம்,

“ஆணல்லார்பெண்ணுமல்லா ரதிகைவீரகூடனாரே”—எ-ம்,

“பெண்ணோடானென்று பேசற்கரியவன்”—எ-ம்,

“ஒருகாமமோருருவ மொன்றுமில்லார்”—என்றும்,

இப்படி அனந்தமுதவமைபுண்டு சனகாதிசுருக்கதுந்திரகநிவித்தி
யமாய்க்கொண்ட திருமேனியும், தனஞ்சயனுக்காக வணசரவடிவாய்
விறழமும்புபட்ட திருமேனியும், மார்க்கண்டேயருக்காக விக்னோற்

பவமூர்த்தியாய்வந்த திருமேனியும், அம்மை தழுவக்குழைந்த திருமேனியும் பொய்யோ? மெய்யே. ஆனால்தன் கருத்து ரகசியசம்பந்தம். சமுத்திரத்தில் குமிழியெழும்பி நின்றெடுக்குவதுபோலச் சிவகாருண்ணியத்தாற் காருண்ணியமே திருமேனி யெனக்கொண்டு பிரமாதிகளைச் சிருட்டிப்பன்; பிரமாதிகளால் அகிலகிலப் பிரபஞ்சங்களைபும் சகல வேதமாகிய நூல்களைபுஞ் சிருட்டித்துப் பழைய பரமசிவனாய் நிற்பன். மகத்துக்களிடித்தும், சூரியனிடித்தும், அக்கினிச் சிகையினிடித்தும் தியானத் திருமேனியாயே யிருப்பன். தியானமே திருமேனியன்றி வேறில்லையோ? வெண்ணில், இல்ல. சாட்டு,

“மறைநான்கேவான்சரடாய்த்

தன்னையேகோவணமாய்ச் சாற்றினன்” —எ-ம்,

“உமையலா துருவமில்ல” —எ-ம்,

“இலங்கியவிரகூடருந்திருநயன மீறிலடியிலா வெண்டிசைத்திண்டோ, ணிலந்திருவடி நீன்புணலாடை நீர்மருவுந்தழனின்னுதற்செந்தி, கலந்தெழுமாருதநாசியிற்காற்று கடுவெளியெல்லார் திருவுருவானால், வலஞ்செய்வதெங்கே வணங்குவதெங்கே மாலயனறியாமன்றினுனாடி.” —என்னும்,

திருவாக்கினாலுமறிக. மாணுமழுவு மறைத்துச் சிவமே ஆசாரியராய் வருமென்னில், லானந்திரண்டுருவாய் வருமோ? வாராது. ஆனற் போம்வழி? காருண்ணியத்தால் அதிட்டித் ததுக்கிரகிப்பரொனவறிக. இதே ஊகமசித்தாந்தம்.

அநாதி வழக்கு

ஆத்மாவை அநாதியிலே மலமீவந்து சம்பந்தப் பட்ட தென்னில், அநாதி யாத்மாவென்றும், நிரவய னாத்மாவென்றும் கூறும் வேதவாக்கியம் பொய்யாம். ஆனற் பிறழ்விற்றப்பு, நரகசொர்க்கம் எவ்வினை தீவினை, வெறுப்பு விருப்பு, போக்கு, வரவு, சரியை யாதி

பாதம், சாலோகாதிபத முத்திகள், இத்தியாபுந் திவன் தனக் குச் சிருட்டித்துக்கொண்டாரோ உனக்குச் சிருட்டித்து வைத்தா ரோ வெண்ணும் வசதும் வரும். ஆனால், (நான்பிறந்த காலம் நீயும் பிறந்தாயென்றும். நானிறந்தகாலம் நீயிறந்தாயென்றும்.)

“நீன்பமுந்துன்பமு ‘வில்லானேயுள்ளானே’—எ-ம்,

“சேடனருளொப்புருவஞ் சேய்கிணற்றில்வீழ்விந்
கூடவீழ்ந்தாயின்குணம்?”—என்று,

இப்படி அன்றோன்றிப் வாசிரியம் வருமெயென்னில், இந்த அன்றோன்றிய வாசிரியதோடத்துக்குப் பிரமாணமில்லை. அநுபவ காலத்திற் காணலாம். குருக்கிடை ஆனால் நிச்சயத்துக் கெட்டா தோ? எட்டும். சாட்சி.

“நீக்கிமுன்னெனைத்தன்னென

நிலாவகைக்குரம்பையிற் புரப்பெய்து”—எ-ம்,

“அருங்கற்பனைகற்பித்தாண்டா

யாள்வாரிலி மாடாவேனோ”—எ-ம்,

“மால்கொடுத்தாவிஷுவத்தார் மாமறைக்காடனாரே”—எ-ம்,

“தானெனைமுன்படைத்தானெதறிந்துதன்பொன்னடிக்கே”—

எ-ம்,

“உழித்தலைப்படு வான்முயல்கின்றே

னுன்னைப்போலென்னைப் பாலிக்கமாட்டேன்”—எ-ம்,

“என்னவகுத்திலையெலிமும்பைக்கிடம்பாதுசொலே”—

என்றும், இப்படி அனந்தமுவமைபுண்டாயினும், அநுபவகா லத்தன்றி தெரியவாராது. ஆயிந் தித்தாந்தமென்னமாய் முடியும்? என்னில், ரகசியசம்பந்தம். உலகெலாம் படைத்தான், உயிரையும் படைத்தான்; உலகமுத்தியோ? உயிர்முத்தியோ? என்னிற், பசு வின் கொம்பிரண்டு மொருகாலத் தெழுந்தாற்போலும், ஆனும் பெ

ண்ணுமொருகாலத்திற் பிறந்தாற்போலும், சிவன் சிருட்டிவல்லபம்
கம்பொதமயக்குகளாற் காணப்படாதாயினும்,

“திஷ்டேபூர்வமாத்மாயேகமேவா”-எ-ம்,

“காலமுநான் களுழி பண்டயாமுனேகவுருவாகி”-எ-ம்,

“ஒருவனாய்கேத்தநின்றநாளோ ஒருருவேமூவுருவமான
நாளோ”-—

என்றும், இத்திருவாக்குகளால், உண்மைகண்ட கனவுபோன்
றென்னனுபவத்துக்கே யொக்கும்போலுந் தோற்றுகிறது. ஆகை-
யால்,

“உருவாகியென்னைப் படைத்தாய்போற்றி
யுள்ளாவிவாங்கி யொளித்தாய்போற்றி”-—

என்பதனால், இச்சங்கை தீரலாம். ஆயினின்ன மிதற்கோ ருறு
திப்பாடில்லையோ? என்னில், அவன் கற்பித்தசித்தமலம் நீக்கி
லொழிந்து அறியப்படு தியார்க்கு மென்பதே சித்தார்த்தம். சிவத்
துக்குள்ளே சிவன், சிவனுக்குள்ளே சிவத்துவம்; இந்தச் சிவத்துவத்
தைச் சத்திபதிந்த காலத்தில்தான், சிவம் ஆசாரிய பூர்த்தமாய்வந்துஅறு
வகை தீக்கைகளாற் சிவத்துவத்தை நீக்கி யில்லாமையாக்கி நின்ற
நீயே காணுண்ட மகாவாக்கியத்தாற் றண்மயமாக்கிய சித்தவித்தை
யை வேதந்தானெப்படி சொல்லும்? ஆகமந்தானெப்படி சொல்லும்?
மகத்துக்கள்தா எனெப்படி சொல்லுவார்கள்? சொல்லாமற் சொல்ல
வருக்கு மென்பதேசித்தார்த்தம். அவன் முன்னிவன் கற்பிக்கப் பட்
டவனென்று கொள்வதே அறுபவசம்பந்தம்.

பிரார்த்த வுமுக்கு.

பிரார்த்தம் மூவகைப்படும். அஃதெங்கனம்? என்னின், பெள
தீசம், ஆத்மீசம், தெவ்வீசம், இன்னமொருபிரார்த்தம். இச்சயாபிரா
ர்த்தம், அனிச்சயாபிரார்த்தம், பரேச்சாபிரார்த்தம், விருப்பு, வெறு

ப்பு, நொதுமல், இப்படி யகேகவிதமாயும் விரிந்திருக்கும்; இந்தப் பிராரத்தத்தைப் பெத்தத்திலே சேவனறுபவித்தான். முத்தியிலே சிவனறுபவித்தான் என்னில், சேவன் விகாரியாகையாற் புசித்தான்; சிவன் அவிகாரியாகையாற் புசியான்; சேவன் முத்தன் புசித்ததெல்லாஞ் சிவன் புசித்ததென்று வேதாகமங்கள் பிரத்தியட்சமாய்ச்சொல்லுகிறதே? என்னில், பத்திகாண்டத்திற் சொல்லும். ஞானகாண்டத்தில் கர்த்தா போக்தா சேவனுக்கே ஒழிந்த சிவத்துக்கில்லையென்பதே சித்தாந்தம். ஆனால் சிந்தியாகமத்திற் (சிவோதாதா சிவோ போக்தா) வென்று சொல்லுவானேன்? என்னில், அதுசம்மதமே சேவன் முத்தியுங்கடந்த விதேகமுத்திக் கதே சித்தாந்தம். விதேக முத்தியிற் சேவத்துவமில்லையோ? என்னில், உண்டில்லையென்பதையுன்னறுபவத்திற் கண்டிதெளி ஆனால் விதேக முத்தியடைந்த நாயன்மாருண்டோ? என்னில், உண்டு. யார்? என்னில், சுந்தரர்தான் (சுந்தராபோக மெவ்வணமிருந்து தென்னப் படுக்கைமெத்தை யறியுமோ படுப்பானீயறிவை) யென்னத் திருவுளமகிழ்ந்ததும் ஒக்கும். திருநாவுக்கரையர்தான் (நின்னாவார் பிறான்றியேயானாய்) என்னத் திருவுளமகிழ்ந்ததும் ஒக்கும்; சம்பந்தமூர்த்தி தான் (நிலையவனென துரைதன்னுரை) யென்னத் திருவுளமகிழ்ந்ததும் ஒக்கும். ஆனால், இந்த அதுபவத்தால் புசிப்பான் சிவனென்று சொல்லலாமே? என்னில், அச்சிலக்கே ஒழிந்த மற்றைய நிலைக்குத் தகாதென்பதேசித்தாந்தம்;

“உண்ணாதுறங்கா திருந்தாய்போற்றி

யோதாதேவேத முணர்ந்தாய்போற்றி”-என்னும்,

திருவாக்கினால் சிவனிருவித முத்தியினும் புசித்தாரென்பதே கூடாது. கூடுமென்று சொல்லிற்றே? அதுவு முபசாரமென்றறியவும். பின்னை யார்தான் புசித்தார்? என்னில், சாட்சி,

“ஒர்ப்பொடுபெயுந்தாகமுச்சாகஞ்சுகதுக்கங்க

டார்பரியங்கனபோகந்தன்மமுமதன்மத்தானு

நீப்பறியாதபுத்திசுழ்குணமாகுமத்தை
யாததுமன்குணமேயென்பரயிக்கவாதத்தினாலே” —

(உண்டுறங்கியபிள்ளை விடிந்தகாலையுண்ணவேலில்லை) யென்று
சாதித்தாற்போலும், சுத்தவீரனுக்கு உயுத்தியகளத்தி னிரியாணக்
கிலேசம் மறைந்து நின்றாற்போலும், இருவித முத்தியிற் பிராரத்
தம் சின்ற நேர்மைகாண்க.

குநுமாபுசிந்தனை - ஸூற்றியு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—

உ

சி வ ம ய ம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

—+—

பதினேழாவது

அநுபவசந்திரிகை.

—+—

இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுமொரு தலையாயெய்திய சீட
னே மகா வாக்கியோபிதேசமே புபதேசம். ஆளுலிதற்குமேலில்லை
யோ? இல்லை. உண்டுபோலத் தோன்றுகிறதே! என்னில், (விநாச
காலே விபரீதபுத்திதோன்றும்) அது உன்னிடத்திற் றேன்றியதெ
ன்றறி மகர்வாக்கியத்தில் அடியேனுக்குச் சிரத்தாபத்தியேன் வரலீ
ல்லை? அநுபவகாலம் வரவில்லை. ஆளுலிதன்றி அநுபவம் இல்லை
யோ? வேதாகமங்களுக்கும், சற்சனாகிய ரிஷிகளுக்கும், முனிக

னக்கும், சனகாதினனக்கும், தட்சணமுர்த்திகக்கும், சம்மதம், உனக் குமாத்திரமே சம்மதமில்லை. எனக்கு மாத்திரஞ் சம்மதமில்லாமற் போவானேன்? நீபண்ணினனென்மம், (புத்திசன் ஈதுசாரணி) என்று, வசனமிருக்கிற படியினாலே, இது சம்மதப் படவிலலை ஆனால் எப் போது இதற்குக்காலம்? என்னில், உத்தக்கன்ம மொழிந்தகாலத் தில், ஒழியுங்கால மெக்காலம்?

“சற்சங்கத்துவே சிர்ச்சங்கத்துவம்
சிர்ச்சங்கத்துவே சிர்மோகத்துவம்
சிர்மோகத்துவே சிர்ச்சலசெத்தம்
சிர்ச்சலசெத்தே வேன்முத்தா”—என்னும்,

ஒழுங்குவந்த காலத்தில், கன்மமொழியும், ஒழியவே, மகாவா க்சியத்தில் விசுவாசம்வரும். சிவாமேத்தில் விருப்பில்லாதவனுக்குச் சிவன்மேல் விருப்பில்லாதது போலும், சந்தானத்திலே விருப்ப மில்லாதவனுக்குத் தாரத்தின்மேலே விருப்பமில்லாததுபோலும், வேதவிருப்பற்றவனுக்கு, வேதவாக்கிய விருப்பெவனம்வரும். சிவம் சியானும் என்ற மாத்திரத்திலே மூத்திவருமோ? இன்னும் இதிலும் அநீதசில லில்னையோ? என்னில், இம்மாத்திரம் அறிவு டைய வுனக்கு, மகாவாக்கியஞ் சொன்ன நீசனுக்கு, ஜென்னமா னம் பற்றா நெனக்கேன்க;

“குருப்பம்மாருருவிஷ்ணு குருதெய்வம்மயிஸ்வரா
குருசாட்சாற்பாப்பம்மம் தஸ்மீஞ்ஞுருவேகம்”—என்று,

விவாழவட்டம் சாத்திரந்தபின், இவன் சீருத்த வெருமுச மோ அசுமுசமோ, சந்தேகஜே அசந்தேகஜே, துர்ச்சனஜே, சர்ச் ணஜே வென்ற சோதித்த, யேதாந்த விசுவாசம் காப்பண்ணி, விருப்பம் வருவதைப் பார்த்துச் சர்வச்சிவர்களைத்தாமுமுமாக, உப தேசம் பண்ணினும் அஞ்ஜே பகமாத்தாணியாம். இவ்வழிபாடிண் றிய உலகச் சுவானம்எனக்குப் புனைந்திருந்தும், போருளைக்குறி

நம், குலகோத்திரங்களைக் குறித்தும், பந்துவைக்குறித்தும், கழிமத்தைக் குறித்தும், சவுக்கிய போஜனத்தைக் குறித்தும், மகாவாக்கியத்தை அறுக்கிரகம் பண்ணினால், (வாடிலே முளைத்தசெஞ்செல் களையதூணவாறு போல்) அபக்குவன் வாய்ப்பறையறைந்து, தோட்டிக்கு மூத்தானு யிருவரும் அதோகதிகை யடைவது சீத்தம்; ஆனால் சுவாமி? இந்த மகாவாக்கியத்தான் மூத்திபெற்றவருண்டோ? என்னில், அநாகிமுதலிற்றைவரைக்கும் மோட்சமடைந்தவர்க ளெல்லாம், மகாவாக்கியத்தாலே யாமென்றிறி; இத்தனை விசுவாசமுகக்கே னென்பாயேல், உன் சமுசயத்தைப் பற்றி வந்ததெனவறிக் முதற்பதம்-பாம்; இரண்டாம்பதம்-ஆன்மம்; மூன்றாம்பதம்-அயிக்கியம்; முதற்பதத்தில் மாயைபட்டம்; இரண்டாம் பதத்திற் கன்மநட்டம்; மூன்றாம் பதத்தில் ஆணவநட்டம்; இப்படி யறுபலித் தறிவாயாக இதற்கு அவிலோதம், ,
“செம்பதத்துச்சம்புவுக்குந் தொம்பதத்துப் பண்புணர்த்தும் பெருமானே”—எ-ம்,

“வழக்கையறவொருசணக்கையருளியபெருமானே”—எ-ம்,

“தெனியத்தெனியப்பவளச்சடிவச் செவனுக்கொருசொற்புகல்வோனே”—என்றும்,

(அன்றுரைத்த சத்தமே சத்தம்) என்று குறிப்புமொழியாற் காட்டியதும் இஃதேயாம். மகாவாக்கிய மறிந்தவனே ஞானி மற்றைய மக்திரங்களறிந்தவன் ஞானியன்றோ? என்னில்,

“சத்தகோடிமகாமக்திரஞ் சித்தவிப்பிரமகாரணே”—

என்றமையால், அந்தஞானி ஞானியன்றென்பதே சித்தாந்தம். இது தலிப்பஞ்சாட்சரம், பிரணவம், அசபைமுத்திகொறியல்லவோ? என்னில்,

“முத்திபலவும்பகர்ந்தோம் பக்குவத்துக்கீடாய்

முத்தியதிகாரிக்குச்சொன்னமுத்திருகண்ணே”—என்னும்

திருவாக்கா லவைகளைத்தள்ளி,

“ஓர்வார்த்தையுட்படுத்திப் பற்றினாய்ப்பாதையேன்”—என்பதையே கொள்வாயாக

மகாவாக்கியத்திற் றிரிசியந்திருக்குமற்றால், ஆன்மாவும் ஆனால் மாவும் கர்ணக்கடவாய் கண்டு உன்னதுபவப் படியாய்ப் பிழைத்தேன் உய்கீதேன் கடைத்தேறிப் போனேனென்று தேறித் தேயினே மென்பதையு மறந்துபோனதே சமுசய நிவிர்த்தி இங்ஙனஞ் சமுசய நிவிர்த்தியானதற் கடையாளஞ் சிவோகம்பாவனை மின்னல் மின்னித் தோன்றுவபோலவாய், அகத்தி னுடித்தாக கொண்டிருக்கும் ஆனால் நான் சிவனோ? பின்னைத்தா ஞராய்நினைத்தா யறிவில்லாய். ஒஹாயே! ஒஹேபேயே! ஒஹுடா! ஒஹுர்க்கா! ஒஹயலே! என்று விளித்தால், இத்தாதிசியமும் வெறுப்பை யடைந்து, ஒஹாமி! ஒஹைருரு! ஒஹைசதன்னியா! ஒஹைக்ரா! என்று விளித்ததனால் சந்தோடம் வந்தமையால், கீயே சிவனென்பதற்குச் சமுசயமேயில்லை. அவிரோதயம,

“உன்னை பொருவ னுயர்சாபியென் றுரைத்தா லென்ன மகிழ்ச்சி யங்கே யெய்தினாய்-பின்னொருவன் பாவி பசுவென்றாற் பதைபதைப்பா யாகையினற் சிவனல்ல நீயேசிவன்”—

இந்த மகாவாக்கியம் பொருளல்லவென்பாருமுண்டோ? என்னில், அவரைக்கடாமல் அவர் வாய்மொழி கேளாமற்போவதே சற்காரியம் இதுபொருளல்ல வென்கின்ற புத்தி யெவனுக்கிருக்கிறதோ அவன் கற்பகோடிகாலங்களினு மோட்சமுடையா னென்பதே சித்தாந்தம்; இதற்கு ஈஸ்வரவாக்கியமுமுண்டு சர்வக்கியானோத்தரத்திற் கண்டுகொள்க. சுப்பிரமண்ணியருக்குச்-சிவன் கயிலாசப்ரவதத்தி லெழுந்தருளி யறுக்கிரகம்பண்ணி யேறுகடைசியில் நிகர்வாக்கியோபதேசம் பண்ணித் திருவுணம் பற்றியது,

“ஒரு வசனமாகவே முடிந்தபொருளுரைத்தோ மொன்றாகக் காண்பதுவே காட்சி யின்னும் பலவாய்ப், பெருவசனமாக நீபல படக் கேட்டாலும் பின்னுநாம் நிகழ்த்துவது மிந்தவுபதேசம், தரு வசனஞ்சமுதாயம் பலபொருளும் விளக்குத் தமொருதேகமாய்த் தானேதானாகி, நிருவசனமாய் நூனமோன மொன்று மின்றி நில்லாத நிலையன்றி நின்றநிலைநிலே” — ஆகையால்,

இதுவே கடாசாரம். இப்படி நீயும் அநுபவப்படக் கடவாய். (௧)

நீயே சிவம்; நானெப்படி சிவம்? அறியாமை அறிவு இரண்டுக்குஞ் சாட்சி சைதன்வியமானமையால். நீயோ? நானுஞ் சிவமாயே போனேன். எப்படி? உமக்கற்றபடி இந்தச் சராசரங்களோ? சர்வம் பரம்மமாய். இன்னங் கேட்கவேண்டுமோ. நானார்? நானே நீயார்? நீயே இதற்கு அவிரோதம். ஆகமம்,

“சிவோசிவோ சிவோசிவா சந்திவோகேவலசிவா” —

“ஆத்மசர்வபூதானங் கேவலஞ்சக்மஸ்தலம்” —

அத்துவிதம் நீ; துவிதஞ் சீரபந்தம். மகாவாக்கியத்தில் அசி பதத்துக்காகவந்தது அத்துவிதம். அதற்கு இரண்டல்ல வென்பதே சித்தார்த்தம். அதைத் துவிதக்கலப் பெண்பாருமுளர். ஏகமென்ற தநுபவத்திற்கேசரி, விவகாரத்தடாதென்பது கண்டுகொள்க,

“சேவனுஞ்சிவனுமவேரே திருப்புலிவனத்துளானே” —

என்பதைக் கடைப்பிடித்தோர்க்கு ஐயந்திரிபு திரிகாலத்து யில்லை. இப்படித்தேவிகாலோத்தரத்தில் (சித்தனும்பரமீச) நென்னும் பாசாரத்தாற் றெளியக்கடவை. (௨)

அநுபவசந்திபிகை - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்

பதினெட்டாவது

திருமுகப்பாசரம்.

நேரிசை-வேண்பா.

சத்தம் பிறவா விடமேச மாதிரிலே
சத்தம் பிறந்திடமே சங்கநிலை-சத்தம்
பிறவா விடமேதோ வத்தைப் பிடியென்ற
னறவாண் னம்பலவா ணன்.

(எ-து) குக்குமைநாதர் தோன்றாதவிடமேசமாதிரிலே, குக்கு
மை நாதந்தோன்றினவிடமே தத்துவக் கூட்டமாகிய பிரபஞ்சநிலை
நாதர் தோன்றாதவிடத்தையே யெவ்வழியானு மிறுக்கப்பிடி யெண்
றான், புண்ணியமூர்த்தியாகிய வம்பலவாண் மெமதாசாரியன். (க).

இரண்டாம்பதம்.

அத்த னுரைத்த தறியாயோ வென்ற மையா
லத்த னுரைத்த தறைபுங்கா-லத்தனார்
நாதங் கடந்தசிவ னுனென் றுணர்மினென
வோதுவித்தா னும்பர்க்கன் றற்று.

(எ-து) அநாதிமுத்தன் ஆதியிலே அதிதிமைந்தர்க்கு நாதா
தீதப் பரமசிவமாவது நாமேயென்று திருவாய் மலர்ந்ததை மறந்தா
யோவச்சோ! என்றமையா லதை காடிச்சொல்லுமிடத்துச் .சிவப்
பிரம சைவத்தமென்னும் புராணத்திற் றிருவளம் பற்றியது. (உ)

முன்றும்பதம்.

அன்றுரைத்த சத்தமே சத்தமிதி லையமிலே
யொன்றே பரமது நீ யுற்றுணரி-லென்று
நானே நீ நானே யென்றுனக்கு நாநவின்னே
மோனமொழிக் குண்டோ மொழி.

(எ-து) முன்னமே தீட்சாக்கிரமத்திலே அக்கினியாகாபுஞ் சா
ட்சியாகச்சொன்ன மகாவாக்கியமே வாக்கிய மிதி லையப்பட வேண்
டாம்; சொன்னேன் சொன்னே னென்றமையால் ஏகம்பரம். அப்
பரமே சீவனாகிய நீ அதை ஆராயின், என்றைக்கும் நித்தியமாயுள்ள
நானே நீயென்றும் நீயே நானென்று முனக்குப் பரிவுடனே சொல்
லாமற் சொல்லினோமே; பின்னரும் பேதுற்றுச் சமுசயாத்மனே கே
ட்டால் மொனமொழிக்குப் பின்னு மிரண்டா மொழியுண்டோ
வில்லெ யென்பதாம். (௩)

நாலாம்பதம்.

சுலனபிலாச் சித்தஞ் சாங்குசித்த மன்றோ
மலமாயை கன்மமெலா மாண்ட-நிலையன்றோ
பெத்த மகன்றிடமும் பேராணந்தப் பெருக்கு
முத்தமூலா நன்முத்தி யும்.

(எ-து) சஞ்சலங்களில்லாத சசித்தமேசங்கிலிட்ட சித்தத்தை
யுஞ் சொல்லின சித்தத்தையுங் கோரசித்தத்தையுங் கடந்தசாங்கு
சித்தமாகையால், ஆணவமாயை காமியமிற்றத் நிலையாம்; அந்த நிலை
யே மறைப்பெல்லா நீங்கினவிடமும் மறைப்பு நீங்கவே யீச்சுரன்
வேறல்ல நாமே யீச்சுரனென்னும் பேராணந்தம் அபரிமிதமாய்ப்
பெருகும் பெருக்கமுஞ் சர்வோத்தமமா யெல்லாம்விட பட்ட சற்சுக
முத்தியு மென்றதாம். (௪)

ஐஞ்சாம்பதம்.

சித்தமே, சத்தசிவ மென்றதிரு வார்த்தை
முத்திக்கு வித்தா மொழியன்றோ-பெத்தமொழி

சீவனே யெல்லா பிறந்தசிவ மென்னும்

பாவனா தீதமொழி பார்.

(எ-து) சித்தமே சர்வமுகமுன்ற சிவமென்று திருவாய்மலர்ந்தது சாதகராயனுட்டிக்கு மெம்போலிகட்கெல்லா மோட்சத்துக்கு வித்தாகிய மொழியல்லவோ; ஆவரண கீங்கிய சீவாத்மனே சர்வமுகமுன்ற சிவமே யென்னும் பாவனைக் கதிதமொழியென் றனுபவித்துப் பார்ப்பாய் மாணக்கனே. (இ)

சத்தம் பிறந்திடத்தே சகலகலையும்பிறக்கு

மத்த னுரைத் தறியாயோ-வன்றுரைத்த

சத்தமே சத்தஞ் சஞ்சலமொன் றில்லாத

சித்தமே சத்த சிவம்.

(எ-து) குக்குமைச்சத்தம் பிறந்தவிடமே சகல கலக்கியான மாதிரியாகப் பிறக்குமென்று சிவன் சொன்னத்தையும்பிறந்து மறியாமல் மறந்தையோ, அன்று நாம்சொன்ன வாக்கியமே வாக்கியம், சந்தேகப்பட வேண்டாம்; நிர்ச்சஞ்சலமான வாத்மாவே சர்வவுபாதி ரூபியரான பராபரவுத்து. (ஈ)

கொச்சகக்கலிப்பா.

“நாற்றமிகும் பூமாலே நற்குரங்கின் கைக்கொடுத்தாற்

போற்றிமணங் கொள்ளாவாய் புத்தினைக் கில்லாமை

வேற்றொருவர் காணாத வேதாந்தத் துட்பொருளைத்

தேற்றமிலி கைக்கொடுத்தேன் நேறுவனோ தேறானோ”

(எ-து) மணமிருந்த புட்பமாலையை நல்லகுரங்கின் கையிலே கொடுத்தால், பாராட்டி யாக்கிராணித் தறியாவாய்; கூர்ந்தபுத்தியின்மையினாலே தானும் பயனடையாது பிறரும் பயனடையாது எறிந்தாற்போலச் சரியை கிரியாயோகத்தா ரறியக்கூடாத வேதமுடிவிற் சிறந்த வுட்பொருளாகிய வுபநிடதமகாவாக்கியத்தை யச்சோ தெளிவில்லாத மாணக்கன் கையிலே கொடாது கொடுத்தேன்

பாகரம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

உகநு

தேறித்தெளிவானோ தேருதொழிவானோவென்று சந்திரசேகர
சுவாமிகள் திரியம்பகருக்கு மத்தியார்ச்சுணத்திற் றிருவுளம் பற்றிய
தா மறியக்கடவாய். (எ)

சத்தம் பிறவாவிடமே, அத்தனுரைத்ததறியாயோ, அன்றுரைத்
தூசத்தமே, சலினயில்லாச்சித்தஞ், சித்தமேசுத்தசிவம், சத்தம்பிறந்
திடத்தே, நாற்றமிகும் பூமலை, இவையின் முதலெந்தும் ஆதிகடை
யிரண்டும் அநாதி. (அ)

தீருழகிப்பாகரம் - ழுந்நீற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பத்தொன்பதாவது

அதிகாரப்பிள்வொயட்டவண்ண.

சிவஞான மோகதாக மீனார்ந்த அதிகாரப்பிள்ளை, ஈசனார் யா
னார் என்னை மறைத்திருக்கும் பாசமியாதென்னும் வீசாரமீக்கொ
ண்டு கேட்கக் காரணஞானக் கண்ணுடையோன் சித்தார்ந்த மகாவா
க்கியம் விவகரிக்கும்படி சிவம் நானானென்ன நானொன்னையுந்
சிவம் எப்படியென்ன ஞானதீக்கையால், திருநோக்கால், தவ்வியபா
வனையால், சிவயோகத்தால், திருவாக்கால், திருப்பரிசுத்தால், சிவ

மானுயென்ன எனக்குண்டான அறுபோகசிவ மெங்குமுண்டோவென்ன அச்சிவமானது, பூதபௌதிகங்கடோறு முண்டென்ன. விந்த வாக்கியத்தாலுய்த்து போனேனென் றுணந்தமாக் கடலமுந்திய மாணுக்கனுக்கு மீட்டும் வற்புறுத்தி மேற்கூறுவார்.

முதல் வாக்கியஞ் சத்து, இரண்டாம் வாக்கியஞ் சித்து, மூன்றாம் வாக்கியம் ஆணந்தம்; முதல் வாக்கியத்தான் மலநாசனம், இரண்டாம் வாக்கியத்தாற் கன்மநாசனம், மூன்றாம் வாக்கியத்தான் மாயை நாசனம்; முதல் வாக்கியத்தால் சஞ்சித நீக்கம், இரண்டாம் வாக்கியத்தாற் பிராரத்த நீக்கம், மூன்றாம் வாக்கியத்தா லாகாமிய நீக்கம்; முதல் வாக்கியம் பிரமா, இரண்டாம் வாக்கியம் விஷ்ணு, மூன்றாம் வாக்கியம் உருத்திரன்; முதல் வாக்கியம் ஞானஞ்ஞானேபயிர்த்திலை, இரண்டாம் வாக்கியத் தற்போக்கு, மூன்றாம் வாக்கியம் ஞானகேவீலம், இதற்குச் சாமியம், பதிபசுபாசவிளக்கம்,

“சிவத்துவமசிசிவோக மத்துமிசிவோயமத்தி
நவத்துதிவாச்சிய” — மென்னுந் திருவிருத்தம்,

முதல்வாக்கிய விசேடம் வகுக்குதும். சிவனார்? சீவனார்? உபநித்யொழிவீற் கூடாய்ந் கூடலைக்காணுகி இரண்டாம் வாக்கியம் விசேடம் வகுக்குதும். சர்வமுகழன்ற சிவம், சர்வமுகழன்ற நான், சர்வமுகழன்றானேன். சர்வானந்த ஊற்றிற் பிரளயமுதித்தாற்போன்ற தன்மைகண்டையோ? கண்டேன்,

“கண்டேனவர்திருப்பாதங் கண்டறியாதனகண்டேன்” —

சுவானுபூதிக்குச் சாமியம் வகுத்தனம். மூன்றாம் வாக்கியவிசேடம் வகுக்குதும். சர்வமுகழன்ற சிவன், பூதபௌதிகங்கடோறு முன்ன,

“புல்லுயிர்க்குப்பூட்சி புணர்த்தாய்போற்றி

கல்லுயிராய்கின்ற கவுலேபோற்றி” —

“உரைசேருமெண்பத்துநான்கு தூறியிரமாய்யோனிபேதம்

நிறைசேரப்படைத்தவற்றி னுயிர்க்குயிராயங்கங்கே நிற்பான்
கோயில்” —

சிவானுபூதிக்குச் சாயியழ் வகுத்தனம். வாக்கியமேன்மை விசி
ட்டம் வகுத்தும்,

“சிவத்தொமசியென்னுந் திருவாக்காலென்றன்
பவத்தைநசித்த பரணே” —

(எ-து) சத்திய நிருவாண தீக்கையிற் செவிப்புலன்வழி வாது
ளாகமத் துண்டாகிய மகா வாக்கியார்த்தத்தால் சிவம் நீயானும்
என்று திருவாய்மலர்ந்து என்னுடைய வெழுவகைத்தோற்றப் பிற
ப்பை நாசம் பண்ணிய மேலோனே, — அவத்தையிலே என்பது, —
கீழாலவத்தையிலேயும் மேலாலவத்தையிலேயுஞ் சுத்தாவத்தையி
லேயும், — சிவனென்றும், கேவலத்திற் சேதன னன்றென்றும்; என்
பது, — சிவாத்மாவென்றும், அந்தராத்மாவென்றும், பூதாத்மாவென்
றும், அனாகிகேவலத்திற் சேதனவியாபக னன்றென்பதே சுத்தா
ந்தமென்றும், அசேதனன், சிதாபாசன், சதசத்தன், அகர்த்தா, ஆம்
யன், ஆண்வழுடன், அசிந்தியன் என்று பலவாற்றானும்வந்த பாவ
னைகள் போமாபகர் என்பது, — நான் மூடன், நான் கிஞ்சிக்கியன்,
நான் சத்தன், நானவலன், நான் பாலி, நான் சமுசாரி, நான் பிறப்
பவன், நானீறப்பவன், நான் சீர்காழியிலே பிறந்தேன், சிதம்பரத்
திலே வளர்ந்தேன், திருவாரூரிற்சென் றிறப்பேனென்னு மளவிற
ந்த பாவனைகள் போமாறறியாது புலம்புகின்றேற் குய்வண்ணங்கா
ட்டி புபாயஞானத்தா லுளவாகுமபதேச ஞானமாத்திரத்தாற்போ
மாறு திருஞான சம்பந்த நாதனே திருவாய்மலர்.

“சிவத்தொ மசியென்னுந் திருவாக்கா லென்றன்
பவத்தை நசித்த பரணே-அவத்தையிலே
சிவனென்றுங் கேவலத்திற் சேதனனன் றென்றும்
பாவனைகள் போமா பகர்” —

“ஐபொன்மலையைச்சார்ந்த ஐறுகாக்கைப்புள்ளினங்க

டன்னிறமுமநிறமாய்ச் சாருமால்”—

(எ-து) மகாமேருவென்னுஞ் சரீம்பூதமாகிய வாயிரத்தெண்
மாற்றுப் பொன்மலையிற்சேர்ந்த சிறிய காக்கைப்பக்கிகள் பொன்
மயமாய்ப் பின் கருநிறம் நினைப்பினில்லாமையாய்ச் சாம்பூதமாய்ச்
சார்ந்த தன்மையைப்போன்றி,

“ — — — முன்னவனைச்”

சேர்த்தாருமண்ணச் சிவோகம்பாவித்தலா
லாய்ந்தவனே”

(எ-து) உபாதிசூனிய சிவனையுபாதிசூனிய சற்சீவனாய்ச் சேரா
மற்சேர்த்தாரும் பரமவித்திரமாகிய சிவோகஞ் சிவோகமென்று
பன்முறையாற் பயிற்றித்தியானம் பண்ணலாலே பலதூலையுமாய்
ந்து மகாவாக்கிய சுவணப்படாத சமுசயாத்மனே,—ஆமாறறி,என்
பது, இந்த இரண்டாம் வாக்கியத்தாற் சமுசயநிவிர்த்தி யடைந்து
அது நீயான வண்ணங் குப்பக்காட்டுக் காக்கை நாடுமென்று நினை
வாத வண்ணம் போன்று என்னால் நீ யானதன்மையு முன்சீவத்
தன்மையையு மிவ்வணமென் றறியாதறிந்துணர்ந் திந்நிலையிலே நிற்
பாய் அடிக்கடி வாக்கிய சிவவணத்தாற் சீவபாவனையைக் கழற்றி,

“ஐபொன்மலையைச்சார்ந்த ஐறுகாக்கைப் புள்ளினங்க

டன்னிறமு மநிறமாய்ச் சாருமால்-முன்னவனைச்

சேர்த்தாரு மண்ணச் சிவோகம் பாவித்தலா

லாய்ந்தவனே யாமா றறி”—

“சீரார் சிவோயமத்தி யென்னுந்திருவாக்கார்
பேராசையெல்லாம் பிரித்தோனே” —

(எ-து) அழியாத சிறப்புடைய சிவன் பூதபௌதிகங்கடோற
மூண்டென்று திருவாய்மலர்ந்து பிராமணன், சூத்திரியன், வைசியன்,
சூத்திரனிலும், பிருதிவியப்பு தேயு வாயு வாகாசந்திலுஞ் சந்
திரீன் சூரியனாழ்மாவிலும், பூமி யந்தரம் பாதாளத்தினு, மாண்பெ
ண்ணலினும், விருப்பு வெறுப்பு நொதுமலிடத்திலு, மிருக்கக்காட்
டியனித்தியத்தை நீக்கி நித்தியத்தைக் காட்டியநாதனே,—ஆராத
வன்பால் என்பது,—இந்த மூன்றும் வாக்கியத்தா லாசைக்கிழங்கை
யகழ்ந்தெடுத்த வல்லபத்தை நினைந்தமாத் திரத்தெழுந்த வன்பைப்
பாழாக்காம லவ்வன்பால்,—உன் பாதத்துக் கர்ச்சனையும்ற்றிரண்டி
லென்புருகும்பத்தியு மெற்கீ என்பது, சாயிகள் சீர்பாதங்களுக் கர்ச்
சனையும் சிவலிங்கப் பெருமானிடத்திலேயுஞ் சரமூர்த்திகளாகிய
சங்கமத்தினிடத்திலேயுங் கடின வெலும்புக ளெல்லா முருகும்படி
க்குச் சிவபத்தியு மடியார்பத்தியு மாயாவாநிலையப்போலப் பாழ்போ
காமலெனக் கறுக்கிரகம் பண்ணக்கடவாய் வாக்கியமேன்மை வி
ட்டம் வகுத்தனம்.

வாக்கிய சித்தார்த்தம் வகுக்குதும். முதற்பதம் சச்சிதானந்தமாய்
நிராமயமாய், நிட்களமாய், நின்மலமாய், யனந்தூணந்தமாயிருக்கும்.
இதற்குச் சாயியம்; பதி பசு பாசலிளக்கம் பதியிலக்கணம்,

“நிராமுயமாய் நிட்களமா நின்மலமாய்” —

என்ற திருவிருத்தம், இரண்டாம்பதம். சராகாயமாய் நின்ம
லோதகமாய் அகளங்கமாய் அபிவிர்த்தியாய்ச் சாங்குசித்தமாய்ச் சசி
ர்ப்பூதமாய் சுத்தபடிகசுங்காசமாயிருக்கும்; இதற்குச் சாயியம்; பதி
பசு பாசலிளக்கம். பசுவிளக்கணம்

“ஆன்மாசுத்தன் சதாரித்தன்” —

“சீரார் சிவோயமத்தி யென்னுந்திருவாக்கார்
பேராசை யெல்லாம் பிரித்தோனே—ஆராத
வன்பாலுன் பாதத்துக் கர்ச்சனையு மற்றிரண்டி
லென்புருகும் பத்தியுமெற்கீ”

என்ற திருவிருத்தம். மூன்றும்பதஞ் சுகோதயமா யிரண்டற்
றவின்பமாய்த் தடையற்ற வாணந்தமாய்க் சமுசயஞ்சமாவிருக்கும்;
இதற்குச் சாமியம்; பதி பசு பாசவிளக்கம். நின்மலாவத்தையில்,
“போக்கிலைவாசிலே புணரக்கையிலே” —

யென்னுந்திருவிருத்தம். வாக்கியசித்தாந்தம், வகுத்தனம். மேல்
வாக்கிய விசேடம் வகுக்குதும்,

“ஆக்கையே தானென் றபிமானி யாக்கிவிக்கு
மோக்க நிலை யென்றே முடிப்பிக்கும்—பூக்கமழும்
பூங்குழலா ரின்பப் புணரியைமெய் யாக்குவிக்கும்
வாங்குதலைச் செய்யா மலம்” —

(எ-து) ஆக்கையே யாத்மாவன்றிப் பிரத்தியேகாத்மாநாத்தி
யென் றறிவைப்பிறித் தபிமானிப்பட்டங்கட்டு மகாவாக்கியத்தால்
வரும் மோட்சானந்த நாத்தியென்றே சித்தார்த்தப்படுத்திப் பூவாரந்த
வழகிப் பவளகபாரத்தையுடைய மாதர்பால்வரும் பொய்பாகியவின்ப
வெள்ளத்தினை மெய்யாகவழுத்தி முழுநப்படுத்தும். எக்காலமும்
வளைதலில்லாத வாணவமலம் பிரதமவாக்கியத்தி லசிபதத்திற்காண்
பாய் இத்தப் பிரகாரத்தைச் சிவஞானப் பிரகாசத் துண்மையிற்கண்
டுதெளி யக்கடவை பதி பசு பாசவிளக்கம், ஞானவிளக்கம், உபதே
சமாலே, சிவஞானச் பிரகாசம், அத்துவிதக்கலிவெண்பா, அதிரகசி
யம், சிவாகமக்கச்சிமாலே, இத்தவேழு மொருகொத்தாயிருக்கும். இவ
ற்றிற் பதி பசு பாசவிசாரணையும், பண்ணை சிட்டைபும், தசகாரிய,
விசேடமும், குருசிரத்தையும், மகாவாக்கியமும், தீட்சாக்கிரமமும்,
ஞானோபதேசமும், ஆகமசித்தாந்தமும் காணக்கடவை சத்திய சிரு
வாணதீக்கை யில்லாதவர்க் கிந்தமாரக்கம் போதிக்கில் நீரருந்துமா
வை யதட்டினேன் சாருங்கதியடைவை;

“புண்ணுடலை நீப்பேனோ போன்றாத மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணுடைய வள்ளல்பதங் காண்பேனோ. வெண்ணுடைய
வஞ்செழுத்தி னுண்மை யறிவேனோ வாங்கதனுட்
பிஞ்செழுத்தைப் பின்னிவி வேனோ” —

அந்நாராயணையட்டவண்ண - முற்றியு
திருச்சிறம்பலம்.

உ

சிவமயம்

வள்ளலார்சாத்திரம்.

இருபதாவது

மரபட்டவறை.

உபதேசமரபு.

இதுகர்ணபாரமபரை.

(சிவமேவம்பரந்தெய்வம்) என்னுங் கருத்தைப்பற்றித் தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகிச் சிவனென யானுந்தேறினன் நேறியகாலத் தேயத்துளனோவன்றித் தேயத்திற் சிறந்த சினகரத்துளனோ வென்று மனந்தடுமாறி மயங்கியகால யறிவிடைமறைந்த உமலனோர் குருவாய்ப் புவனியிற் சேவடிதீண்டிப் போதித்த வான்மொழிக்கு அருத்தம் பூதப்பழிப்பிலும் பொறியறவுணர்த்தலு மந்தக்கரண வடுக்கழிமுடிவிலும் கண்டேனவர் திருப்பாதங் கண்டறியாதன கண்டேன் கண்டபெருமிதத்தா னிறம்பூதிட்டு மாலயனாதியையவந்தாற்றுக் கூற்றுக்குணஞ் சிவவருமாயிற்று,

“காடிநாரண னுன்முகனென்பவர்

தேடியுந்திரிந்துங் கரணவல்லரோ

மாடமாளிகை சூழ்தில்லையம்பலத்

தாடிபாதமென் னெஞ்சுளிருக்கவே” —

என்றாரின்னும் பற்றத்

“தேடிக்கண்டுகொண்டேன் றிருமாலொடுநான் முகனுந்

தேடியுந்தேடொணுத் தேவனெயென்னுள்ளே

தேடிக்கண்டுகொண்டேன்” —

என்னுமிக் கூற்றுக் குபதேசமரபு.

வைதிகமரபு.

வையச்சொல், வழக்கச்சொல், வேதச்சொல், விதிச்சொல்லிந்த நான்கானும் வற்புறுத்திக் கூறுவான் ஞோடங்கிஞர். உலகவெறுப்பு முடல்வெறுப்பு மீக்கொண்ட மாணக்கனுக்கு ஞானதேசிகர் திட்டாந்தமுதத்தால் அணித்திய துரிசனம் வையச்சொல் மேல்வைத்துக் காட்டுகிறவண்ணம், (நடலைவாழ்வுஞ் சுடலைக்குடியிருப்பு மென்றும், காணப்பட்டதெல்லா மழியப்பட்ட தென்றும், சாகாதநாட்டி லோலைவாங்கி வந்தோமோ வில்லையே யென்றும், இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வின்னமரை நாழிகைக்கோ வென்றும், வரவிட்டவன் நரவிட்டால் சில்லாதே யென்றும், சிலத்திலெழுந்தபூண்டு சிலத்திலே மடியுமென்றும், கேத்திருந்தாரின்னைக்கு நீராளுவென்றும், திட்டென விழுந்து பொட்டெனப்போம்) என்றும், இவ்வாறு வருமனந்த வையச் சொல்லாற்றெளியக்கடவை இந்தச் சரீரம் நீயல்ல; நீ யசரீரி அகாயன் ஆத்மாவென்று வேதம் வெருவசனமாகச் சொல்லும். இது என்ன நபவூத்துக்குப் பற்றவில்லையே யென்பாயேல், வழக்கச் சொல்லாற்றெளியக்கடவை (நான் சாட்சியாயிருக்கிறே னென்றும் தன்னை விடப்பிரபஞ்சமில்லை யென்றும், தானாய்கின்று தனமாய்ச் சொரியுதென்றும், அஞ்செழுத்தும் பாவணியு மவனே யிவனென்றும், தானே சிவமல்லாற் றனிச்சிவம் வேறில்லை யென்றும், சேவனுக்குஞ் சிவனுக்குஞ் முதற்சிகரரச் சுழியாகியு சேயன்றி வேற்றுமையில்லை) யென்று,

“அறிவேசிவமென் றறிந்திலாய்கொல்லோ” —

வென்றும், இவ்வழக்கச்சொல்லால் ஆத்மா நாமென்றறியக்கடவாய் இவ்வனுஞ் சொல்லிய வறுபவம் சம்பவமாகவில்லையே யென்பாயேல், வேதச்சொல்லாற்றெளி, அஃதெவ்வனு? என்னில்,

“பாசபத்ததேசுவா பாசமுத்தேசதாசிவா” —எ-ம்,

“திட்டேபூர்வமாத்மா யேகதேவா” —எ-ம்,

“சரீரபின்னம் பரமாத்மணைகம்” —எ-ம்,

“ஏகப்ரம்மம்” —எ-ம்,

“சர்வசாட்சி சிவோகம்” —எ-ம்,

“பிரத்தேகாத்ம சிவோகம்” —எ-ம்,

“சமனாத்தம்பாசசால முன்மனாத்தம்பரசிவா” —எ-ம்,

“சிவோதாதா சிவோபோக்தா” —எ-ம்,

“அன்னம்ப்ரம்மா ரசோலிஷ்ணு

போக்தாதேவோ மஹேஸ்வரா” —எ-ம்,

“கர்த்தாபோக்தா செனாத்தனா” —எ-ம்,

ஆயிரமுதத்தாலு மகலச்சொல்லிய வேதச்சொல்லா லீசரணன்
டென் றறியக்கடவாய் சமுசய மெண்ணைவிட்டு நீங்கவில்லையெ
ன்பாயேல், விதிச்சொல்லவேண்டிமாறு வரும். அதனாற்சமுசயம்
நீங்கக்கடவாய் அஃதெங்கனம்? என்னில்,

“சீவனைச்சிவனாய்த் தெளியார்களை” —எ-ம்,

“தன்னையுச்சிக்கத் தானிருந்தானே” —எ-ம்,

“தேவண்கோயினிச் சிந்தைதெளிந்தனம்

பேய்வணங்கும் பொருளாயிருந்தோமே” —எ-ம்,

“நானேயியாய்நோனாய் நானாவேதப்பொருளாலு

நாடாடீயாய்நோனாய் நானாவேதப்பொருளாலு” —எ-ம்,

“நிச்சமென்னெஞ்சின்மன்னி யானுகுநின்றனனே” —எ-ம்,

“நீராயுருக்கியென் னுருயிராய்நின்றனனே” —எ-ம்,

“யானுந்தானையாழிந்தானை யாதுமெவர்க்குமுன்னானே” —

“பேசுவா னீசனே” —எ-ம்,

[எ-ம்,

“என்னத்துன்னெய்ந்நி பரதமொன்றுகண்டிலேன்” —

“பாவமுறநுமொத்துப் பஞ்சவம்பருவமுற்றிக் [எ-ம்,

காவியம்புலனைப்பற்று தகமுதமாதியென்று
மோவியம்போன்றிட்டங்க ணுணர்ணராமைபோக்கிற்
வேனுஞ்சிவனுமவேரேதிருப்புவனத்துளாளே”

என்றும், இங்கனஞ் சொல்லிப்போர்த மாற்றத்தால், நீயே
அறிவறிபாமை இரண்டிற்குஞ்சாட்சியாகையால், இந்த அறிவாய்ச்
சதாகாலமு நிற்கக்கடவாய் சாமியம்,

(பிரம்சாரியர் விரதமக்கினியில் வீழ்தல் பிண்டோதக் கிரிகை
யொடு பிரவுதகவிவீர்த்தி, புரியுமருச்சினைகள் வரைபாய்தல் சுழிபாய்-
தல் புண்ணியபாவங்க ளருணியம மூபவாசந், தெரிசேவன் முத்தனு
க்கு வேண்டிவதேயில்லை சிவஞானவமுதபானம் பண்ணிக்கொண்டு
பிரசுருட்டிக்கனமத்தி லகப்படாதென்றும் பரமசிவனைப்போல நித்-
தனு யிருப்பன்.)

சைவமரபு.

ஆத்மாவைச் சிவனென்று சொல்லப்படுமோவென்னுஞ் சமுச-
யத்துக்குச் சிற்பன்முதலிய வுபமைகள் வருமாறு; சிற்பன், சிலை,
தெய்வம் என மூன்றும். இதிற் சிற்பினைப்போல ஞானாசாரியர், சிலை,
கையப்போலச் சேவன், தெய்வத்தைப்போலப் பரமசிவம். சிற்பன்
சிலையைத் தெய்வவுருவாய்த் தியானித்துச் சாங்கோபாங்கயமாய்ச்
சிற்பனுலத் தழுவிச் செய்தமையாற் சிலையென்பது மறைந்து சிவ
மென்பது பிரகாசித்ததாம். ஆகையால், சேவபாவினையை யதார்த்த
மாய் விடக்கடவன். சேவபாடாணத்தைச் சிவமேலிட்ட வாசாரியர்
கிய சிற்பன் சேவபாவினையைச் சேர்த்து மகாவாகங்கியத்தாற் சிவம்
நீயானு யென்ற மாத்நிரத்தே சிவமான தன்மையாற் சேவபாவினை
யை யெப்பாலும் நாத்தியென்பதே சித்தந்தம். வேடச்சேரி, வே
டர், ராசாப்பின்னை, வேட்டைவனம், வேட்டைநாய், வேட்கோ

லம், ஆக-சு. வேடச்சேரி-யஞ்ஞானம், கேடர்-பஞ்சதன்மாத்திரை, ராசாப்பிள்ளை-ஆத்மா, வேட்டைவன-மூலகம், வேட்டைநாய்-அந்தக்கரணம், வேடர்கோலம்-சரீரம்; ஆத்மாவாகிய சிறுபிள்ளை, அஞ்ஞானமாகிய வேடச்சேரிமூன்றை விளையா லடைந்து, நாம் சைதன்னியென்பதை உதவித்து, வேட்டைவனமாகிய விலகத்தை யடைந்து, வேட்டை நாயை வந்தக்கரண வசத்தையுத் தசேந் திரிய துவாரத்தினால் வேட்டைக்காரராகிய தன்மாததிரையோடு கூடித் தயிலதாரைப் பிரவாகனாகிய வேடக்கோலச் சரீரத்தைத் தழுவிச் சீவாத்மாவென்னும் நாமஞ்சிறப்பவந்தான். இது போய் ஞானவரசன், ஞானவேட்டையாடுவான் காலக்கண்டு, சீவராச வேடப்பிள்ளைய் கீ நம்பினத்தாய்; அஞ்ஞான விளமையாலென்னே மறந்தாய்; என்வண்ணமே நின்வண்ணம் அன்னியர் வண்ணம் நின்வண்ணமன்று அந்தக்கரண ஞானிசம்பாடன முனக்கடாதென்றது க்கிரகித்தார். சைதன்னியத் தராபதியாக்கின தன்மைபோலச் சீவ வேடு கீக்கக் கண்டு கொள்க. சாமியம்,

“மன்னையுமறந்துமிக்க வனசாவடிவமாகித்
தன்னையுமறந்திருத்த தனயனைப்போன்றபடி
மென்னையுமறந்தைம்போத வெயினர்தம்வடிவமாகி
யுன்னையுமறந்தால்யென்னுருவென வுணர்ந்துகொள்ளே”

“மன்னவன்றன்மகன்வேட ரிடத்தேதங்கிவளர்ந்தவனை
அறியாது மயங்கிநிற்பத்”—

“தானாகி மலாடிக்கீழ்வைப்பன்”—

கன்மவொப்பு நல்வினையுந் தீவினையு மொன்றாகக்காண்பது. அஃதெவ்வாற்றானென்னில், பொன்விலங்கும், இருப்புவிவிலங்கும் பிரகாசம் அப்பிரகாசம் வேறன்றித் துக்கமிரண்டிற்குஞ்சரி பொன் விலங்கைப்போலப் புண்ணியம், இருப்புவிவிலங்கைப்போலப் பாவம். விலக்கார்ப் புண்டவனைப்போலச் சீவன் விலங்கைப் பூட்டினவனை

ப்போலச் சிவன் துக்கத்தைப்போல அஞ்ஞானம். இந்த அஞ்ஞானத்துக்குச் சாட்சியுதம் காமென்றறியின் அஞ்ஞானமுமில்லை. நல்வினையினையாகிய விலங்குமில்லை. அதற்குமுன்னே நாகசொர்க்கமுமில்லை. இதற்குச் சாமியம்,

“ஒன்றுடனுத்தோய்வில்லான் என்றுநினைந்தடிக்கடியும்பிரமமென நோக்குதலேயியல்பதாமே” —

“நித்தனும்பரமீசன் யானென்றுநிச்சயிக்கின்றமுத்தனலெனினு மவன்முத்தனும்” —

“பூவும் புறையுங் கொண்டேத்திப் புறம்பே போய்ப் பாவனையால் வாளா பரிசுழப்ப-ராவா நையயுறப் பார்க்கிற் றெப்பவ காமேயா மென்று தழையுறப் பாராதவர்க டாம்” —

“ஆகாமல்லவந்த வைம்பொ றிநாமேயல்ல வேகனேகாமென்றுன்னு மிருடிகளிடயத்துள்ளாய் பாகமாமுமைமனாள் பசுபதிபிறவிவேண்டேன் சேகறுமுத்திவேண்டித் திருப்புவிவனத்துளானே” —

மாயையென்பது மனம். இந்த மனமாயையிலே அண்டபிண்டம் அகிரப்ரம்மாதிரி நவந்தருபேதமு முண்டாயிற்று. இந்த மனஞ்சற்குரு கடாட்சத்தா விறந்தபோது எல்லாமிறந்தது. அறிவாய்கின்றால் மனமில்லை. மனமாய்கின்றது லறிவில்லை. அறிவே சிவம்; சிவமே யறிவு; மனமே மாயை; மாயையே பிரவஞ்சம்; பிரவஞ்சமே சரீரம்; சரீரமே தத்துவம்; தத்துவமே நாதம்; நாதமே வந்து. இப்படி சிருட்டிமார்க்கம் காணக்கடவை. சாமியம்,

“அறிவினிலகமுண்டாகி யகத்தினின்மனமுண்டாகிப்

பிறிவருமனத்தின்மாயை பிரவஞ்சமாயைதன்னின்

மறிவுலகத்தினுக்கை ஸந்தவிம்மாயமெல்லாஞ்

செறிதராதருளிச்செய்யாய் திருப்புவிவனத்துளானே” —

ஆகாசவடிவமைகள் வருமாறு. ஆகாசம், கடங்கள், கடாகாசம், கடசலம், கடசலவழுக்கு, ஆக-இ. ஆகாசம்போலச் சிவன். கடங்-களைப்போலச் சரீரம். கடாகாசம்போல வாத்தமா. கடசலத்தைப் போல வந்தக்கரணம் கடசலத்தழுக்குப்போலப் பஞ்சபாசம். இங்-தச் சிருட்டிக்குச் சங்காரமுண்டோ? உண்டு, எப்படி? சூரியன் சந்திரனானத்தில் சலம்வறண்டு அத்தோடே அழுக்கும்போம், கடாந்தத்திற் கடாகாசம் மகாகாசமாம். புண்ணியபாவம் ஞானிக்குண்டோ? வில்லையோ? உண்டெந்தா னில்லையுந்தான். ஆனாலேதிகமோ? அன்று. பின்னையெப்படி?

“இன்பமுந்துன்பமு மில்லானேயுள்ளானே”—

என்பதைப்பற்றி வந்தனவாம்,

“மெய்யைப்பொய்யென்றான் வெளியைநல்ல வீடென்றான்
சைவத் துரைகாழிச் சம்பந்த-னை யமற
நின்போதம் போமிடத்தே நீயே சிவமென்ற
னென்போதம் துள்ளே யிருந்து”—

(எ-து) மெய்ப்பேர்கொண்ட சரீரம் நீயல்ல அது பொய்யென்-
ருன், இருவிதமாயையு மிறந்தவிடத்திற் பிச்சாசுத்த சூனியமே
நன்மையுடைய வீடென்றான், சைவசமயத்துக்கு ஞானமன்னன்
சீகாழிச் சிவஞானசம்பந்தசுவாமியென தையந்திரிபுக ளறுக்கும்
படிக்குத் தற்போதப்போக்கே நாள் தற்போதமீட்சியே நீயென்-
ருன், என்னறிவினுள் ளெழுந்தருளியிருந் தென்றவாறு. (இது தற்-
போக்கே சிவமென்றாகுறியது) (க)

“இருந்த படியிருந்தா லிறையுருவந் தோன்றும்
பொருந்துமல மிம்மையிலே பொன்று-மிருந்தபடி
யேதென்றங் குண்ணியிரண் டாட்டிவார்க் குண்டேர்
போதமுண்ட பின்னே புகல்”—

(எ-து) சிருட்டிக்குமுன்னுள்ள சுபாவ சைதன்னியமாயிருங்-
கில் சுகாதீத சிவந்தோன்றும், தோன்றியவந்நிலையே யகாதீதம்பந்த

மான வாண்வ நசிக்கும். இங்குமைன்றி இருந்தபடி மெவ்வண்ண மென்று போதக்கையாற் றடவி யாங்கொன்றுத் தட்டுப்படாமையா லென்செய்யக்கடவேண் றெய்வமேயென்று தெய்வத்தை நொந்து தோத்திர மாதியவற்றா லிரண்டுபடுத்துவார்க்கு எங்ஙனமுண்டாம், ஞானப்பாலுண்ட சம்பந்தபின்னப் புகலிடமென்றவாறு. (இது போதத்தை யறிக்குமுபாயங் கூறியது.) (௨)

“புகலிக் கரசேயுன் பொய்ப்போ தம்போனால்
சகலமறுங் கேவலமுஞ் சாயு-மகலாத
நல்லினையுந் தீவினையு நட்டமா மென்றுரைத்து
மொல்கா வென்போத வொழுக்கம்” —

(எ-து) புகலியென்னுந் திருப்பதிக் கரசாகிய சம்பந்தசுவாமி, உன் பொய்ப்போத மிறந்துபோனால் கீனைப்பு மறப்புங்கெடும், கெடவே சகலங்கெடும், சகலங்கெடவே கேடவமுமிற்கும், இறக்க வே பிரண்டறப்பின்னி யகலாத நல்லினை நாசமாம். அதற்குமுன்னே தீவினையு நாசமடையுமென்று நீயுரைத்த திருவாய்மொழியைச் சிரத்தையாற்கொள்ளாத வென்போதத்துக் கென்கொலோ பிர. விர்த்தியே யடைவதன்றி நிவிர்த்தியடையவில்லை யென்றவாறு. (இது அறிந்துமறியாமையைக் கூறியது.) (௩)

“போத வொழுக்கமென்று பொன்றுக்கொல் சம்பந்த
நாதனே யுள்ளபடி நாட்டுவாய்-பேதா
யறிந்த வறிவெல்லா நாமன்றறிந்திட் டாக்கே
செறிந்தறிவாய் நிற்கிவிறுந் தேர்” —

(எ-து) பிரவாகஞதியாய் பொய்ப்போத வொழுக்க மெக்கால் மிறக்குங்கொல்லோ சம்பந்தசுவாமி சித்தாந்தப்படி நாட்டவேண்டு மென்ற விண்ணப்பத்துக்கு விடை. யறிவில்லாத சீடனே கேள் திரி சிவவறிவெல்லாஞ் சபாவ னைதன்னியமாகிய நாமல்லவென்று சியதி களைந்து, நின்ற சுயம்பிரகாசத் திருக்கே நாமென்றறிவாய் நிற்பா

யேற் போதங்கெடுவதன்றிப் பிறவேதுக்க னெத்தாலுங்கெடாதென் பது தானேயாயிற்றென்றறிவா யென்றவாறு. (இது போதலிரியாண வொடுக்கக் கூறியது.) (௪)

“தேரிலதி தூரமெனக் சிந்தைவிடா தையென்று
ஔருருவா யினையென்ற வும்ப-ஔரு
மறிவே யறிவென்று னீவ்வறிவுக் கப்பா
லறியோ மறிவை யறிவால்”—

(௭-து) விசாரிக்கி லிங்ஙனஞ் சொல்லிப்போந்த வறிவு வெகு தூரம் எமக் கெட்டமாட்டாதேயென்று சித்தத்தைச் சோரவிடாதே யென் றருளிச்செய்தான். திருவெழுசுற்றிருக்கையி லோருருவா யினையென்ற ஞானசம்பந்ததேவன், அவனருளிச்செய்த தியாதோ வென்னிற் சர்வத்தையும் விசாரித்தறிகின்ற சைதன்னியமே சை தன்னியமென்றுனதற்கப்பா லருபவ மில்லை. சைதன்னியவறிவைக் கொண்டறியவென்றென்றவாறு. (இது சைதன்னியத்துக்கு மே லருபவ மில்லையென்றறிவித்தது.) (௫)

“அறிவா லறியப் படும்பொரு ளேயாகிற்
பொறியா லறியப் புகாவோ பொறியாரக்
கண்டதெலா மாயையெனக் கண்டித்தான் மெய்ஞ்ஞான
முண்ட திருச்செவ்வாயா னுற்று”—

(௭-து) பிரமேயமாய்ப் பூரணவத்துப் பிரமாணமாகாதோ வா னுல் இத்திரியகாட்சிக்குத் தூரமல்லவேயென்ற விண்ணப்பத்துக்கு விடை. இத்திரியத்துக்கெட்டிய பொருள்களெல்லாம் திரிசியமாயை யென்று கண்டித்து விலக்கினான் மெய்ஞ்ஞானப்பாலைப் பாணம்பண் ணின திருச்செவ்வாயா னங்ஙனமுந்தருளி வந்தென்றவாறு. (இது திரிசியமாய்க் காணப்பட்டவைபெல்லா மாயாகாரியமென்றது.) (௬)

“உற்றுணரி னீயே யுயர்பிரம மென்பதுவு
மற்றசிவன் ருளாய் வகுப்பதுவு-முற்றி

யிறந்த விடத்திரண்டு மேகமே யென்றான்
சிறந்த சீகாழி வருதே”—

(எ-து) சிறப்பையுடைய சீகாழி ஞானசம்பந்த தெய்வம் பொருந்தி விசாரிக்குமிடத்துத் தத்துவமசி மகாவாக்கியமும், சிவத்துவமசி மகாவாக்கியமும், வேதாகமம் வகுத்தகிரமஞ் சமயவாதிகளுக்குச் சம்மதப்படாது. மாயாபோதமு மஞ்ஞானமு நீங்கிச் சேவபோத யிறந்தவிடத்திலும், தத்துவங்களு மாணவமலமும் நீங்கி யான்மபோத யிறந்தவிடத்திலும், வேதவாக்கியமு மாகமமகாவாக்கியமு மாணிக்கமும் அரதனமும் போலாமென்ற னென்றவாறு. (இது மகாவாக்கியவிசேடமுஞ் சமயாதீத விசேடமுக் கூறியது.) (1)

“தேவே திருஞான சம்பந்த தேசிகனே
யோவிலெழுத் தஞ்சினைபு மோதாய்கொல்-லாவியார்
பின்னி ரண்டைத் தள்ளிப் பிரியாத வானந்த
முன்னிரண்டைக் காணுதன் முத்தி”—

(எ-து) தேவனே திருஞானசம்பந்தனென்னுந் திருநாமத்தினை யுடைய வெமது ஞானஞ்சாரியனே யோர்காலத்து மொழிவின்றிய அஞ்செழுத்தி னுண்மையைத் திருவாய்மலர் தருளிச்செய்ய வேண்டுமென்ற வினாவுக்கு விடை. யகாரமாகிய வாத்தாப் பின்னாகிய நகாரமகாரங்களைத் துக்கவேதுவென்று தள்ளி, முன்னாகிய வகாரசிகாரங்களை விட்டுப் பிரியாதது வானந்தவேதுவென்று தழுவித் காணுதன் முத்திரிச்சயமென்ற தென்றவாறு. (இது பஞ்சாக் காத்தின் முத்திரிலு கூறியது.) (2)

“முத்தி நடனத்தை மொழிஞான சம்பந்தா
சத்திதிரு வம்பலத்திற்குள் றுளாய்ச்-சுத்தவுயிர்
காணமுய லனைக் காணன் மிதித்தருளித்
தாணுநடம் புரிவன்ுன்”—

(எ-து) மோட்ச ஈடனதரிசனத்தை யான் காணத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுந் திருஞானசம்பந்த தேசிகனேயென்ற வினாவுக்கு விடை. வகாரமாகிய சிற்றம்பலத்தின்கண்ணே சிகாரத் திருமேனியோடுங் கூடினவனா முகாரவுயிராகிய சுத்தாத்மாக்கள் தெரிசிக்கும்பொருட்டு ஆணவமாகிய முயலகளை யொருபாதத்தி லூன்றி மாயையை யொருபாதத்தா* லுதைப்பான் நவாநத்தத் தாண்டவராயர்ஈடன தரிசனத்தைக் காண்பாயென்றவாறு. (இது பஞ்சாக்ரகசொருபமாகிய திருவம்பலதரிசன ஈடனத்தைக் கூறியது.) (க)

“தானே சிவமானு சத்தியஞா நாநந்த
மோனநிலை சொல்காழி முன்னோனே-ஞானிகடம்
முள்ளமா காயமா மொன்றாய வநந்த
வெள்ளமாய் நிற்குமவர் மெய்”—

(எ-து) ஊன சம்பந்தங்களெல்லா மொருவி ஞானசம்பந்தப் பட்டுச் சத்தியஞானந்தத்தைப் பெற்ற மௌனயோகிகள் நிறைவு நிலையைச் சொல்லவேண்டுங் காழித்துரைச்சாமியென்ற வினாவுக்கு விடை. ஞானிகளுடைய வுள்ளமொன்றையும் பற்று தாகாசம் போன்ற நிற்கும், அவாள்சரீரம் ஏகபரிபூரண வானந்தமேலிட்ட பிரவாகமாய்நிற்கு மென்றவாறு. உள்ளமாகாய்மென்றது பராசத்தியை. மெய்யுணர்ந்த வெள்ளமென்றது சுகப்பேற்றை. (இது அணைந்தோர் தன்மையை மானந்தப்பேற்றையும் கூறியது.) (க0)

இந்த நிராமய வந்தாதியின்கண் முன் சொல்லிப்போந்த சிந்தனை யதிகாரப்பிள்ளையட்டவணைகுருமரபு திருமுகப்பாசா முதலிய வற்றின் சுருத்தெல்லா மடங்கக் காண்பாயாக. ஒன்றாய்முனைத்தெழுந் தெத்தனையோகவடிவிட்டு) என்னுங் சுருத்தைப்பற்றி விவேகவுவமைகள் வருமாறு. மனமொன்று, மனத்தைத்தவிர ஆங்கார்காம திகளில்லை இந்தமனந் தானே கூக-கக-க00அ-கச - அ - இ - ச-க என்கின்ற தத்துவங்களாயும் விரியும். இந்த மனத்தையே சிவனென்

பதம், போதமென்பதும், உள்ளமென்பதும், விவேகமென்பதும், அறிவென்பதும், வெகுமுகத்தி லித்தனையும், அகமுகத்திற் சைதன் னியமென்பதும், பிரமமென்பதும், சிவமென்பதும், இத்தனையும், ஒரு புருடனைத்தானே நன்மையா னல்லவென்றும், தீமையாற் றீய னென்றும், இரண்டுமொத்த கருத்தான் ஞானியென்று வருவது போலும். சாமியம்,

“மனந்தானேதத்துவ மானதும்போனது
மனந்தானேசீவனு மாறாதவீசனு
மனந்தானேவித்தனை மாறாட்டமானது
மனந்தானேபின்னையு மாறாதபோதமே” —

“புத்தியாய்ப்பொறிகளாகிப் புலன்களாய்ப்புதமாகிக்
கத்தனாய்க்காமமாதி குணங்களாய்க்காமியாகிப்
பெத்தனாய்முத்தனாகிப் பேணுவார்பேணரின்ற
சித்தனாய்நின்றதென்னே திருப்புலிவனத்துளானே” —

மேலாத்மா சடமென்பாரைப்பற்றி விபரீதவுபமைகன் வரு மாறு, ஆத்மா சடம் அசடம் பிறப்பிறப்படைவெனப்பது சித்தாந்த மன்று. (யதார்த்தவாதி வெகுசெனத்திரேஷியென்றும்,)

“வையகத்திலுண்மைதன்னை வாய்திறக்கவஞ்சினே
னையவைததென்கொலோ நமச்சிவாயநாதனை” — ஸ்-ம்,

சகலகுணசம்பனை வேருணயீன-என்பதுபோல, ஆத்மாவே பிடிபடாதேயானற் சிவத்தைப் பிடிப்பேனென்பது அபத்தம். அத் துருவமாக்கை துருவமாத்மா. ஆதியாக்கை யனுகியாத்மா. பிரகாச மாக்கை யப்பிரகாசமாத்மா. இப்படி அனந்த சாமியமுண்டு,

“தன்னையருச்சிக்கத் தானிருந்தானே” —

“அறிவையறிவதுபொருளென்னவருளியபெருமானே” —

“சீவனுஞ்சிவனும்வேறே திருப்புலிவனத்துளானே” —

“அறியுமறிவேசிவஸூமாய்” —

“நல்லகுலத் திற்பிறந்து நல்லாரைச்சேர்ச் தொழுதி
நல்லறிவு பெற்றுடைய நன்மாண-நல்ல
சிவம்வேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தைகலங் கற்கச்
சிவமென்ற நீயே சிவம்” —

“ஒன்பதுவாய்தலார்ந்த ஹரினிலோரைத்தாய
துன்பயிலமைச்சரோடுஞ் சுகதுக்கத்தேவரோடு
முன்பிலேனெறவரோடு முற்றுநீருந்ததென்னே
செம்பொனார்மாடுகீடு திருப்புவிவனத்துளானே” —

“பல்லுபிராய்ப்பார்தொறு நின்றாய்போற்றி
பற்றியுலகை விடாதாய்போற்றி” —

இன்னஞ் சமுசயமுண்டானாற் சர்வக்கியானோத்தரத்திற் சமு
சயசிவிர்த்தி கண்டுகொள்க. ஆதிமூலமென்றழைத்த யானைக்குமுன்
வந்ததார்; தூணிலுயிருப்பன் றுரும்பிலுயிருப்பென்ன வந்ததார்;
துருபதைக்கு மாளாத்துகில் கொடுத்ததார்; அருச்சுனனுக்கு மெய்ஞ்
ஞானம் போதித்ததார்; கல்லாலின்கீழ் சனகாதியருக்குப் போதித்த
தார்; முப்புரதகனம்பண்ணி மூவரைக் காத்ததார்; மார்க்கண்டருக்
காக வந்தவன்யார்; தேவர்களுக்கு ஞானம்போதித்ததார்; ஆகாசத்தி
லாகாயுருடனாய் நின்றவன்யார்; நான்கு முகத்தாலும் நான்கு வே
தத்தைப் புகழ்நிறவன்யார்; இந்தீ வதிட்டானத்தைப் பற்றிச் செய்வ
தெல்லாம் பராபரவத்துவே யென்றறிந்து அரிகரப்பிரமாதிசென்ன
னும் பிணக்கை புள்ளபடி விடக்கடவை. இதற்குச் சாயியம்,

“மூலமென்றழைத்த முளைக்கொம்பியானே
வருத்தந்தீர்ப்பான் வந்தவனெவனே
தூணிலுயிருப்பன் றுரும்பிலுயிருப்ப
னெனுமழசொல்லுக் கெதிர்த்தவனெவனே
துகிலுரிகாலேத் துருபதன்மகட்டு
மாளாத்துகிலாய் வருத்தினனெவனே”

வருச்சுனர்க்காக வமரிடையிருத்தாங்
குணர்மெய்ஞ்ஞான முறைத்தவனெவனோ
வவனேபிரம மென்றறிமன்னே”——

“தல்லாலின்கீழ்க் கடவுளாகிப்
பொல்லாஞானம் புரித்தவனெவனோ
மாமலைவில்லாய் வலியவர்புரங்க
னீறெழுவொருக்கி நின்றுமூவரைபுஞ்
சேவடிநீழலிற் சேர்த்தவனெவனோ
காலனை மாட்டிக் கவின்கிறுபாலன்,
மரணந்தவிர்ப்பான் வந்தவனெவனோ
வவனேபிரம மென்றறிமன்னே”——

“அதிதிதன்மைந்த ரலமருகாலப்
பிரமகீதையைப் பேசினனெவனோ
செதாகாயத்திற் றிருவுருத்தாங்கி
மறலியைமுனிந்த வாதனெவனோ
வான்முறைபுலகம் வயின்வயினுதிக்க
நான்முகத்திருந்து நான்மறைபுரைத்தன்
ஔபசிடத்தி லொளித்தவனெவனோ
வவனேபிரம மென்றறிமன்னே”——

திக்கைவிபரம் வருமாறு:சமயம்—தீர்த்துறத்தல்; விசேடம்—
பற்றறநிற்பல்; நிருவாணஞ்—சிவன்ருளுதல்; அபிடேகம்—ஆனோ
மென்பதையும்றத்தல். பஞ்சகிருத்திய விபரம் வருமாறு; அறுக்கிர
கம்—சொகம்பாவனை; திரோபாவம்—மூன் சேவனாயிருத்தோமென்ப
தை மறத்தல்; சங்காரம்—குலகோத்திரவியமானம், தேகாபியானம்,
பசுசாத்திரவனுட்டிப்பு, இன்னதேசம், இன்னவருணம், இன்ன
சந்ததி, இன்னகிருத்திய மென்பதை யறவும்விடுத்தல் : “திதி—சந்
சனசகவாசம், சிவோகமென்பதை நாடோறும் பயிற்; தோற்றம்—

அண்டாண்டபிரண்டம் அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகர் தாமாய் நிற்தல்; சேவகாருண்ணியம்-சிவாறுக்கிரகம், சிதேந்திரியபதி கரணம், சுவானுபூதிகம், எண்குணம் இவைபுடைத்தாதல்; சவுசாதி யாறம் வருமாறு : சவுசம்-உட்கரணசுத்தி புறக்கரணசுத்தி; பற் கொம்பு—நிதானம்; ஸ்நானம்-நாம் நிராமயமென்று மகாவாக்கிய சிதவணம்பண்ணல்; அறுட்டானம்-நாமறிவென்பதை மறவாமை; பூசை-நாமெங்குமிருக்குஞ் சைதன்னியமென்று தெட்சணமூர்த்தி யைத் தியானித்தல்; போசனம்-விசுவீதையெல்லாஞ் சாப்பிட்டுத் தான் மீதியாய்நிற்தல்; திரிகரணசுத்தி வருமாறு : மனம், வாக்கு, காயம் நாம் சைதன்னியமென்று தேறலே மனோசுத்தி; நாம் சை தன்னியமென்பதற் கடையாளமாகச் சிவோகம் பாராட்டலே வாக்குசுத்தி; நாம் சைதன்னியமென்பதை மறவாமல் அங்க கரந்தி யசகங்களால் விளக்கலே காயசுத்தி; இதற்குச் சாயியம்,

“மானிடராக்கை வடிவுசிவலிங்க
மானிடராக்கை வடிவுசதாசிவ
மானிடராக்கை வடிவுசெதம்பர
மானிடராக்கை வடிவுதிருக்கூத்தே”—

விபூதி, ருத்திராட்சம், செபம், சிண்முத்திரை, சமாதி, நமஸ் காரம், கும்பிபீ ஆக வேழுக்கும் விபரவம்; விபூதி-பசுமலமாகிய பசு போதத்தை நீருக்கித் தரித்தல்; ருத்திராட்சம்-சைதன்னியம் நா மென்பதற் கடையாளமாகச் சோகம்பாவித்தல்; செபம்-அவனு னென்னுமநுபவத்திழிற்றல்; சிண்முத்திரை-சிவனும் சேவனுமான் ருதல், சமாதி. நான் சைதன்னியமென்பதையும்றத்தல்; நமஸ்காரம் நானும் நியாய்ப்போனே னென்னுத்திடமுண்டாதல்; கும்பிபி-துவி தல் கெட்டு அத்துவிதமாளோமென்னல்; தலந்தீர்த்த மூர்த்திக்கு விபரம்; தலமென்றது தான்; தீர்த்தமென்றது தன்னுத்தம்போதம்; மூர்த்தியென்றது சுபாவ சைதன்னியம்; (ஐவிலிங்கபீடமா யமர்ந்த

தேசியராயமே) என்றது மிக்கருத்தைப்பற்றி வந்தனவாம்; திருக்கு திரிசிய விபரம் : காணப்பட்டதெல்லா மாயையாணபடியா லவையனைத்தர் திரிசியம்; காண்பது ய்ர்தோரு ஸைதண்ணியமுண்டோ வதுவே திருக்கு; வேதாகம பிரண்டுங்கருத்தொன்றோ விரண்டோ வெண்பதற்கு விபரம் : நொடித்தான் மலேவேறு கயிலாசம் வேறென் பாரும், சிதம்பரம் வேறு புண்டரீகபுரம் வேறென்பாருயில்லை; அது போலும் இந்த வைதிகசைவமுவ் கண்டு கொள்க. ஆகாசம்போ லாத் மா, சந்திரன்போ லாத்மபோதம், நட்சத்திரங்கள்போ லாத்மசத்தி கள். பகலைப்போல சகலர்வத்தை, இரவைப்போலச் சேவலாவத் தை, சூரியனைப்போல ஞானம், பர்வம்போல பெத்தகாலம், அமா வாசனைப்போ லாத்மபோதம், ஞானத்திலடங்கிய முத்திகாலம், நாகலோகஞ் - சூழ்த்தி, மத்தியலோகம் - சொப்பனம், சொர்க்க லோகஞ்சாக்கிரம்,

“சததியமாதா பிதாக்கிபாணஞ் தர்மோபிராதா தயாசகா சாந்தம்பத்தினி சமாபுத்திரா சடவித மமபாந்தவா”—

யதார்த்தமே - மாதா, பிரக்ஞபாணமே - பிதா, சிவதர்மங்களை உடப்பிறப்பு, தயஜீவ - தோழன், கலிபாண நிரியாணமிரண்டுந் தோன்றாத சாந்தமே-தாரம், பிரமாதி பிலேகாந் தத்துஞ் சைதன் னியமே பென்று காணுந் சமபோதமே சந்தானம்; இந்தவாறு மெனக்கு பார்தவவியமென்று உலகத்தை விடக்கடவன். ஞானி கன்மங்களை விடுவதே சித்தாந்தம். அது யதார்த்தமோ அயதார்த்த மோ. அபதார்த்தமென்ற கீர் சொல்லில், வசூனமுண்டாயிருப்பா னேன்? அபக்குவரைக் குறித்து, அவைகள் வருமாறு :

“வில்வக்குடலை யெடுக்காமல்—

விணுக்குடலை யெடுத்தேனை”—எ-ம்,

“வில்வக்குருகாதல் கொம்பா தல்கொம்புநிர்ந்துவீழ்ந்த சருகாதல் மண்ணுதல் சூத்த”—

என்றும், மூக்கோடியேகாத்சி, கீசரி, பிரையாகை, காடேரி
ராமேஸ்வரம் என்றும் நினைக்குந் துவிதசித்தப் பிரமையொழிந்து
அத்துவிதசித்தம் பிறக்கக்கட்டிய தட்டென்னவறிக்;

“ஆரணவருவமாகி யும்பரீக்கோயிரோறு

நாரணன்பிசுமன்காண நட்டீச்செய்ததென்னே

காரணமுயிரேயென்னக் கண்டவர்காணுதெங்கச்

சேணிமாடமோங்குந் திருப்புலிவனத்துளானே” —

அத்துவிதம் இரண்டல்ல, துவிதமே இரண்டு. நீர் சொன்ன
அத்துவிதத்துக் கருத்த மிதுவல்ல. இரண்டன்மையாயிருக்கும்
இரண்டின்மையென்ப தொன்றோ? ஒன்றுமல்ல, இரண்டோ?
இரண்டுமல்ல, பின்னைத்தா னெவ்வழிவிடுவாய் சுண்டானா! மூர்க்
கரை நேயம்பற்றிச் சாதிக்கிறையோ! (மூர்க்கணுக்கு வாழ்க்கைப்
பட்டால் முன்னும்பின்னும் குற்றம்) என்பதுபோலாயினே. அத்து
வித சூரியனெழுந்தாணென்னில், அதற்கருத்தம் துவிதசூர்யன்
வந்தாலும் பொய்சொல்லெனென்னு மாற்றம் உனக்கடாவோ,

“ஏகமே வாத்துவித” —

மென்னுஞ் சுருத்சாரத்தைபு மறந்தாயாயினே,

“அத்துவிதத்துக் கருத்தம்பலவென்னும்

சிறற்றிவுகொண்டு சிலகீழ்” —

(எ-து) கொஞ்ச புத்தியைக்கொண்டு கீழ்ச்சாதிகள் தாதமார்க்
கத்தைத் தழுவி யத்துவிதத்துக் கருத்தமொன்றமல்ல, விரண்டு
மல்ல, உபயமும்ல்லிவன்று கூறந் துவித பாசண்டர்களைப்ப
தாம். வேதச்சொல்லை நம்பாதவன் நீசெனென்று வியாச சூத்திரத்திற்
சொல்லும். தேவதத்தன் நிரியாணமரூனோ? இல்லை, கலியாணமா
னோ? அதுவுமில்லை. அமங்கலியோ? அன்று. சுமங்கலியோ?
அன்று. கண்ணிகையோ? அதுவுமன்ற. ஆனார் குதர்க்கமாக யாது
மன்கென்னில், நீபெரும்பாலி நாட்டிலுள்ள சாவுகூக்கெய்திற்குற்ற

மில்லை! வியாழவட்டங் காத்திருந்தால் உபதேசிப்பனென்னில் ஒரு பூனை கயிலாசத்துக்குப்போகிற கொக் கொலி கோழிக்கூட்டத்தைச் சம்பாடனம்பண்ணிக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ஒருபாழுங் கோவிலிலே யிருக்கச்சொல்லி உங்கள் போதமீட்கவல்லவையே யென்று பன்னிரண்டுவருடம் ஒன்றொன்றாய் அணுக்கிரகம்பண்ணியதை புனக் கேதகும். ஆனற்சுவாமி? நீர்சொன்ன புத்தியைக்கேட்கிறேன். அத்துவிதத்துக் கருததஞ் சொல்லாயாக வென்பாயேல், சாமியம்,

“அத்துவிதமேகமே யாங்கிரண்டின்மையெனிலத்துவித மன்றேவது”

(௭-து) அத்துவிதம் ஏகமே. ஆருக் கேகம்? பஞ்சபாசங்களை நீங்கிய சேவனுக்குஞ் சிவனுக்கும். அஃதர்த்தமன் நிரண்டற்றுப் பூவுமணமும்^௧ போலவென்னில், போதசுவானமே இலங்கையிலே யிரும்புதிருடாதே உன்சத்த மென்றைக் கடைக்குமோ இரண்டின் மையென்று சொல்லியது மஃதேயாம். சாமியம்,

“மாயையாலிரண்டுபட்டுன் மலரடிபுகலிழந்தேன்
றாயமெய்ஞ்ஞானத்தாலே துறந்திடினேகமாகுந்
தாயினுமினியனாகித் தடுத்தென்யாண்டுகொண்ட
சேயமாநதிதென்பாங்கார் திருப்புவிவன்த்துளானே” —

இப்படி அனந்தம் சாமியமுண்டு. நதி நத-உவமைகள் வருமாறு : குடக்கிலிருந்து குணக்கோடியநதியே ஆத்மா. நதித்தடைகள்-ஐம்புலன்கள். அச்சிறை நீங்க (நதினஞ்சரீகரோகதி.) சாகரஞ் சிவம், நதம் குணக்கிருந்து குடக்கோடினுபின் குணக்கோடி சாகரோகதி. விளக்குவமைவருமாறு : விளக்குப்போலும்-ஆத்மா. தகளி போலும்-சரீரம். நெய்போலும்-பிராரத்தம். திரிபோலுஞ்-சூக்ரும சரீரம். காற்றுப்போலுஞ்-சஞ்சிதம். வீடுபோலும்-ஆகாமியம். அவி கிறதுபோலும்-நிதியரீணம். தாரகசத்தியிலே முன்னிருந்தவண்ண

டவணை.1 வள்ளலார்சாத்திரம்.

௩௧௯

ரடுங்குவதுபோலும்-மோட்சம். இப்படி விட்டுணு வாகமங்களி
சிவாகமங்களினுங் காண்க. சாயியம்,

‘கண்ணொளிகதிரின்மாட்டுங் கடவெளிவிசும்பின்மாட்டு
மண்ணுறுவிளக்கின்சோதி தாரகசத்திமாட்டு
மண்ணுதன்மனைப்பொல்லா நாயினேன்வந்தடைந்தேன்
மறண்ணிலாவெறிக்குஞ்சென்னித் திருப்புலிவனத்துளானே”—

இந்த விளக் குவமைப்படி, விஷ்ணு வாக்கியங்களினுஞ் சிவ
க்கியங்களினுங் காண்க.

மாபட்டவணை - முற்றிற்று.

புண்ணுடலை நீப்பேனோ பொன்றாத மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணுடைய வள்ளல்பதம் காண்பேனோ-வெண்ணுடைய
வஞ்செழுத்தி னுண்மை யறிவேனோ வாங்கதனுட்
பிஞ்செழுத்தைப் பின்னிடு வேனோ.

சத்தியஞானபோதஞ் சாற்றமுப்பொருள்வினக்கஞ்
சுத்தசித்தாந்தக்காட்சி ருளுபதேசமாலே
மெத்தஞானப்ரகாச மெய்ஞ்ஞானவிளக்க மேலா
மத்தனத்துவிதவெண்பா வதிரகசியமுமன்றே.

(௧)

சிவாகமக்கச்சிமாலே செழுங்கர்நாவமிர்தமன்பர்
தவாகரச்சருதிசாரஞ் சான்றசிந்தனையி ன்வெண்பா
வவாவறுநிராமயம்பின் னறுபத்துநாலுசங்கை
புவாவனதசவழக்கோ டியர்குருமாபுமாலோ.

(௨)

அதுபவசந்திரிக்கை யவிர்முகப்பாசுரம்பின்
மனமயலகன்றபிள்ளை யட்டணைமரபினோடு
தினகரனுதயமென்னத் திருவுளமகிழ்ந்துரைத்தான்
புனலிடையமிழாக்கர்ழிப் புரிவருபோதவன்னல்.

(௩)

இருபதிவ்வுண்மைநூலு மியம்பியஞானவன்னல்
திருவடிதொழுதுபோற்றித் தெளிதரத்தேர்ந்தமேலோர்
மருவுதம்பவங்கணிக் கி மாறப்பேரின்பவென்னம்
பெருகியசுவானுபூதி பெற்றவீற்றிருப்பர்தாமே.

ச)

வள்ளலார்சாத்திரம்

முய்திற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

